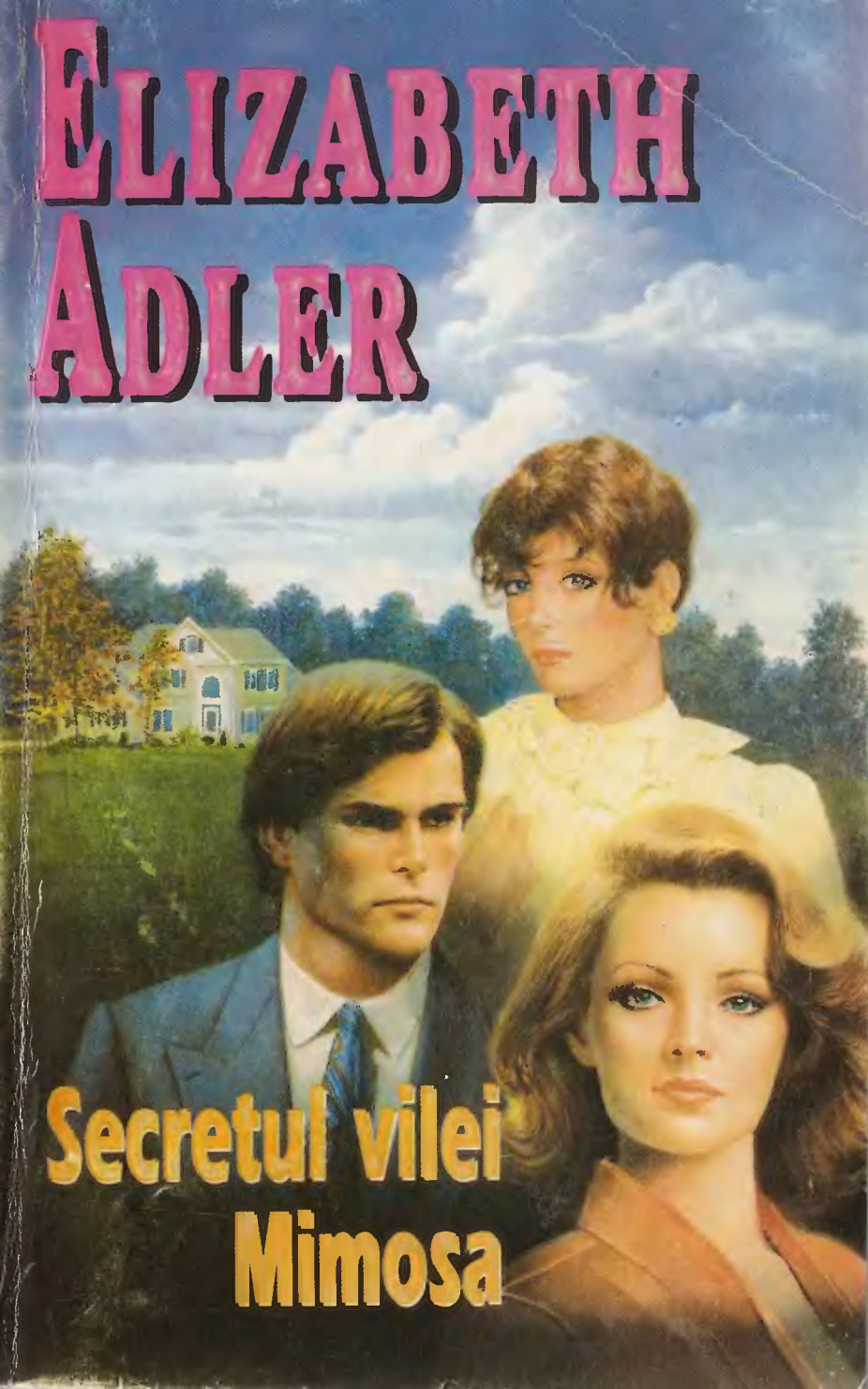

ELIZABETH ADLER

The background of the cover is a painting of a suburban scene. In the foreground, three people are depicted. A man with dark hair, wearing a blue suit and a striped tie, looks off to the side with a serious expression. Behind him and slightly to the right is a woman with short, dark, curly hair, wearing a light-colored, high-collared blouse. In the lower right foreground is a woman with long, wavy brown hair, wearing a brown jacket, looking directly at the viewer. In the background, a two-story house with a green roof and blue shutters sits on a green lawn, surrounded by trees under a blue sky with white clouds.

**Secretul vilei
Mimosa**

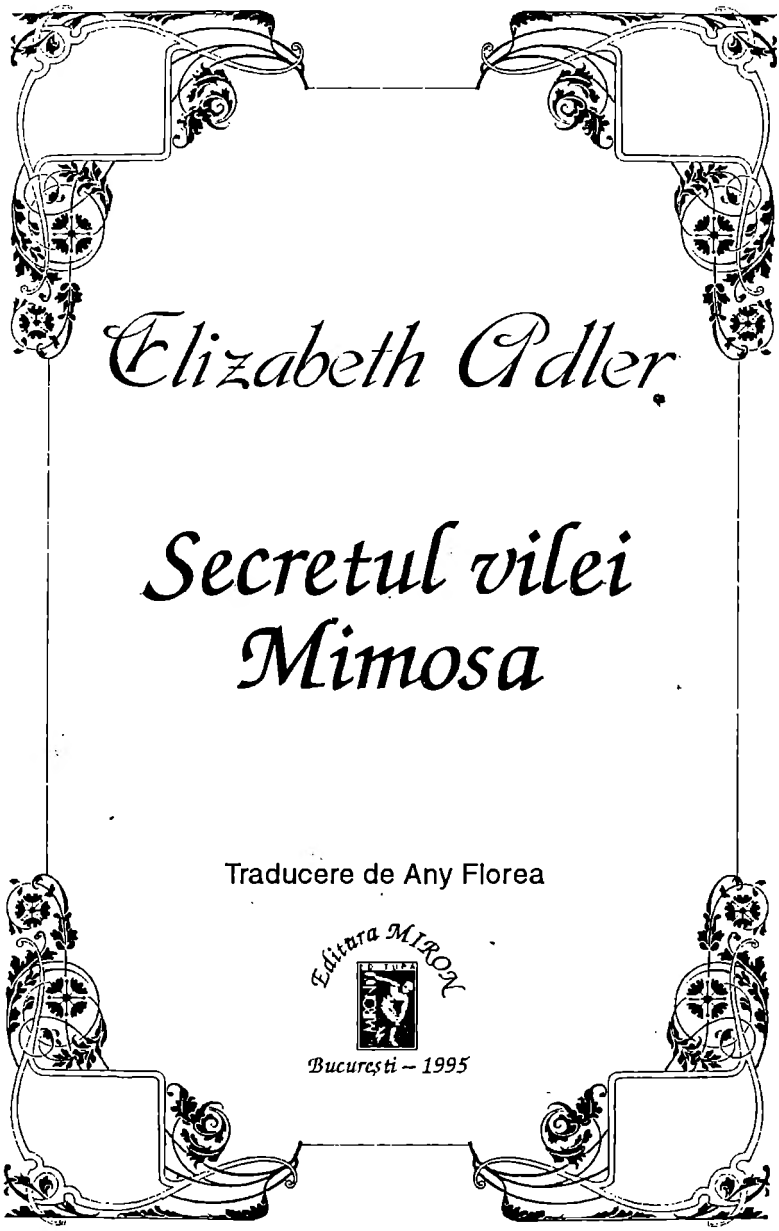

Elizabeth Adler

*Secretul vilei
Mimosa*

The Secret of Villa Mimosa by Elizabeth Adler

© copyright 1994 by
Elizabeth Adler

A decorative border with floral and vine motifs, featuring large square cutouts at the corners and midpoints of the sides.

Elizabeth Adler

*Secretul vilei
Mimosa*

Traducere de Any Florea

Editura MIRON

București - 1995

*Cerul ascunde cartea soartei
față de toate creaturile.*

Alexander Pope, *Un eseu despre OM.*

*Desigur, în viața fiecăruia există anumite
legături, întortocheri și cotituri, care sînt
socotite un timp de domeniul Șansei, dar, în cele
din urmă, dacă sînt bine examinate, se dovedesc
a fi însăși mîna lui Dumnezeu.*

Sir Thomas Browne, *Religio Medici.*

Prolog

Bărbatul era blond, înalt și frumos, cu acel gen de trup musculos care arată la fel de bine îmbrăcat ca și fără haine. El își parcă automobilul închiriat – un *Lincoln* alb de oraș, nu un *Ferrari* sau un *Jeep Cherokee* sport, cum te-ai fi așteptat din partea cuiva cu atitudinea lui rece, ușor arogantă – în sectorul sosiri al aeroportului din San Francisco, apoi se uită nerăbdător la ceas. Zborul de seară din Honolulu sosea târziu și ca să parchezi mai mult decât câteva minute era riscant. Putea fi observat, gonit de polițiștii de la circulație, i se putea da chiar și o amendă. El intră repede în clădirea sosirilor și consultă ecranul cu informații despre zboruri. Avionul aterizase cu cinci minute mai înainte.

leșind din nou, se sprijini de mașină, cu mâinile în buzunare, urmărind ușile. Zîmbi cînd o văzu în sfîrșit. Părul ei moale, de culoarea cuprului, i se mișca în jurul umerilor în timp ce se îndrepta spre șirul de taxi-uri. Ea nici măcar nu-l remarcase, nu-i auzise pașii cînd venise din spatele ei. O auzi gîfîind cînd simți înțepătura rapidă a acului în braț. Ochii ei căprui îngroziți îl recunoscuseră, iar el îi zîmbi. Fără nici un sunet, ea se prăbuși în brațele lui și fu băgată ușor pe locul din spate al mașinii care aștepta.

El aruncă repede o pătură pe ea, se strecură în spatele volanului și intră în șirul circulației care se tîra spre oraș. Ridică din umeri și aprinse o țigară. Ce naiba, avea timp destul. A avea timp ca să ucidă.

Patruzeci de minute mai tîrziu, parcă în strada Battery, ieși din mașină, deschise ușa din spate și se uită la față. Îi controlă pulsul și îi ridică o pleoapă. Dormea dusă. Nici o problemă din partea ei. O împinse jos pe podea, o acoperi cu pătura și încuie mașina. Apoi, aprinse o țigară și merse liniștit după colț, la *Il Fornaio*.

Braseria era aglomerată. Își făcu drum spre un scaun la tejgheaua barului și comandă o bere *Carta Blanca* și o pizza mică cu mozzarella, anșoa, măslină și capere. În timp ce aștepta, se uită la rezultatele de la baschet în *Examiner*. Mai luă o bere cu pizza. Apoi, pentru că avea o slăbiciune pentru dulciuri, comandă un tiramisu.

— E aproape divin cît poate fi de bun acest desert. Nici eu nu pot să-i rezist, spuse femeia tînă care stătea alături de el. Îi zîmbi.

Ea luă o sorbitură din paharul ei cu Margarita. A avea părul roșu, pînă la umeri, și era cam de ace-

eași vîrstă cu fata pe care tocmai o lăsase, drogată și înconștientă, în automobil. El ridică din umeri și ceru nota de plată.

– Așa, din cînd în cînd, îmi permit.

Ea îi crease o deschidere și el simțea că ea așteaptă un răspuns, dar se depărtă. În timp ce se îndrepta spre casieră, lîngă ușă, îi simți privirea curioasă îndreptată spre el. Era drăguță și nu era obișnuită să fie respinsă. Doar că, în seara asta, agățase pe cine nu trebuia.

După ce descuie mașina, el ridică pătura care o acoperea pe fată și o controlă din nou. Era încă adormită, așa că se urcă la volan și intră cu mașina în fluxul circulației, pe Embarcadéro.

Știa exact locul spre care se îndrepta, dar era încă prea devreme – prea multă circulație, prea mulți oameni, prea multe lumini.

Circulă încet prin oraș, întorcîndu-se de mai multe ori pe același drum, îndreptîndu-se în cele din urmă spre nord, spre un teren parcelat, apoi pe lîngă un cartier de proprietăți elegante, pe lîngă un teren de golf și apoi în sus, unde șoseaua mergea pe lîngă marginea unei ravine împădurite, înclinate abrupt.

Opri mașina și o ridică pe fată de pe podea. Ea se prăvăli pe umerii lui, iar el îi înjură greutatea în timp ce o căra și aproape o tîra printre copaci, pînă ce ajunse într-un mic luminiș la marginea ravinei. Ceața dispăruse și o lună în al treilea pătrar lumina stîncile și copacii pitici, iar jos, departe, era pîrîiașul săltăreț care își șerpuia drumul de-a lungul fundului ravinei. Ezită, gîndindu-se cu jînd la revolverul din buzunar. Dar trebuia ca totul să pară un accident. Asta era singura posibilitate.

O ridică pe fată în picioare. O ținu o secundă în brațe, pînă ce aceasta își căpătă echilibrul. Apoi, cu toată forța lui, o aruncă peste margine, în abis.

Ea nici măcar nu-și dădea seama ce se întîmplă.

Luna se ascunse după nori și ceața reveni, în timp ce el se străduia să audă zgomotul căderii ei. Cu un oftat, se întoarse bucuros căutîndu-și drumul printre copaci spre mașină, apoi conduse încet, prin ceața deasă, înapoi spre apartamentul lui, într-unul dintre cele mai bune hoteluri din oraș.

Capitolul 1

Detectivul Franco Mahoney de la Criminalistică din Departamentul Poliției din San Francisco, privea nepăsător cum oamenii de la serviciul de salvare al Departamentului Pompierilor coborau în ravina Mitchell, spre trupul fetei. Nu puteai vedea mult din ea, doar piciorul în sanda roșie și brațul ridicat, ieșind din lăstărișul care îi opriese căderea, dar nu-i salvase viața. Acum, nu va fi decît încă o cifră statistică de pe lista crimelor nerezolvate. Mai văzuse toate astea pînă acum, dar acum avea o treabă de făcut. Trebuia să-l găsească pe ucigașul ei.

Se uită la ceas. Era ora opt dimineața. Schimbul lui tocmai se termina și se gîndi cu invidie la ceilalți tipi mai norocoși, care se îndreptau obosiți spre

casă sau spre micul dejun la localul de pe Brannan, discutînd despre agitația din cursul nopții sau, pur și simplu, vorbind porcării ca să se răcorească. Fusesse o noapte lungă: obișnuita crimă cu droguri într-o străduță lăturalnică; o înjunghiere într-o cameră sărăcăcioasă unde victima, un mic chinez, vărsase mai mult sînge decît văzuse vreodată într-o măcelărie: și cadavrul unui bărbat aruncat pe șosea și care fusese călcat de mai multe ori pînă fusese descoperit și despre care se constatare că fusese împușcat. Apelul despre fata din ravina Mitchell venise la șapte și treizeci și patru. Era rîndul lui, ghinionul lui la sfîrșitul turei. În anumite nopți, se întreba dacă făcuse un lucru bun devenind polițist.

Oftă supraveghind luminișul de la marginea ravinei. Era plină de tipi de la Pompieri și de la Departamentul Sănătății Publice, precum și sanitari, medicul legist, tehnicienii de la laborator și echipele de știri de la televiziune, plus toate echipamentele lor: cabluri, macarale, scări, tărgi, butelii de oxigen, perfuzii și camere de luat vederi. Luminișul umed, cu iarbă, era acum o mare de noroi.

Avusese destul timp să se uite în jur și să constate că nu erau semne de luptă. Pînă la sosirea echipei de salvare, orice dovezi vitale dispăruseră deja amestecate cu noroiul.

Mai mulți polițiști în uniformă, cu ochii ațintiți spre pămînt, cercetau lăstărișul, dar Mahoney simțea în sinea lui că nu vor găsi nimic. Azi nu vor fi nasturi rupți, nici fire prinse de o ramură, nici cartușe goale, nici o urmă perfectă.

Ca scenă a unei crime era ratată. Rînji, scuzîndu-și calamburul. *Agatha Christie ar fi avut doar o singură*

urmă perfectă de picior, se gândi el ironic. Eu n-am decît un cadavru.

Și, îndată ce sosise serviciul de salvare, cadavrul acesta căpătase prioritate. Totul trebuia să aștepte pînă după ce avea să fie luat de acolo, chiar dacă asta însemna să calce peste dovezi. Femeia din ravină își va avea drepturile ca persoană, deși probabil, pentru ultima oară. Apoi va deveni o altă Jane Doe¹ cu o etichetă legată la un deget de la picior, în sertarul înghețat, de oțel, din morga orașului, pînă cînd medicul legist va ajunge în sfîrșit să o ciopîrtească în căutarea unor dovezi fizice. Sau pînă cînd vreun părinte nefericit sau vreo rudă îndurerată – sau poate nu – își vor aminti că mătușa Fio sau sora Joleen sau verișoara Peggy Sue n-a fost văzută de cîtva timp și vor veni să întrebe de ea.

Mahoney se întoarse în silă spre camerele TV și spuse pe scurt ce știa: că azi-dimineață devreme fusese găsit trupul unei femei de către un bărbat care ieșise să-și plimbe cîinii. Nu, bărbatul acela nu era suspect. Și nu, deocamdată. Nu avea nici un alt suspect. Mulțumesc și la revedere.

Franco Mahoney era polițist de paisprezece ani, dintre care șapte ca detectiv în Brigada de Criminalistică. Se spunea că este unul dintre cei mai buni, un meticulos analist al informației și un finalizator. Era cunoscut ca un polițist care nu abandonează niciodată un caz. Puteau trece ani, dar Mahoney nu uita niciodată o crimă nerezolvată. Faptele și dovezile se tot învîrteau în capul lui, cînd se afla în pat, noaptea,

1- Nume dat în SUA cadavrelor de femei neidentificate.

și uneori ceva se așeza în ordine. Prin simplă perseverență, muncă asiduă și intuiție, el obținuse condamnări într-un număr de crime care fuseseră împinse la fundul fișierului cu inscripția „nerezolvată”.

Avea „fler” pentru ucigași.

– Parcă i-aș mirosi. Sînt precum carnea stricată, băieți. Asta-i tot, le spunea el reporterilor de știri al căror favorit era, pentru că își păstra întotdeauna simțul umorului și totdeauna le dădea un subiect bun și, în plus, arăta bine, pe ecranul televizorului. Era tipul polițistului perfect masculin.

– Vine sus, urlă șeful echipei de salvare.

Franco se uită cum targa bine legată era ridicată cu grijă cu macaraua. El văzuse mai multe victime ale omorurilor decît dorea să-și aducă aminte. Ca oricare polițist, știa că singurul mod de a-și păstra un psihic normal era să mențină o distanță mentală între el și victimă. Cînd victima era un copil, acest lucru era omeneste imposibil, iar cînd era o femeie tînără ca aceasta era greu.

Avea poate douăzeci și patru de ani, avea fața umflată grotesc, o masă de vînatăi purpurii cu pete livide roșii, pe unde pielea fusese julită. Avea sînge închegat pe nas și urechi, indicînd o fractură de craniu, iar părul ei de culoarea cuprului era lipit cu sînge negru închegat. Poate că fusese drăguță, se gîndi el cu amărăciune. Poate îi plăcea să se distreze și era liberă. Pînă aseară, cînd un bastard de nimic a decis să nu o lase să trăiască.

Cînd femeia fu trecută peste mal, se dădu deoparte ca să-i lase pe infirmieri să acționeze. Dregîndu-și glasul, începu să noteze:

„Femeie. Caucaziană. Vîrstă probabilă 24 de ani.

Înălțime aproximativă 1,70 m. Greutate – 52 kg. Părul roșu...”

– Isuse, omule, are puls. Trăiește...

Sanitarii erau în genunchi, aplecați spre targă, punându-i femeii repede o perfuzie în braț, dându-i oxigen cu ajutorul unei măști, înconjurându-i capul spart cu săculeți de nisip. Îi traseră pe picioare pantalonii de presiune, umflându-i ca să restrângă fluxul sîngelui, forțînd presiunea sîngelui spre partea superioară a torsului și spre cap, apoi o înfășurară în folie strălucitoare de aluminiu împotriva șocului.

– la stați puțin!

Franco se uită la șirul dublu de răni de înțepătură de pe brațul ei drept.

– Ce-i asta?

Sanitarii se uitară cu atenție la înțepături.

– Să mă ia naiba, Mahoney, astea sînt urme de dinți. O mușcătură de cîine, aș zice. Și încă unul măricel.

Mahoney îi urmă înapoi prin pădure, în timp ce o duceau repede pe tînăra femeie la ambulanța care aștepta și o urcară iute în ea.

– Credeți că o să scape? întrebă el.

Sanitarul ridică din umeri.

– Nu știu nici măcar dacă o putem stabiliza ca să o ducem pînă la TRAUMA.

Mahoney oftă cînd trimise un polițist în uniformă la Unitatea Generală pentru Traumatisme din San Francisco.

– Stai la ușa sălii de operație, comandă el. Mă anunți dacă se trezește.

Nu mai era treaba lui să se îngrijească în continuare. El era detectiv la criminalistică. Avea nevoie

de un cadavru, înainte de a-și face treaba.

– Nu e nevoie deocamdată de noi, Mahoney, spuse medicul legist, Pete Preston, urcându-se în mașina lui.

Și munca lui venea după moarte.

– Încă nu, Pete, spuse Mahoney. Dar am o senzație în oase că e vorba de o crimă. Oftă, scuturându-se de evenimentele din dimineața aceea devreme. Ce-ai zice să-ți ofer o ceașcă de cafea?

Capitolul 2

În apartamentul din Pacific Heights, unde locuia singură, Phyl Forster se trezi ca de obicei la ora șapte și treizeci dimineața. Nu trebui să oprească ceasul deșteptător pentru că nu avea nevoie de așa ceva. Făcea parte din educația ei ca medic. Învățase să aștească chiar când avea doar zece minute libere și să se trezească la ora obișnuită.

Azi am treizeci și șapte de ani, se gândi ea îndreptându-se spre baie. Surprinzător cum trece anul pe nesimțite și curios că încă mă simt de treizeci și șase. Se opri și se uită în jur la apartamentul ei elegant. Aruncă o privire spre ferestrele uriașe cu priveliște spre Golful San Francisco, la rafturile de cărți, la picturile interesante și la sculpturile unor

tineri artiști americani. Admiră vechile covoare de mătase care erau răspândite pe podelele pale din lemn, băile și bucătăria înzestrată cu o tehnică avansată, unde totul era din oțel și halogen, în alb, gri și negru.

Unii oameni considerau căminul ei, lipsit intenționat de culoare, ca fiind lipsit de suflet, dar Phyl considera că tot ceea ce-i dădeau viață erau covoarele, operele de artă și cărțile. Tot restul era doar un fundal, bunuri necesare traiului, care se aflau acolo ca să servească, nu să se vadă.

– Simplu, dar bun, ar fi spus cu siguranță în mod aprobator o bunică a cuiva. Și totul fusese cumpărat și plătit de ea însăși.

Se îmbrăca în același stil simplu, monocrom, considerat șic de creatorii de modă japonezi. Cu părul ei negru lucios strâns într-un coc, cu pielea pală, cu rujul de buze roșu și ochii de un albastru adânc care păreau speriați, era o figură familiară la televiziune și la lansarea de cărți în întreaga țară. În afară de un cabinet de psihiatrie, plin de succes, ea mai scria cărți de popularizare a psihologiei și le vindea în milioane de exemplare. *Doctorița Phyl se ocupă de căsătorie. Doctorița Phyl se ocupă de menopauză, Rivalitatea între gemeni, Divorț, Droguri, Alcool, Violența în familie.*

Doctorița Phyl putea explica, în termeni simpli, orice traumă la care v-ați gândi putînd să vă spună cum să-i faceți față sau să o depășiți.

Făcu duș gîndindu-se la ziua care o aștepta: o dimineață de clinică la Spitalul General din San Francisco, unde își oferea serviciile, după-amiaza la Centrul medical al *Universității California*, unde era

consultant, apoi primea pacienți particulari de la patru treizeci la șapte treizeci. Va încerca să-i reziste circulației în drum spre casă. Duș, apoi un pahar de vin roșu.

După aceea, înfășurată într-un halat alb de baie, cu părul negru căzându-i liber din cocul strâns, cu fața curățată de machiaj și artificii, va lua cina. Singură. Din nou.

Dar acum își ștergea părul cu prosopul și urmărea știrile de dimineață la televizor. Scandaluri politice, circulație, vremea... și încă alte câteva știri de ultim moment. O altă crimă. Un detectiv bărbătos relata că victima era o femeie tânără descoperită într-o ravină de un bărbat care ieșise să-și plimbe câinii.

Phyl urmări, fascinată, când camera TV se îndreptă spre echipa de salvare care cobora în ravină spre cadavrul femeii, pe jumătate ascuns în frunzișul unui boschet mare. Ei o puseră legată pe o targă și începură să o ridice. Zări un păr de culoarea cuprului, un braț palid întins în afară, un picior cu o sanda roșie care îi mai atârna de un deget.

Se cutremură și apăsă pe butonul de închidere, îngrozită de propriul ei interes. Văzuse desigur destule cadavre în anii de intern și de rezident la spital, dar acesta era obscen. Tânăra femeie arăta atât de vulnerabilă, ultimele ei momente fiind exploatate de camerele de televiziune indiscrete. Cu o seară înainte, ea fusese în viață, poate ieșise cu prietenii, se plimbase, vorbise, poate luase cina, dansase. Sărmana! Phyl știa că trebuia să fi fost „fetița” cuiva. Și fără îndoială că azi i se va spune mamei acesteia adevărul final îngrozitor.

— La naiba, făcu sălbatic Phyl.

Porni uscătorul de păr și se uită urît la ea înșăși, în oglinda de la baie. Viața poate fi putredă, cum o pot mărturisi mulți dintre pacienții ei, dar e oricum mai bună decît ceea ce i se întîmplase tinerei femei.

Își uscă părul, îl trase spre spate atît de strîns, încît o duru pielea capului, apoi îl răsuci într-un nod la ceafă. Se îmbracă repede. Purta lenjerie intimă minimă, de mătase. Era subțire și curbelă ei nu aveau nevoie de balene și sutiene *Lycra* și, în plus, mătasea era luxul ei, secretul de sub fațada severă, în negru și alb, pe care o prezenta lumii. Uneori, împărtășea acest secret, dar nu prea des în ultima vreme. Ridică din umeri cînd își încheie jacheta costumului cu pantaloni. Ce dracu', munca era cuvîntul de ordine. În plus, celibatul era la modă.

Aplecîndu-se spre oglindă, aplică atentă rujul de buze roșu, *Paloma*. Fără ruj, gura ei arăta moale și vulnerabilă. Colorată, căpătă un roșu viu, catifelat, parcă făcea o declarație. Era o femeie de care trebuia să ții seama. O femeie în fruntea profesiei ei. O femeie care știa ce face în fiecare moment al zilei ei. Chiar dacă uneori se gîndea cu o strîngere de inimă că nopțile ei par puțin cam singuratice.

Își puse cercei de aur și onix în urechi, și nici o altă bijuterie, în afară de un ceas bărbătesc, destul de mare ca să poată vedea ora fără să ridice brațul, destul de mare ca pacienții ei să nu aibă impresia că stătea cu ochii la el.

Își luă poșeta neagră de antilopă, își căută cheile și își controlează pentru ultima oară uniforma de lucru.

După ce luă servieta mare, neagră, cu fișele de care avea nevoie în ziua respectivă, luă ascensorul în jos, își luă mașina, un *Lexus* negru compact, la

fel de modest ca și ea. Apoi o porni spre lumea reală: *Spitalul General* din San Francisco, de pe Dealul Potrero.

Era doar ora opt și douăzeci, iar prima ei întâlnire era la ora nouă, așa că se duse la bufet să-și ia ceașca de cafea, pe care nu o putuse înghiți mai devreme, după ce o văzuse la televizor pe femeia moartă. La jumătatea drumului, pe coridor, își schimbă părerea. Magazinul Italian de delicatese, de peste drum, făcea o cafea mai tare și avea sandvișuri fabuloase.

Afară auzi sirena unei ambulante. Se întoarse să se uite. Sanitarii ieșiră într-o clipă și, în secunda următoare, puneau targa pe alta cu roțile și alergau cu ea, unul ținând perfuzia care ducea la brațul pacientei, îndreptându-se spre grupul de medici și surori care așteptau. Trupul pacientului era înfășurat în folie strălucitoare de aluminiu, pentru șoc. Capul îi era legat de targă și sprijinit de săculeți de nisip în ambele laturi. Phyl zări doar o față cenușie, cu vî-nătăi, ochi închiși, păr roșcat cu sînge închegat. *Femeia din ravină!*

N-a murit, în cele din urmă, se gîndi ea cu surprindere. Apoi, amintindu-și culoarea ca de ceară, adăugă cu tristețe. *Nu încă.*

Cumva sandvișul nu mai părea chiar atît de atrăgător cum fusese cu un moment mai înainte. Se întoarse pe călcîie și reveni din nou în spital, ținînd capul în jos, gîndindu-se la tînăra femeie, la părinții care vor fi chemați la patul ei, la șansele ei de a supraviețui. Era clar că avea răni serioase la cap și Dumnezeu știe ce alte probleme interne și externe.

Sărmana, sărmană ființă, se gîndi ea cu tristețe.

Scuturînd din cap ca să se limpezească, înhăță o ceașcă de cafea de la automat și se îndreptă pe coridoarele strălucitoare spre biroul ei, ca să-și înceapă ziua de lucru.

Pînă la douăsprezece și jumătate, văzuse opt pacienți și murea de foame adunîndu-și notițele și fișele și punîndu-le în servieta neagră, se gîndi înfometată la pui cu roșii și la plăcintă cu busuioc proaspăt deasupra. La jumătatea drumului spre ușă ezită, aruncînd o privire nehotărîtă spre telefon. Ea încă nu-și putuse scoate din minte imaginea tinerei femei din ravină. În tot timpul discuțiilor cu pacienții din dimineața aceea, imaginea femeii se tot suprapusese în gîndurile ei: piciorul cu sandaua roșie atîrnînd de un deget; fața lovită, la fel de lipsită de culoare ca pietrele de pe lună; capul însîngerat. O trecu un fior. Se îndreptă prin hol spre secția *Traumă*.

Recunoscînd-o, sora de serviciu zîmbi.

– Vă referiți la acea Jane Doe care a fost adusă aici la ora opt și douăzeci și două azi-dimineață, spuse ea repede ca răspuns la întrebarea lui Phyl. Au presupus că era moartă, cînd au văzut-o acolo jos în ravină, dar cînd au adus-o sus, mai avea încă puls. Și coaste fracturate; posibil o hemoragie internă și cîteva găuri în cap, în partea temporală stîngă. Au dus-o imediat în sala de operație, dar nu a ieșit încă. Își ridică ochii de la însemnările ei. Bănuiesc că fac al naibii de multe pentru ea, spuse încurajator sora. Apoi se alertă brusc: O cunoașteți deci?

Phyl clătină negativ din cap.

– Am văzut salvarea ei azi-dimineață, la știri. Cumva, mi-a rămas în minte.

– Îmi închipui, spuse sora patetic. Păcat că nu o cunoașteți, pentru că nu avem identificarea ei. Polițiștii cercetează ravina în căutarea poșetei ei sau a oricăror altor dovezi. Dar, din câte știu pînă acum, ea tot o Jane Doe este.

– Poate că au să-i publice fotografia în ziare, sugeră Phyl, gîndindu-se în continuare la o mamă care nu știe că fiica ei e atît de aproape de moarte. Cu siguranță că atingerea unei mame, vocea ei, simpla ei prezență în aceeași cameră ar ajuta mult. Brusc i se păru teribil de important să o găsească, să o aducă aici.

– N-au să fie fotografii, spuse sora. Nu așa cum arată acum. Nici propria ei mamă n-ar recunoaște-o.

Phyl oftă cu regret, în timp ce îi mulțumi. Era o nebunie să se implice; nici măcar nu o cunoștea pe tînăra femeie. Totuși, spera că va scăpa. Uitînd de plăcintă, conduse încet prin trafic spre centrul medical al UCSF.

Mai tîrziu, își consultă pacienții particulari și, de data asta, se trezi că își pierde puterea de concentrare. Se simți ușurată la ora șapte, cînd ultimul ei pacient nu se prezentă și abia cînd conducea mașină spre casă își aminti că nu mîncase nimic toată ziua.

Nu e de mirare că-ți pierdeai concentrarea, se certă singură, pentru că se simțea vinovată că nu se dăruise în întregime pacienților ei. Întoarse mașina pe San some, reveni din nou pe Embarcadero și găsi un loc de parcare chiar în față la // Fornaio.

Ca de obicei, restaurantul era plin.

– Aș putea să vă ofer un loc la bar, doctore, spuse chelnerița.

Phyl trecea adesea pe acolo după lucru, cînd era

prea ocupată ca să se gîndească să-și pregătească cina acasă, așa că toți cei de acolo o cunoșteau bine.

Chelnerița o îndrumă spre un scaun în capătul îndepărtat al barului și îi dădu un meniu. Phyl comandă un pahar de vin roșu. Un exemplar din ziarul *Chronicle* zăcea pe tejghea. Publica pe prima pagină o fotografie a scenei de salvare de la ravina Mitchell, iar titlul era: CADAVRUL UNEI FEMEI GĂSIT ÎN RAVINĂ. Ea îl citi surprinsă, dar apoi își aminti că, la început, toată lumea crezuse că femeia era moartă. Probabil că mîine ziarele o vor reinstala printre cei vii, dacă ceva mai important nu va lua locul știrii. Dacă pînă atunci nu va fi moartă.

Ea scormoni pastele făinoase, gîndindu-se că avea să se întoarcă acasă, în apartamentul ei gol, amintindu-și că era aniversarea ei de treizeci și șapte de ani. Dintr-un impuls, comandă un pahar de șampanie și apoi, aproape instantaneu, regretă lucrul ăsta. O zi de naștere sărbătorită de una singură nu era o adevărată aniversare.

Răsfoi ziarul, oprindu-se la un articol turistic atrăgător despre Paris. „Paris”, cuvîntul însuși suna plin de promisiuni: primăvară și castani înfloriți, măsuțe de cafea sub copaci și plimbări pe malul Senei. Cu un bărbat drăguț în pat, împărțind cu el cești de cafea fierbinte, tare, a doua zi dimineată...

Material de visuri pentru o noapte ploioasă în San Francisco.

Oftă din nou plină de dorințe.

Își aminti vag că urma să aibă loc o conferință de psihiatrie la Paris, mai tîrziu, în cursul anului. Poate își va găsi timp să participe. Simțindu-se mai bine, ceru nota de plată, își pudră nasul și adăugă puțin

ruj *Paloma* pe buze.

Femeia care stătea alături de ea se întoarse și îi zîmbi, cînd se ridică să plece. Părul ei roșu i se mișcă în jurul umerilor și Phyl se gîndi, cu un fior de tristețe, la tînăra femeie aflată între viață și moarte la secția de terapie intensivă din Spitalul General San Francisco.

Din mașină, sună la spital. Operația neurochirurgicală fusese reușită, dar femeia era în comă. Doctorii încă nu știau sigur dacă avea leziuni pe creier. Putea trece un timp pînă vor ști care era situația, într-un fel sau altul.

Lacrimi se răspîndiră pe obrajii lui Phyl, în timp ce conducea încet spre casă. Își amintea de lucruri de care nu voia să-și amintească, lucruri pe care, ca un bun psihiatru, încercase să le dea la spate: teama, vinovăția și durerea... Iar acum, din cauza unei tînere femei cu părul roșu, brutalizată, care zăcea într-un spital, veniseră toate înapoi în valuri.

Ești o proastă, își spuse sever în sinea ei. *Ești al naibii de proastă*, Phyl Forster.

Capitolul 3

Tînăra femeie înainta printr-un tunel întunecat, mai repede, tot mai repede, spre o licărire de lumină. Avea nevoie de lumina aceea, avea urgent nevoie de ea dar, indiferent cît de repede era catapultată spre ea, aceasta era mereu la aceeași depărtare. Dar știa că nu trebuia să o scape, trebuia să o ajungă, căci aparținea locului aceluia. Mai repede, își spuse în sinea ei, mai repede, zbori spre ea... și atunci căzu, ah, Doamne, cădea, alunecînd în jos, cu brațele desfăcute. Auzea zgomotul vîntului în urechi în timp ce cădea într-un abis de unde știa că nu se va mai întoarce niciodată.

– Nu, țipă ea. Nu, nu, nu...

– E-n regulă, draga mea, ești bine, nu te îngrijora

de nimic.

Ea încercă să deschidă ochii, dar i se părea că pleoapele aveau greutate pe ele. Și nu se putea mișca, nu simțea nimic. Nu avea rost să zboare prin tunel spre punctul luminos. În fond, era moartă.

– Nu vreau să fiu moartă, țipă ea cu îngrijorare. Nu vreau să fiu...

– Nu ești moartă, draga mea, spuse sora cu blîndețe. Ești aici în spital. Ai avut un accident, dar ai să te faci bine. Nu-ți face griji din nimic.

Tînăra femeie nu avea încredere în ea. Știa că abisul o aștepta.

– Atunci, de ce nu pot deschide ochii? șopti ea răgușit.

– O să-i deschizi, dragă. O să-i deschizi. Acor-dă-ți timp. Stai liniștită acum. Odihnește-te. Vine doctorul imediat.

Ea rămase nemișcată, luînd cunoștință de sunetele din jurul ei: zumzetul încet al aparatelor și al avertizoarelor electrice, foșnetul pînzei apretate și lipăitul tălpilor de cauciuc prin cameră. Simțea și mirosuri: mirosuri de spital, a dezinfectant și săpun. Și ceva dulce, un miros blînd, floral, care îi era deosebit de familiar. Atît de delicat, atît de drăguț, atît de... familiar. Dar, pur și simplu, nu-și putea aminti ce era.

Își clătină capul pe pernă, frustrată, apoi gîfii din cauza unei dureri ca un cuțit fierbinte de la baza craniului, care explodea undeva în creier.

– Stai liniștită, dragă. Sora o apăsă înapoi pe perne. Iată, vine doctorul acum, adăugă ea, cu ușurare.

Se auzi sunetul unor pași repezi, apoi simți o mînă răcoroasă pe mîna ei și degete blînde pe pulsul

ei.

– Ei, tină ră doamnă, sîntem bucuroși să te avem din nou printre noi.

Vocea doctorului era proaspătă, deliberat veselă, încurajatoare.

– De ce? întrebă ea cu noua ei voce straniu de răgușită. Ați crezut că o să mor?

El rîse, un timbru plăcut, ușor, și ea își simți propria gură lărgindu-se într-un zîmbet.

– Încercăm din toate puterile să nu ne lăsăm pacientele drăguțe să moară după noi, glumi el.

– Obsedat sexual, șopti ea și îl auzi rîzînd din nou. Adevărul, îl imploră ea. Te rog, spune-mi adevărul.

Ea îl simți că ezită. Apoi:

– A fost un accident. Ai fost rănită. Coaste rupte, splina – a trebuit să o scoatem...

– Capul, insistă ea. Ce-am pățit la cap?

– Fracturi înfundate ale craniului în două locuri. Am sperat, te-am reparat. Ești ca și nouă.

– Atunci de ce nu pot deschide ochii? întrebă ea plîngăcios.

El îi ridică pleoapa stîngă și o luminează cu o lanternă. Aceasta se declanșă undeva în creierul ei, descătușînd amintiri despre lumina zilei și strălucirea soarelui. Poate că ieșise, în cele din urmă, din tunelul întunecat.

– Ești real? șopti ea, nevenindu-i încă să creadă.

El îi luă mîinile într-ale lui. Ea le simțea puternice, liniștitoare, omenești.

– Te afli în *Spitalul General* San Francisco. Ai fost în comă aproape trei săptămîni. Ești în viață. Acum, tot ce ai de făcut este să te înzdrăvești. Și nu te îngrijora în ce privește deschisul ochilor. Cîrînd, au

să se deschidă și apoi o să poți să ne controlezi singură. Între timp, odihnește-te: Poate mai târziu o să mai vorbim. Atunci o să ne poți spune cine ești.

– Cine sînt?

– Mai târziu, spuse el. Nu te îngrijora pentru asta acum.

Ea auzi pașii lui care se depărtau pe podea, o conversație în șoaptă cu sora, închiderea ușii. Din tăcerea profundă înțelese că era singură.

Un accident, spusese el. Trei săptămîni în comă. În San Francisco. În cazul ăsta, căminul ei era în San Francisco? Se gîndi la asta un minut. Prin minte îi trecură vagi imagini cu Dealul Telegraph, clădirea Transamerica, podul Golden Gate. Ea își spuse triumfător: *Îl cunoști*. Dar nu cunoștea spitalul acesta, nu știa unde se află sau ce se întîmplase de ajunsese aici.

Un accident. Cîntări cuvîntul, vizualizînd un accident de mașină, scrișnetul aspru al metalului lovit de metal, crescendo-ul ascuțit al sticlei sparte, mirosul de ars al frînelor și cauciucurilor, dar era ca un film fără personaje, nu însemna nimic pentru ea. Nu-și amintea. Se înfioră. *Poate era mai bine așa.*

Doctorul vorbise despre răni la cap și de o operație pe creier. Durerea urcă din nou în zigzag, cînd ea întoarse capul neliniștită și gemu. Apoi înțelese. Nu putea deschide ochii pentru că fața îi era distrusă. O țineau în calmante ca să nu poată vedea îngrozitoarea imagine fără față ce era ea.

Încercă să-și ridice mîna ca să o pipăie, să urmărească daunele cu degetele, dar brațul îi era ancorat cu ace și leucoplast, perfuzii și aparate.

Lacrimi de disperare picurară din pleoapele ei

închise, făcînd o dîră fierbinte, sărată; în jos pe obraz pînă la urechi. Sînt ca un copil, se gîndi ea; în pat, plîngînd în întuneric, chemîndu-și mama – doar că nu exista nici o mamă.

– Mamă? spuse ea cu glas tare. Dar știa că mama ei nu era acolo. Încercă să-și aducă o imagine a acesteia în minte, dar nu apărî nimic. *Curios, se gîndi ea uimită, îmi pot aminti cum arată clădirea Transamerica și podul Golden Gate, dar nu-mi pot aminti figura propriei mele mame. Nu-mi pot aminti nici măcar numele ei.*

Numele meu. Cercetă întunericul din capul ei ca să găsească un răspuns. Nu era nimic. Era doar vid, iar tunelul amenința să o tragă din nou înapoi, departe de lumină, departe de amintire. Departe de viață.

– O să te simți bine acum, dragă. Vocea surorii medicale avea un zîmbet în ea. Mîine poate o să-ți scoatem cîteva din perfuziile și aparatele astea. Și, poate, dacă ai să fii cuminte, o să capeți puțină înghețată la cină.

– Nu-mi place înghețata, răspunse ea automat.

– Atunci, iaurt rece. Asta îți place, nu-i așa?

Oare? Nu-și putea aminti; și totuși, adineauri, își amintise că nu-i place înghețata.

Panica o făcu să deschidă pleoapele. Acestea se ridicară încet, ca o cortină de teafu ce dezvăluie un decor semiîntunecat și, totuși, ameți. Treptat, camera se limpezi. Cineva se apleca asupra ei; lumina din spatele ei părea o aureolă.

Era o față de madonă. Piele pală, păr negru, buze roșii despărțite într-un zîmbet plăcut. Ea simți o mînă răcoroasă pe frunte și madona spuse:

– Bună. Sînt bucuroasă că te-ai trezit în cele din urmă. Eu sînt Phyl Forster.

Tînăra femeie îi apucă mîna de parcă ar fi fost un colac de salvare.

– Phyl, șopti ea, trebuie să mă cunoști. *Spune-mi cine sînt.*

Capitolul 4

Mahoney se lăsă pe spate în fotoliul lui turnant din camera brigăzii, în circumscripția de poliție, concentrându-se asupra a ceea ce tocmai citise în legătură cu acea Jane Doe găsită în ravina Mitchell. Nimic nu era foarte sigur. Răni multiple, în special două fracturi înfundate ale craniului, care puteau fi provocate de un instrument neascuțit. Pe de altă parte, puteau fi provocate când căzuse peste stînci.

Apoi, erau mușcăturile de cîini. Era clar că ridicase probabil brațul drept ca să se ferească de un atac. Cîinele era mare, nu încapă îndoială.

— E vorba de un rottweiler, un cîine de tip doberman, îi spusese expertul. Nu un buldog, totuși. Ăștia au altfel de mușcătură. Și un buldog nu i-ar fi dat

drumul. Oare o atacase un doberman răătăcit? O gonise pînă la marginea ravinei? Poate se dăduse înapoi fără să se gîndească, în abis. El clătină negativ din cap; nu credea așa ceva. Unde era un asemenea cîine, era și un bărbat. El asmuțise oare cîinele împotriva ei? Ridică din umeri cu oboseală. Lumea e plină de nebuni. Orice este posibil.

Mai trecu încă o dată peste amănunte. Încă nu fusese identificată. La spital era în permanență cîte un polițist în uniformă și, cum nu auzise nimic din partea lui azi, bănuia că tînăra femeie era încă în comă. Era încă o situație de tipul „va scăpa sau nu?”

Se gîndi la o sinucidere dar decise că nu exista o asemenea șansă. Dacă vrei să te arunci dintr-un loc înalt, în San Francisco, nu alegi ravina Mitchell.

Nu, a fost o tentativă de crimă și, dacă nu ar fi fost vegetația pitică, cea care o prinsese și o ținuse, ca și minunile neurochirurgiei moderne, atunci ar fi fost „crimă”, pur și simplu, și nu doar „tentativă”. Și Dumnezeu știe că nu e nimic mai greu de dovedit decît „tentativa” de crimă; știa foarte bine că putea fi minimalizată la „atac agravat”. În oricare situație, tînăra femeie era perdantă. Ea, fie că își pierdea viața, fie că pierdea satisfacția de a-l trimite la închisoare pe mulți ani pe atacatorul ei.

Își împinse scaunul înapoi și se duse la automatul de cafea. Obişnuia să-și bea cafeaua neagră fără zahăr. Gustînd-o, dori să fi fost mai tare, apoi decise că, avînd în vedere cantitatea pe care o bea în fiecare zi, ar deveni probabil o epavă tremurîndă din cauza cafeinei, dacă ar fi așa.

Mahoney era un bărbat masiv, de treizeci și nouă de ani, un fanatic al exercițiilor fizice, care își pe-

trecea timpul liber pe care îl avea lucrînd la aparate sau alergînd pe dealuri. Participant de două ori la maraton în San Francisco, avea planuri în privința unui eveniment asemănător la New York. Poate va participa anul viitor, dacă își va putea face suficient timp să se antreneze corespunzător – și dacă se va lăsa de obiceiul cafelei. Totuși, atașamentul lui pentru cafeină era mai bun decît atașamentul italienilor din familia din partea mamei lui, care beau *grappa*, rachiul de tescovină, mai mult decît oricine altcineva și totuși rămîneau în picioare. Și partea irlandeză, a tatălui său, care îi trimiteau pe toți la culcare și mai puteau cînta *Galway Bay* la capătul unei nopți lungi fără să încurce vorbele.

Își sprijini greutatea de perete, în timp ce-și sorbea cafeaua, urmărind agitația unei serii de vineri încă nu prea tîrzii: o duzină de telefoane care sunau; un bețiv care urla obscenități în partea unde se aflau cei reținuți; un bărbat cu o privire albă care discuta; o pereche, cu un aer disperat, care cereau ajutor ca să-și găsească fiul adolescent; unul suspectat că ar fi provocat un incendiu; un tînăr acuzat de înjunghiere. Se gîndi că aveai nevoie de o răbdare de sfînt ca să fii polițist, dar asta nu ți se spunea la școala de poliție. Asta și să nu presupui niciodată nimic. Nu putea spune de cîte ori lucrul ăsta s-a dovedit just. Pentru că, oameni buni, se gîndi el, întorcîndu-se spre biroul său ca să ridice telefonul care suna, în lumea reală nimic nu este așa cum pare.

– Da?

Își ridică din nou picioarele pe birou; cu receptorul prins între umăr și ureche, sorbindu-și cafeaua.

– Doctor și mai cum ai spus? Și-a revenit acum?

Bine, spuneți-i că am să o primesc îndată.

Își controlează din nou însemnările. O doctoriță Forster fusese repartizată de neurochirurg să ajute la refacerea lui Jane Doe. Nu știuse că era o doctoriță. Oftă, dîndu-și brusc seama cine era. Femeie și renumită. Grozav. Exact ce-i trebuia într-o seară agitată de vineri, cu o încercare de crimă virtual fără indicii. Bănuiește că el era unul dintre puținii care nu o văzuse la televizor și nu citise nici una din cărțile ei. Iar el nu vedea cum putea să-i fie de prea mare ajutor acum. El știa că, dacă tînăra femeie ieșea din comă, doctorița Phyl Forster va voi să o protejeze de întrebările lui. Iar el știa că avea o treabă de făcut. El va voi să o interogheze cît de curînd posibil, înainte ca ea să uite ce ținea minte.

El decise să o lase pe doctorița Forster să aștepte puțin. Să-i facă doamnei psihiatru un mic test de caracter. Să vadă dacă își putea menține calmul sau va juca cu bietul polițist rolul Domnișoarei doctor Mare, Tare și Faimoase.

Phyl plecase cu mașina direct de la spital spre sediul poliției. Neurochirurgul îi spusese că Mahoney era dornic să discute cu tînăra femeie imediat ce va ieși din comă și voia ca ea să-i explice personal că nu era cazul. Cel puțin deocamdată. Ea măsura coridoarele, uitîndu-se nerăbdătoare prin ușile de sticlă, la haosul organizat din interior. Se gîndi că se asemăna puțin cu spitalul: o felie din viața reală care brusc o scotea din siguranța mediului ei, planificat cu atenție și controlat.

Se uită nerăbdătoare la ceas. La naiba, unde era bărbatul acela? Aștepta de zece minute și era epuizată. Poate era o reacție la faptul că o văzuse pe

femeie revenind la viață, ca un înotător care vine la suprafață de la apă adâncă. Doamne, ce ușurare! Apoi, pîlpîirea de teamă cînd își dădu seama că tînăra femeie nu-și amintea nici măcar de numele ei. Oricum, ea îi mulțumise lui Dumnezeu că era în viață, că simțurile motorii funcționau bine și că era rațională, deși deprimată, bineînțeles.

– Domnișoară Forster?

Ea se întoarse și întîlni ochii albaștri de irlandez ai lui Franco Mahoney. Ochi *nezîmbitori*, remarcă ea. Îi întinse mîna.

– Sper că nu te inoportunez, dar am vrut să-ți vorbesc despre acea Jane Doe a dumitale. Femeia din ravină.

.Ochii lui deveniră mai duri.

– S-a trezit? Am cerut să fiu anunțat în momentul cînd iese din...

– Iar eu am venit aici să-ți spun exact asta, domnule Mahoney.

– Detectiv, o corectă el.

– *Detectiv* Mahoney.

Ea oftă. Putea spune de pe acum că el va fi dificil. Era frumos dacă îți plăceau bărbații mari și puternici, cu barba crescută de o jumătate de zi. Avea aproape doi metri, lat în umeri, cu șolduri înguste și cu revolverul în toc. Avea păr negru, des, ușor ondulat, pieptănat drept spre spate, un nas puternic, maxilar ferm, o gură mare, simpatcă, iar ochii lui albaștri ca marea aveau riduri la colțuri, de parcă ar fi zîmbit mult. Deși, acum, n-ai fi crezut așa ceva. Dacă asta nu era o confruntare față în față, atunci ea nu mai văzuse niciodată una.

– Și-a recăpătat cunoștința abia cu o oră în ur-

mă. Am vorbit cu neurochirurgul și el e de acord că e prea devreme să începem să-i punem întrebări. E încă foarte bolnavă. Și e tulburată.

Mahoney scoase un oftat exasperat.

– Domnișoară Forster...

– *Doctor* Forster.

Ochii lui albaștri rînjiră batjocoritori spre ea.

– Doctore Forster, dumneata înțelegi că avem aici o tentativă de crimă? Treaba mea este să-l prind pe făptuitorul crimei. Pe asasin.

– Femeia nu e moartă.

– Pe posibilul asasin, se corectă el nerăbdător.

– Iar treaba *mea* este să o ajut să se însănătoșească. Sănătate *mentală*, detectiv Mahoney. În afara considerabilelor ei răni fizice, a suferit un puternic traumatism mental. Dacă, după cum sugerezi, nu a fost de fapt un accident, ci a încercat cineva cu adevărat să o omoare, îți închipui prin ce trece, încercînd să-și amintească.

– Încercînd să-și amintească?

– În momentul ăsta, detectiv, Jane Doe a dumitale nu-și poate aminti propriul ei nume.

– Isuse!

Se lăsă pe spate în scaunul lui, ignorînd-o. Ea se uita fix la el, împietrită.

Aplecîndu-se peste birou, ea îi adresă cel mai feminin zîmbet rugător.

– Îmi pare rău, detectiv Mahoney, dar este pentru binele femeii. Închipuie-ți, dacă ar fi soția *dumitale*, sau fiica *dumitale*. Nu ai vrea să fie obligată să se confrunte cu faptele care s-au întîmplat, înainte de a fi suficient de bine ca să suporte șocul. Ridică din umeri cu tristețe. Femeia asta tînă ră suferă de am-

nezie retrogradă, de pierdere a memoriei în ce privește evenimentele care au precedat traumatismul. Amnezia e provocată probabil de rănilor craniene, dar sînt sigură că și datorită traumatismului mental al atacului. Adesea, în aceste cazuri, memoria revine în mod involuntar. Poate pînă mîine își va fi amintit; poate va fi dornică să vorbească despre asta, dornică să ajungă la adevăr, în cele din urmă. Dacă nu, atunci am să încerc să o ajut. Între timp, suportă alături de noi. Te rog.

El oftă.

– În regulă. Dacă spui dumneata...

Vremurile se pot schimba, se gîndi ea cu exasperare, dar bărbații nu. Cel puțin nu toți.

– Bănuiesc că ai dreptate, recunosc el morocănos. Dar să înțelegi că eu sînt la fel de preocupat ca și dumneata, doctore Forster. Cineva a încercat să o omoare. Dacă ea moare, este treaba mea să aduc acea persoană în fața tribunalului, iar ca să fac asta, am nevoie de ajutorul ei.

– Și ce știi despre ea? În afară de vîrsta probabilă și de cum arată?

– Pot să-ți răspund în două cuvinte. Nu multe. Cînd a fost găsită, purta pantaloni *Levi's* și o bluză de bumbac albă. Un pulover de cașmir albastru a fost găsit în apropiere. Și sandale.

Phyl își aminti sandaia roșie care atîrna uitată de degetul de la picior al femeii. Se înfioră.

– Nu avea bijuterii? Un ceas, o verighetă?

– Doar cercei cu perle.

– Perle veritabile?

El aprobă din cap.

– Mici, dar veritabile, așa mi s-a spus. Totuși, le-ar

fi putut cumpăra oriunde. La fel și pantalonii și bluza. Puloverul de cașmir nu are etichetă, iar sandalele erau franțuzești. Scumpe, ca și cerceii și puloverul, dar le poți cumpăra în magazinele bune din toată țara. Sau chiar și în Franța, bănuiesc. Nici o poșetă. Am cercetat ravina cu atenție. Nu mai era nimic altceva. Nu există nici o persoană dată dispărută care să corespundă cu aspectul ei. Nu există amprente ei la fișier. Nu s-a prezentat nimeni care să afirme că o cunoaște.

– Atunci, spune-mi Mahoney, ce te face să crezi că cineva a încercat să o omoare?

El îi aruncă o privire lungă, exasperată, apoi spuse rar și deliberat, de parcă i-ar fi explicat unui copil:

– Ravina este destul de departe, încât ai nevoie de o mașină ca să ajungi acolo. Nu s-a găsit nici o mașină prin apropiere. Ea nu locuia în apropiere, așa că nu ieșise, pur și simplu, să-și plimbe câinii. Probabil că a fost adusă acolo și apoi aruncată. Sau, mai probabil, împinsă peste margine. N-a fost violată.

Phyl știa asta din rapoartele medicale.

El ridică din umeri.

– Poate că n-a vrut să accepte și tipul s-a enervat. Se întâmplă. Mai des decât ai crede, adăugă el cu tristețe.

– Deci, nu există dovezi?

– Nimic altceva decât mușcătura de câine. Și ceea ce ea singură ne-ar putea spune.

– Iar asta ne aduce înapoi la motivul pentru care mă aflu aici.

Îi oferi din nou un zîmbet și o ridicare din umeri feminină.

– Așa se pare, spuse el abrupt, ridicîndu-se, dînd-o astfel afară. Ai la dispoziție patruzeci și opt de ore. După asta, o să trebuiască să reconsiderăm lucrurile.

O conduse la ușă.

– Mulțumesc pentru cooperare, spuse ea sarcastic cînd el deschise ușa.

El o urmări mergînd pe coridor, remarcînd picioarele ei lungi, suple și mișcarea șoldurilor sub costumul negru.

– Hei, Forster! strigă după ea.

Ea ezită, apoi se răsuci încet.

– Sînt doctor, făcu ea cu răceală.

– Da, doctor. E un mic restaurant italianesc după colț, lîngă spital. Poate, după ce vorbim cu fata, dumneata și cu mine am putea merge acolo. Mîncăm ceva. Comparăm notițele.

Ea rîse de misoginismul lui masculin.

– Ei, mulțumesc pentru invitație, detectiv Mahoney, îi replică ea dulce. Am să mă gîndesc la asta și am să „reconsider” lucrurile.

Phyl era din nou la spital, la ora nouă a doua zi dimineată, aducînd flori. Toată noaptea se întrebase ce i se putuse întîmpla tinerei femei, cine putea fi ea, îngrijorîndu-se de ce nu se prezentase nimeni să o recunoască. Nici o mamă nu venise să-și caute fiica pierdută; nici un iubit, nici un soț. Nici un coleg sau vreo prietenă. Era ca și femeia invizibilă – era acolo, dar nimeni nu o putea vedea cu adevărat.

Și, totuși, femeia se afla acolo în acea dimineată de sîmbătă. În persoană, șezînd în pat și mîncînd.

Avu un șoc văzîndu-i capul ras, cu cicatricile livide străbătîndu-i scalpul, cu fața încă învinețită și umflată, dar drăguță de netăgăduit.

– Ei, ei, făcu Phyl, zîmbind cu o plăcere reală. Ești drăguță azi.

Se aplecă în față și o sărută pe obraz, punîndu-i în poală buchetul mare de flori.

– Pentru tine.

Ochii tinerei femei se măriră de plăcere. Le ridică și își băgă nasul în ele.

– Mimoze, șopti ea. Un parfum divin. Le-am simțit mirosul cînd m-am trezit prima oară. Probabil că tu le-ai adus!

Phyl observă că ea recunoscuse florile, dar nu făcu nici un comentariu. Luă un scaun lîngă pat și acceptă o ceașcă de ceai oferită de soră.

– Cum îi merge pacientei dumitale? Întrebă ea zîmbindu-i ca să-i mulțumească.

– Mai bine decît ne așteptam aseară, doamnă doctor. Se vede că e pe cale de însănătoșire.

– Aseară eram într-un tunel. Femeia se uită la Phyl cu disperare. M-am gîndit că poate eram moartă. Era atît de întuneric, îngrozitor! Nu puteam scăpa de acolo. Apoi, cădeam, doar cădeam și cădeam într-un abis și știam că n-am să mă mai întorc nicio dată.

– Ei bine, acum te-ai întors, așa că, vezi, totul n-a fost decît un vis urît.

– Phyl! Tînăra femeie se uită în ochii ei. Ce s-a întîmplat cu mine?

Phyl ezită, dar știa că trebuia să-i spună adevărul.

– N-a fost doar un vis. Ai căzut cu adevărat. Într-o ravină cu stînci. Din fericire, căderea ta a fost oprită

de vegetația pitică. Erau o mulțime de mici tufe. Astea te-au salvat.

Femeia se uită în jur, mirată.

– Atunci, poate din cauza asta îmi amintesc cum cădeam... m-am tot gândit la anumite lucruri, încercînd să-mi amintesc. Și pot. Vreau să spun că pot să-mi amintesc unele lucruri despre San Francisco – clădiri și podul. Dar nu-mi amintesc unde locuiesc. Îmi amintesc gustul iaurtului rece și că nu-mi place înghețata. Îmi amintesc că-mi place culoarea roșie, dar nu și dacă am o rochie roșie. Îmi amintesc parfumul de mimoze, dar nu și unde l-am mirosit înainte. Îmi amintesc de tine, de aseară, de surori și de doctori, dar nu-mi pot aminti de nici o singură persoană din trecutul meu.

Ridică ochii căprui mari, speriați, spre ea și zise:

– Ce-o să mă fac?

Phyl o bătu ușor pe mînă, încurajator.

– Acum ascultă-mă. Ai ieșit doar de cîteva ore din comă, doar trei săptămîni au trecut de la un traumatism major și de la operație. Nu e nevoie să-ți amintești nici un afurisit de lucru acum, așa că nu te mai îngrijora pentru asta. Destul de curînd o să-ți amintești. Pînă atunci, concentrează-te asupra unor lucruri mai mărunte. Gîndește-te la cărți pe care le-ai fi putut citi, la muzică dacă-ți place, la picturi favorite, la ce fel de îmbrăcăminte îți place să porți.

– Îmi place ce porți tu.

Phyl rîse. Era sîmbătă și era în uniforma din afara serviciului, pantaloni negri jeans, pantofi negri sport de antilopă, cămașă albă și jachetă neagră de piele.

– Mai ales cordonul. E de la *Tucson*?

Phyl se uită fix la ea. Cordonul era unul de băș-

tinaș american, făcut din piele neagră cu o cataramă de argint și turcoaze.

– Santa Fe, răspunse ea bucuroasă. L-ai recunoscut.

– Bănuiesc că da.

Tînăra femeie arăta surprinsă și ea rîse.

– Vezi, deja îți revine memoria, zise Phyl încurajator.

– Pur și simplu, mi se pare că este acolo, spuse femeia. Lucrurile sar afară. Ca mimoza și cordonul.

– Așa merge treaba. Și, apropo. Trebuie să o iau din loc. Nu vreau să te obosesc și să stric toată treaba bună.

– Phyl!

Phyl o privi întrebător.

– De ce ai venit să mă vezi? Doar nu mă cunoști.

Phyl ezită. Nu voia să-i spună că o văzuse la televizor. Dar mai era și un alt motiv, unul despre care nu voia să vorbească nimănui. Spuse:

– Am fost în spital cînd te-au adus. Eram preocupată în legătură cu tine. Eu sînt psihiatru și lucrez aici, la *Spitalul General*, de trei ori pe săptămîină.

Tînăra femeie zîmbi crispată.

– Psihiatră. Atunci bănuiesc că sînt în mîini bune. Ți-ai găsit încă un caz de nebună pe care să o îndrepti, doctore. Ochii i se măriră uluiți. Doctorița Phyl Forster, zise ea. Tu ești. Ești cunoscută.

– Ei, ia te uită! Ți-ai amintit.

– Da, îi răspunse ea mulțumită de sine. Și mai e ceva care sînt sigură că n-am să uit niciodată: imaginea feței tale drăguțe care îmi zîmbea cînd am ieșit din acel tunel al disperării.

Phyl își înghiți în sec emoția.

– Mă bucur c-am fost acolo, zise ea liniștit. Ne vedem mai tîrziu, tînără doamnă.

– Phyl!

Tînăra femeie o strigă înapoi, cînd ea era pe jumătate ieșită pe ușă.

– Doar încă un lucru. Ai o oglindă? Vreau să văd cum arăt. Încă nu mă pot da jos din pat și se pare că nimeni nu are o oglindă de mîină în spitalul ăsta.

Phyl ezită; știa că era periculos. Mai întîi, pentru că femeia ieșise doar de puține ore din comă. În al doilea rînd, pentru că era învinețită și lovită și cu fața ei umflată și cu capul gol, ras, arăta ca naiba. Și, în al treilea rînd, ea s-ar putea recunoaște brusc și și-ar aminti ce se întîmplase. Era însă prea curînd. Ar fi un șoc prea puternic.

– Poate mîine, promise ea, făcînd semne de rămas bun. Am să aduc o oglindă.

Capitolul 5

– Ești tânără, îi spuse doctorul Niedman tinerei femei, a doua zi dimineată. Tare ca un cal. Ar trebui mai mult decît un cap spart ca să te omoare.

– Dar pe cai îi *împușcă* dacă vor să-i omoare, nu-i așa? se plînsese ea irațional. Iar pe mine m-au împins peste stîncă.

Niedman oftă. Detectivul Mahoney îl sunase mai devreme în dimineata aceea și insistase să discute cu tînăra femeie. Din cauza asta era ea atît de supărată.

– Nu crede tot ce auzi de la polițiști, îi spuse el cu un zîmbet vesel. Poate că, pur și simplu, ai venit să te plimbi și ai căzut. În fond, cine ar vrea să-i facă vreun rău unei femei tinere și drăguțe ca dumneata?

– Nu știu, răspunse ea simplu. Dar nu știu nici cine sînt. Dacă aș ști, poate aș înțelege de ce a vrut cineva să mă omoare.

Se auzi o bătaie în ușă și Phyl Forster intră.

Ochii ei albaștri arzători îi întâlneau pe ai lui Niedman.

– Am auzit că Mahoney e aici, spuse ea cu furie. Ți-a cerut dumitale permisiunea să discute cu pacienta?

– Din nefericire, da. A spus că i-ai dat douăzeci și patru de ore și că fiecare oră care trece face ca treaba lui să devină și mai grea. Acum, că pacienta s-a trezit, stă în pat și poate duce o conversație, el a dat de înțeles că ar putea considera că noi împiedicăm calea justiției. A trebuit să accept, deși nu am fost de acord.

Phyl pufni furioasă. Aruncă spre tînăra femeie o punga de la *Saks* și depuse un sărut pe obrazul ei.

– Pentru tine, îi spuse ea. Ca să te spilcuiești pentru dezvelire.

Se întoarse din nou spre Niedman.

– Azi este ziua în care o să-ți vadă lucrul manual.

Niedman rîse cînd se ridică să plece.

– Îmi pare rău pentru tunsoare, îi zise el pacientei, dar eu sînt cel mai bun croitor din instituție. Peste cîteva luni, nici n-o să-ți mai amintești că a trebuit să fii cîrpăcită.

– Ah, sper că o să-mi amintesc, spuse ea arătînd alarmată, iar ei rîseră.

– Mai întîi, totuși, trebuie să te scoatem din cămașa asta de noapte de spital și să te îmbrăcăm în ceva mai flatant, zise Phyl. Sora o să te ajute să te schimbi și eu mă întorc într-un minut.

Tînăra femeie se uită după ea mirată. Apoi, des-

făcu punga și desfășură straturile de hîrtie albă, fină. Zîmbi cu plăcere cînd văzu mătasea roz pal cu dantelă.

– Ce drăguță, spuse ea trecîndu-și mîna peste netezimea răcoroasă. Ce minune!

Phyl era la telefonul public din hol, sunînd la poliție, bătînd nerăbdătoare din picior și așteptînd ca Franco Mahoney să ridice receptorul.

– Te-ai grăbit, Mahoney, spuse ea cînd el răspunse în cele din urmă. Cu șapte ore înainte, ca să nu mai vorbim de perioada de „reconsiderare” de care am vorbit.

– Am mai discutat o dată cu chirurgul, răspunse el cu răceală. Mi-a dat permisiunea. Natural, dacă el m-ar fi refuzat, n-aș fi făcut-o.

Phyl scrîșni din dinți. Era un bastard arogant, băgăcios, și ar fi putut să-i provoace pacienței ei daune nebănuite.

– La naiba, omule, ce ai întreat-o? De ce nu m-ai lăsat măcar să fiu și eu acolo?

– Hei, hei, eu nu sînt un căpcăun. Am fost blînd. N-am insistat, pentru Dumnezeu. Am întreat-o ce știe și mi-a zis: „Nimic”. Am întreat-o cum o cheamă și a zis că nu știe. Nu m-am putut decide dacă spune adevărul sau ne înșeală. Dumneata ești specialistul, dumneata să-mi spui.

– Bineînțeles că nu ne înșeală, idiotule! Femeia a fost traumatizată. Nu-și poate aminti pentru că, în subconștient, nu vrea să-și amintească. A împins totul într-un colțisor al minții, cu o etichetă: *Nu deranjați*. Și e credința mea că, în mod voluntar, nu o să-și amintească. Pînă cînd nu se va întîmpla ceva care să-i trezească memoria.

– Și atunci?

– Atunci? Phyl se gîndi la asta. Atunci ar fi bine să fie cineva acolo să adune bucățelele, asta-i tot.

Iar în timp ce spunea asta, înțelese că ea va fi aceea.

Închise telefonul și se întoarse încet în camera pacientei. Aceasta stătea în pat, purtînd cămașa cea nouă, roz. Cercetă fața lui Phyl să-i vadă reacția.

– Acum, arăți mai bine, zise Phyl aprobator. M-am gîndit că e unica ocazie din viața ta cînd porți roz. Zîmbi. Cînd o să-ți crească părul, o să treci din nou la bleu.

– E frumoasă. Mulțumesc. Dar nu trebuia... Vreau să spun, nu sînt nimic pentru tine.

– Bineînțeles că ești. Ești ceva pentru fiecare dintre noi, cei de aici. Ai venit la noi sfărîmată și noi te-am refăcut. Și dacă tot vorbim despre asta, ești pregătită să te privești în oglindă?

Ochii tinerei femei îi întîlniră pe ai ei.

– E cu adevărat rău? șopti ea brusc speriată.

– Nu e minunat, recunosc Phyl. Adevărul este că fața ta e umflată și foarte învinețită, dar nu e serios deteriorată. Ai același nas cu care te-ai născut, ochii sînt în același loc, n-ai pierdut nici un dinte. Cu alte cuvinte, nu e nimic ce nu poate fi rezolvat de timp și cu un păr nou crescut. Pregătește-te doar pentru imaginea cicatricilor de pe pielea capului. Și pentru – *goliciunea acesteia.*

Phyl ținu oglinda. Tînăra femeie se uită îndelung la ea însăși. Lacrimi îi izvorîră din ochi.

– Ia-o ușor, spuse cu blîndețe Phyl.

– Dar nu o cunosc, șopti ea, îngrijorată. Nu o cunosc pe femeia asta.

Phyl luă un șervețel și îi șterse lacrimile.

– O să o cunoști într-o bună zi, curînd. Am să te ajut să te regăsești. Îți promit. Și, oricum, nu arăți exact ca tine înșăși deocamdată.

Parcă vorbea cu un copil, se gîndi ea. Și apoi, brusc, dori și ea să plîngă.

– De ce ești atît de bună cu mine? întrebă femeia, apăsîndu-și capul de mîna răcoroasă a lui Phyl. Eu sînt un nimeni. Nimic. O nonpersoană fără importanță. Nu ești obligată să fii drăguță cu mine, ești ocupată, plină de succes, cunoscută. De ce te ostenești cu mine?

– Din cauza inimii mele de aur, spuse în glumă Phyl.

– Nu, nu-i asta. E ceva mai mult, nu-i așa?

Phyl aprobă din cap.

– Nu vrei să-mi spui?

Tînăra femeie îi ținea acum mîna ei, inversînd ro-lurile. Lui Phyl i se strînse inima, iar mușchii de la ceafă deveniră rigizi de încordare.

Vocea îi tremură cînd zise:

– Poate, într-o zi. Cînd o să fii mai bine. Apoi se reculese și spuse cu seriozitate: Am început să uit regulile. Tu ești pacienta. Iar eu sînt analistul, prezent aici ca să te ajut. Nu invers.

Se uitară una la cealaltă. Phyl își reținu lacrimile și întinse mîna după șervețel.

– Dacă ești în continuare pregătită să mă lași să fiu medicul tău, cred că poate, în fond, ești nebună.

– Ți se întinde rimelul, spuse cu blîndețe tînăra femeie.

– Și se zice că rezistă la lacrimi!

Își zîmbiră una alteia, apoi Phyl întinse brațele și

o îmbrățișă.

– Am simțit, pur și simplu, că ai nevoie de cineva în jurul tău, zise ea. De ce n-aș fi eu?

– Nici nu mă pot gândi la cineva mai bun.

Ochii li se întâlniră din nou.

– Poate doar cu excepția mamei mele, adăugă tînăra femeie gînditoare.

Capitolul 6

E straniu să fii anonim, se gîndi tînăra femeie, uitîndu-se în oglindă la obrazul ei, o săptămînă mai tîrziu. Straniu, dar cumva pașnic. În fond, dacă nimeni nu știa cine e, atunci nimeni nu va încerca să o omoare. Și, oricum, de ce ar vrea cineva să o omoare? Ce făcuse oare ca să creeze o asemenea furie, o asemenea violență din partea unei persoane?

Se uită în jos, la șirul de cicatrici roșii de pe braț, unde doctorii au spus că o mușcase un cîine. Cu siguranță că ar fi trebuit să-și amintească asta. A fost un cîine mare, îi spusese detectivul Mahoney. Un rottweiler sau un doberman. Cunoștea ea oare o persoană cu un asemenea cîine? o întrebase el. Tot

ce putuse face a fost să clatine negativ din cap și apoi gîfîise de durere și dusese mîinile în sus.

– Îmi pare rău, spusese Mahoney, și ea putuse citi simpatia în ochii lui calzi, albaștri. Într-adevăr, nu vreau să-ți fac rău. Dar între noi, doctorița și cu mine, trebuie să lămurim lucrurile. Eu trebuie să-ți cunosc trecutul și ea lucrează pentru viitor. Avem nevoie doar de ceva informații de la dumneata.

– Mă străduiesc, a spus ea privind cu disperare în întunericul din mintea ei, în căutarea unei amintiri rătăcite. Nu mă pot gîndi decît la faptul că dumneata nu arăți cîtuși de puțin așa cum credeam eu că trebuie să arate un detectiv.

Ochii lui se încrețiră la colțuri cînd zîmbi sarcastic:

– Jacheta de piele e doar o deghizare ca să-i prostesc pe răufăcători și să-i fac să creadă că sînt unul dintre ai lor.

– N-or să creadă asta niciodată. Ești prea drăguț ca să fii un criminal. Îi zîmbi și ea.

– Ai fi surprinsă să știi cît de „drăguți” pot părea o mulțime de criminali. În felul ăsta conving ei femeile drăguțe, ca dumneata, de exemplu, să-i lase să le conducă acasă. Sau să le scoată la o întîlnire.

Ea știa că el căuta o reacție și ar fi dorit să i-o poată oferi.

– Poate că eu nu eram tipul de femeie care să fie agățată într-un bar și care să-l lase pe tip să o conducă acasă, zise ea cu îndoială. Chiar crezi că eram atît de proastă?

– Nu, nu cred. Dar e al naibii de sigur că ești drăguță. Cine știe, cineva poate te-a urmărit.

El nu ajungea nicăieri și ea îl auzi oftînd cînd se uită în jos, la carnetelul galben cu doar cîteva notițe mîzgălite în el.

– Îmi pare rău, zise ea. Vreau într-adevăr să-ți fiu de ajutor. Vreau să știu cine sînt. Poate că nu-mi amintesc doar pentru că mă simt mai în siguranță așa. Dacă nimeni nu știe cine sînt, nimeni n-o să vrea să mă omoare.

El ridică din umeri cînd se ridică să plece.

– Spune-i asta doctoriței Phyl, zise el. E mai mult pe linia activității ei decît pe a mea. Totuși, încă un singur lucru. Cînd te-am găsit, purtai haine ușoare – prea subțiri pentru San Francisco la început de martie, cînd restul țării e sub gheață, în afară de cîteva puncte mai fierbinți. Poate că tocmai ai sosit dintr-o țară mai caldă. Mexic? Poate Florida? Sau Hawaïi? Orientul îndepărtat? Am controlat liniile aeriene, dar n-ai să crezi cît de multe femei călătoresc singure spre acele locuri de vacanță și cît de multe zboruri sînt în fiecare zi. Le controlăm pe toate, individual, dar dacă întîmplător visezi la noapte că ești în avion, anunță-mă pe care rută. O să mă scutească de al naibii de mult timp.

El îi făcu vesel cu ochiul cînd ieși pe ușă, iar ea rîse, deși asta făcea să o doară capul.

Dar tot nu-și amintea chipul din oglindă. Și nu-și putea aminti dacă se urcase într-un avion. Și nici nu-și recunoscuse hainele cînd el i le arătase.

Se chircise de groază la vederea petelor de sînge de pe bluza de bumbac și de pe pulover, dar atinsese sandalele roșii de piele și citi eticheta din

interior: *Stephane Kelian, Paris.*

Simți ochii lui Mahoney ațintiți asupra ei când ezită și își trecu degetele peste etichetă.

– Paris, făcu ea cercetîndu-și creierul ca să-și explice emoția pe care o simțea. Dar nu era nimic și ea izbucni în lacrimi.

Phyl sosise atunci și, practic, îl dăduse afară din cameră pe Mahoney.

– Brută, strigă după el pe coridorul strălucitor de spital.

– Dă-mi puțin răgaz, doctore, țipă el, depărtîndu-se, cu brațele desfăcute rugător. Sînt doar un tip care-și face meseria.

– Ahh! Phyl rămase fără glas și lacrimile tinerei femei se transformară în rîs la vederea feței ei înfuriate. Atunci, Phyl îi sugerase să o hipnotizeze.

– Am făcut toate testele, am încercat totul, a spus Phyl și, sincer vorbind, nu am ajuns nicăieri. Amnezia retrogradă reacționează adesea la hipnoză. Dar crezi că ești gata pentru așa ceva?

– Gata ca să aflu adevărul, vrei să spui? Oricare ar fi?

Phyl aprobă din cap cu simpatie.

– Oricare ar fi. Oricum, vreau să știi că poți conta pe mine ca să te sprijin. Indiferent ce s-ar întîmpla.

– Știu.

Legătura dintre ele devenise prietenie în puținele săptămîni în care se cunoscuseră una pe alta. Una dintre femei căuta să-și absolve trecutul, cealaltă îl căuta.

Phyl intră pe ușă, ducînd un buchet uriaș de mi-

moze. Azi era ziua experimentului.

– Astea sînt primul lucru care a declanșat o amintire, zise ea aranjînd florile pe masă. Poate au să te ajute.

Ea trase draperiile și se așeză în fața patului în camera întunecată.

– Ești nervoasă? întrebă ea bătînd-o ușor pe mînă încurajator.

Tînăra femeie aprobă din cap.

– Nu e cazul să fii. Relaxează-te. Golește-ți mințile și ascultă-mi vocea.

Ea făcu ce i se cerea. Vocea lui Phyl era joasă, mîngîietoare, ritmică. Ochii pacientei se închiseră la comandă și ea fu transpusă înapoi în timp, un drum atît de lung, un timp atît de îndepărtat.

– Unde ești acum? întrebă Phyl cu blîndețe.

Tînăra femeie inspiră adînc uimită.

– Ah, e un loc drăguț, atît de frumos. E locul care-mi place cel mai mult din lume.

Vocea ei era ușoară, copilăroasă.

– Și unde e locul acela?

– E departe, departe. Ah, da e foarte departe. E atît de liniștit...

– Știi unde se află?

Vocea ei se poticni.

– Unde, nu știu... nu sînt sigură...

Phyl văzu că era dezorientată și zise repede:

– Spune-mi ce vezi în locul acela frumos.

– Un copil stînd pe treptele unei minunate vile roz. Aud cîntecul a o sută de păsărele, simt răcoarea marmurei pe picioarele mele și căldura soarelui

pe față. Și ah... simt mirosul mimozei... Aud doar păsările și foșnetul unor copaci înalți în briză... și... și încă ceva.

Phyl se aplecă mai aproape. Expresia pacientei se schimbase de la bucurie nevinovată la teamă înghețată.

– Ce este? întrebă Phyl repede. Mie poți să-mi spui, poți să-mi încredințezi secretul.

– Pași pe pietriș. Cineva vine pe alee. Vine mai aproape, mai aproape... Un nor mare, negru, stă deasupra mea, mă înăbușă, ascunde vila cea frumoasă, roz, și lumina... Nu mai simt decît mirosul mimozei.

Lacrimi îi alunecau pe față și Phyl o urmări tăcută un moment.

– Sărmană copilă, șopti ea. Știi cine vine pe alee?

Tînăra femeie clătină din cap negativ, plîngînd tăcută.

– Copila ești tu?

Ea negă din nou din cap.

– Nu știu. Pur și simplu, nu știu cine este.

– Știi ce vîrstă are copila?

– *Non, je ne connais pas*¹.

Phyl clipi surprinsă.

– Mi-ai răspuns în franceză. Vorbești fluent limba asta?

– *Oui. C'est le même pour moi, français ou an-*

1- Nu, nu știu. (fr.)

2- Da. Pentru mine e același lucru, franceză sau engleză.

*glais*².

– Și, poți să-mi spui unde ai învățat franceza atât de bine?

– Eu... eu nu știu.

Din nou era necăjită și Phyl mai puse o ultimă întrebare:

– Ai un nume franțuzesc?

– Numele meu? N-am nume... nu știu...

– E-n regulă. Nu te necăji. Dar vreau să-ți amintești tot ce mi-ai spus despre vila cea roz. Poți să te trezești acum. Hai, deschide ochii. Uită-te la mine.

Ochii pacientei se deschiseră brusc. Ridică mâna să-și șteargă picăturile de pe obraji.

– Lacrimi? spuse ea mirându-se. De ce plîngeam?

– *Peut – être vos memoires sont tristes*³?

– *Tristes*⁴? Se uită cu uimire la Phyl. Apoi zise: Doamne! Ți-am vorbit în franceză. *Ce* înseamnă asta, Phyl? Se uită rugător la ea. Te rog, spune-mi.

Phyl reproduse ceea ce relatase ea despre vilă.

– Îți amintești să ți se fi întâmplat așa ceva?

Femeia clătină negativ din cap, cu furie.

– Ah, Doamne, aș fi dorit să-mi amintesc.

– Nu fi supărată. E un progres. Chiar o spătură, aș zice.

– Zău? Chiar crezi?

Arăta patetic de încântată la mica rază de speranță pe care i-o oferea Phyl.

3- Poate că amintirile tale sînt triste? (fr.)

4- Triste? (fr.)

– Ți-am spus numele meu?

Phyl rîse.

– Nu, încă nu. Dar nu putem continua să-ți spunem Jane Doe la infinit. De ce n-ai merge mai departe și să-ți alegi un nume? Orice nume care-ți place. Gîndește-te la toate roșcatele faimoase din istorie.

– Beatrice! spuse tînăra femeie gînditoare, după un timp. Știi, Dante și Beatrice. E destul de faimoasă. În plus, nu mă simt ca o Rita Hayworth sau ca o regina Elizabeta I-a.

– Mm, Beatrice... Bea. Sună bine. Și ce-ai zice de French, dat fiind faptul că franceza a fost primul lucru de care ți-ai amintit?

– Bea French. Sună grozav.

Ea rîse bucuroasă, îndepărtîndu-și deocamdată groaza de a nu ști cine este.

– Acum poate am să fiu din nou cineva, în loc de un nimeni anonim.

Capitolul 7

Era ora șapte seara, două săptămîni mai târziu, și Mahoney tocmai își terminase schimbul, cu trei ore mai târziu ca de obicei.

– Știi, tu o faci doar ca noi ceilalți să ne simțim prost, se plînsese detectivul Valentino Benedetti. De ce nu poți tu să termini la timp, ca și noi ceilalți?

Era un bărbat înalt, cu o față roșie, o burtă umflată de bere și picioare plate, care constituiau otrava vieții lui și ținta glumelor tuturor polițiștilor din camera brigăzii. Era cunoscut că lucra cele mai puține ore. Cumva, îi mergea treaba asta. În afară de cazul cînd se făceau ore suplimentare legale, plătite.

Stăteau în barul *Hanran*, încercînd să rezolve problemele zilei la o bere.

— De ce bei doar porcăria asta slabă în locul unei beri adevărate, ca berea *Bud*? Ce fel de polițist ești tu, Mahoney?

— Un polițist obosit, Benedetti, asta sînt. Tocmai am petrecut patru ore învîrtindu-mă pe la tribunal ca să încerc să bag la zdup un hoț ignorant care a jefuit-o pe bunica lui și apoi a legat-o de stîlpul patului cu un ciorap. Surpriză, surpriză, ea a murit. El a pledat că e nevinovat. A vrut doar să o lege în glumă, a zis. Faptul că ciorapii erau legați în jurul gîtului ei și că ea s-a sufocat pînă a murit în fața ochilor lui nu însemna nimic. A dat spectacolul vieții lui. A spus că are doar nouăsprezece ani, o iubea pe bătrîna doamnă, îi fusese ca o mamă. A fost doar o chestiune de moment, copilărească, el, de fapt, era un băiat bun. Și avea o grămadă de martori ca să dovedească asta. O adunătură nerușinată de mincinoși cum întîlnești uneori. A primit doi ani cu suspendarea pedepsei și cincizeci de ore de muncă în folosul comunității. Iu-se, Benedetti! Te-ai întrebat vreodată de ce ești polițist?

Își băură berile în tăcere, contemplînd inechitățile sistemului juridic american. Benedetti mai comandă două și barmanul le alunecă pe tejghea, împreună cu un bol de sărățele.

— Ai mai aflat ce s-a întîmplat cu fata din ravina Mitchell? întrebă Benedetti, luînd o înghițitură mare de bere *Budweiser*. Vreau să zic că știu că n-a murit și că, tehnic, nu e problema ta. Mă întrebam doar dacă atacatorul a apărut la suprafață. Adică, dacă a venit din nou să tatoneze în eventualitatea că ea își va aduce aminte cine este acesta și le va spune polițistilor.

Mahoney clătină din cap.

– Am fost ocupat în ultimele săptămîni. N-am aflat nimic controlînd liniile aeriene, nimic la persoane dispărute și nimic la amprente. Nimeni nu a venit să o caute și, după cîte știu, ea e încă în spital, refăcîndu-și rănile de la cap. Totuși, lucrul interesant a fost mușcătura de cîine.

– Sînt o mulțime de case mari în partea aia și majoritatea au cîini de pază. I-am controlat, dar nu știu cum se face că am dat doar de animale dulci, mici, de casă. În noaptea atacului, toți fuseseră în casele lor frumoase, hrăniți cu *Alpo*, cu fripturi și cu afecțiune. Cel puțin așa pretind proprietarii lor și nu există nici o cale de a dovedi contrariul. Și sînt cu toții cetățeni solizi, familii ale unor stîlpi ai societății, bogați și pe poziții.

El rînji batjocoritor.

– Dar tu și cu mine știm totul despre stîlpii societății, nu-i așa, Benedetti? Știm că nu trebuie să avem încredere într-un bărbat luîndu-ne după croiala hainelor lui și după sumele de bani din contul lui în bancă. Pentru că dedesubt e doar un bărbat.

– Ca tine și ca mine, răspunse Benedetti întristat, comandînd încă două beri. Doar că noi nu avem contul mare în bancă.

Mahoney ridică mîna.

– Eu nu mai vreau, prietene. Am să sun la spital să văd dacă pot să-i fac o vizită tinerei mele Jane Doe, înainte de închidere pentru noapte. Mulțumesc pentru bere.

O porni prin barul aglomerat spre telefonul public, formă numărul spitalului, spuse cine e și ceru să i se lăcă legătura la camera surorilor de la etajul tinerei

femei.

– Pacienta doarme, detectiv Mahoney, îi spuse sora, dar doctorul Niedman tocmai și-a terminat vizita. Ați vrea să vorbiți cu el?

– Sigur. Și mulțumesc.

Niedman veni la telefon părăind tracasat.

– Nu vă rețin, domnule, spuse repede Mahoney. Mă întrebam dacă mă puteți aduce la zi cu progresele acelei Jane Doe din ravina Mitchell.

– A, vrei să spui, Bea French, zise cu oboseală Niedman.

– Scuzați-mă! *Bea French*?

Mahoney aproape urlă la Niedman. Nimeni nu se ostenise să ia legătura cu el și să-i spună că își amintise cine era.

– Atunci, ăsta e numele ei?

– Nu chiar. Ea și cu Phyl Forster l-au inventat. După ce doctorița Forster a hipnotizat-o și a descoperit că vorbea fluent franceza, au crezut că e un nume potrivit.

Mahoney simți cum i se ridică tensiunea în vene ca seva. La naiba, buna bătrână doctoriță Forster a mers cam departe și a hipnotizat-o pe fată fără măcar să-i spună și lui. Dumnezeu știe ce-i mai dezvăluisese în afară de faptul că vorbea franceza. Explodă de furie. Era primul element real pe care-l aveau și el era ultimul care-l afla.

Îi mulțumi lui Niedman, închise telefonul și se uită la ceas. Era aproape opt și jumătate.

Se îndreptă spre parcare, privind automat la copiii care se zbenguiau pe trotuar. Aceștia se topiră repede în noapte. El cunoștea câteva chipuri și bănuia că nu aveau de gând nimic bun, învîrtindu-se în

ploaie, dar el ieșise din serviciu și se grăbea. În seara asta obținuse ceva.

Mașina lui neagră, *Mustang* '69 decapotabilă, porni la prima cheie, dar el stătu cîteva secunde ca să se bucure de zgomotul limpede al motorului, înainte de a demara în scrișnet de cauciuc și adrenalină.

Phyl Forster locuia pe o stradă impozantă, într-o clădire foarte elegantă în Pacific Heights. Mahoney își parcă mașina pe liniile galbene și se uită la intrarea cu acoperiș, la portarul în uniformă, la fațada întreținută imaculat. Fluieră. Doctoriței Forster îi mergea bine.

Băgîndu-și mîinile în buzunarele blugilor, se îndreptă repede spre intrare. Portarul se uită la el bănuitor pînă îi arată legitimația, apoi îl lăsă în grabă să intre. Mahoney văzu holul în marmură acoperit cu un pogon de covor persan, uriașele oglinzi cu rame aurite care reflectau vase de cristal cu flori proaspete și consolele antice și fotoliile comode, capitonate. Se întrebă cît era nota de plată a întreținerii apartamentului doctoriței.

Așteptă pînă cînd portarul telefonă să vadă dacă doctorița Forster voia să-l vadă.

— Puteți urca sus, îi spuse el în silă, în cele din urmă, lui Mahoney. Nu era obișnuit cu poliția în clădirea lui liniștită, bogată. Apartamentul 10B.

Mahoney păși cu grijă pe covorul persan spre ascensorul panelat în lemn. Își controlează aspectul în oglindă, în timp ce ascensorul urca fără zgomot.

Își netezi părul, scutură picăturile de ploaie de pe jacheta lui de piele și se gîndi la ce voia să-i spună doctoriței despre Bea French. Încă mai fierbea de furie.

Ușa spre apartamentul 10B era deschisă și el intră. Phyl purta un halat mare, alb, de baie, nu era fardată, iar părul negru îi atârna liber pe umeri. Stătea ghemuită pe o canapea neagră și arăta obosită și extenuată.

Se uită fix la el, dar nu se ridică.

– Cărui fapt îi datorez onoarea, Mahoney? Întrebă ea obosită. Nu e cam târziu ca polițiștii să vină în vizită?

Fără să zîmbească, furios, el se uită fix la ea.

– De ce naiba nu mi-ai spus că o s-o hipnotizezi pe femeie? De ce nu mi-ai spus rezultatul? Cum naiba se întâmplă că eu sînt ultima persoană care află ce se întâmplă cu Bea French?

Ochii ei de safir se întunecară de o furie bruscă.

– Cum îndrăznești să țipi la mine? urlă și ea. Nu mi-ai spus că nu te mai preocupă? Decît dacă murea, bineînțeles. Atunci ai fi putut avea o zi de luptă. Polițistul deștept, bărbătos, iubitul mijloacelor de comunicare în masă, care rezolvă încă o crimă. Ei bine, îmi pare rău că te dezamăgesc, Mahoney, dar ea n-a murit. Este foarte vie și acum e în sarcina mea, nu în a dumitale.

El se aplecă deasupra ei, cu mâinile în buzunare. Ochii lui îi întâlneau pe ai ei cînd spuse liniștit:

– Și ce crezi că o să facă ucigașul cînd o să afle că Bea e încă în viață? Că, în fond, nu a omorît-o? Dumeata ești cea deșteaptă, doctore. Spune-mi dumeata. Oricine ar fi, o vrea moartă. Cum e vechea zicală? Dacă nu reușești de prima dată, încearcă din nou? Ascultă-mă pe mine, doctore, așa o să facă.

Amuțită de șoc, ea îl privi fix. El se gîndi că, deodată, ea arăta vulnerabilă, avînd fața încordată și

lipsită de culoare.

El se răsuci, depărtîndu-se și uitîndu-se în jur în apartamentul somptuos de simplu, imaculat. Totul strălucea, totul era aranjat cu grijă, totul era la locul lui. Își scoase jacheta neagră de piele, o aruncă pe fotoliul *Eames*, care arăta de parcă nimeni nu șezuse vreodată pe el, și se duse în bucătăria imaculată de inox și granit.

Deschise frigiderul, controlă conținutul acestuia, apoi începuse să scoată diverse lucruri din bufet.

– Ce naiba faci acolo?

Vocea ei tremura de șoc și de oböseală.

– Cam ce se vede că fac? Pregătesc cina, pentru că nu arăți că ai avea putere s-o faci.

– Pregătești cina! Nu te-am chemat la cină. Nu te-am invitat nici măcar la un pahar!

El îi aruncă un rînjat batjocoritor.

– Știi ce nu e în regulă cu tine, Forster? Stai pe fund toată ziua. Sau poate că statul întins pe canapea e de vină. Ar trebui să te miști, să te antrenezi, să alergi. Să-ți faci mușchii să lucreze. Să-ți ascuți celulele creierului.

– Ca ale tale, presupun.

Se aruncă de pe canapea și se aplecă amenințătoare peste teigheaua de granit negru care o despărțea de bucătărie.

El își ridică privirea de la roșiile pe care le tăia.

– Crezi că sînt doar un băiat ignorant de pe o stradă lăaturalnică, nu-i așa? Un tip care s-a ridicat cu greu la rangul de detectiv. Știi ce? Ai dreptate. Și a fost dur.

Își ridică umerii lui lați, foarte expresiv.

– O bursă la *Berkeley*, muncind în orice slujbă

găseam ca să pot să și mănînc. Am absolvit cu *magna*, avînd o diplomă în literatura engleză. Teza mea a fost despre efectul poeziei romantice europene asupra atitudinii americane de azi față de relațiile umane. Eram în anul doi la *Stanford*, cînd am decis că vreau să fiu polițist, în loc de profesor.

Ochii lui îi întîlniră pe ai ei cu răceală.

– Doar așa, ca să știi cine sînt, doctore.

Ea îl privea în tăcere. Mînecele cămășii lui erau suflecate în timp ce tăia roșiile și fluiera încet o arie din *Traviata*, al cărei titlu nu și-l amintea. Apoi se prăbuși într-un fotoliu și își puse capul în mîini, rușinată.

– Îmi pare rău, zise ea. Dar sînt atît de al naibii de obosită. A fost o zi lungă. O săptămînă lungă, o lună, un an... Și, oricum, tu greșești. Eu sînt cea care m-am ridicat de pe străzi.

El aruncă legumele într-o tigaie cu puțin ulei de măsline, apoi își puse brațele pe piept, sprijinindu-se de teighea, așteptînd cu gravitate ca ea să-și spună povestea. Dar fața ei palidă arătă brusc închisă și încordată, cuprinsă de o durere de care își amintise și pe care nu avea de gînd să i-o dezvăluie. Oricum, nu, deocamdată.

– Sînt atît de ocupată să am grijă de problemele altora, încît nu-mi mai rămîne timp, spuse ea în cele din urmă, clătînînd din cap cu uimire. Nu am timp pentru mine. Îmi car problemele după mine, acasă.

El se uită în jur în camera rece, perfectă, frumoasă.

– Da, pot vedea asta. Arată de parcă ai uitat să locuiești aici.

El luă o sticlă de vin roșu din raft și controlă eticheta.

– Marfă bună, spuse el aprobator, turnându-i un pahar plin. Mama mea italiancă îmi spunea că un pahar de vin roșu îi aduce unei fete puțină culoare în obraji și căldură în inimă. Am sperat întotdeauna că e adevărat.

Ea zîmbi în timp ce luă o sorbitură, uitîndu-se ostenită în pahar.

El traversă camera și studie colecția de compact-discuri. Curînd, sunetul pur al vocii lui Callas cîntînd o arie din *Norma* străbătu camerele tăcute ca o briză proaspătă.

Cincisprezece minute mai târziu, ea stătea în fața lui la masa din bucătărie cu o farfurie aromată de paste făinoase și sos tomat proaspăt în față.

– Îmi pare rău, n-am găsit pîine, spuse el turnînd vin în pahare. În afară de o coajă uscată care trebuie să fi stat acolo de o săptămînă. Bănuiesc că nu prea mănînci pîine. Te gîndești tot mereu la greutate.

– Nu mă gîndesc, îi replică ea indignată. Îmi place plăcinta și pîinea cu măslina și pîinea căutătorilor de aur. Și nu mă gîndesc mereu la siluetă. Slavă Domnului, nu e nevoie. Deocamdată.

El îi zîmbi cînd băgă în gură o furculiță de paste făinoase, savurîndu-le. Ea își dădu seama prea târziu că el o momea.

– Doar că nu iau masa acasă prea des, zise ea simțind nevoia să se explice. De obicei, e târziu și iau ceva, în drum spre casă.

– Și de ce n-ai făcut așa în seara asta?

– Eram prea obosită ca să-mi pese măcar.

– Sau prea singură, spuse el sorbind din vin și privind-o cum mănîncă.

Ea îl privi un moment, dar nu zise nimic. Îl urmări

traversînd camera cînd se duse să schimbe compact-discul. Gîndi că merge ca un atlet, pe încheieturile degetelor. Elegant, ca o panteră. Doar că pantera asta umblă prin jungla străzilor oraşului. Apoi, îşi aminti ce spusese el despre criminal şi brusc îi fu teamă pentru Bea.

El reveni şi se așeză în fața ei, cu coatele pe masă, sorbindu-și vinul și privind-o mîncînd.

Ea termină pastele și oftă cu satisfacție.

– A fost minunat. E prima masă gătită în casă pe care am mîncat-o de un an încoace.

Se lăsă pe spătar și se priviră unul pe celălalt.

– Ce-ți dorești de la viață, Mahoney? întrebă ea, brusc curioasă.

El rîse, respingînd întrebarea.

– Ah! Să fiu într-o bună zi șeful poliției. Sau să candidez pentru funcția de primar, ca oricare alt polițai. Și?

– Și ce?

– Și ce vrei tu de la viață, doctore?

Ea își desfăcu larg brațele, arătînd frumosul apartament, covoarele scumpe, operele de artă.

– Ce poate să vrea mai mult o femeie? spuse ea în defensivă. Eu am totul.

– Așa se pare, doctore, spuse el ridicîndu-se brusc și îmbrăcîndu-și jacheta.

Ea se uită urît la el. El nu zisese nimic, dar ea știa la ce se gîndea. Poate își dorea un bărbat care să o iubească sau copii sau un cămin fericit, agitat, sau poate un cîine, sau doi.

La naiba, ce făcea? Îl lăsa pe polițistul ăsta viril, misogin, romantic, iubitor de artă, dedicat exercițiului fizic, să-i pună ordine în viață? Ea își organizase

complet viața, totul era la locul lui. Nu-i așa?

– Ești obosită, spuse el întinzînd mîna. Mulțumesc pentru cină și pentru companie. Anunțăm că se mai întîmplă cu Bea.

I se părea curios să audă noul nume al tinerei femei de pe buzele lui Mahoney, de parcă rostirea lui o aducea din nou la viață.

O înviere, se gîndi ea cînd închise ușa în urma lui.

Doctorul Niedman o aștepta a doua zi dimineată.

– Pacientei noastre îi merge bine, doctore Forster, spuse el. De fapt, destul de bine ca să fie externată. Își ridică privirea de pe notițele sale. Întrebarea este, desigur, unde să fie externată. Am înțeles de la detectivul Mahoney că investigația lui n-a dus nicăieri și, întrucît nici dumneata nu ai obținut nimic, nu știu ce să fac cu ea. Nu pot să o bag într-o secție de psihiatrie, dat fiind faptul că nu are nimic anormal din punct de vedere mental, în afară de pierderea memoriei. Pe de altă parte, cum ar putea face față dacă, pur și simplu, o lăsăm în seama ajutorului social?

Phyl se gîndi la Bea, care avea capul ras și cicatricile acelea îngrozitoare, fără să știe nimic despre ea însăși, nici măcar ce i se întîmplase. Se gîndi la ea cum ar ieși singură afară pe străzi și își aminti ce spusese Mahoney, cu o seară înainte. Dacă ucigașul ar ști că e în viață, ar putea încerca din nou. Poate că știa deja, din ziare. Poate că aștepta pur și simplu ca ea să iasă din spital.

– Bea poate locui cu mine, spuse ea repede. În fond, eu sînt cea răspunzătoare pentru refacerea ei.

Sprîncenele groase ale lui Niedman se ridicară cu surprindere deasupra ochelarilor.

– Oare asta nu depășește chemarea datoriei, doctore Forster?

– Mi-e simpatică, spuse în apărare Phyl. Am devenit prietene, nu e doar o relație între doctor și pacient.

– Înțeleg. Oricum, e o tînără femeie simpatică și sînt bucuros de oferta dumitale. Cu siguranță că va ajuta la rezolvarea dilemei mele. Mă gîndeam să-i dau drumul la sfîrșitul săptămînii viitoare, dacă îți convine?

Phyl se duse să-i spună lui Bea vestea cea bună.

– Au trecut șase săptămîni, spuse ea. Probabil că te-ai săturat și ești obosită să te tot uiți la acești patru pereți, așa că poți veni să te uiți la ai mei, ca o schimbare. Măcar priveliștea e mai bună, deși nu pot garanta că și mîncarea va fi la fel.

Se gîndi la paste delicioase ale lui Mahoney și zîmbi.

Bea rîse cu încîntare.

-- Crede-mă, orice e mai bun decît mîncarea de spital. Dar ești sigură, Phyl? Vreau să spun, îți impui teribil de mult să primești o străină...

– Hei, hei, ce vrei să spui? O străină? Să nu uităm că acum eu te cunosc mai bine decît oricine altcineva. În plus, îmi placî. Și o să fie vesel să am o colegă de apartament. N-am mai avut plăcerea asta din colegiu. Rîse, uitîndu-se în jur în camera goală de spital. Măcar nu ne vom lupta pentru spațiu de dulapuri.

În seara aceea, Mahoney trecu din nou pe la ea, surprinzînd-o pe Phyl. Iar de data asta aduse cu el un dar: o încîntătoare pisicuță siameză, crem-ciocolatie. Arăta micuță în mîinile lui mari, torcînd încrezătoare, sigură că va fi iubită.

– M-am gîndit că apartamentul tău e prea singuratic, îi explică el. O pisică o să te țină ocupată, n-o să te lase să devii interiorizată. Gîndește-te la ea ca la o terapie. Și, să nu greșești, tipul ăsta de pisică își închipuie că e o ființă umană. Faci ce-ți spune ea. Vrea să se joace, te joci. Vrea să mănînce, o servești cu mîncare. Vrea să te îmbrățișeze, te lași îmbrățișată. Așa că, spune-mi acum, doctore, poate nu ești pregătită pentru așa ceva, pentru că, în cazul ăsta, o duc înapoi la crescătorie.

– Cine e crescătorul?

Ochii albaștri ai pisicuței se uitară fix într-ai ei.

– Mătușa mea, Sophia, din Sacramento.

– Ai făcut tot drumul cu mașina pînă la Sacramento ca să-mi aduci mie pisicuța?

El arăta nepăsător.

– M-am gîndit că ai nevoie de ceva de care să-ți pese. Te scoate din eul tău, din moment ce trebuie să te gîndești la cineva în afară de tine. Chiar și la o pisicuță.

Ea îl privi acuzator.

– Ai vrut să mă faci mai „umană“.

El zîmbi.

– Bănuiesc că se poate spune și așa. Oricum, o cheamă Coco. M-am gîndit că e șic. Ca tine.

– E un dar foarte personal, Mahoney, spuse Phyl cu prudență.

Pisicuța se tîra pe umărul ei, îngropîndu-și nasul

moale, umed, în gîtul ei, încurcîndu-și lăbuțele în părul ei. Ea rîse.

– Dar mătușa Sophia știe cu siguranță ce face.

– Atunci, vrei să o păstrezi?

Arăta îngrijorat.

– Ține minte, are nevoie de dragoste și afecțiune.

Ea se uită la el cu scepticism.

– Bănuiesc că am destul din astea de oferit, în ciuda a ceea ce gîndești. Și ce aș putea să-ți dau eu în schimb?

– Invită-mă la cină odată!

Ea rîse, strîngînd pisicuța la piept.

– Faci un schimb dificil, detective Mahoney. Apropo, îmi iau o colegă de apartament.

– Știu. Am vorbit cu Niedman. Cînd?

– La sfîrșitul săptămînii. M-am gîndit că, poate, dacă ar fi, aici, cu mine, aș putea lucra cu ea. Mi-am amintit și ce-ai spus în legătură cu ucigașul și m-am gîndit că ar fi în siguranță. Măcar pînă o să-și amintească cine e. În plus, n-are nici un ban, deși ar putea foarte bine să fie o moștenitoare.

– O șansă la cîteva milioane, dar am învățat, în lungă și greaua mea carieră, cu mult timp în urmă, să nu înlătur niciodată *nici o* posibilitate. Pisicuța asta are nevoie de o tavă pentru nevoile ei, dacă nu te deranjează să vorbesc deschis, doctore. Mai bine să i-o amenajezi repede, ca ea să știe unde să se ducă. Apoi, n-o să mai ai probleme cu ea.

– Vorbești ca un expert.

– Da, păi am și eu trei. Asta, opera și gătitul mă fac să nu fiu prea introspectiv. Ei, mai bine să plec. Trebuie să fiu la tribunal peste o jumătate de oră. La revedere, doctore.

Se opri la ușă.

– Apropo, urmăresc firul cu franceza la autoritățile pentru pașapoarte și imigrare. Dacă Bea e franțuzaică, o să aflăm în curînd cine e.

Capitolul 8

Bea se simțea ca o amatoare în sportul vieții. Știa să facă lucruri zilnice, știa chiar ce muzică îi plăcea și știa să gătească. Nimic complicat, dar era destul de îndemânică și își amintea rețete, multe dintre ele franțuzești. Își amintea chipurile familiare ale personalităților de televiziune, numele scriitorilor ale căror cărți au bucurat-o, filme care i-au plăcut. Dar nu știa unde văzuse aceste chipuri înainte sau unde citise cărțile acelea sau în ce cinematografe sau în ce orașe văzuse filmele respective.

— Nu te îngrijora pentru asta, îi spuse Phyl. O să-ți reamintești puțin câte puțin. Ține minte că aici ești în concediu, la odihnă și recuperare. Vreau să devii din nou puternică și să te bucuri de viață.

Dar, deși Phyl părea încrezătoare, Bea nu era deloc sigură că memoria îi va reveni, pentru că, de fiecare dată când își arunca gândurile înapoi, întâlnea același întuneric. Era de parcă mintea ei ar fi fost acoperită de același nor negru ca și copila de pe treptele vilei roz, despre care visase. Pentru că ea era convinsă că fusese doar un vis. Dacă vila aceea existase vreodată, și-ar fi amintit de ea. Și dacă ea ar fi fost copila, ar fi știut cine e.

Nu-i spusese asta lui Phyl. Phyl tot mai credea însă că era vorba de o deschidere. Și, desigur, faptul că vorbea franceza la fel de ușor ca și engleza era o descoperire remarcabilă. Și era o franceză corectă, pariziană, au constatat specialiștii după accent, deși ea nu-și amintea să fi fost vreodată la Paris. Acesta era singurul lucru definit din trecutul ei. Doar dacă nu era vorba de memorie cu adevărat, ci doar de o reacție de o a doua natură, ceva închis în partea de calculator a minții ei, care nu dispăruse, ca faptul că știa să gătească?

Phyl spusese că era vorba de ceva pozitiv, care se va dovedi folositor mai târziu, deși ea refuzase să spună de ce. Oricum, Bea nu voia să se gândească la viitor. Nu voia să se gândească dincolo de momentul actual.

Era la Phyl de o lună și rareori părăsise apartamentul, dar în seara asta Phyl îi spusese că o ia la cumpărături. Bea nu-și dădea seama dacă așteptase asta cu nerăbdare sau nu. Gîndul la magazinele aglomerate și la oamenii care să se uite la capul ei cu părul scurt, la nevoia de a alege, la a merge pe stradă și a mânca la un restaurant o îngrozea. *Viața reală*

o îngrozea. Îi plăcea aici, în apartamentul frumos al lui Phyl. Era mare, luminos, neaglomerat. Sigur.

Mahoney sună de jos ca să-și anunțe sosirea. Căpătase obiceiul să treacă pe acolo din cînd în cînd.

– Să controlez pisica, spunea el.

– Să o vizitezi pe Phyl, vrei să spui, interveni Bea tachineîndu-l.

Ea rîse de jena lui.

– Hai, detectiv Mahoney, recunoaște. Nu te pot învinui. E atît de frumoasă. Și minunată. Și generoasă.

– Și uneori e ca un junghi în coastă.

Mahoney zîmbi, lăsînd pisicuța să se cațere pe piciorul lui, cu ghearele agățate de blugi. O luă și o așează în mîna lui mare, iar aceasta se uită în jur cu aroganță, gustîndu-și victoria.

– Și, oricum, de unde știi că nu lucrez mascat, pretinzînd că vin aici să o văd pe Coco și de fapt să te controlez pe tine? Să văd dacă nu mă păcălești și dacă nu cumva ți-ai amintit totul?

– Nu te păcălesc, spuse cu seriozitate Bea. Adevărat, nu-mi pot aduce aminte nimic despre trecut. Nici măcar – ezită și o umbră de teamă îi trecu pe față – nici măcar cine a încercat să mă omoare.

Ușa se trînti, cînd Phyl intră repede, mai devreme decît trebuia, ca să o ia pe Bea la cumpărături. De cînd Bea se mutase la ea, toată viața lui Phyl se schimbase. Fata singuratică, cea care își păstra emoțiile pentru sine și își aprecia starea de singurătate și de independență mai presus de orice, își împărțea acum căminul cu victima unei tentative de crimă și cu o pisică siameză. Mai mult, îi plăcea

asta. Îi plăcea să aibă pe cineva căruia să-i strige „bună”, când venea acasă și să simtă mirosurile atrăgătoare de mâncare ce veneau din bucătărie și s-o vadă pe Coco dornică să o salute, cu ghearele zgîrîind pe scîndurile lustruite. Nu-i păsa nici măcar de firele din blana pisicii rămase pe jacheta ei cea neagră.

Cumva, în aceste săptămîni petrecute împreună, ele se ajutaseră una pe cealaltă. Phyl, psihiatra inteligentă care își ținea încuiate propriile ei emoții, ca și trecutul, pentru a se cufunda în munca ei, și Bea, tînăra femeie fără trecut și cu o amenințare ce atîrna deasupra viitorului ei.

Phyl urlă „bună”, aruncîndu-și haina de ploaie pe canapea, în loc să o atîrne corect în dulap, cum ar fi făcut cu siguranță în urmă cu cîteva săptămîni. Azi avea să înceapă refacerea lui Bea. Avea anumite planuri în privința ei. Iar la cină, după expediția la cumpărături, avea să-i dezvăluie planurile acelea.

Oftă, cînd îl văzu pe Mahoney cu Bea.

– Iar tu, Mahoney? zise ea tăioasă. Cum oare se descurcă acolo, la departamentul de poliție, fără tine? Sau ești tocmai pe cale să rezolvi crima secolului?

Mahoney oftă exagerat și Bea zîmbi malițios, uitîndu-se cum se înfruntă. El își îndoi brațele și cită cu o voce melodioasă:

*Iar dacă adorata-ți e tare furioasă,
Tu prinde-o blînd de mîină și fă-te că nu-ți pasă
De țipete. Mai bine îi sorbi profund lucirea
Din ochii fără seamăn, căci asta e iubirea.*

Apoi zise solemn:

– Doctore, cineva ar trebui să-ți spună că agresivitatea nu ți se potrivește. Mi se pare că Swinburne a găsit răspunsul potrivit.

– Eu nu sînt „adorata” ta, așa că nu-mi cita poeți europeni, Mahoney. Iar dacă ai venit aici să-ți iei cina pe care ți-o datorez, îmi pare rău, dar am deja o întâlnire.

Mahoney rînji.

– Da. Mi-a zis Bea. Cumpărături și cină. Îmi pare rău că nu mă pot alătura. Am trecut pe aici doar ca să văd dacă o tratezi pe Coco așa cum trebuie. Și ca să-ți spun că n-am aflat nimic la pașapoarte și la imigrație. A fost trecută în revistă fiecare franțuzoaică din grupa de vîrstă a lui Bea, care a intrat în țară înaintea... incidentului. Între timp, mai lucrez la miile de nume de pe listele femeilor care au călătorit la San Francisco, cu o săptămînă înainte. Fiecare nume e confruntat cu persoana reală. Am cercetat și avioanele particulare. Au fost destule în noaptea aceea. Din Mexic, Baja, Palm Desert și Hawaii. Toate au fost pilotate de proprietarii lor și nici unul nu ducea o pasageră.

Bea arăta întristată; avusese mari speranțe că el va găsi și numele ei pe listele liniilor aeriene.

Mahoney o bătu ușor pe umăr pe Bea, încurajator, și zise:

– Acum, trebuie să plec, altfel o să întîrzii la rezolvarea crimei secolului și voi pierde șansa de a fi primar!

Phyl ținea pisicuța, iar el se opri să o scarpine

după urechi.

– Arăți bine, doctore, spuse cu un zîmbet aprobator.

– Ah, mulțumesc, Mahoney, zise ea din nou sarcastic. Dar nu sînt sigură că am nevoie de complimentele tale cu dublu înțeles.

El rîse, îndreptîndu-se spre ușa. Ea își întoarse ochii, simțind că privirea lui era ațintită pe ea.

– Totuși, nu știu, zise el gînditor. Poate e din cauză că stai prea mult, lucru de care te-am avertizat, sau poate e din cauza mîncării gătite acasă, dar aș spune că fundul tău arată ceva mai mare.

– Uf, strigă ea după el, cînd acesta trînti ușa, rîzînd. Bestie. Gaură de fund.

Ușa se deschise din nou și el își băgă capul înăuntru arătînd șocat.

– Doctore! Zău, doctore. Să faci apel la un limbaj atît de urît! Trebuie să te întrebi singură ce înseamnă asta.

– Ah, tu – tu, polițist ce ești, urlă ea în timp ce el dispărea din nou continuînd să rîdă.

Bea rîdea și ea și, fără să vrea, Phyl i se alătură.

– De ce îmi place oare? se întrebă pe jumătate pentru sine. Bărbatul ăsta e un misogin îngîmfat.

Dar o făcuse pe Bea să rîdă și ei asta îi plăcea. Protejata ei era gata pentru prima ieșire și ea o analiză. Fu încîntată de ceea ce văzu.

Părul moale al lui Bea, de culoarea cuprului, creștea ascunzînd în sfîrșit cicatricile hidoase. Acum, cădea moale în jurul feței ei, făcînd-o să arate ca o tînră Audrey Hepburn. Ochii ei mari, maronii, ca de cupru, erau cu două nuanțe mai deschiși decît părul, iar pielea ei nu mai avea culoarea pietrei de lună, ci

de un crem proaspăt. Desigur, era încă prea slabă. Oasele erau prea aproape de suprafață, lăsînd să se vadă șira spinării, oasele încheieturii mîinilor și gleznelor erau proeminente. Dar, în comparație cu doar o lună în urmă, arăta minunat.

Purta blugi și o cămașă pe care Phyl o cumpărase pentru ea și Phyl știa că va fi o bucurie să o îmbrace. Și avea dreptate. Orice arăta bine pe silueta înaltă, subțire, a lui Bea.

Umblară prin raioanele creatorilor de modă din magazine și boutique-urile mai tinerești și, în ciuda protestelor lui Bea, Phyl insistă să o echipeze pentru toate ocaziile posibile, de la cele obișnuite, la cocktail.

– Dar unde am să mă îmbrac cu toate hainele astea frumoase? întrebă Bea cînd se întoarseră cu greu la mașină, încărcate cu alte pungi de cumpărături.

– Asta am să-ți spun la cină, spuse Phyl repede. Și dacă două femei au meritat vreodată o cină bună, noi sîntem acelea. Ne-am luptat curajoase în magazine, mai ales tu, și am ieșit cu trofee victoriei. Acum, hai să sărbătorim.

Reținuse o masă la *Stars*, iar Bea își îmbrăcă noua jachetă bronz de antilopă peste bluza de bum-bac și blugi. Își puse cerceii lungi de chihlimbar pe care Phyl insistase să-i cumpere și își dădu cu puțin ruj *Prescriptives Havana* pe care i-l recomandase vînzătoarea.

– Ei, uită-te la tine, se minună Phyl cînd se așezară în restaurant. Arăți fantastic, Bea. Faci să se întoarcă toate capetele de aici.

– Credeam că se uită la tine. Bea se uită în jur cu precauție. Asta e minunat, spuse ea bucuroasă. Dar aş fi vrut să nu cheltuieşti toţi banii ăştia pe mine, Phyl. Totuşi, îţi promit că am să ţi-i restitui. Într-o bună zi. Când o să am o slujbă.

– Fiindcă veni vorba despre slujbă, tocmai asta am vrut să discut cu tine.

Bea o privi pe Phyl cu uimire, în timp ce aceasta comandă o sticlă de vin şi studia lista.

– Pentru tine, dragă Bea, spuse Phyl ridicînd paharul. Pentru refacerea ta, în sănătatea ta şi pentru prietenia noastră.

– Eu sînt cea care trebuie să-ţi mulţumesc. Pentru tot. Pentru că mi-ai dat un acoperiş deasupra capului, pentru hainele minunate.

Se uită cu gratitudine la Phyl şi adăugă încet:

– Pentru sănătatea mea mentală.

– A venit timpul pentru faza a doua a refacerii, spuse Phyl. S-ar putea să găseşti ideea puţin înspăimîntătoare, dar vom realiza două lucruri. Ambele fiind importante pentru tine.

Bea se uită la ea cu îngrijorare. Nu voia să se schimbe nimic; voia ca viaţa să continue aşa cum era acum.

Phyl spuse:

– Am o prietenă, Millie Fenwick. E bogată ca şi Rockefeller, e nebună ca un pălărier, şi e cea mai slabă persoană pe care o cunosc. Locuieşte la New York şi caută o secretară socială – cineva care să aibă grijă de angajamentele ei, să facă apeluri telefonice în locul ei şi să fie o însoţitoare în călătorii.

Ea rîse amintindu-şi.

– Mai curînd, cineva bun la toate, dacă o cunosc bine pe Millie. E o bătrînă zmeoaică, dar numai la suprafață. Oricum, ea plănuiește o călătorie la Paris. Și, întrucît tu vorbești franceza, în timp ce Millie nu poate rosti o vorbă ca să-și salveze viața, cine ar fi mai bună pentru treaba asta decît tine?

Stomacul lui Bea se chirci la acest gînd. Nu voia să plece la New York și se temea să plece la Paris.

– O cunosc bine pe Millie, spuse Phyl. Am ajutat-o să treacă printr-o serie de traumatisme personale și am încercat să o fac să-și depășească sentimentul de vinovăție că are atîția bani și că se răsfată. Deși, află de la mine, că donează tot atît de mult pe cît cheltuiește. Nu există pe pămînt o femeie mai generoasă și mai caritabilă decît Millie Fenwick. Dar te avertizez. E o originală. Nu mai sînt acum femei de tipul lui Millie. Vreau să pleci singură la New York, să o cunoști. Fă acest salt singură. Dacă vrei să te întorci din nou în lume, atunci acesta este momentul. Se uită la Bea cu emoție. Ei? Ce zici?

În ciuda temerilor ei, Bea știa că Phyl avea dreptate. Zîmbi puțin tristă.

– Deci, pentru asta erau toate hainele astea elegante?

– Millie e ca un suport de uscat rufe și frecvențează numai locurile cele mai bune, restaurantele cele mai bune, hotelurile cele mai bune și stațiunile cele mai bune. Nu poate fi rău, nu-i așa, Bea?

Rîseră împreună, apoi Bea zise:

– Ai menționat că sînt două motive pentru care ar fi o idee bună să lucrez pentru Millie. Care e al doilea?

Privirile lor se întâlneau peste masă.

– Vreau să pleci din San Francisco. Departe de pericol.

Ochii lui Bea se întunecară de teamă.

– Vrei să spui că te gîndești că ar putea să se întoarcă după mine? Că ar putea încerca din nou?

Era un gînd care îi trecuse și ei prin minte, de multe ori.

– Cu Millie ai să fii în siguranță, o încurajă Phyl. Nimeni n-o să te cunoască și nimeni nu va ști ce ți s-a întîmplat. Curînd, ai să fii la Paris. Și, mai e ceva. M-am gîndit că poate, în Franța, o să începi să-ți amintești.

– Și atunci, ce va fi? șopti Bea îngrozită. Dacă îmi amintesc cine sînt? Și cine a încercat să mă omoare?

– Tot ce trebuie să faci e să mă suni și am să vin acolo, promise Phyl. Poți să te bazezi pe mine. Oricum, am fost invitată la o conferință medicală luna viitoare, la Paris. Nu e prea mult de așteptat. Și îmi dă ceva la care să mă gîndesc cu nerăbdare. Să văd Parisul, și pe tine și pe Millie.

Îi spuse lui Bea că i-a rezervat loc pentru un zbor spre New York, pentru marți. Doar peste două zile.

– Așa că nu mai e timp să ne răzgîndim, spuse ea cu fermitate, pentru că știa că Bea nu voia să plece.

Și mai știa cît de gol îi va părea apartamentul fără ea. Nu-i plăcea că o pierde, deși știa că făcea ce trebuia.

Îi făcu o fotografie lui Bea, înainte de plecare; arăta înaltă și elegantă în noul ei costum verde-

mentă, cu pantaloni, ținând pisicuța sub bărbie cu ambele mâini, ca o fetiță. Încerca să zîmbească și avea o privire îngrijorată în ochi, dar Phyl se gîndi că arăta uluitor de drăguță. Ea cumpără o ramă de argint și puse fotografia pe măsuta de lîngă patul ei. De parcă ar fi fost o fotografie a propriei ei fiice.

– Să nu o judeci pe Millie după cum arată, că n-o să rezîști nici o zi, au fost ultimele ei cuvinte cînd o urcă pe Bea în avionul de New York. Bea descoperi curînd de ce.

Capitolul 9

Manhattan-ul încremenise din cauza unei ploi torențiale, înrăutățită de un vînt cu forță de uragan. Autobuze și mașini se adunau la semafoarele stricate, iar ca să găsești un taxi era o imposibilitate. Bea fu obligată să meargă pe jos zece colțuri, pînă la clădirea de apartamente a viitoarei ei patroane, de pe Fifth Avenue, în fața lui Central Park. Cu toate acestea, udă și fluturată de vînt, ea reuși să ajungă exact la timp.

Apartamentul Fenwick ocupa un palier întreg, iar cînd Bea ieși din ascensor, Millie însăși deschise ușa.

— Ce te-a reținut? întrebă ea trecînd nerăbdătoare din holul mare, aurit, într-un salon în brocart

auriu.

Făcu un semn imperios cu brațul spre Bea, să o urmeze.

– Ai întârziat. Sper că ăsta nu e un lucru care se repetă la tine, nu? Afurisitul de valet a plecat tocmai acum, iar camerista a fugit săptămîna trecută cu cele mai bune bijuterii ale mele și am o nouă filipineză în bucătărie care abia înțelege englezește. Declar că sînt gata să-mi ies din minți.

Mică și grăsuță, cu bucle aurii de fetiță, era îmbrăcată cu o rochie cireșie cu volane complicate și pantofi cu tocuri înalte. Gura mare era generos rujată, rimelul era aplicat din abundență, iar mîinile cu artrită străluceau de inele mari, cu pietre de toate culorile. Era un curcúbeu de culori și avea un stil propriu.

Phyl o avertizase pe Bea că Millie e o femeie bogată, răsfățată, de o vîrstă incertă. Îi spusese că singurul lucru sigur în viața ei era că avea mai mulți ani decît voia să mărturisească. Amănuntele trecutului ei variau, ca să se potrivească momentului și auditoriului – de la moștenitoare orfană a unei înalte vechi familii, la femeie de afaceri isteată, de la o jucătoare norocoasă la o sărmană fetiță bogată.

Ochii vioi ai lui Millie au analizat fața lui Bea un minut.

– Ei bine, spuse ea cu vocea ei gravă, dacă am văzut vreodată pe cineva care să aibă nevoie de o slujbă, aia ești tu. Arăți de parcă ai avea nevoie de o masă bună.

Scoase un *Marlboro* dintr-un pachet mototolit și, ignorînd bricheta complicată de aur de pe masă, aflată alături de ea, scoase o cutie de chibrituri din

buzunar și o aprinse. Scutură chibritul și inhală fumul cu ardoarea unui dedat cu totul drogului nicotinei.

O examinează pe tînăra femeie udă pînă la piele, din care curgeau picături pe covorul ei chinezesc de mătase. După o repriză de tuse, zise sarcastic:

– Cu ce se ocupă Phyl în ultima vreme, în afară de psihiatrie? Cu serviciul de salvare al animalelor?

Ridicîndu-și bărbia, Bea se răsuci și porni indignată spre ușă.

– Cred că ar fi mai bine să plec.

– Ah, pentru Dumnezeu!

Millie scutură scrumul cu exasperare într-o scrumieră mare de cristal, plină deja de chiștocuri mînjite cu ruj și fumate pînă la filtru.

– Nu poți locui cu mine fiind sensibilă. Scoate-ți pardesiul și pantofii ăia groaznic de uzi și șezi. Aici. Lîngă foc. Hai, vorbește-mi despre tine.

Îi adresă lui Bea un zîmbet cald, fermecător, dar aspru, pe jumătate ca o scuză, pe jumătate batjocoritor, încît Bea se trezi că făcea ce i se spunea. Millicent Fenwick era un tip aparte de persoană după cum avea să descopere curînd. Un minut o adorai, ca în următorul să nu o mai poți suporta. Un moment era bună, în următorul eră îngrozitoare. La fel ca fetița cu bucla în mijlocul frunții, din poezia pentru copii.

Ascultătoare, Bea își scoase pantofii și pardesiul ud și le puse pe podeaua de marmură din hol unde nu putea strica nimic. Apoi reveni în bibliotecă și se așeză cu atenție pe marginea unei canapele cu brocart auriu.

Ochii curioși ai lui Millie, negri ca murele, îi întîl-

niră pe ai ei.

– Ei? spuse ea în expectativă. Phyl mi-a spus povestea, în linii mari, dar nu totul.

– Nu e prea mult de spus. A fost un accident. De-și poliția crede că e posibil să nu fi fost. Ei cred că cineva a încercat să mă omoare.

Bea își ridică părul ud de pe frunte, ca să-i arate cicatricea, în timp ce îi spunea povestea.

– Acum sînt bine, spuse ea liniștitor, dornică să capete slujba. Singurul lucru e... că nu-mi amintesc nimic din toate astea. Și nu-mi amintesc cine sînt.

– Și poliția nu te-a ajutat?

– Nimeni cu aspectul meu nu a fost anunțat la biroul pentru persoane dispărute. Nimeni n-a venit să mă caute. Se pare că nimănui nu-i pasă dacă mor sau trăiesc. În afară de Phyl. Și de detectivul Mahoney, bineînțeles.

Millie trase gînditoare din ultima parte a țigării, apoi o stinse în grămada de mucuri din scrumiera de cristal.

– Ei, ei, o femeie fără trecut. Se uită la Bea, apoi zîmbi și zise criptic: Însoțitoarea perfectă pentru femeia fără viitor. Poți să începi imediat, aducîndu-mi alt pachet de țigări din camera mea. Apoi o să luăm un ceai. Spune-i filipinezei din bucătărie să aducă ceai *Earl Grey* pentru două persoane. Și nu prea tare, de data asta, că o omor. Și sandvișuri. Somon afumat și salată de ouă. Sandvișuri mici, fără coajă; știe ea cum îmi plac. Și apoi du-te la telefon și comandă-mi un valet nou. Nu-mi place să mă duc să deschid ușa.

Se uită la ceasul ei enorm, bătut în diamante.

– Iar după asta, o să se facă aproape timpul pentru primul pahar de șampanie.

Dădu ochii peste cap și se strîmbă:

– Doamne, de ce oare, la vîrsta mea, cred că un pahar de bule înțepătoare luat înainte de apusul soarelui este primul pas pe calea pierzaniei? Cînd eu, de fapt, n-aveam nici un ban pe pierzanie. Și, oricum, nu alcoolul o să mă omoare pe mine; ci afurisitele astea de țigări.

Bea se instalează în mărețul apartament cu paisprezece camere, care dădea spre Central Park. Camera ei drăguță, în albastru și alb, era alături de camerele de palat ale lui Millie.

– Destul de aproape, ca să țiip dacă am nevoie de tine, îi spuse Millie veselă.

Ea stătea pe patul lui Bea și se uita cum despachetează, făcînd comentarii critice la fiecare lucru pe care-l atîrna în dulapurile ei.

– Mm, nu ești mare amatoare de culori, nu-i așa, dragă fată? spuse ea, uitîndu-se la încă o rochie de in de un ton neutru. Cum vrei să fii remarcată în bej? Pot să văd influența lui Phyl în acțiune. Știi, n-am văzut-o niciodată pe femeia asta, îmbrăcată altfel decît în negru și alb. Pot să-ți spun că pe mine m-ar înnebuni.

Zîmbi, alungînd cu mîna fumul de țigară și adăugă cu infatuare:

– Am constatat întotdeauna că modul cel mai bun de a atrage privirea unui bărbat este să porți o culoare luminoasă. Roz, preferabil. Și cîteva diamante, veritabile, desigur. Dar bănuiesc că, după cele prin care tocmai ai trecut, nu vrei să fii remarcată acum.

O bătu ușor pe mână pe Bea, cu simpatie. Nu te îngrijora, fată dragă. Cu Millie o să fii în siguranță.

Bea îi zîmbi recunoscătoare. Putea vedea că viața cu Millie va fi formată dintr-o serie de suișuri și coborîșuri, dar știa că Millie era bună în fond, sub fațada aceea de femeie dură.

– Oricum, cine are nevoie de bărbați? întrebă Millie, ținînd în sus un pulover de culoarea cuprului, care era aproape ca și părul lui Bea și clătină dezaprobat din cap. Eu am fost măritată de trei ori, fată dragă. Mai întîi cu un jucător de polo. Apoi, în faza cînd mă pasionau cursele de cai, cu un jocheu. Și, în cele din urmă, cu un playboy internațional. Și dă-mi voie să-ți spun că nu e nimeni mai puțin amuzant decît un *playboy*. După el, am considerat că de trei ori e destul. Căsătoria nu era pentru mine. Nu că n-aș fi avut acea mică emoție curioasă – ochii ei negri sclipeau șmecherește – dar cel puțin nu m-am căsătorit cu ei.

Bea rîse împreună cu ea și Millie zise nerăbdătoare:

– Grăbește-te și schimbă-te, fată dragă. Plecăm să luăm prînzul la *Le Cirque*. Îmbracă-te cu cel mai elegant dintre costumele astea oribile, bej! Și, cu un zîmbet larg, adăugă: Și pregătește-te să te bucuri de cea mai bună mîncare din New York. Și ai grijă să comanzi felurile care îngrașă, ți-ar prinde bine puțină carne pe oase. Apoi, diseară, e un dineu pentru strîngere de fonduri la *Waldorf*. Vorbește președintele. M-am gîndit că ar putea fi interesant, așa că am reținut o masă. Și o să fie o mulțime de oameni pe care să ți-i prezint.

Inima lui Bea tresări la acest gînd, iar Millie sur-

prinse privirea ei speriată. Ea zise tăios:

– Bineînțeles că vei face față. Am să le spun tuturor că ai avut un accident și că memoria ta e puțin nesigură. Rîse tare, cînd adăugă: În afară de asta, ești o tînăra femeie perfect normală.

Bea se trezi timp de două săptămîni într-un vîrtej nebunesc de mese de prînz, dineuri pentru strîngere de fonduri și baluri de binefacere. Se obișnuie chiar și cu plîngerile continue ale lui Millie cu privire la gustul ei simplu în materie de îmbrăcăminte, la folosirea minimă a fardurilor și la refuzul ei de a lua un mic dejun consistent.

– Ești la fel de rea ca și mama mea, îi spuse într-o zi Bea, cînd refuză desertul la un prînz elegant.

– Nici măcar mama ta nu ar fi refuzat un desert la *Lutèce*. Millie se uită la ea ca din întîmpinare, cînd adăugă: Apropo, cum arăta mama ta?

Panica o străbătu pe Bea pe șira spinării. Se uită alb la Millie.

– Am spus asta acum, nu-i așa? Despre mama mea. Iar acum, cînd încerc să o vizualizez și încerc să-i aud vocea spunînd "Mănîncă micul dejun, altfel n-o să crești mare și voinică", dau doar de zidul acela din mintea mea. Acolo nu e nimic.

Vocea ei se ridicase în panică și Millie o bătu ușor pe mînă, liniștitor. Phyl îi ceruse să urmărească orice semn de revenire a memoriei, dar nu-și dăduse seama cît de necăjită va fi Bea.

– Sărmană copilă, spuse ea cu o voce liniștită, deosebită de obișnuita ei pălăvrăgeală bățăioasă pe ton ridicat. Trebuie să te simți disperat de singură. Și pot să-ți spun că și eu cunosc cîte ceva despre

singurătate. O să trebuiască să ne înveselim una pe cealaltă, nu-i așa? În fond, plecăm săptămîna viitoare la Paris și nu există nimic mai bun decît Franța ca să lumineze inima unei fete.

Bea spera să aibă dreptate.

Capitolul 10

Mahoney îi telefonă lui Phyl, câteva zile mai târziu.

– Mă uit în agendă, spuse el încrezător. Îți amintești? Mi-ai promis o cină.

– În schimbul lui Coco. Îmi amintesc. Și deoarece sînt o femeie care își plătește întotdeauna datoriile, Mahoney, poți să fixezi data și locul.

El putea simți că ea zîmbește.

– Mîine, zise el. Și oriunde, în afară de *McDonald*.

Ea rîse.

– Mîine, fu ea de acord. Vino să mă iei la șapte și treizeci.

– Șapte și treizeci, spuse el, descrușișîndu-și degetele, minunîndu-se de norocul lui, pentru că nu

prea crezuse că ea va accepta.

– Și, Mahoney... n-o să fie la *McDonald*, așa că încearcă să fii decent de data asta, vrei?

El rîse tare, cînd puse jos telefonul.

Sună la ușa ei exact la șapte și treizeci, în seara următoare. Ea deschise și rămase tăcută, observînd costumul lui închis, elegant, cămașa albă și o cravată de mătase roșie înflorată, bătătoare la ochi. Părul lui negru era încă umed după duș și cu urme de pieptene. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să se oglindească în luciul pantofilor lui. Într-o mîină ținea un buchet de flori, iar în cealaltă, o mică pungă de hîrtie cafenie.

– Arăți ca un polițist care pretinde că e un cetățean serios, zise ea amuzată.

– Da! Ei, dar și tu te-ai mai îmblînzit puțin, îi replică el, zîmbind cînd o văzu că roșește.

Părul ei negru era lăsat liber în seara asta, în locul obișnuitului coc strîns. Purta negru, ca de obicei, dar de data asta era o rochie subțire, cu decolteu adînc, și o fustă mulată și mirosea a lăcrămioare și gardenia.

Ochii lui o admirau în timp ce îi dădu buchetul.

– Miroși mai frumos decît trandafirii naturali, zise el.

– E de la *Bellodgia*, îi replică ea cu răceală. Puțin cam de modă veche, dar se potrivește cu starea mea de spirit din seara asta. Și îți mulțumesc pentru frumoșii trandafiri.

Erau roz, cu o nuanță de crem, iar petalele lor catifelate abia începeau să se deschidă.

– Se numesc *Oceana*, spuse el. M-am gândit că sînt ca trandafirii de grădină, puțin de modă veche. Se pare că am nimerit bine la starea de spirit din seara asta.

Dădu punga maronie pisicii, care se învîrtea în jurul picioarelor lui, torcînd.

– Iar asta este pentru tînăra Coco. Ca să o țină ocupată cît doctorița e plecată.

Rîseră în timp ce pisicuța scoase repede șoricelul de jucărie și îl aruncă în aer, sărind după el.

Phyl îi oferî un pahar de șampanie.

– O alegere minunată, spuse el degustînd-o apreciativ. Și *Laurent Perrier* este o casă veche, bună, iar *Grand Siècle* este printre cele mai bune sorturi.

Phyl se uită la el, uimită.

– Surprizele pe care mi le faci, Mahoney, sînt fără de sfîrșit? întrebă ea. N-aș fi recunoscut *Grand Siècle* într-o degustare oarbă. Cum naiba ai reușit tu?

El ridică din umeri cu nepăsare.

– E doar unul dintre lucrurile pe care le înveți la școala de polițiști. Rînji tachinator. Nu, n-am vrut să zic asta. Am petrecut un an în Franța, după colegiu, o parte din el la Eper Nay, culegînd struguri. Fiecare bar sau cafenea vinde șampanie în mod obișnuit, așa că am gustat de la toți micii producători. Mî-a plăcut atît de mult, încît mi-am propus să vizitez toate marile case. Am cerul gurii destul de sensibil și am știut ce-mi place, iar ăsta a fost, întîmplător, unul dintre sorturile alea. Ridică din nou din umeri. Iată, deci. Nu e nici un mister. Doar un noroc al tău că ai

ales sortul meu favorit.

– Aproape că doresc să gătești tu, spuse ea gînditoare. Ai fi greu de întrecut.

– Oricînd dorești, doctore. Fluieră și mă înființez să-mi încerc pe tine specialitățile mele italienești. *Rizoto* de ciuperci sălbatice al Marcellei Hazan, *Petites Niçoises* umplute ale lui Roger Vergé și supă și *lasagna* vegetariană, după rețeta de modă veche a mamei mele. Și cele mai bune deserturi din partea asta a Romei.

– Tiramisu? Întrebă ea în glumă. Era unul dintre deserturile ei favorite.

– Nu-l sufăr, dar, dacă-ți place, doctore, o să-l capeți.

– Nu în seara asta, zise ea luîndu-și jacheta. Și se face tîrziu.

Sprîncenele lui Mahoney se ridicară cînd văzu limuzina lungă, neagră, care aștepta lîngă trotuar. Ea îi aruncă un zîmbet ironic cînd șoferul deschise portiera.

– Doar nu credeai că o să te las să bei și să conduci, sau ai crezut? În fond, n-aș fi vrut să fiu răs-punzătoare pentru faptul că nu ajungi primar.

El se uită cu teamă peste umăr, înainte să urce alături de ea.

– Cel puțin e neagră, spuse cu nervozitate. Dacă vreunul dintre băieți mă zărește, sper să creadă că mă întorc de la o înmormîntare și nu că am o a doua meserie, de pește, doctore. Limuzina nu era inclusă în afacerea noastră. O simplă cină a fost tot ce-am cerut.

– Și asta e ce-ai să capeți, îi replică ea cu seninătate. Cea mai bună cină simplă pe care ai luat-o de cîțva timp, pot paria. Sau poate că nu, adăugă ea amintindu-și de macaroanele preparate de el. Și te-ar deranja dacă, doar în seara asta, îmi spui Phyl în loc de „doctore”? Cumva se potrivește mai bine acestei ocazii.

El aprobă dînd solemn din cap, în timp ce circula spre nord, în afara orașului, spre Marina.

– De acord, Phyl. Îi strînse mîna. Fă cunoștință cu Franco. Și știi ce? Un tip ar putea să se obișnuiască cu acest fel de viață. Femei frumoase, limuzine, mese grozave... sau poate am murit și am ajuns în rai?

– Să nu pui pariu, Franco, îi atrase ea atenția.

Era o seară de mai, neobișnuit de caldă, iar ferestrele de la *Lark Creek Inn* erau deschise spre aerul îmbălsămat. Lumînările de pe masă pîlpîiau în briza ușoară, în timp ce ei sorbeau un bun vin Merlot de California.

– Întepător, dar bun, spuse Mahoney. Ca și tine.

– Mulțumesc, Franco. Spune-mi, de ce întotdeauna în complimentele tale e ceva cu două înțelesuri?

El oftă exagerat.

– Nu știi, Phyl. Bănuiesc că o să trebuiască doar să mă analizezi, ca să vezi ce e rău în psihicul meu.

– Nu e nimic rău în psihicul tău, îi replică ea. Capul tău e problema. E umflat de toată atenția asta acordată mijloacelor de comunicare în masă. Se aplecă mai aproape, interesată. Spune-mi, cum faci asta? Cum rezolvi toate crimele astea nerezolvabile?

– Muncă asiduă. Intuiție. Cercetare insistentă a

faptelor. O vedere bună – ai nevoie de ea pentru studierea locului crimelor. Și o memorie proastă, pentru ororile zilnice ale treburilor ăstora. Se strîmbă. Nu e nimic strălucitor să fii polițist la criminologie, doctore. Doar mijloacele de comunicare crează o asemenea imagine.

– Atunci de ce ai ales meseria asta? În locul învățămîntului?

– Bunicul meu irlandez a fost polițist, la fel și bunicul meu italian și tatăl meu. Se pare că nu m-am putut lupta cu genele.

– Sau ai vrut să faci lucruri bune? Îi sugeră ea blînd. Să-i ajuți pe concetățenii tăi?

El rîse.

– Sigur. Am să accept asta. Sfîntul Franco. Asta o să prindă în camera brigăzii. Phyl, adevărul este că sînt un polițist care muncește din greu și care, din anumite motive, pe care încă trebuie să le aflu, își închipuie că e o satisfacție să prindă ucigași și nebuni care au sentimentul că pot juca rolul de Dumnezeu și să ucidă alți tipi doar pentru a se distra. Sau pentru cinci sutare. Sau, pur și simplu, ca să se uite la ei. Și violatori care își amuțesc victimele ca să nu-i poată denunța. Și tineri care leagă bunicile cu ciorapi în jurul gîtului și se uită la ele cum se sufocă pînă mor, ca să le ia amărîtele de economii de o viață. O sută cincizeci de dolari ascunși sub o saltea veche. Și pentru ce anume îi vrea un asemenea tînr? O pereche de *Nike* și o jachetă ieftină de piele ca să o impresioneze pe iubita prietenului lui, eventual să-i ofere o coca-cola și apoi, poate, ea se

va culca cu el.

Fața frumoasă a lui Franco era tristă și Phyl se uită îngrozită la el.

– Îmi pare rău, spuse el liniștit, dar tu ai întrebat.

– Înțeleg.

El se uită admirativ la ea. Briza făcea lumînările să pîlpîie, aruncînd o lumină în sus spre fața ei. Umerii și decolteul ei arătau ca smîntîna proaspătă pe lîngă șifonul moale, negru.

– Ar trebui să porți roșu, spuse el în treacăt, schimbînd subiectul conversației și atmosfera. Ar arăta grozav cu coloritul tău.

Ea privi în jos, jenată; brusc, conversația devenea personală.

– Roșul este pentru damele care agață în Las Vegas, spuse ea cu răceală. Sau pentru bătrîne doamne îmbrăcate frapant de pe vase de croazieră.

– Zău? Ochii lui își rîdeau de ea. Unii dintre noi consideră că este culoarea trandafirilor și a scrisoarelor de Sfîntul Valentin. Mă întreb ce ar înțelege din asta un psihiatru bun?

– Ar spune că, la vîrsta ta, mai ești încă un romantic cam nebun, Franco Mahoney.

Rîseră amîndoi și el se gîndi cît de mult îi plăcea independența ei rece. Vorbiră, scoțînd scînteii unul pe seama celuilalt, în timp ce mîncau o simplă friptură de pui, despre care el jură că trebuie să fi fost crescut de un cunoscător și gătit de o bunică adevărată care își cunoștea meseria.

– Nici eu n-aș fi reușit mai bine, spuse el cu un oftat satisfăcut. A fost o alegere foarte înțeleaptă,

doctoriță Phyl. Mă cunoști mai bine decît credeam.

– Asta-i meseria mea, spuse ea cu un zîmbet șmecheresc. Dar insist să guști budinca de pîine și unt. Pur și simplu, e cea mai bună.

– Dacă spui dumneata, doamnă. Vezi, parc-aș fi de ceară în mîinile dumitale. Rîse, distrîndu-se grozav și continuă: Aș putea să mă obișnuiesc cu rolul ăsta de băiat-jucărie: limuzine, vin, cine, o însoțitoare frumoasă care plătește totul. Deși mi se pare oarecum extravagant ca să primesc toate astea doar în schimbul unei pisicuțe.

– Nu orice fel de pisicuță. Ea îi luă mîna peste masă și el se uită la ea surprins. Ai avut dreptate, bineînțeles, în seara aia. Ai analizat corect viața mea prostească, egoistă, compartimentată. N-aș fi îndrăznit niciodată să fiu atît de sinceră cu mine însămi. Aș fi fost în stare să nu mă mai opresc niciodată de a mă gîndi la trecut și să merg înainte cu prezentul. Dar, datorită ție, lui Coco și lui Bea, toată viața mea s-a schimbat.

El se uită la ea cercetător.

– Vrei să-mi vorbești despre trecutul ăsta?

Ea privi în jos și trasă cu degetul modelul de pe cuțitul ei. Vocea îi era atît de joasă, încît el trebui să se aplece mai aproape în timp ce ea spunea ezitînd:

– Am fost măritată, o dată. Eram prea tineri, desigur. Ne făceam amîndoi internatul la spitalul *General Chicago*. Poate că e cel mai aglomerat spital din țară, mai ales la sfîrșit de săptămînă. Îi spuneam „noaptea specială de sîmbătă”, deși vinerea era la fel de rea. Oamenii ieșeau să bea, se băteau, se omo-

rau unii pe alții. Ne-am întâlnit acolo, la camera de urgență, la niște răni multiple de cuțit. El era de la Universitatea *Stanford*, eu de la *Yale*. Ne-am urît unul pe celălalt din primul moment și, drept urmare, bineînțeles, ne-am îndrăgostit.

Ea zîmbi tristă, amintindu-și dulceața tinereții și a dragostei.

– El era tipul de modă veche, voia căsătorie și copii. Și o soție care stă acasă și are grijă de familie. Copilul a venit aproape imediat. O fetiță. Atît de drăguță, atît de dulce!

Ea se uită în sus la el, cu fața brusc iluminată de dragoste pentru copilul ei.

– Ah, Franco, știi că majoritatea nou-născuților sînt gata să plîngă tot timpul? Ei bine, ea nu. A fost un copil de vis, chiar din prima zi. Familia soțului meu era înstărită; l-au finanțat pe fiul lor în timpul studiilor de medicină. La mine era altfel. Eu am fost abandonată de mică. Nu mi-am cunoscut cu adevărat mama și nu am avut nici un tată în preajmă. Cînd ea a șters-o, am fost dusă la tribunal și apoi am fost dată în grija unei familii. Între trei și șaptesprezece ani, am avut șapte rînduri de familii la care am stat. Și, Doamne, cît mi-a lipsit mama mea în toți anii aceștia! Chiar și acum... e foarte greu să te obișnuiești că nu ești dorit. Așa că, vezi, eram hotărîtă ca așa ceva să nu i se întîmple fetei mele. Mi-am abandonat ambițiile și am hotărît să devin o mamă cu normă întreagă, instalîndu-mă într-o casuță drăguță în Dearborn. Soțul meu lucra cîte optsprezece ore pe zi; era epuizat. Eu am înțeles; în fond, fusesem acolo. Am zis că trebuie să

plecăm în vacanță. Doar noi doi.

Urmă o tăcere nesfârșită, iar Phyl se uita amuțită în jos, spre masă. Franco așteptă, temîndu-se să vorbească.

În cele din urmă, cu o voce gîtuită de emoție, vorbi în șoaptă:

– Am lăsat copila la bunici în San Diego și am sărutat-o de rămas bun. Ea ne-a făcut semn cu brațul ei grăsuț și ne arunca sărutări, iar noi am plecat în Mexic. Cer albastru, mare, liniște perfectă, doar pentru o săptămînă sau două.

Franco văzu rana crudă din sufletul ei cînd se uită în sus la el cu ochi albaștri, șterși. Se întinse peste masă și îi luă ambele mîini într-ale lui. Voia să o cuprindă în brațe, să-i spună că era în regulă.

– Eram acolo doar de două zile cînd am primit telefonul. Fetița era bolnavă. Era suspectă de meningită. Nu exista nici un zbor pînă a doua zi dimineață. N-a fost nici un Charter liber ore în șir...

– Nu-mi spune, făcu Franco, apucîndu-i mîna rece. E prea dureros. Înțeleg.

Phyl nu părea să-l fi auzit. Ochii îi străluceau de lacrimi nevărsate.

– A murit înainte ca noi să putem ajunge acolo. Avea doar doi ani. Și nu mă puteam gîndi decît la faptul că ea trebuie să mă fi strigat, mamă, mamă... Și eu nu eram acolo. *Mama ei nu era acolo.*

– Ah, Doamne, spuse Franco, împărtășind durerea ei.

O vedea cum se luptă să se controleze.

– Mi-au trebuit ani, ca să pot face față lucrului ăș-

tuia. Uneori mă întreb dacă asta m-a făcut mai bună în meseria mea. Oare pentru că am trecut prin durere? Încerc să nu mă gândesc la asta, dar cumva, cînd am văzut-o pe Bea la televizor și ei credeau că e moartă, totul a revenit. Și m-am gândit la mama ei, care nu era acolo, la faptul că i se va spune... că fiica ei e moartă...

– Îți mulțumesc că mi-ai spus, făcu Franco simplu. Phyl aprobă din cap.

– A fost la fel de rău și pentru soțul meu. El credea că putem avea alt copil imediat, dar eu nu puteam suporta. M-am întors la studiile de medicină, la moara spitalului... Am divorțat cîțiva ani mai tîrziu. Acum, el e un internist plin de succes, la San Diego, căsătorit, cu patru copii. Iar eu sînt doctorița Phyl care mă concentrez asupra oricui în afară de mine însămi.

– Și poate că acum tocmai asta este exact ceea ce ar trebui să faci. Să te gîndești mai mult la tine și la Bea. Viața e dată să o trăiești, Phyl, iar tu ești o femeie care ai mult de oferit. Acordă-ți o șansă, iubește-te mai mult.

– Și atunci, m-ar iubi poate și altcineva? Reuși să zîmbească. Îți amintești de mine? Fecioara de gheață? Ah, Franco, nu cred. Mi-am ales deja drumul.

El se uită fix la ea, văzînd cît de frumoasă era, cu lăcrimile încă strălucind în genele ei lungi, negre, și cu gura tremurînd de durerea dragostei ei și de vinovăția la care nu putea renunța. El se gîndi că, sub fațada aceea invincibilă, Phyl Forster era cea mai vulnerabilă femeie pe care o cunoscuse. Și una

dintre cele mai curajoase și mai singuratice. El știa că, într-o bună zi, avea să se sfârșim.

El îi apucă mîna mai strîns și se aplecă să-i sărute degetele. Spera cumva că va fi pe aproape cînd avea să se întîmple lucrul ăsta.

– Ei bine, acum mă cunoști așa cum sînt în realitate și destul cu trecutul, spuse ea clipind ca să-și înlătore lacrimile și adresîndu-i un zîmbet strălucitor. Hai să vorbim despre Bea.

Ea își trase mîna dintr-a lui și își netezi părul.

– Hai să comandăm budinca aia din pîine și unt, spuse ea veselă, iar el îi admiră din nou curajul și îi deplînsese nebunia.

Ea îi povesti că Millie îi ocupa tot timpul lui Bea și că acesteia îi convenea pentru că tot nu era sigură cine sau ce era.

– E un gol atît de uriaș în viața ei, înțelegi, spuse Phyl, și asta o îngrozește. Fundalul existenței ei nu e la locul lui. Toate acele amănunte care crează o persoană: părinții, surorile, frații, verii. Școlile și colegiul, susținători și meciuri de fotbal. Ea nu știe cum a fost viața ei. Zice că asta o înnebunește și astfel cred că ea înlătură totul și trăiește doar momentul. Iar mîine pleacă la Paris.

– Mie îmi sună bine. Mai bine decît să se învîrtească în apartamentul tău, așteptînd să-i revină memoria. Sau pe ucigașul care să încerce din nou.

Ochii lui Phyl se lărgiră. Ea păru speriată cînd zise:

– Nu crezi cu adevărat că îi va reveni memoria?

– Ce pot să-ți spun? Mahoney ridică mîinile cu

palmele în sus, neajutorat. Doar că n-am aflat nimic în toate cercetările și că acest caz este în mod oficial clasat. Pus în dosarul cu mistere nerezolvate. Consensul este că a fost un ucigaș întâmplător, aflat în libertate. Ei consideră că oricine ar fi putut fi o victimă potențială. S-a întâmplat pur și simplu să fie Bea.

— Și asta gîndești și tu?

Phyl arăta atît de speriată, încît Mahoney voia să o înconjoare cu brațul și să-i spună că totul e în regulă, că el o să-l găsească pe ucigaș; că o să-lămurească el totul și că ea nu mai trebuie să se teamă niciodată. Dar nu-i putea promite nimic din toate astea.

— Nu, eu nu sînt de acord, spuse el. Eu consider că a fost o tentativă de omor cu un scop precis, executată conștient. Tipul o cunoștea pe Bea și, din anumite motive, o voia scoasă din cale. Ce trebuie să aflu este motivul. Și dacă Bea nu-și recapătă memoria, mi-e teamă că nu sînt mari speranțe. Munca de detectiv e cincizeci la sută activitate îndîrjită și cincizeci la sută intuiție, adăugă el cu amărăciune. Ajungi să simți cine sînt cei răi, chiar și atunci cînd sînt înfășurați în normalitate. Oameni care par normali și decenti, ca tine și ca mine. Dar faimoasa doctoriță Forster trebuie să știe mai bine ca oricine ce se întîmplă în mințile oamenilor. În colțișoarele alea mici, întunecoase. Lucruri care sînt ascunse în spatele frumuseții și farmecului și hainelor scumpe. Cei care își bat nevestele, abuzează de copii, criminalii. Ei sînt doar oameni, ca tine și ca mine.

– Vorbește pentru tine însuși, îi replică ea. Și să mă anunți și pe mine ce tînăr simpatic, frumos și fermecător a încercat să o omoare pe Bea. Și pentru ce!

– Eu nu abandonez, spuse el. Asta pot să-ți promit.

Ceața țesea fire fantomatice pe șosea. În timp ce se îndreptau spre casă. Phyl închise ochii sprijinindu-se obosită de pernele mașinii.

– Mai spune și acum că limuzina nu a fost o idee bună, Mahoney! murmură ea.

– N-a fost o idee bună, doctore, se conformă el și ea mîrîi.

– Încă mai aștept, adăugă ea.

– Ce anume?

Ea își odihni capul pe umărul lui și el zîmbi cu tandrețe, uitîndu-se drept înainte la turnurile luminate ale orașului.

– Citatul din poezie. Niciodată nu scapi ocazia. Sau îți lipsesc cuvintele?

– Ai dreptate. Se gîndi un minut și apoi spuse: Ce zici de asta?

*Frumoasă e ca noaptea-ntunecată
Cu cerul fără nori și fără stele
Iar ochii ei și trupul ei de fată
Au toată frumusețea nopții-n ele.*

– Byron, spuse el.

– Știu.

Ea deschise ochii și se uită la el.

– Poate cam învechit, dar potrivit. A vrut să fie un

compliment pentru gazda mea care e frumoasă precum noaptea.

Ochii ei zîmbeau în întuneric.

– Mulțumesc, Mahoney, șopti ea.

– Franco, te rog!

El citi înțelesul în ochii ei și o bătu ușor pe mîină, cu tandrețe.

Limuzina trase în fața clădirii unde era apartamentul ei, iar Mahoney sări afară și alergă împrejur să deschidă portiera, înainte ca șoferul să aibă șansa de a face asta. O privi cum stătea sprijinită de perne. Avea cearcăne violete sub ochi și rujul se ștersese. El se gîndi că arăta ca o fată tînă, obosită. Îi luă mîna și o conduse pe trepte, la ușă.

– Du-te și dormi puțin.

El își înclină capul și o sărută ușor pe obraz, aspirîndu-i parfumul.

– Mulțumesc, doctore, pentru o seară memorabilă. A fost plăcut.

Ea aprobă din cap.

– Mă faci să rîd, Mahoney. Îmi place asta.

El zîmbi.

– Asta face parte din slujbă, doamnă. Sîntem aici doar ca să vă servim.

– Atunci, poți să-mi servești și tu o cină. Data viitoare.

– Da, doamnă. O s-o capeți, doctore. Oricînd spui.

Ea îl urmări îndreptîndu-se spre mașină. El se întoarse să se uite înapoi la ea și ea spuse liniștit:

– Și, Mahoney, îți mulțumesc că m-ai ascultat. Și pentru tot ce ai făcut pentru Bea. Știu că, dacă exis-

tă cineva care-l poate găsi pe criminal, atunci tu ești acela.

Făcu un salut glumeț, în timp ce cita:

– *Deci, cum nu pot să fiu nici curtezan,
Nici să mă-mbii la galeșe taifasuri,
Mi-am pus în gînd să fiu un ticălos,
Urînd huzurul zilelor de azi.*

Shakespeare, *Richard al III-lea*¹.

Ea îndreptă ochii spre cer în prefăcută disperare, făcîndu-i semne de rămas bun, dar el, cînd închise portiera, văzu că ea zîmbea din nou.

Șoferul limuzinei se strîmbă cînd Mahoney îi spusese să-l lase la vechea Închisoare a Orașului.

– Am vrut doar să văd dacă ești treaz, făcu Mahoney rînjind. Du-mă la Departamentul Poliției.

– Aceeași clădire, nu-i așa?

– Ar putea fi chiar în același loc!

Voia doar să mai controleze o dată dosarul lui Bea. Era sigur că acolo trebuie să existe ceva de care depinde cheia succesului.

1– În românește de Dan Duțescu.

Capitolul 11

Millie și Bea stăteau în apartamentul *Chanel* din hotelul *Ritz* din Paris și își petrecuseră zilele anterioare la croitorii din Avenue Montaigne, comandînd garderoba de toamnă a lui Millie, precum și pe Malul Stîng, în magazinele de antichități, unde au stîrnit o furtună. Millie cumpăra orice îi plăcea pe moment și, de obicei, regreta mai tîrziu.

– Adevărul este că tatăl meu fabrica piese pentru instalații de apă, la Pittsburgh, la fel cum făcuse și tatăl lui mai înainte, spuse ea.

Stăteau în barul de la *Ritz*, bucurîndu-se de un pahar înainte de cină, iar în timpul ăsta, Millie privea clienții ca să vadă pe cine cunoștea.

— Așa îmi pot permite toate astea, mărturisi Millie. Tata a făcut o avere bună înainte de accidentul de la uzină, din cauza căruia a murit. Era încă un bărbat tânăr și a lăsat-o pe mama mea o văduvă și mai tânără, cu o fiică de patru ani și o mulțime de bani. Mama era o femeie timidă, fără prea mulți prieteni, iar copilul a dus o viață solitară.

Oftă gînditoare, sorbind din Campari-ul cu sifon.

— Poate că e mai bine pentru tine că nu-ți amintești copilăria, Bea. S-ar putea dovedi că a fost la fel de dezamăgitoare ca și a mea.

— Nu cred, spuse Bea. Nu am sentimente negative despre trecut.

Se obișnuise deja cu întrebările bruște, neîndemînaticе, cercetătoare, ale lui Millie. Știa că ea doar urma instrucțiunile lui Phyl și încerca să o ajute, dar pînă acum fără nici un succes. La Paris, Bea se simțea însă total ca acasă. Limba era parcă limba maternă, ca și engleza, și o vorbea atît de fluent, încît parizienii îi făceau cel mai mare compliment dintre toate, presupunînd că era de-a lor.

Millie îi făcu semne unei cunoștințe, la capătul camerei. Părea să cunoască oameni oriunde se duceau. Ea spunea:

— Poate e din cauza educației mele provinciale în stil victorian; mi-am dorit întotdeauna schimbare și excitație. Am adorat întotdeauna oamenii și petrecerile, îmbrăcăminte și bijuteriile. Știi cît de mult îmi plac pozoabele și lucrurile scilpitoare. Ei bine, cînd eram fată, îmi doream mătase roșie în loc de

catifea vișinie, voiam rubine în loc de granate, diamante în loc de opale. Îmi plăceau hotelurile elegante unde mama mă ducea uneori în vacanțe, cu strălucitoarele lor candelabre și cu vinurile lor faimoase. Chiar cînd eram foarte tînăra, voiam orhidee și nu trandafiri, brățări strălucitoare de aur în locul celor modeste, de fildeș. Îmi amintesc că mama spunea: „Trebuie să mănînci toți cartofii și legumele, Millicent, înainte de a căpăta desertul.” Millie pufni cu dispreț. E de mirare atunci că eram grăsuță ca un dovleac cînd eram mică? Și știi ce, Bea? zise aplecîndu-se mai aproape. Șopti confidențial dar destul de tare: N-am purtat mătase pe piele pînă la optsprezece ani. Abia după moartea mamei mele. Nu am avut familie, în afara unui văr îndepărtat în Ohio, care n-a mai intrat în legătură cu mine, după ce mi-a scris ca să-și exprime regretele, așa că nu aveam de cine să țin seama în afară de mine însămi.

Ea îi făcu semn chelnerului pentru nota de plată și o semnă cu eleganță.

– Dar nu mi-a fost frică să iau frîiele vieții în mînă și să galopez caii. Nu, domnule. Nu, Millie Fenwick. Am moștenit totul, știi, continuă ea în mașina cu șofer, în drum spre *Robuchon*. Casa cea mare din Pittsburg, pe care însă o uram, cu toată splendoarea ei de covoare turcești și candelabre de argint. Plus cele cincizeci de milioane de dolari. Și, dă-mi voie să-ți spun, Bea, cincizeci de milioane erau mulți bani în anii 1930. Mai ales pentru o tînăra fată. Eram o moștenitoare. O pradă bună.

Ea hohoti de rîs la acest gînd.

– M-am mutat din casă și din Pittsburgh, în Manhattan. Am luat un apartament la hotelul *Plaza*, am angajat pe cineva care se pricepea la treburi din astea și m-a dus la cumpărături și mi-am achiziționat o întreagă garderobă nouă. Din cap pînă-n picioare. Totul, de la piele la exterior. Oftă, amintindu-și luxul. Și a trebuit să fie mătase, deși satinul era și el plăcut. Și am vrut totul în culori luminoase. Am pus să-mi monteze vechile diamante ale mamei la *Buccelatti* și mi-am cumpărat o gamă întreagă de pietre noi de toate culorile, cercei, coliere, brățări, inele, ceasuri. Apoi m-am dus la coafor și am ieșit de acolo după patru ore, blondă platinată, ca Jean Harlow. Ea era ultima modă atunci, draga de ea.

O bătu ușor pe genunchi pe Bea, cu afecțiune.

– Ani de zile n-am spus nimănui toate astea, să știi. În afară de Phyl. Ea a zis că e bine pentru mine să vorbesc, așa că acum o spun oricui e destul de nebun să asculte adevărul despre mine.

Ea își înclină capul blînd într-o parte gîndindu-se.

– Ei, oricum, adevărul aproximativ, se corectă ea. Dar atunci, fată dragă, am început să mă uit în jur pentru companie. Și am găsit pe cineva printre jucătorii de polo din Palm Beach. Mi-am cumpărat un minunat giuvaer de castel Addison Mizner în stil maur și m-am căsătorit cu un bărbat frumos avînd de două ori vîrsta mea, căpitanul echipei argentinienne aflate în vizită. Bineînțeles că nu aveam nevoie de Phyl ca să-mi spună că probabil îl căutam

pe tatăl meu. Oricum, el n-a durat mult. *Nu era bun la pat, fată dragă*, spuse ea, din nou într-o șoaptă tare, confidențială, făcînd-o pe Bea să chicotească. Nu că eu aș fi fost mai bună, fiind o iapă novice în acea vreme, dar știam că trebuia să fie mai bine decît atît. Altfel, de ce ar fi făcut-o atît de mulți oameni?

Ajunseseră la restaurant și ea intră înăuntru plină de încredere, dînd mîna cu șeful de sală și salutînd chelnerii pe nume.

– Nu mi-am dat seama că vii la Paris atît de des, spuse Bea uluită. Oriunde ne ducem, ești cunoscută.

– Nu e numai de ochi frumoși, fată dragă. Sînt fenomenală în materie de bacșișuri, răspunse Millie șmecherește. Îmi pot permite, iar asta netezește căile vieții și îi face pe alții fericiți, așa că, de ce să n-o fac?

– Banii, de fapt, nu înseamnă nimic pentru tine, nu-i așa? spuse Bea cu uimire.

– Să nu crezi asta, fată dragă. Banii înseamnă totul pentru mine. Mi-au procurat multă plăcere și îmi place să cred că am știut să-i cheltuiesc.

– Phyl a spus că ești o campioană a cauzelor bune.

– A zis asta? Atunci a vorbit aiurea. Toată lumea știe că sînt doar o găină bătrînă frivolă și bogată care își cheltuiește timp și bani în scopuri egoiste. Și pentru asta sîntem aici în seara asta, zise ea, comandînd pentru amîndouă, pentru că știa mai bine ce să ceară.

Bea rîse cînd se uită în jur prin restaurantul exclu-

siv. Millie îi spusese că era unul dintre cele mai bune din Paris și, în timp ce gusta fiecare fel de mâncare, înțelese că Millie avea dreptate. Totuși, cum de reușea Millie să mănânce și să vorbească fără oprire în același timp? O uimea.

– După Palm Beach, m-am mutat la Saratoga și la cei din domeniul curselor de cai, continuă Millie. Aveam mare slăbiciune pentru cursele de cai. Mai am încă. Și de aici a apărut cel de-al doilea soț al meu.

Ea mesteca bibanul de mare umplut, amintindu-și.

– Era un bărbat micuț, bineînțeles, cum trebuia să fie în profesia lui. Totuși, nu era mic în sectorul important. El m-a învățat câte ceva în pat, pot s-o afirm, fată dragă. Deși mă trata puțin ca pe un cal. Am simțit întotdeauna că voia să mă conducă – știi, șeaua și scările și biciul – și apoi să mă scoată în curtea grajdului să mă curețe: țesala și un sac de ovăz, chestii din astea. Bineînțeles, nu putea dura, dar nici nu mă așteptam vreodată să dureze. Eu nu eram adepta duratei. În fond, nu aveam decît douăzeci și doi de ani și încă mai învățam despre viață și despre bărbați. Următorul a fost playboy-ul. Avea un titlu; era *aproape* fals dar nu prea. Era cel de al treilea fiu și doar fratele lui cel mai mare era realul conte. Dar era bărbatul cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată. Și era animalul perfect pentru petreceri; participase la toate principalele evenimente din ultimii douăzeci de ani. Eu am considerat că eram o pereche potrivită pentru că, la vremea respectivă,

eram hotărîtă să fiu cunoscută ca fata petrecăreață a deceniului. Foarte gen Scott Fitzgerald, știi. Și, vorbind de Scott Fitzgerald, l-am întâlnit la *Cap*, cu nevasta aia nebună și cu Chanel. Și pe Picasso, bărbatul ăla răutăcios, și pe Cocteau.

Ea oftă, amintindu-și timpurile vesele de pe Coasta de Azur.

– Erau doar mici sate de pescari pe atunci, fată dragă, și erau zile însoțite fără sfârșit, iar hotel *Cap* era mic, dar era totuși cel mai șic loc de pe Coastă. Oricum, surpriză, surpriză, playboy-ul care îmbătrînea și-a pierdut stilul de playboy cînd s-a căsătorit cu tînăra moștenitoare. Brusc, n-a mai vrut să meargă la petreceri. Voia să fie boierul de țară, într-un uriaș castel, cu servitori în livrea. Se gîndea chiar să intre în politică. Am ieșit din treaba asta atît de repede, că nici măcar n-a văzut praful din urma mea.

Explodă de rîs, amintindu-și.

– Apoi, am plecat înapoi în Statele Unite și mi-am cumpărat apartamentul din Fifth Avenue. Am păstrat casa din Palm Beach, deși am folosit-o rareori. N-am putut niciodată să stau într-un singur loc; iarba era întotdeauna mai verde în altă parte și călătoream mereu, traversînd oceanele pe transatlantice și pe vase de croazieră și cerurile în nave zburătoare și clipere *Pan Am*. Asta era pe vremuri, spuse ea amintindu-și, la desert și la o cafea. Acum sînt plicticoasele 747 și *Concorde* și reactoarele particulare *Gulfstream*. Așa că vezi acum, Bea, de ce mă cunosc toți în toate marile hoteluri din lume. Mă salută cu

brațele deschise și, sper, cu afecțiune reală, pentru că pe unii dintre ei i-am cunoscut de când eram toți foarte tineri, de vreo patruzeci de ani. Sînt întotdeauna generoasă și ei par să mă găsească amuzantă și îmi acceptă excentricitățile și felul meu pretențios de a fi. Ca și tine, fată dragă, adăugă ea bătînd-o ușor pe Bea pe obraz, cu afecțiune.

Bea îi zîmbi bucuroasă.

– Bineînțeles că da, spuse ea cu lealitate. Și îți mulțumesc că mi-ai spus povestea vieții tale.

– E un clenci în treaba asta, o avertiză Millie, aprinzînd un *Marlboro*. Aștept să o aud pe a ta în schimb, într-o bună zi, în curînd.

Bea promise să facă tot ce poate ca să-și amintească. Ea gîndea că Millie era cumsecade. Și înțelese că milioanele ei i-au procurat o fericire trecătoare, dar multă singurătate, umblînd prin marile hoteluri ale lumii, sperînd că primirea călduroasă a directorilor de hotel și a personalului lor nu era doar din cauză că ea cheltuia o avere și dădea bacșișuri grase, ci și pentru că erau realmente bucuroși să o vadă.

– Probabil că totul se datorează faptului că tatăl meu a murit cînd eu eram doar o copilă, spuse Millie, avînd brusc ochii umezi. Bănuiesc că i-am simțit lipsa, toată viața. Iar faptul că am vorbit despre Coasta de Azur m-a făcut nostalgică după locul acela. Ea își șterse lacrimile și se uită la Bea ochii strălucindu-i de o idee neașteptată: Ce-ar fi să plecăm mîine acolo?

– Dar Phyl vine la Paris, peste cîteva săptămîni,

protestă Bea.

– Și fără îndoială că ea o să fie ocupată toată ziua și jumătate din noapte cu conferința aia a psihiatrilor. Poate să ia avionul și să vină la noi după aceea, la *Hôtel du Cap*. Sînt cunoscută acolo. Au să aibă grijă de mine ca de fiica risipitoare.

Bea știa deja că nu avea rost să argumenteze. Cînd Millie se hotăra, rămînea hotărîtă. Era *Hôtel du Cap*. Și mîine.

Capitolul 12

Era începutul lui iunie și Coasta de Azur corespundea numelui ei: cer albastru, mare liniștită de azur și soare strălucitor. Așa cum prevăzuse Millie, personalul de la *Hôtel du Cap* o primi ca pe un vechi prieten. Ea își umplea după-amiezele jucând mulțumită bridge cu o mulțime de noi cunoștințe, în timp ce Bea lenevea lângă piscina care dădea spre Mediterana și căpăta un bronzaj ușor auriu.

Inspectându-se în oglindă, o săptămână mai târziu, Bea gândi că arată altfel: *ca o femeie nouă*. Își scutură capul ca să-și înfoaie părul, pînă ce semănă cu o crizantemă de culoarea cuprului. Era acum destul de lung ca să-i cadă în ochi și să formeze o micuță

coadă de rață pe ceafă, dar decise că nu voia încă să îl taie. Rîse, admirîndu-se. Era atît de bucuroasă că avea din nou păr, că putea să nu-l mai tundă niciodată.

În timp ce Millie mai moțăia în apartamentul ei, Bea își petrecea diminețile devreme plimbîndu-se prin piețele de stradă din Antibes și Nisa, admirînd tarabele amețitoare datorită parfumului trandafirilor și crinilor și care străluceau de prospețimea de dimineață a piersicilor și caiselor, a vinetelor și măslinelor. Se alătură femeilor șic care scotoceau prin teancul de jachete și fustele de bumbac cu preț redus, cu etichete pariziene, și prin bijuteriile ieftine și șiragurile de mărgelă de sticlă strălucitor colorate.

Apoi, se așeză pe o terasă a unei cafenele, aruncîndu-și îngrijorările ca pe niște fire de praf în lumina soarelui, urmărind fericită lumea ce trecea pe lîngă ea, avînd în față un *café crème* și un corn untos. Spitalul și capul spart și bărbatul care a vrut să o omoare păreau la un milion de kilometri depărtare. Doar teroarea întunecată de a nu-și cunoaște trecutul rămînea să o bîntuie, coșmarul de a se prăbuși la nesfîrșit în tunelul negru, căzînd și căzînd mereu.

Sărea cutremurată din pat și alerga la fereastra deschisă, să se uite la cerul albastru în miez de noapte și să simtă aerul răcoros pe pielea înfierbîntată; așteptînd ca inima să nu-i mai bată atît de tare și să se simtă din nou normal. Sau cît se poate de normal pentru o tînără femeie care nu știa cine este. Dar erau totuși multe nopți cînd frumusețea și nemișcarea nu o linișteau. Acelea erau nopțile în

care disperarea o copleșea și plîngea pînă dimineața cînd, epuizată, adormea în sfîrșit. Ea nu-i vorbea niciodată lui Millie despre nopțile acelea îngrozitoare. Nu voia să o împovăreze cu problemele ei. Dacă Millie îi observa paloarea și ochii umflați, nefăcînd nici un comentariu.

Bea nu voia să o îngrijoreze nici pe Phyl. Decise că noii ei prieteni făcuseră destul pentru ea. Era treaba ei acum să-și conducă viața.

Millie închiriasse un *Mercedes* alb decapotabil și, cu Bea la volan, explorau Coasta și dealurile din spatele ei. Millie era plină de amintiri despre cum era altădată, „în vremurile vechi” cînd ea era doar o tînră fată care cina și dansa și flirta și juca jocuri de noroc.

– Eram încă nestrîcată, fată dragă, spuse ea cu nostalgie. Ar fi trebuit să mă vezi atunci, Bea, cînd șirul de orașe și înălțimile din lungul Coastei erau doar mici sate de pescari. Există unele compensații cînd îmbătrînești, presupun. Lucrurile pe care le-ai văzut sau le-ai făcut. Amintirile. Nu le pierzi niciodată, să știi.

Millie se aruncă în viața socială agitată de pe Riviera, căutînd vechile cunoștințe și făcîndu-și altele noi, participînd la premiere și la gale, la dineuri și concerte și distrîndu-se mereu. Și, fiind o femeie care își putea permite să-și satisfacă fanteziile și capriciile, ea anunță brusc că intenționează să cumpere o casă, undeva de-a lungul Coastei care îi plăcea cel mai mult.

Bea se strădui să o facă să se răzgîndească, spu-

nîndu-i că era doar o nouă fantezie pe care o va regreta, dar Millie era de neclintit. Se hotărîse că voia să-ți petreacă verile pe Riviera.

– Ca pe vremuri.

Au plecat în căutare de case chiar în dimineața aceea, iar Millie se îmbrăcase pentru această ocazie. Arăta ca o pasăre tropicală grasuță, într-o rochie amplă verde și roz, cu buclele ei blonde ascunse sub o pălărie de pai roz.

Aruncă spre Bea o privire critică; aceasta era îmbrăcată răcoros, în șort de mătase albastru și bluză albă de bumbac.

– Ar trebui să porți întotdeauna o pălărie, Bea, îi spuse ea cu severitate. Crede-mă că altfel o să regreti cînd o să ai patruzeci de ani. Ai să ai pielea ca o bucată de talpă veche.

Ea rîse cînd Bea, ca să o satisfacă, își puse o șapcă de baseball a echipei *Yankees*.

– Asta nu e chiar ceea ce gîndeam eu, fată dragă. Dar pe tine, arată bine.

Bea conduse mașina la biroul elegant al proprietăților imobiliare din Cannes și Millie îi spuse agentului spilcuit că voia „ceva mai de clasă”.

– Nu te obosi să-mi arăți vreuna din cutiile astea albe de ipsos, toate șmecheriile cu marmură și cu uși de sticlă glisante, pe terenuri de mărimea unui timbru poștal, îl avertiză ea. Vreau terase și balustrade și uși adevărate, franțuzești, și arcade și coloane. Și vedere spre Mediterana. *Clasă*, dragul meu domn. Asta vreau.

Iar agentul își ridică o sprînceană, disprețuitor, informînd-o că firma se ocupa numai de ce era mai

bun.

Dar, după cîteva zile și mai multe duzini de case, atît ea cît și agentul erau epuizați și începuseră să-și piardă răbdarea.

– Las asta pe seama ta, îi spuse ea lui Bea, retrăgîndu-se în confortul hotelului și al mesei de bridge. Tu știi exact ce vreau, fată dragă. Găsește-ne ceva drăguț.

Bea petrecu următoarele cîteva zile străbătînd Coasta în zigzag, inspectînd proprietăți, dar negăsind totuși nimic care să fie chiar potrivit. Era sus pe dealuri, aproape de Vence, cînd observă cum se adună deasupra munților norii de furtună prevestitori de rele. Temperatura și umiditatea creșteau, așa încît se hotărî să se oprească la o cafenea, să bea ceva rece.

Mica piață a satului era pustie și singurul client de pe terasa cafenelei în afară de ea era un bărbat tînăr care era ocupat cu scrisul.

Își sorbi băutura rece, observîndu-l, întrebîndu-se ce scria de era atît de absorbit. Era *aproape* frumos, recunoscuse ea. Nu prea înalt, cu păr creț, castaniu, în dezordine, care arăta de parcă își trecuse prea des mîinile prin el. Și avea o față osoasă, interesantă, și o gură care arăta generoasă și care, într-un roman romanțios, ar fi descrisă ca fiind „fin cizelată”. Bănuia că avea în jur de treizeci de ani și se gîndi că, probabil, era scriitor, întrebîndu-se dacă era faimos și dacă ar fi cazul să-l cunoască.

Sări în sus, cînd fulgerul străbătu brusc cerul în tunecat, urmat de tunet și de picături rare de ploaie.

Un vînt venit de nicăieri răspîndi hîrțiile bărbatului și ea alergă să-l ajute să le ridice înainte de a se uda. El îi mulțumi în franceză, dar ea putu să-și dea seama, după accent, că era englez.

Urmă un nou fulger și ploaia începu să cadă în torente, așa că alergară împreună în cafenea.

– Mai bine stăm aici cît ține furtuna, spuse el zîmbindu-i. Dă-mi voie să-ți ofer o băutură pentru că mi-ai salvat neprețuitul manuscrit.

Se așezară la barul mic de lemn zgîriat, sorbind un pahar de vin rosé și el îi spuse că numele lui era Nick Lascelles. Apoi el o întrebă de unde era.

Bea se uită la el alb. Era o întrebare atît de obișnuită, atît de ușoară! Pentru oricine altcineva.

– San Francisco, bănuiesc, spuse ea în cele din urmă.

El se uită la ea curios.

– Nu ești prea sigură.

– Ah, sînt, spuse repede, jenată. Bineînțeles că sînt.

– Ești în vacanță, presupun.

– Într-un fel. Se presupune că lucrez, dar pare mai mult ca o vacanță.

Îi vorbi despre Millie, care juca nesfîrșite partide de bridge la *Hôtel du Cap* și îi spuse că Millie voia să cumpere o vilă, iar ea umbla să caute una care să-i satisfacă cerințele.

– Și dumneata, ce faci aici? întrebă ea în cele din urmă.

– Fac cercetări pentru cartea mea. Despre crimă pe Riviera, de la începutul secolului pînă azi. Crime

pasionale, violență, furturi importante și omor. Rezolvate și nerezolvate. Zîmbi. Ai fi surprinsă cît de multe sînt.

Tunetul bubuia printre dealuri, prevestitor de rele, iar el se uită la ceas, apoi, plin de speranță, la ea.

– Furtuna va mai dura un timp. N-ai vrea să mi te alături la un prînz?

Cafeneaua se umpluse și ei se înghesuiră la o mică masă lîngă fereastră. Bea urmărea ploaia care sărea pe pietrele cubice din piață și își dădu brusc seama că se distra. Nick Lascelles era drăguț, era tînăr și atrăgător și vorbea fără întrerupere în timpul prînzului generos al zilei, în valoare de șaptezeci și cinci de franci.

La supă, el îi spuse că mama lui era franțuzoaică și tatăl englez.

– Dintr-una din acele familii „bune“ cu un nume vechi, dar fără prea mulți bani, spuse el cu un zîmbet. Eu eram cel mai sărac băiat din școala „băieților bogați“ la care m-au trimis, în Elveția. Fără elicopter care să mă ia de acolo pe iaht, la sfîrșit de săptămîină, ca pe majoritatea băieților; nici avioane particulare trimise să mă aducă acasă în vacanțe.

Cînd își mîncă omleta, îi spuse că tot ce rămăsesse din fosta avere vastă a familiei era vechea casă și cîteva hectare în Gloucestershire pe care le moștenise fratele lui. Și o vie veche, părăginită, lîngă Bordeaux, cu cel mai drăguț mic castel care îi fusese lăsat lui și pe care încerca să-l readucă în secolul douăzeci.

– Dar, de fapt, sînt scriitor, zise în cele din urmă,

la friptura cu cartofi prăjiți. Am început la un ziar local și, după ani de sclavie, scriind despre expoziții florale sătești și sărbătorile bisericești, am avansat la unul dintre cotidienele naționale. Apoi m-am retras și am scris prima mea carte despre vinuri; apoi un ghid al Franței; articole despre viața europeană pentru revistele ilustrate americane. Lucruri de genul ăsta.

Fusese atîta mîncare, încît Bea nu se mai descurcă la brînză și salată și îl urmări uluită cum el o înghițea pe a lui. El îi spuse că ar cîștiga destul pentru o viață decentă, dacă nu ar da totul la *Binefacere* – așa numea el via lui – pentru acoperișuri noi și vase moderne de oțel pentru fermentație și noi echipamente.

– Atunci, de ce o faci? întrebă Bea curioasă. De ce te preocupi să salvezi o vie veche dacă fără ea ai avea o situație mai bună din punct de vedere financiar?

Ochii lui calzi, cenușii, îi întîlniră cu seriozitate pe ai ei.

– Simt o obligație. În fond, a fost în familie aproape două sute de ani. Trebuie să o refac pentru generația următoare, ca să existe ceva ce să moștenească. Rîse cînd adăugă: Desigur, acoperișul se prăbușește și podelele sînt putrede și, din cîte știu, există și carii în grinzi, prevestitoare de moarte. Iar cele treizeci de hectare de vie au fost neglijate cîteva decenii. Dar e ambiția mea să o readuc la fosta ei glorie. Vreau să produc un vin *Grand Cru* cu *appellation contrôlée* și apoi să-mi trăiesc restul anilor într-o splendoare se-

rioasă.

El rîse cînd adăugă:

– Mă aștept că asta mă va face falit în următorii douăzeci de ani. De asta îl numesc *Castelul Binefacere* – pentru că îi dau toți banii.

Bea rîse împreună cu el. Era atît de vesel și sigur pe ceea ce voia, încît ceva din ea era dornic de acest gen de forță.

Își terminaseră cafeaua și se făcea tîrziu; dar ea îl invită să vină la hotel în seara aceea, la un pahar.

– Vino să o cunoști pe Millie, spuse ea. Cred că o să vă placeți, unul pe celălalt.

Exact la șapte și treizeci ea îl aștepta purtînd rochia ei cea mai drăguță, scurtă, dreaptă, chihlimbarie, a cărei culoare se potrivea cu pielea ei bronzată auriu. Părul ei moale, de culoarea cuprului, atîrna în șuvițe moi, iar ochii căprui îngrijorați se luminau cînd îl văzu venind încrezător spre ea.

Părul creț al lui Nick era pieptănat ordonat pentru această ocazie și purta o jachetă de în crem, mototolită, o cămașă albă și blugi. Bea gîndi că arată grozav, deși observă că Millie se uita la el critic cînd îi ordonă să-i spună totul despre el.

– Nick nu și-a adus autobiografia, Millie, protestă Bea. A venit doar pentru un pahar. Nu putem vorbi despre vreme sau altceva?

– Eu nu vorbesc niciodată despre vreme, spuse Millie nerăbdătoare. Vremea este fie bună, fie rea și atunci conversația s-a terminat. Pe mine mă interesează *oamenii*. Bea mi-a vorbit despre cartea dumitale, băiete dragă. Și am un sentiment teribil că s-ar

putea să scrii despre unii dintre vechii mei prieteni. Toți au fost niște duri, știi? E ceva atât de fascinant în legătură cu crima, adăugă ea cu un fior plin de încântare, deși sărmana, draga Bea, nu e de aceeași părere.

Bea îi aruncă o privire de avertisment, nu voia ca Nick Lascelles să știe ce i se întâmplase. Cel puțin nu acum.

Dar Millie părea să-l găsească pe Nick atât de amuzant, încât decise că va rămîne la cină.

– E atât de drăguț pentru Bea să aibă un prieten tînăr, spuse ea făcînd-o pe Bea să dea ochii peste cap de jenă.

Dar Millie vorbea serios. Ea îi urmărea aprobator, gîndindu-se cît de însuflețită și de drăguță arăta Bea în seara asta, în rochia simplă chihlimbarie, avînd în jurul gîtului ei lung un șirag de mărgele verzi și argintii, cumpărat, știa, pe cîtiva franci în piața din Antibes. O fată ca Bea nu avea nevoie de îmbrăcăminte strălucitoare, ea dădea oricărei haine o notă distinctă de eleganță.

– Mai invită-l pe Nick și altă dată, fată dragă, bu-bui ea, cînd îi spuse noapte bună, mai tîrziu. Îmi place să-l am pe aproape.

Bea făcu o mutră spre Nick.

– Mi-e teamă că ți-ai primit ordinele, spuse ea șmecherește cînd îl conduse la mașina lui.

– Îmi convin, spuse el încîntat.

Ei se opriră și se uitară nesiguri unul la celălalt. Apoi, el se aplecă și o sărută ușor pe amîndoi obraji.

– La aceeași oră, mîine seară?

Ea aprobă din cap cînd el se urcă în micul *Alfa* roșu, decapotabil, și plecă. Fusesse o zi bună, se gîndi ea, cea mai bună de la accident.

În ziua următoare, agentul imobiliar îi vorbi de o altă vilă veche și în paragină, nelocuită de ani de zile.

– Dar are tot ce dorește doamna Fenwick, spuse el. Are caracter, eleganță și vedere spre mare. A fost în proprietatea unei singure familii de cînd a fost construită, în jur de 1920. Nimeni nu a mai locuit acolo de decenii, dar abia acum au pus-o în vînzare. E o bijuterie, singură, pe un deal. Dar vă avertizez că are nevoie de reparații. Se uită la ea cu dispreț și adăugă: Natural, prețul va reflecta lucrul ăsta. Poți să-i spui doamnei Fenwick că e un chilipir.

El îi arătă lui Bea pe hartă cum să ajungă acolo și îi spuse că era un paznic pe proprietate care îi va arăta totul.

Aerul de dimineață era proaspăt și dulce, după furtuna din ziua precedentă. Bea decapotă *Mercedes*-ul și conduse pe șoseaua de coastă, apoi sus pe dealuri, bucurîndu-se, gîndindu-se mai mult la Nick Lascelles decît la casa pe care se ducea să o vadă. Fără îndoială că va fi din nou o pierdere de vreme. Pur și simplu, nu înțelegea de ce Millie era atît de insistentă să cumpere o vilă și aproape că dorea să nu fie potrivită, ca să se termine. Era doar un alt capriciu pe care, cu siguranță, Millie îl va regreta mai tîrziu.

Ea conduse pe ~~alea~~ ~~alea~~ ~~prăfoasă~~, albă, pînă în vîrfurile dealului, pe lîngă un zid roz de stuc care se cojea și

care era plin de trandafiri. Opri mașina la poarta mare de fier și trase de vechiul clopot de bronz așezat într-o nișă de piatră. Ea ascultă cum sună și se uită în sus, pe aleea care șerpuia în depărtare, printre pomi.

Nimeni nu veni, așa că sună din nou din clopot, așteptînd în liniștea fierbinte. Nu era nimeni în jur, nici un zgomot omenesc sau de mașini. Așteptînd, se sprijini de zidul de stuc. Îl simțea cald în spatele ei și închise ochii, ascultînd țîrîitul greierilor și oftatul vîntului în vîrfurile bătrînilor cedri înalți și nesfîrșitul bîzîit al albinelor printre flori. Soarele se simțea fierbinte pe brațele ei goale, iar mirosul de rozmarin sălbatic îi pătrundea în nas... Era un loc atît de sălbatic și de liniștit, atît de secret... Se simți ca ultima persoană pe acest pămînt frumos...

– Domnișoară, mi s-a spus să vă aștept.

Deschise brusc ochii și se uită la paznic. Era bătrîn și firav, în salopetă de lucru albastră. Mînecele cămășii lui albastre erau suflecate, dezvăluind brațe musculoase și mîini roase de decenii de muncă fizică. Avea fața foarte ridată, iar ochii lui albaștri, care o priveau, aveau inocența palidă a unei alte epoci, mai pașnice. Își scoase pălăria veche de pai și se înclină politicos.

– E o plăcere să mai văd aici o vizitatoare, don'șoară, îi spuse el în timp ce mergeau alături pe alee.

Păru mulțumit cînd ea îi răspunse în franceză.

– A trecut mult timp de cînd nimeni n-a mai venit pe-aici. Prea mult. Oftă adînc. Mi se pare o viață.

Pașii lor scîrțiau pe pietriș, cînd făcură cotitura.

aleii și atunci casa apăru în priviri.

Bea se opri brusc din mers. Picioarele refuzau să se miște și ochii să creadă ce vedeau, iar inima începu imediat să bată atât de tare, încît o durea. Se uită fix la frumoasa vilă roz: la geamurile înalte cu jaluzelele lor verzi, decolorate, la ușile mari, duble, ce stăteau deschise lăsînd să se vadă puțin din holul umbros din spatele lor și la porticul cu coloane și cu trepte late de marmură.

Ziua însorită se îndepărtă și ea simți că tremură.

Avea în nări mirosul fantomatic de mimoze, deși nu era sezonul lor și nu erau înflorite. Cîntecul păsărelelor îi umplea auzul, deși nu se vedea nici una. Să fie oare doar un déjà vu? O combinație a tuturor vîilelor pe care le văzuse în ultimele săptămîni cu propria ei imaginație și dorință? Sau se uita cu adevărat la casa din visele ei?

– Iată. Vila *Mimosa*, îi spuse cu mîndrie bătrînul bărbat.

El o privi preocupat.

– Sînteți bolnavă, domnișoară? Vă rog, vă rog veniți înăuntru. Soarele e mai fierbinte decît credeți. Nu e înțelept să umbli fără o pălărie...

Se grăbi să aducă un pahar cu apă.

Rămăsese singură în hol. I se ridică părul pe ceafă, iar pe brațe i se făcu pielea de găină.

Cunoștea casa asta. Știa exact cum erau aranjate camerele: în stînga sufrageria, în dreapta salonul mare, iar în partea din spate a casei, camera lungă cu numeroasele ei ferestre ce dădeau spre terasa cu arcade, cu vedere spre mare. Podelele erau din

marmură răcoroasă, cu vinișoare roz, iar în fața ei se înălța o scară grațioasă, curbată, ce ducea la o galerie lată.

– Scara e dintr-un lemn foarte rar, spuse paznicul, dîndu-i un pahar cu apă. De undeva de la tropice. A fost construită special.

Era interesat ca ei să-i placă.

– Totul e făcut din ce exista mai bun don'șoară, după cum puteți vedea.

Bea merse încet prin vilă, simțindu-se de parcă ar fi pășit prin vis. Deși ipsosul cădea și vechile tapete erau pătate și se cojeau, vila era la fel de frumoasă cum știuse că era. Ea se înfioră întrebîndu-se *de ce* oare trebuia să știe. Ce întîmplare a soartei o adusese aici? Putea fi oare *viitorul* ceea ce văzuse în visul ei?

– Am lucrat aici de cînd eram doar un băiat, un ajutor de grădinar, spuse bătrînul paznic. Pentru Madame Leconte. Ea s-a căsătorit cu Străinul la puțin timp și au plecat să locuiască în străinătate.

El ezită, încercînd să-și amintească, dar era bătrîn și amintirile lui erau vagi.

– Cînd doamna s-a întors, spuse el în cele din urmă, era însărcinată. Voia ca viitorul ei copil să se nască aici, în Franța, în casa asta pe care o iubea atît de mult. Și asta a fost nenorocirea ei.

Oftă adînc, amintindu-și:

– Soțul ei o răsfăța, cum n-am văzut nici un bărbat purtîndu-se așa. O trata ca pe o piesă prețioasă de porțelan de Limoges. Și totul degeaba. La două săptămîni după nașterea copilului, era moartă.

Un fior de groază o trecu pe Bea pe șira spinării.

– Moartă? Cum?

– A căzut, don'șoară. Pe scara prețioasă pe care a construit-o el, ca să-i facă pe plac. Soțul ei, Străinul, a plecat imediat după funeralii. N-a mai locuit aici niciodată.

Bea se cutremură, uitîndu-se la scara fatală. Își imagina femeia prăbușindu-se pe ea pînă la pardo-seala de marmură de jos.

Totuși, în ciuda istoriei tragice, ea nu găsea casa înspăimîntătoare. Era ca o vilă vrăjită dintr-un basm, apărută de zidurile ei înalte și de cedri și de pinii falnici, de trandafirii țepoși de damasc și de mimozele care i-au dat numele. Ea gîndi că era ca un castel adormit, care aștepta să fie descoperit de prințul care îl va readuce la viață.

Ieși afară și se așeză pe treptele de marmură, închizînd ochii, încercînd să-și regăsească visul, imaginîndu-și din nou că ea era copilul acela.

Treptele de marmură erau răcoroase sub picioarele ei goale... Cerul se întunecă prevestitor de rele și ea își ținu răsuflarea, așteptînd zgomotul sinistru al pașilor pe pietriș.

Dar cînd deschise ochii, văzu doar că soarele se ascunsese în spatele unui nor și se apropia o nouă furtună. Se uită în sus speriată, cînd un stol de pescăruși țipători zbură pe deasupra și apoi își aminti cîntecul a sute de păsărele din visul ei. Se întoarse îngrijorată spre paznicul bătrîn.

– Domnule, unde sînt păsările cîntătoare?

El se uită la ea, uimit.

– Vai, don'șoară, de unde știți despre asta? N-au mai fost aici păsări cîntătoare din anii 1930, cînd a fost distrusă crescătoria.

Ochii căprui, catifelăți, ai lui Bea se întunecară de teamă.

– Atunci, dacă nu sînt păsări cîntătoare, șopti ea îngrijorată cum de pot să-mi amintesc de ele?

Capitolul 13

– Bineînțeles că e doar o coincidență, spuse Millie, uitându-se îngrijorată la Bea.

Ele stăteau în grădina hotelului și Bea tocmai îi relatase povestea cu descoperirea vilei *Mimosa*, vila din visul ei.

– Te-ai uitat la atît de multe case, copilă dragă, încît toate la un loc s-au contopit în mintea ta. Și eu am uneori sentimentul ăsta de *déjà vu* și recunosc că e neplăcut să simți că ți-e cunoscut un loc cînd știi că nu ai mai fost niciodată acolo.

Bea se uită la ea, speriată.

– Poate că am fost acolo înainte, Millie. Dar dacă am locuit acolo înainte... înainte de accidentul meu?

– Nu fi ridicolă, Bea. Agentul ți-a spus că nimeni nu a locuit acolo de decenii. Și ai văzut singură dovada, părăginierea, tapetul care se cojește, instalațiile vechi. Se cutremură imaginându-și: Dar spui că totuși are farmec, adăugă ea gînditoare.

– E cea mai frumoasă vilă pe care am văzut-o vreodată, spuse cu sinceritate Bea. E ca o casă secretă, care așteaptă să fie descoperită de cineva care să o iubească, să-și consacre timp și să o îngrijească.

– Și bani, adăugă Millie.

Bea aprobă din cap cu regret.

– O mulțime de bani, mă tem.

Tăcură, contemplînd Mediterana care se învoldura ca plumbul topit sub norii de furtună care se adunau din nou.

– Poate că ai văzut viitorul și nu trecutul, spuse Millie după un timp. Poate asta a fost, Bea. De asta ai crezut că ai recunoscut-o. Astrologul meu – e o femeie faimoasă despre care ai citit în ziare, cea care sfătuiește stelele de cinema și pe președinți – mi-a spus că se poate întîmpla așa ceva uneori. Și ea are întotdeauna dreptate.

Bea se uită la ea cu speranță. Cumva, Millie făcuse ca totul să sune logic. Ea decise să o sune pe Phyl să-i spună ce se întîmplase. Phyl zbură mîine spre Paris și avea să fie la Nisa, cîteva zile mai tîrziu. Atunci o va duce la vilă și îi va spune despre strania ei experiență și o va întreba dacă toate astea sînt doar dorințe, spre care e înclinată, *sau ceva mai sinistru*.

În seara aceea, Nick o luă pe Bea exact cînd începu furtuna. Parcă mașina în spatele vechiului chei din Cannes și alerгарă, mînă-n mînă, într-o cafenea pustie. Se așezară la o masă la fereastră, urmărind ploaia care bătea pe pietrele cubice și fulgerele care luminau. El zîmbi și spuse:

— E ceva *déjà vu*. Am sentimentul că am mai făcut lucrul ăsta înainte.

Bea îi aruncă o privire speriată.

— E a doua oară cînd mi se întîmplă azi, spuse ea. Doar că, de data asta, știu că e realitate.

Ea se uită la el cu melancolie, gîndindu-se cît de diferită era viața lui față de a ei. Nick știa cine era și încotro se ducea. El nu știa că, în spatele fațadei obișnuite a acelei persoane numite Bea French, aceasta era o personalitate necunoscută, o femeie tînără care se lupta cu teroarea nocturnă a tunelului întunecat — și a unui ucigaș fără chip.

El părea că o simpatizează, că e atît de la unison cu fata pe care o cunoștea ca fiind Bea, încît ea dorea să poată continua să fie întotdeauna fata aceea. Dar știa că nu putea. Într-o bună zi, teroarea din trecut avea să vină să o ceară; știa asta, pur și simplu. Și simțea că parcă îl dezamăgea.

Brusc ea îi povesti ce i se întîmplase la San Francisco: că poliția bănuia că cineva încercase să o omoare, despre pierderea memoriei și despre visul pe care-l avusese sub hipnoză și cum, azi, visul acela părase că se adevărește cînd a văzut vila *Mimosa*.

— Millie crede că poate am văzut viitorul, spuse ea tremurînd de frică ca el să nu creadă că era nebună.

Dar cum rămîne cu păsărelele cîntătoare? Cum altfel să fi știut de ele, dacă n-am fost niciodată acolo?

– Sărmana Bea, spuse Nick încercînd să o consoleze. Ce perioadă groaznică ai avut. Dar nu te îngrijora, sînt sigur că totul o să se rezolve și curînd o să-ți amintești trecutul.

Ea clătină nefericită din cap. Ea nu gîndea la fel.

– Am s-o sun pe Phyl în seara asta, spuse ea, o umbră de speranță simțindu-se în vocea ei la gîndul prezenței reconfortante a lui Phyl. Phyl o să știe ce să facă.

Nick era intrigat de povestea pe care i-o spusese paznicul, despre accidentul fatal al doamnei Leconte.

– E exact în domeniul meu, zise el gînditor. Moarte tragică într-o vilă măreață de pe Riviera. Trebuie să fi fost pe prima pagină, cînd s-a întîmplat. Știi ce, Bea, am să răsfoiesc ziarele din arhivă, mîine, și am să văd ce pot găsi. Dacă găsesc mai multe informații despre casă, poate că asta o să te ajute să-ți amintești.

A doua zi dimineață, Nick găsi ce căuta în arhiva ziarului *Matin* din Nisa. Ziarul cu data 5 octombrie 1926 relata povestea căderii fatale a doamnei Leconte, pe prima pagină. Se scria că ea provenea dintr-o familie bine cunoscută din Marsilia și locuise mai mulți ani în vila *Mimosa*. Ea născuse doar cu două săptămîni mai devreme și se credea că o amețeală provocase căderea ei din capătul scării pînă pe pardoseala de marmură a holului de jos. Nu se menționa nici o cercetare și nici ceva despre soțul ei. Se spunea doar că înmormîntarea avusese loc în

după-amiaza aceea.

La două și jumătate, Nick se duse să se întâlnească cu Millie și cu Bea la Antibes. Se duceau să vadă vila *Mimosa*, dar apoi Millie zise brusc că se simțea „prea obosită” ca să se ducă împreună cu ei.

— Aș prefera o partidă liniștită de bridge, fată dragă, îi spuse obosită lui Bea. Dar voi trebuie să vă duceți. Arată-i lui Nick vila *Mimosa*. Dacă și lui îi place, spune-le că am s-o cumpăr.

Șocată, Bea clătină din cap spre ea.

— Nu poți face asta, Millie. S-ar putea să urăști locul acela. Trebuie să-l vezi, mai întâi.

— Am învățat deja să am încredere în gustul tău, spuse Millie fără grijă. În plus, sînt toate mobilele alea antice pe care le-am cumpărat la Paris, care așteaptă urgent o casă. Caută un decorator bun care să o aranjeze, fată dragă. Și spune-i că vreau să fie gata ieri. Altfel e concediat. Înțeles?

— Știi că acționezi din nou din implus, Millie, o avertiză Bea. Ai să regreti mai târziu, ca întotdeauna.

Millie clătină din cap, făcînd să i se miște buclele ei blonde.

— Ah, nu, fată dragă. Pe asta n-am s-o regret, spuse ea cu un mic zîmbet secretos, făcîndu-le semn să plece, în timp ce ea se îndreptă cu seninătate spre masa de bridge.

— Chiar și pentru Millie, asta e o nebunie, îi spuse nervoasă Bea lui Nick, în timp ce așteptau ca paz-

nicul să le deschidă poarta. Vreau să spun că știu că e cu adevărat bogată și că poate să-și permită orice capriciu, dar – ridică din umeri – nici măcar să nu se uite mai întâi la ea!

– E un capriciu cam costisitor. Nick se minună, uitându-se prin poartă. Îți dai seama cât teren trebuie să aibă aici? Și cât costă pe-aici hectarul de teren?

– Nu. Și nici ea nu știe. Tocmai asta e, Nick. Millie nu știe nimic despre asta. *De ce* vrea să o cumpere?

– Poate pentru că tu te-ai îndrăgostit de ea?

Bea clătină din cap.

– Imposibil. O cumpără pentru că e îndrăgostită de trecut. E o bătrână doamnă care încearcă să-și regăsească tinerețea.

Uitându-se la Bea, atât de tânără și de drăguță, cu părul ei înfocat, aurit de soare, Nick se gîndi că ea greșea. El considera că bătrîna Millie Fenwick o găsisese în Bea pe nepoata pe care nu o avusese nicio dată. Poate din cauza lucrului îngrozitor care i se întîmplase lui Bea. Pierderea memoriei o lăsase atât de singură pe lume și o făcuse atât de vulnerabilă, încît el putea paria că Millie încerca să-i facă pe plac lui Bea și încerca să o ajute să-și recapete memoria. Și dacă asta o costa prețul vilei, ce importanță avea?

Îl urmară pe bătrînul paznic pe alee, iar cînd Nick văzu în sfîrșit vila *Mimosa* scoase un fluierat de apreciere. Bea nu exagerase. Era o casă ca un tort roz de nuntă, cu terase cu coloane și un portic cu stîlpi și balcoane cu balustrade de marmură. Dar

neglijarea era vizibilă peste tot. Obloanele verzi decolorate atârneau strîmb, multe ferestre erau sparte și erau o mie de crăpături în terasele de marmură. Pajiștile năpădite de buruieni se întindeau în jos pe deal, spre mare, iar tufe de trandafiri se luptau, pentru existența lor frumoasă, cu plantele agățătoare, caprifoiul, tamariscul și mimozele.

Un mic pîrîiaș se rostogolea susurînd dintr-o groță din deal, mai sus de casă, iar o fîntînă goală din piatră, împodobită cu naiade sfărîmate și delfini, se ridica din iarba înaltă unde fusese cîndva o pajiște ca de catifea. Și o pădurice de bătrîni măslini argintii scîrțîia și ofta în vîntul care forma vălurile leneșe pe marea de azur din jurul peninsulei.

Nick luă mîna lui Bea cînd stătura să se uite la ea și vila parcă arunca o vrajă asupra lor. Era ca și dragostea la prima vedere. El și-o putea imagina: zidurile roz de stuc, strălucind blînd sub un strat nou de vopsea, ferestrele relustruite reflectînd apusul de soare și vechile obloane deschise larg, ca să prindă briza. Aproape că putea să simtă mirosul fînului proaspăt al ierbii de curînd cosite și să audă clipocitul apei în fîntînă.

Intrară mîna-n mîna în hol și rămaseră privind în sus, la marea scară curbată. Nick clătină din cap și zise, cu o îngruntare de mirare:

– Ceva nu e în regulă. Vezi palierul acela lat la jumătatea scării? Și apoi celălalt palier aproape de partea de sus? Cum ar fi putut doamna Leconte să cadă de sus pînă jos, așa cum scrie în ziar? S-ar fi oprit la curba palierului.

– Poate că a căzut de la jumătatea scării și ziarul a greșit. Știi cum se întâmplă.

– Mă mir, spuse Nick gînditor. Am sentimentul că aici e mai mult decît ceea ce se vede. Hai să vedem ce ne poate spune paznicul.

Bătrînul aștepta afară. El tăiașe un trandafir pentru Bea. Era mare, cu petale catifelate întunecate, și ea îi mulțumi zîbind, inspirînd parfumul de modă veche, de mosc și mirodenii.

– Aștia erau favoriții doamnei Leconte, îi spuse el cu un zîmbet. Îi plăcea parfumul lor.

Dar el știa prea puține lucruri despre accident.

– Eu nu am văzut, domnule, spuse el. Amintiți-vă, eram doar un băiețandru, încă la școală, locuind cu familia mea, în sat. Eram săraci și eu lucram cîte puțin ca ajutor de grădinar, ca să cîștig un ban în plus. Se gîndi intens, apoi adăugă: A fost un ziarist care a venit aici. Era foarte tînăr, nu cu mult mai bătrîn decît mine. A scris povestea pentru *Matin* din Nisa. Dar, dacă mai trăiește, doar bunul Dumnezeu știe.

Secretara de la redacția ziarului *Matin* din Nisa le-a fost de mare ajutor. Ea le spuse că, desigur, îl cunoștea pe ziarist. Toată lumea îl cunoștea pe domnul Marquand. Fusese una dintre stelele reportajului timp de mulți ani, pînă la pensionare. Bineînțeles că trăia, era foarte viu. Și putea fi găsit de obicei la *Café du Marin Bleu* din Antibes, unde își petrecuse toate

diminețile în ultimii cincisprezece ani.

Îl găsiră pe Aristide Marquand stînd la masa lui obișnuită de pe terasă, sorbind un pahar de *pastis*. El sări sprinten în picioare cînd ei se prezentară, aruncînd o privire galeșă, apreciativă, spre Bea. Putea fi bătrîn, dar era încă frumos și vioi și puțin dandy, cu pălărie *Panama*, pantaloni albi călcați la dungă și o jachetă de in albastru închis. Iar un francez nu era niciodată prea bătrîn ca să aprecieze o femeie tînă drăguță.

– E straniu că mă întrebați, îi spuse el lui Nick, acceptînd o altă băutură. Mă gîndeam zilele trecute la vila *Mimosa*. Am auzit că a fost pusă în vînzare, în cele din urmă.

– O prietenă a noastră se gîndește să o cumpe-re, zise Nick, dar am auzit că s-a întîmplat o tragedie acolo.

El îi spuse domnului Marquand că era și el ziarist și că făcea o cercetare pentru o carte despre crima pe Riviera.

– Astfel că orice informație îmi puteți da, ar fi apreciată, adăugă el uitîndu-se plin de speranță la bătrîn.

– E o poveste stranie ceea ce s-a întîmplat la vila *Mimosa*, zise domnul Marquand. Mai stranie decît știe oricine. Dar a trecut destul timp deja ca să nu mai conteze, așa că am să v-o spun.

Ei se aplecară înainte, așteptînd nerăbdători ce avea să le spună, iar el își sorbi încet băutura adu-nîndu-și gîndurile.

– Viața se schimba pe atunci pe Riviera, spuse el

în cele din urmă. Oamenii veneau aici grămadă, nu doar în stațiunile de iarnă, Nisa și Cannes, ca în trecut, ci și pe plajele de vară. Bineînțeles, Chanel a fost cea care a declanșat nebunia când, bronzată ca un marinar, a venit aici în 1922 pe iahtul ducelui de Westminster. Apoi au venit americanii, Cole Porter și Murry și Fitzgerald și oamenii de societate din Paris. Era o eră nouă, cu băi de soare și pijamale de plajă și pălării mari și băuturi tari. Nu exista decât micul *Hôtel du Cap* și vechile vile, aici la Antibes; apoi, brusc, toate perechile tinere șic și-au adus copiii și guvernantele. Au construit vile extravagante și au pus să fie proiectate de oameni de la Paris, albe, albastre și verzi, cu podele răcoroase de marmură și canapele de satin negru. Și-au pus umbrele uriașe, în dungi, lângă noile piscine turcoaz care dădeau spre mare. Și au amenajat grădini frumoase pe dealurile pietroase și au plantat palmieri și copaci pentru umbră, gata crescuți. Totul trebuia să fie *instant*, înțeleg-eți? Nu era timp să aștepți să crească plantele și copacii. Voiau totul *acum*. Ah, dragii mei tineri, spuse el amintindu-și, n-aveți idee cum a fost, cât de sălbatic și aproape păgîn era totul atunci. Soarele părea că le usucă mintea și îi scapă de inhibiții. A fost o epocă de petreceri sălbatice, în nud pe plajă, cu dansuri pînă în zori în cluburi răsărite atunci. Se câștiga și se pierdea mult la cazinouri, se bea vin rosé și se întîrzia la mesele de prînz pe terasa de la *Hôtel du Cap*.

Ochii lui Aristide Marquand aveau o urmă de regret cînd îi privi.

– Ah, domnule, spuse el blînd, era vorba de îndrăgostiți. Și de pasiuni dezlănțuite în spatele ferestrelor cu obloane verzi, în după-amiezele lungi și fierbinți. Dar femeia aceea, doamna Leconte, nu lua parte la toate astea. Era întotdeauna în afară. Femeia greoaie, de o anumită vîrstă, cina întotdeauna singură la o masă pe terasă și se întorcea întotdeauna singură la vila ei. Poate stătea sub stele pe balconul ei și se uita la luna de la miezul nopții, pe cerul catifelat, dorindu-și dragostea. Și, cu toate că i se spunea „doamna Leconte”, era doar un titlu onorific, acordat ca o considerație pentru vîrsta ei și statutul ei financiar. Dar toată lumea o știa pur și simplu ca *la célibataire*. Fată bătrînă.

Bea rămase șocată.

– Ah, ce cruzime! șopti ea.

Bătrînul bărbat aprobă din cap.

– Așa era. Dar erau oameni superficiali care duceau o viață strălucitoare, superficială. Ca să poți intra în cercul lor fermecat, aveai nevoie să arăți bine sau să ai stil, sau talent, sau un nume aristocratic, să fii scriitor, artist sau compozitor, ultima stea a unei comedii muzicale, prinț sau duce. Banii mulți nu erau suficienți.

Nick mai comandă un *pastis* și bătrînul bărbat îl sorbi, în timp ce le spuse că doamna Leconte era fiica unui tip de pe o stradă lăaturalnică din Marsilia care, prin ingeniozitatea și geniul întreprinzător, făcuse avere în afaceri cu armament. Se căsătorise mai tîrziu și, cînd i se născuse fiica, îi pusese numele Marie-Antoinette, pentru că era propria lui mică

prințesă. A ținut-o acasă, cu guvernante care să o educe, și se spunea că o adora atît încît se temea întotdeauna că o va pierde în favoarea altui bărbat. Soția lui murise repede. Mai tîrziu, cînd și el a murit, Marie-Antoinette se apropia deja de patruzeci de ani și rămăsese absolut singură.

– Ea n-a fost niciodată drăguță, înțelegeți, spuse domnul Marquand. Era o femeie solidă, cu păr negru, din acela fără luciu. Avea ochi negri cu sprîncene groase și fața ei era lungă și îngustă, cu gropițe nepotrivite, despre care copiii brutali ai străzii spuneau că arată ca găurile făcute de urinat în zăpadă. Bineînțeles că ea nu părea să știe că nu era drăguță. Era protejată, înțelegeți, iar tatăl ei îi spunea mereu cît era de frumoasă, încît pot să jur că ea vedea un alt chip în oglindă. Ea a aflat adevărul mai tîrziu, după ce el murise și ea rămăsese singură în vila *Mimosa*.

Tatăl ei construisese casa pentru ea, în 1922, pentru că ei îi plăcea soarele și aerul proaspăt și nu-i plăcea apartamentul elegant din Paris. Iar acum ea moștenește totul. *La célibataire* era moștenitoare la patruzeci de ani.

Îmi amintesc de prima dată cînd am văzut-o. Avea culori șterse și un corp de matroană, cu pieptul mare, și purta haine după moda anilor 1920, care nu i se potriveau.

Se uită la Nick și adăugă cu o ridicare din umeri expresivă:

– Ca să vă spun adevărul, domnule, dacă ai fi îmbrăcat-o într-o rochie neagră de țărancă și-i mai

dădeai un șal, ar fi arătat ca și ele. N-ai fi știut nicio dată că este o moștenitoare. Apoi, dragostea intră și în viața ei. Era american, blond, frumos, cu mult mai tânăr decît ea. „Un vînător de avere“ a spus toată lumea, dar dacă era, într-adevăr, atunci nu era unul obișnuit. Fie asta, fie că era un tânăr foarte inteligent. Cînd ieșea cu ea, nu o scăpa din priviri. Nici o ocheadă spre frumusețile tinere care se fîfîiau și se aruncau prin fața lui.

Erau văzuți peste tot împreună, în cele mai elegante cafenele și cluburi. Ea a cumpărat o barcă nouă cu motor și se plimbau prin golf, oprindu-se să înoate sau să ia prînzul la un mic restaurant de pe plajă. O acompania în saloanele de modă, ca să o sfătuiască în privința îmbrăcămînții, dăduse să i se monteze din nou bijuteriile vechi. O convinse să cumpere o mașină, un *Bugatti* decapotabil, desigur – asta își dorea atunci toată lumea – roșie, capitonată în interior în piele gri porumbel și ea a învățat să conducă. Nimeni nu l-a văzut vreodată la volan, întotdeauna era ea, ca nimeni să nu poată spune că îi cumpărase *lui* mașina. El părea că nu-i luase nimic, în afară de inimă.

S-a întors cu ea la Paris, s-au căsătorit și apoi a dus-o de unde venea el. Memoria îmi scapă în legătură cu asta. Oricum, un an mai tîrziu, ea s-a întors. Singură și vizibil însărcinată. Rețineți că era o femeie de peste patruzeci de ani și era considerată prea bătrînă ca să întemeieze o familie.

Bineînțeles că au circulat bîrfe. Îmi amintesc că servitorii spuneau că arăta palidă și bolnavă, că în

ochii ei ceva așume le amintea de un animal îngrozit, ca acelea pe care le văzuseră descărcate din căruțe și mînate în abatorul din Marsilia.

Am văzut-o și eu o dată, ieșind din cabinetul doctorului din Cannes, și mi s-a părut atunci, fiind tînăr și impresionabil, că și ea știa asta. O vedeai acolo, în ochii ei mari, negri. *Moartea*.

Frumosul soț s-a întors. Servitorii spuneau că se purta ca un sfînt, că o copleșea cu atenție și bunătate, cu flori, daruri și dragoste. Iar ea îl evita. Se plimba în grădină, singură. Lua mesele singură în camera ei. Dormea singură. Dar, în fond, era o femeie însărcinată; era normal să fie obosită, distrasă, puțin nesigură... mai ales la vîrsta ei.

S-a născut copilul. Un băiat. Și, cîteva săptămîni mai tîrziu, ea a căzut pe scară. Iar eu avusesem dreptate. *Moartea* o însemnase.

Domnul Marquand ridică din nou din umerii lui slabi, resemnat.

– O poveste tristă. Da. Foarte tristă.

El tăcu, sorbindu-și gînditor băutura.

Bea scoase un oftat aproape de lacrimi.

– Mai e ceva, nu-i așa? spuse Nick. S-a mai întîmplat ceva.

Marquand aprobă din cap.

– Ai instinct de ziarist, cînd e vorba de o poveste. Și totul s-a întîmplat atît de demult, încît nu mai poate face nici un rău dacă vă spun. Eram foarte tînăr atunci, cel mai tînăr reporter. Era tîrziu și eu eram singur în redacție, bătînd la mașină articolul meu – nașteri, morți, căsătorii, mici evenimente locale. Nu

urcasem la evenimentele sociale importante și la scandaluri, ca să nu mai vorbim de știri. Eram doar unul pe care ziarul îl trimitea cînd nu era nimeni altcineva disponibil. Se primi un telefon de la unul dintre servitorii de la vila *Mimosa*. A avut loc un accident. *La célibataire* murise. Era marea mea ocazie. M-am aruncat pe bicicletă și am pedalat cu furie prin orașul adormit, pe șoseaua de coastă și în sus pe deal, spre vilă. Lumina strălucea din ferestrele de la parter, peste pajiște și terase. Arăta festiv, de parcă ar fi fost o petrecere în curs. Am sunat la ușă și am așteptat. N-a venit nimeni. Am aflat mai tîrziu că soțul trimisese toți servitorii la culcare. Ușa se deschise cînd am atins-o. Am pășit în hol și m-am trezit, uitîndu-mă la cadavrul *celibatarei*.

Zăcea cu fața în jos pe podeaua de marmură. Era la oarecare distanță de baza scării. Și-mi amintesc că cineva trebuie să o fi mișcat, după cădere. Inima mi-a tresărit cînd am zărit rana lipicioasă care fusese partea din spate a capului ei. Apoi, din bibliotecă, a apărut brusc soțul.

El purta un halat de mătase. Stînd acolo, își aprinsese o țigară mare de foi și privea la cadavru fumînd cu răceală. M-am minunat de puterea lui, pentru că nu poți ști niciodată cum reacționează un bărbat la șoc și durere. El era un bărbat care își controla emoțiile, iar eu l-am admirat.

Apoi, m-a văzut pe mine și furia s-a aprins în ochii lui.

– Cine naiba ești? a întrebat el. Pleacă de-aici. Cum îndrăznești să te amesteci? Nimeni nu are vo-

ie aici în afară de șeful poliției.

S-a repezit la mine amenințător și eu am fugit afară, țipînd și scuzîndu-mă.

– Să nu îndrăznești să te întorci, a urlat el după mine. Dar eu eram un cățelandru de reporter care pusesem mîna pe o știre fierbinte și nu aveam de gînd să o abandonez atît de repede. M-am ascuns în boschetele din fața ferestrei și am așteptat. A sosit șeful poliției. Conducea mașina personală, nu cea oficială, și era clar că se îmbrăcase în grabă. El intră și ușa se închise. Mă uitam pe fereastră și mă străduiam să aud ce se spunea.

Soțul îl salută vesel pe șef, zîmbind, dînd mîna cu el. Îi turnă generos coniac, povestindu-i ce se întîmplase. El nu văzuse accidentul. Nu putuse dormi și era în bibliotecă, citind. Dar o auzise țipînd și apoi auzise zgomotul căderii. Rănile păreau însă să fie grave, mai ales rana căscată din partea din spate a capului, ceea ce probabil că explica decesul. „De ce n-am merge în bibliotecă noi doi să discutăm, poate să mai bem ceva, o țigară de foi?” spuse el.

Aristide Marquand făcu o pauză și ochii lui șocați îi întîlniră pe ai lui Nick, cînd zise:

– Și atunci, domnule, el a făcut ceva ce mi-a înghețat sîngele în vene. Am văzut multe victime și mulți criminali în cariera mea de ziarist, dar nu am mai văzut o atitudine atît de nepăsătoare. Cadavrul lui Marie-Antoinette zăcea între el și șef, ea zăcea acolo cu sîngele și creierul împrăștiat pe podeaua de marmură albă. Iar soțul ei păși peste capul ei sfărîmat, de parcă nu ar fi fost decît un covor din

piele de tigru. Ascultă-mă pe mine, domnule! Dacă urmărești pe cineva care stă lângă un cadavru, în mod normal, acesta ar păstra o anumită distanță, s-ar mișca în jurul cadavrului, ar sta la trei metri distanță. Dar *niciodată*, *niciodată*, nu pășește peste acesta. *Și aceea era nevasta lui.*

M-am uitat pe fereastră la ei: discutau, fumau țigări de foi, beau coniac bun. Aveau zîmbete pe față, de parcă era o vizită și de parcă soția lui nu zăcea moartă în hol. Așa că m-am furișat din nou înăuntru, m-am apropiat în vârful picioarelor și m-am uitat din nou la ea. Și atunci mi-am dat seama că aceasta nu căzuse. Era o gaură mare în partea din spate a capului. O gaură mare, roșie, de care eram sigur că fusese făcută de un glonț.

Ei bine, șeful poliției ieși o oră mai târziu. Își strînsese mîinile, pe trepte. Cadavrul a fost dus la morgă și sigilat în coșciug. Nu s-a făcut nici o cercetare, ci s-a acceptat doar povestea șefului poliției că a fost un accident. A fost înmormîntată în ziua următoare și cu asta, basta. Doar că eu știam că a fost ucisă. Și m-am gîndit că bărbatul care a făcut-o a fost chiar soțul ei.

Marquand ridică din umeri, cînd întîlni privirile lor uluite.

— Țasta-i rodul imaginației nebune a unui tînăr, ați putea spune. Atunci ziceți-mi cum se face că șeful poliției, un bărbat din locurile astea, care nu avusesese *niciodată* mai mult decît un modest apartament, s-a pensionat înainte de vreme pe motive de sănătate? Și-a cumpărat o vilă mare, lângă Marsilia, avea o mașină nouă, elegantă, în noul lui garaj, și

suficienți bani în bancă pentru a trăi în lux pînă la sfîrșitul vieții lui.

Nick era plin de întrebări. Ar fi vrut să afle cine era soțul, de unde venea, ce se întîmplase cu el. Și ce s-a întîmplat cu copilul?

Bătrînul clătină din cap.

– N-am știut asta niciodată. I-am spus șefului meu ce-am văzut, iar el a zis că sînt nebun și că, dacă voi sufla măcar un cuvînt, mă va concedia. Ridică filozofic din umeri. Așa că asta a fost. Eram tînăr, aveam o carieră în fața mea... În plus, nu puteam face nimic. Nu puteam dovedi nimic. Iar acum, toate astea sînt doar amintirile unui bătrîn. Dar pot să vă spun că soțul a plecat chiar în ziua înmormîntării. Și și-a lăsat fiul, de cîteva săptămîni doar, în grija unei guvernante englezoaice. Îmi pot aminti încă numele ei: Beale.

Au locuit singuri în vila aceea ca niște fantome, doar cu servitorii. Constituiau o priveliște familiară de-a lungul Coastei, plimbîndu-se cu *Rolls*-ul argintiu, mare, al doamnei Leconte pînă la Nisa sau Cannes. Îmi amintesc că Beale era foarte la locul ei. Iarna purta un palton din flanel gri și pantofi negri și una din pălăriile alea englezești caraghioase, rotunde și cu bor. Vara purta întotdeauna un șorț alb, proaspăt, peste rochia albastră, cu același gen de pălărie, dar de pai și cu pantofi solizi, imaculat de albi. Ea nu zîmbea niciodată, dădea doar din cap un „bună ziua” ici-colo. Era oarecum un mister, deși cred că servitorii o bîrfeau, așa cum fac întotdeauna.

Dar ceea ce pot să vă spun e că Beale a venit din nou aici, mulți ani mai tîrziu. Avea o căsuță mai

jos de deal, lângă vilă, și și-a trăit ultimii ani aici, îngrijindu-și trandafirii. Și amintirile, bănuiesc. Oricum, căsuța ei e tot acolo. Nimeni nu se duce acolo. Nimeni nu o atinge. După câte știu, e exact așa cum a lăsat-o ea. Poate că acolo ați putea găsi unele din răspunsurile pe care le căutați.

Capitolul 14

Mahoney alerga obosit în sus și în jos pe dealurile din Marin County. Alerga ușor pentru un bărbat masiv, dar menținuse un pas susținut, timp de trei ore deja. Transpirația îi muiase cămașa de alergări, iar genunchii i se transformaseră parcă în bucăți de plumb. Își spuse furios că ieșise din formă, că fusese prea ocupat ca să-și mențină antrenamentul și că maratonul de la New York era doar ca un strugure prea acru pentru el.

Oftă când trecu la o alergare mai lentă, menținând acest pas încă zece minute, înainte de a trece la pas de plimbare. Își șterse fruntea cu o batistă mare, roșie, cu buline, permițându-și în cele din urmă să

se așeze pe un bolovan potrivit, respirînd adînc și rar. Uriașii copaci sequoia din pădurile Muir se vedeau în depărtare, iar coasta dealului de sub el era punctată cu case drăguțe. Dincolo de astea, se întindea Sausalito și golful larg cu strălucirea portocalie, foarte îndepărtată, a podului Golden Gate.

Un avion se înălța la orizont, lăsînd pe cerul albastru o slabă dîră albă, iar el se gîndi la Phyl Forster care era deja în drum spre Paris. Își spusese că San Francisco va fi un loc mai pustiu fără ea și apoi se întrebă ce naiba însemna asta. O vedea foarte rar.

Faptul că ea îl sunase aseară la sediul poliției și îl întrebase dacă era liber și dacă putea trece pe la el nu însemna nimic. Îi promisese că o să aibă grijă de pisică în locul ei, iar ea voia să i-o încredințeze, asta era tot. Și apoi, ea voise să vorbească despre Bea. Totuși, la naiba, îi plăcea femeia asta. Se *bu-cura* de prezența ei. Ea îi scotea la iveală ce avea mai bun în el, dar și ce avea mai rău, prin duelul ei verbal și vulnerabilitatea ei ascunsă. I se părea că e al naibii de dură, cu viața ei rece, plată. Scoase un oftat exasperat, gîndindu-se la seara de ieri. Putea paria că va cădea în mrejele vreunui tip nepotrivit.

Ma'honey locuia într-un cartier sărăcăcios, lîngă malul apei, dar apartamentul lui avea tavan înalt și pereți de cărămidă, podele de lemn și spațiu. Stătea la ultimul etaj și trebuia să urci o scară; cînd Phyl a sunat, el a alergat jos, pe scară, să o întîmpine.

— Doar pentru cazul cînd te-ai fi speriat, spusese el cu un zîmbet ironic care îi dezvăluia dinții frumoși.

– Sînt perfect capabilă să am grijă de mine, Mahoney, îi replică Phyl cu răceală.

– Așa spun toate, doamnă, zise el, luînd coșul cu pisica și urmînd-o pe scări.

– Dacă faci vreun comentariu despre fundul meu, Mahoney, zise ea peste umăr, am să pun să te aresteze pentru hărțuială sexuală.

– Acum, de ce aș face comentarii despre fundul tău, doctore? întrebă el plîngăreț. Mie mi se pare grozav.

– Mahoney!

Ochii ei străluciră cînd se răsuci și rîseră amîndoi.

– Ești un nebun, spuse ea intrînd în căminul lui.

– Da, fu el de acord. Poate ai dreptate.

El îi turnă un pahar de vin italianesc roșu, iar ea se învîrti cu interes prin apartament. Ferestrele erau larg deschise ca să prindă ultimele raze ale apusului de soare și briza care venea dinspre ocean. O operă de Wagner se auzea tare prin difuzoare, iar trei pisici – două siameze subțirele și una tărcată, bine hrănită, care arăta ca o pernă bine umplută, cu ochi galbeni – stăteau grămadă pe teigheaua de la bucătărie, uitîndu-se cu ostilitate la pisica nou-venită, aflată încă în coșul ei.

Apartamentul era, de fapt, format dintr-o singură cameră, împărțită inteligent cu paravane japoneze și fusese mobilat cu un amestec eclectic de produse din magazinele de vechituri *Crate & Barrel* și *Williams – Sonoma*. Erau cîteva covoare orientale veritabile, de la mîna a doua, și cîteva piese antice interesante, iar doi pereți erau acoperiți cu rafturi de cărți.

Phyl observă că erau acolo lucrări științifice despre psihologia și inteligența criminalului, precum și volume legate ale majorității lucrărilor de renume. Era o secțiune mare de poezie și zeci de cărți de bucate, exemplare vechi din *Gourmet*, cîteva rafturi despre pisici și un teanc cu colecția pe cîteva ani a revistei *Fancy Cat Magazine*. Erau de asemenea sute de romane polițiste.

– Totul pentru o personalitate bine definită, spuse ea rîzînd cînd inspectă uriașa casă de joacă pentru pisici, care ocupa un colț întreg al camerei. Ea îi admiră aparatul stereo, cel mai bun *Bang & Olufsen*, și îi spuse că, după părerea ei, picturile, sprijinite în majoritate de perete, o intrigau.

– Da, toate sînt de tineri artiști fără succes. Cîteva locuiesc prin împrejurimi și asta e tot ce-mi pot permite. Ceea ce nu înseamnă că nu sînt bune, adăugă el. Oricum, mie îmi plac. Le aleg pe fiecare cu grijă, pentru plăcerea pe care mi-o produc.

Ea își trecu degetele peste o sculptură. Era cioplită în lemn și era alcătuită din curbe subtile cu o netezime tactilă irezistibilă.

– Ah, sculpturile în lemn, spuse el rușinat. Mărturisesc că le-am creat eu însumi.

– Talentele tale sînt nesfîrșite, nu-i așa, Mahoney? spuse ea așezîndu-se pe un scaun la masa din bucătărie.

– Da, fu el de acord, fără modestie. Și, ca să ți-o dovedesc, bucătăria la care te uiți atît de critic a fost proiectată și construită de mine.

Ea se uită la mașina de gătit din oțel, ca de res-

taurant, la tejgheaua de măcelărit, la tigăile cu fundul de cupru care atârnavă de o bară, la bateria de teluri, lopeți, cuțite și satîre mortale.

– Ce naiba cauți în meseria asta de polițist, Mahoney? Întrebă ea în cele din urmă. Ai putea fi un mare șef bucătar. Sau un crescător de pisici. Sculptor. Poet. Profesor. O stea a operei.

El se uită la ea și rîse.

– Totul, în afară de stea de operă. Nu m-ai auzit cîntînd. Dar șef bucătar, poate. Acum, uite o rețetă a lui Roger Vergé – fricassée de pui cu verdețuri proaspete – și, crede-mă, bărbatul ăsta știe ce gătește. Îți spun drept, dacă aș putea, chiar mâine aș schimba locul cu el.

El dădu pisicile jos de pe masă și așeză farfuriile.

– Restaurantul lui Vergé e exact acolo unde te duci acum. În sudul Franței. Trebuie să-l încerci. Să-mi spui cum e în comparație cu versiunea mea.

– Poate că am să fac asta.

Ea ezită o clipă, dorindu-și ca el să fi venit cu ea.

– Mahoney, m-a sunat Bea în după-amiaza asta. Mi-a spus că a găsit vila din vis. Cea despre care mi-a vorbit cînd am hipnotizat-o.

El ascultă cu seriozitate, în timp ce Phyl îi relatează despre vilă și despre femeia care murise acolo. Ea îi spusese că nu a fost locuită de decenii și că Bea își amintise de cîntec de păsărele care nu mai existau acolo.

– Cum poți explica asta, Mahoney? Întrebă ea la sfîrșit.

– Există doar două posibilități logice ca ea să

cunoască locul. Fie că *a fost* acolo înainte, fie că cineva i-a povestit despre asta.

– Ar fi trebuit să fie un povestitor remarcabil ca ea să-și amintească toate amănuntele, mirosul mîmzelor, cîntecul păsărelelor. Se uită la Mahoney. Eu nu am răspunsuri pentru ea, recunosc sincer. Iar sărmana Bea se bazează pe mine ca să o ajut.

Mahoney ridică din umeri, cu simpatie.

– Faci doar ce poți.

– Ah, la naiba, spunîndu-i platitudini, n-o să fac să-i revină memoria, sări ea supărată. Apoi îl privi parcă scuzîndu-se. Îmi pare rău. Mă gîndeam doar că, dacă i-ai putea găsi agresorul, am ști cine este ea.

– Oul sau găina, spuse el liniștit.

Se ridică, puse alt disc și mai turnă vin. Apoi zise:

– Centrul național pentru analiza crimelor violente, secția de analiză comportamentală a FBI, a realizat un profil psihologic al ucigașului lui Bea. Vreau să spun, al presupusului ucigaș. Nu au existat prea multe dovezi pe care să se bazeze, doar metoda. Nefolosirea unei arme arată că era o persoană care voia să-și păstreze mîinile curate, ca să mă exprim așa. Trebuia să pară un accident, nu de dragul ei, ci de al lui. Asta ne arată că e o persoană care se preocupă de ce anume gîndește societatea despre el, un bărbat cu o imagine publică. Poate chiar faimos. Oricum, e un ucigaș intelectual. Ei spun că e spre patruzeci de ani, plin de succes, carismatic și atrăgător. Și că oamenii care îl cunosc îl consideră

un tip simpatic, obișnuit.

– Dar de ce să vrea să o omoare?

Mahoney ridică din umeri.

– Personal, cred că ea e o amenințare pentru el. Nu-i putea permite să trăiască.

– *Bea* e o amenințare?

– Ea știe ceva despre el, ceva ce el nu putea permite nimănui să știe. Ceva care îi amenință existența.

– Deci, nu crezi că a fost o tentativă de crimă întâmplătoare, pe care ar fi putut-o face oricine, numai că s-a întâmplat ca victima să fie *Bea*?

– Nu, nu cred așa ceva. Cred că omul nostru știa exact ce face. Te-ai gândit vreodată la semnele alea de dinți de pe brațul ei drept? Ce-ai zice de scenariul ăsta? *Bea* îl întâlnește pe omul nostru. Cîinele e învățat să atace. El îi dă comanda. Cîinele se repede la gîtul ei și o omoară. El împușcă animalul și pretinde că acesta a turbat. I se rupe inima din cauza accidentului.

Ochii lui Mahoney deveniră brusc implacabili cînd îi întâlnește pe ai lui *Phyl*.

– Crimă cu ajutorul cîinilor! Asta ar fi de categoria întâia, nu-i așa, doctore? Fără revolver, fără mizerie. Și absolut de nedovedit...

Phyl se uită fix la el.

– Persoana pe care o descrii e un psihopat. Și-ar raționaliza acțiunile. N-ar avea remușcări. Totul i s-ar părea logic și simplu. Ceva ce trebuie făcut neapărat. Dar, *de ce*?

– Asta e ce nu știm încă, doctore. Asta și cine e, în realitate, *Bea*.

Mai târziu, Mahoney a dus-o pe Phyl acasă cu mașina, iar ea stătuse tăcută alături de el, fără să facă nici măcar o aluzie la mașina lui *Mustang*. El știa că ea rumega ceea ce îi spusese și, când au ajuns la clădirea apartamentului ei, el o privi cu compasiune. Apoi se aplecă, îi puse mîna sub bărbie și îi ridică spre el fața tulburată.

– Hei, hei, o dojeni el. Asta nu e o femeie în drum spre Paris, capitala eleganței Europei și capitala culinară a lumii. Te rog, uită ce ți-am relatat. Pur și simplu, distrează-te. Și transmite-i lui Bea dragostea mea. Spune-i că eu cercetez în continuare. Nu abandonez.

Phyl se aplecă înainte și îl sărută ușor pe buze.

– Mulțumesc, Mahoney, spuse ea, deschizînd portiera și strecurîndu-se afară de la locul ei. Am să mă gîndesc la tine, la Paris.

– Să faci asta, doctore, spuse el zîmbind. Și să nu uiți de Vergé, la *Moulin de Mougins*. Să te gîndești la mine când mănînci puiul ăla.

– Am să încerc, răspunse ea cu zîmbetul ei ironic.

Asta fusese aseară, iar Mahoney își petrecuse restul nopții treaz și umblînd prin apartament, pînă se făcu ora schimbului lui de la miezul nopții, întrebîndu-se ce avea să mai facă în cazul lui Bea French. Pentru că era al naibii de sigur că nu existau dovezi. Chiar și hainele ei trecuseră pe la testele cu laser pentru descoperirea amprentelor, la FBI, și au venit

înapoi cu rezultate negative. Și nu s-au găsit fibre rătăcite sau fire de păr sau rămășițe de materiale identificabile pe ele, care ar fi putut deveni un indiciu.

Mahoney se gîdea că presupusul ucigaș al lui Bea French scăpase basma curată. Iar singura șansă de a-l prinde era dacă acesta ar încerca din nou.

Capitolul 15

Phyl nu întârzia aproape niciodată. Stătea în spate în limuzina care o ducea la *Aeroportul Internațional* din San Francisco, uitându-se cu nervozitate la ceas, foindu-se din cauza circulației lente. Se strecura cu greu, mașină lângă mașină, spre parcul Candlestick. Marea de luminițe roșii din fața ei se întindea la infinit și ea mîrîi. Ar fi trebuit să-și rezerve mai mult timp, dar trebuise să vadă acel ultim pacient, acesta era disperat și nu-l putea lăsa o săptămînă fără sfaturi. Avea nevoie de ea.

Ăsta era necazul, se gîndi ea. Toți aveau nevoie de ea. Ăsta era și motivul pentru care se decisese la o carieră de psihiatru. Avea o nevoie disperată să

fie dorită din nou. Asta nu înlocuia nevoia copilului din ea de a avea o mamă, dar îi satisfăcea măcar în parte pierderea propriului ei suflet. După ce trecuse ea însăși prin agonia ei personală și printr-o furtună mentală, ea simpatiza cu pacienții ei. Rareori se lăsa copleșită și doar atunci când era deosebit de obosită, ca azi, de pildă.

Seara trecută, când terminase de împachetat, se așezase ostenită pe pat, uitându-se la valizele încuiate. Dacă nu s-ar fi gândit la Bea, cu fața ei drăguță și ochii căprui îngrijați, care o aștepta la Nisa, ar fi ridicat cu ușurință telefonul și ar fi anulat toată călătoria. Tot ce dorea cu adevărat să facă era să se târască în pat și să rămână acolo o săptămână.

Dar bineînțeles că nu făcuse asta chiar dacă Bea nu ar fi fost prietena iubită care era acum, ea era încă pacienta ei și datoria ei era să fie acolo cu ea.

Se uită urît la circulație, gata de ceartă.

– Ce facem? îl întreabă ea pe șofer, gândindu-se îngrijorată la ora zborului ei.

– O să fim în regulă, după ce trecem de stadion, spuse el. Nu vă îngrijați, doamnă doctor. Ajungem acolo la timp.

Ea se lăsă pe banchetă și închise ochii, gândindu-se de câte ori le spusese ea oamenilor că nu era nici un motiv să se îngrijoreze de inevitabil. Singurul răspuns era să-i faci față. Dar asta nu se aplica la ea și la zboruri pierdute, se gândi ea și simți stresul în șira spinării. Doamne, nu-i plăcea să întârzie, ura amînările și nu pierduse niciodată un zbor în viața ei.

Șoferul avusese dreptate; după parcul Candlestick, circulația se diviză într-un afluent de luminițe roșii și limuzina o zbughi spre aeroport. Șoferul chemă un hamal și descărcă în grabă cele două valize ale ei, în timp ce ea alergă la intrarea pentru clasa întâi.

– Am întârziat, spuse ea cu vinovăție, întinzînd biletul.

– S-a făcut deja îmbarcarea, doctore Forster, spuse bărbatul. Am să sun și am să anunț că sînteți pe drum. N-au să închidă poarta pînă nu ajungeți acolo. Îi dădu biletul înapoi. Dar grăbiți-vă.

– Mulțumesc.

Își luă bagajul de mînă, se întoarse repede și aproape căzu în brațele unui bărbat înalt, blond, care stătea în spatele ei.

– Ah, făcu ea ținîndu-se de el ca să nu cadă. Cînd se uită în sus, femeia din ea observă repede că era atrăgător, deși își cerea scuze.

– Am întârziat, spuse ea peste umăr și alergă spre poartă. Pierd zborul.

Îi auzi rîsul în urma ei și gîndi cu iritare că, pentru el, era firesc să fie atît de calm; probabil că zborul lui era abia peste o oră. Un funcționar al liniei aeriene era la ușa avionului, așteptînd să o însoțească la bord, iar ea se uită în jur la cabina de clasa întâi, care era goală cînd se așeză recunoscătoare pe locul ei. E bine, se gîndi ea. *Am tot locul ăsta doar pentru mine. Am să închid ochii și am să dorm. Apoi, la sosire, poate am să mă duc totuși la conferință.*

Clătină din cap, oftînd nemulțumită de ea însăși;

o conferință internațională a specialiștilor în domeniul ei era un eveniment pe care ar fi trebuit să-l aștepte cu nerăbdare, nu să-l trateze ca pe o obligație.

Se uită la ceas, surprinsă că ușile cabinei nu erau încă închise, avionul avea deja o întârziere de zece minute. Ea întrebă stewardul care era cauza întârzierii.

– Mai așteptăm încă un pasager, spuse el. Între timp, pot să vă ofer un pahar de șampanie?

Ea clătină din cap, gîndindu-se cu enervare că n-ar fi trebuit să se grăbească și să alerge tot drumul asta, gata să se omoare. Îl auzi pe steward salutîndu-l pe pasagerul întârziat și apoi căpitanul ceru să se închidă ușile.

Se uită urît la el cînd trecu pe lîngă ea. Era tipul blond, arătos, în ale cărui brațe căzuse la biroul de la bilete.

El avu o sclipire în ochi, cînd îi prinse privirea încruntată.

– Scuze, zise el. Am vrut să-ți spun că nu e nevoie să alergi, dar ai fost prea iute pentru mine. Pur și simplu, ai zburat...

– Ca un liliac din iad! termină ea zicala în locul lui. Dădu din cap, rîzînd de ea însăși. Pur și simplu, nu-mi place să ajung cu întârziere.

– Întotdeauna am considerat că asta e o calitate, spuse el întinzîndu-i haina stewardului și punîndu-și bagajul de mîină în dulăpior. Oricum, eu sînt cel care ar trebui să-mi cer scuze că am întârziat zborul dumitale. Totuși, nu trebuie să te îngrijorezi, vîntul din coadă o să ne ajute să ajungem la timp.

El zîmbea în jos spre ea și ea se gîndi, cu un val de interes, că într-adevăr era atrăgător: înalt și subțire, cu o față colțuroasă și ochi albaștri în dosul unor ochelari *Armani* cu ramă de aur. Avea un trup sprinten, musculos, și păr des, lins, blond închis, și arăta ca un bărbat mulțumit de sine. Se întreba curioasă cu ce se ocupa.

– De unde ai știut de vîntul din coadă din seara asta? întrebă ea.

– De obicei, îmi place să pilotez singur în drumurile astea, spuse el cu o ridicare din umeri minimalizantă. Din nefericire, în seara asta am avut un necaz la sistemul electric, în ultimul moment. Și trebuia să fiu la Paris mîine dimineață. Așa că, iată de ce mă aflu în cursa asta și de ce ați întârziat.

Rîse, un sunet adînc atrăgător cînd zise:

– Din nou vă cer scuze.

Se duse în față să-și ocupe locul, cînd avionul porni pe pistă.

Oboseala făcu să-i dispară curiozitatea despre el. Refuză masa, stinse lumina ei și închise ochii, sperînd să adoarmă, dar reuși doar să ațipească agitată. Zborul era supărător de atîtea hurducături și anunțul privind curelele de siguranță rămăsese luminat. Bău o ceașcă de ceai fierbinte și luă *Advil* ca să-și potolească durerea de cap, apoi se uită din nou la ceas. Trecuseră doar cinci ore din lungul lor zbor și, în fața ei, se întindea o eternitate de călătorie agitată cu avionul.

Ea se ridică să-și ia geanta neagră de lucru din dulăpiorul de deasupra capului și văzu că lumina

pasagerului coleg de călătorie era aprinsă. Privind mai aproape, văzu că scria preocupat într-un caiet galben, oficial. Se gîndi, cu ironie amară, că el era cu adevărat un ghem de energie, folosind la maximum fiecare moment. Așa cum își spunea ea întotdeauna că ar fi trebuit să facă și ea.

Scoase lucrarea pe care o pregătise pentru conferință și începu să o răsfoiască din nou. Se iveau zorile, cînd ea își ridică din nou privirea; se servi suc de portocale și micul dejun. Slavă Domnului, se gîndi ea punînd deoparte hîrțile, aproape ajunseseră.

Paris-ul era ascuns sub un nor cenușiu, cînd avionul începu să coboare, în sfîrșit. Phyl făcu cu capul un semn de rămas bun spre celălalt pasager, în timp ce se mișcă pe interval. El încă își mai aduna hîrțile, iar ea se gîndi că era cu adevărat un client cu sînge rece. Acționa de parcă lumea avea să-l aștepte pe el.

Și poate că așa o fi, se gîndi ea, supraveghind obișnuitul haos din aeroportul *Charles de Gaulle*. Trebui să aștepte un veac bagajele și între timp toate taxiurile dispăruseră, așa că ea rămase singură, privind la ploaia care răpăia.

Genunchii îi tremurară de încordare și oboseală cînd se uită urît la o mașină *Bentley*, albastru închis, condusă de un șofer.

— Se pare că nu e ziua dumitale norocoasă, spuse o voce amuzată, iar ea se întoarse și se uită în ochii rîzători ai frumosului ei vecin.

— E vina mea. Ar fi trebuit să cer să mă aștepte o mașină. Ridică din umeri. Bănuiesc că o să apară în

curînd un taxi.

– La Paris? Cînd plouă? El rînji. Nici o șansă. Dar aș fi bucuros să mă ofer să vă duc.

Ea îl privi, apoi se uită la uriașul *Bentley*.

– E a dumitale? Întrebă ea arătînd în direcția respectivă.

– E o mașină a companiei. Gusturile mele personale sînt spre linii mai sportive.

Ea rîse.

– Mie acum mi se pare minunată. Dar n-aș vrea să te abat din drumul dumitale. Eu stau la *Rafael*.

– La *Rafael* mai întîi, Adams, te rog, îi spuse el șoferului englez. Apoi acasă.

Phyl intră în mașină și se lăsă recunoscătoare pe luxoasele perne de piele. Se uită la el zîbind. I se părea că era o distanță de un pogon între ei, dar îi simțea prezența masculină de parcă el ar fi atins-o. *Probabil că de vină e Paris-ul*, se gîndi ea amuzată.

– Pari obosită, spuse el cu simpatie, iar ea oftă.

– Vrei să spui să arăt ca o epavă. Oricum, așa mă simt. Tot ce-mi doresc în acest moment e o baie fierbinte, o băutură rece și un pat moale.

Privirile lor se întîlniră în timp ce mașina alunecă ușor în circulație.

– Poate ar trebui să facem cunoștință, spuse ea întinzînd mîna peste spațiul mare care-i despărțea. Eu sînt Phyl Forster.

– Brad Kane.

Mîna lui era tare și neașteptat de rece.

– Sînt la Paris pentru o conferință, adăugă ea. Psihiatrie.

– Desigur, doctoriță Phyl. Iartă-mă, ar fi trebuit să te recunosc.

– Nu neapărat. În plus, după cum mă simt acum, sînt sigură că nu semăn cu fotografia de pe supra-coperta cărții.

Ea rîse, deși oboseala o copleșea. Îi plăcea frumosul ei bun-samaritean.

Sună telefonul și ea închise ochii în timp ce el răspunse și avu o scurtă convorbire în franceză.

– Te rog să mă scuzi, îi spuse el, dar am de făcut cîteva apeluri telefonice importante.

Ea se lăsă pe perne, moțâind pe jumătate, ascultînd murmurul liniștitor al vocii lui în fundal, întrebîndu-se vag cine era și ce făcea și dacă vorbea cu o femeie cu vocea aceea franțuzească, moale, sexy. Totuși, gîndindu-se dornică la patul care o aștepta, fu bucuroasă cînd ajunseră în sfîrșit la hotel.

El o luă de braț cînd ea coborî din mașină și se scuză din nou că vorbise la telefon.

– Nu știu ce m-aș fi făcut dacă n-ai fi fost dumneata acolo să mă scapi de ploaie, spuse ea zîmbind obosită.

El îi susținu privirea un moment prelungit. Apoi, scoase o carte de vizită din buzunar, cu adresa și numărul lui de telefon și i-o dădu.

– Sună-mă, doamnă ocupată, dacă ai un moment liber la Paris.

Îi luă mîna, o duse la buze, apoi, cu un gest rapid cu mîna și cu un zîmbet, se urcă în mașina mare și dispăru.

Ca un bărbat pe care l-am întîlnit într-un vis, se

gîndi ea ceva mai tîrziu, cufundîndu-se într-o baie fierbinte.

Rafael era unul dintre hotelurile mai mici din Paris, care se mîndresc cu luxul, serviciile și discreția lor. Apa era fierbinte, săpunul mirosea delicios, apa *Avian* era ca gheața, iar patul o învăluie în perne moi, cearceafuri proaspete și pături plăcute. Adormi în cîteva minute.

Se trezi șase ore mai tîrziu, confuză în privința timpului și locului din cauza diferenței de fus orar, uitîndu-se uimită prin camera întunecată. Apoi își aminti. Era la Paris.

Ceasul de pe noptieră arăta ora 18:30. Se duse la fereastră și trase draperia. Clădirile cenușii de peste drum arătau și mai cenușii, iar trotuarele luceau. Oftă, uitîndu-se la circulație. Era prima ei noapte la Paris. Era singură și ploua.

Făcu un duș rapid, se machie și îmbracă o rochie neagră, simplă. Apoi adăugă puțin din parfumul ei favorit și coborî.

La bar, comandă un pahar de vin roșu, un *Brouilly*, și mestecă niște măsline mici verzi, gîndindu-se la seara lungă ce-i stătea în față. O privire rapidă îi arată că aproape toți erau perechi, iar cei singuri așteptau în mod vizibil pe cineva. Singurătatea o copleși, la fel de cenușie și de tristă ca și norii de deasupra Paris-ului. Se simțea pierdută fără rutina ei familiară de ocupații, cînd nu avea timp de asemenea autocompătimiri despre „singurătate”. Pentru prima dată, de ani de zile, nu era bucuroasă de propria ei companie.

Își încrucișă picioarele lungi încercînd să pară non-șalantă, de parcă ar fi așteptat și ea un prieten. Era în cel mai frumos oraș din lume, bastionul mîncărilor grozave, citadela culturii, raiul îndrăgostiților. Și era singură.

Chelnerul îi aduse vinul, ușor răcit, și ea îl sorbi, gîndindu-se la cartea de vizită ascunsă tentant în poșeta ei, cu numărul de telefon și adresa lui Brad Kane. Își spuse că, bineînțeles, nu-l putea suna. Probabil că e ocupat. Un asemenea bărbat trebuia să aibă o duzină de prietene sau probabil una mai specială. Oricum, era sigură că el nu stătea singur în apartamentul lui, contemplînd o cină solitară, așa ca ea.

Privea dornică în timp ce barul se umplea și oamenii se salutau sărutîndu-se pe amîndoi obraji, simțindu-se și mai singură ascultînd conversațiile vesele în multe limbi. Cu disperare, scoase cartea de vizită din poșetă și o studie.

Bineînțeles că nu-l putea suna. Puse cartea de vizită în fața ei pe măsuța mică și o studie. Apoi se ridică repede, își netezi fusta și, înainte să-și poată schimba părerea, se grăbi în căutarea unui telefon.

Ascultă cum sună cu sunetul acela caraghios ca un piuit al telefoanelor franțuzești; își mușcă buza, nervoasă, ca o elevă care spera să aibă o primă întîlnire. Lovi nerăbdătoare cu cartea de vizită în tejgheaua de marmură. După zece apeluri, pe jumătate exasperată, pe jumătate ușurată, era gata să pună jos receptorul, cînd, brusc, el răspunse.

– Domnul Kane?! exclamă ea. *Proastă*, își spu-

se, roșind, *bineînțeles că e el.*

– Cine-i acolo?

Tonul lui Brad Kane era rece, distant, de parcă avea alte probleme în minte.

– Sînt Phyl Forster.

Urmă o pauză lungă și ea își mușcă buza cu nervozitate.

– Ne-am întîlnit în avion.

Știa că era o prostie că începuse treaba asta, dar acum trebuia să meargă mai departe.

Pauza i se păru nesfîrșită. În cele din urmă, el spuse cu o urmă de zîmbet care i se strecura în voce.

– E foarte amabil din partea dumitale că m-ai sunat. Nu m-am gîndit că ai s-o faci.

– Nu te-ai gîndit? spuse ea cu îndoială, dar și cu un val de furie față de ea însăși. Atunci de ce te-ai oboșit să-mi dai cartea de vizită și să-mi ceri să te sun?

– Să spunem că sînt un optimist, îi replică el rîzînd. În plus, mi-ai plăcut. Am considerat că ești frumoasă și deșteaptă și am vrut să te revăd. Schimbă în *vreau* să te revăd. Dacă îmi cer scuze, vrei să accepți să lei cina cu mine în seara asta? Doar dacă nu ai vreo funcție oficială de îndeplinit, adăugă el ușor, dîndu-i posibilitatea să refuze, dacă voia.

Phyl zîmbi, brusc încîntată.

– Păi, făcu ea continuînd jocul, ar trebui de fapt să mă întîlnesc cu un coleg... Dar e prima mea seară la Paris și plouă. Da. Aș vrea să iau cina cu dumneata.

– Grozav. Minunat. Vrei să mergi undeva unde e mare lux? Sau la un restaurant cu adevărat franțuzesc? Alegerea e a dumitale.

– Ah, mi-ar plăcea un bistro cu adevărat franțuzesc.

– E unul chiar după colț de locuința mea. E unul din locurile mele favorite și cred că o să-ți placă. Pot să vin să te iau la, să zicem, opt și jumătate.

Ea se uită la ceas.

– Circulația e iad. Ce-ar fi să iau un taxi și să ne întâlnim acolo?

– În cazul ăsta, de ce să nu vii întâi la mine, la un pahar? Ai adresa?

Ea dădu din cap, zîmbind.

– Da.

– Atunci, la opt și jumătate, doctore Phyl Forster. El rîse. Și amintește-mi să te întreb dacă Phyl este de la Phyllis? Sau Philomena? Sau Philodendron? Sau Filozofie...

Sau de la *filează lampa*, își spuse ea, zîmbind cînd puse jos receptorul.

Capitolul 16

Circulația pe Champs Elysées era oprită și fiecare o făcea pe barba lui. Șoferul taxiului înjura fluent vremea, pe ceilalți șoferi, concetățenii și legile circulației când se urcă cu o roată pe trotuar, apoi trecu pe lângă o duzină de alți șoferi prinși în cursă și claxonînd. Făcu repede la dreapta, pe o stradă laterală și ieși pe Avenue McMahon, la fel de blocată. El privi scena și ridică din umeri cu resemnare.

– Va dura mai mult de douăzeci de minute. E mai bine dacă mergeți pe jos.

Phyl se uită la pantofii ei negri de antilopă și la trotuarele ude. Ploaia torențială se transformase

într-o burniță ca o ceață în bătaia vîntului. Ea oftă cu resemnare. Ce naiba, erau doar pantofi, chiar dacă au costat o mică avere.

Șoferul de taxi îi spuse cum să ajungă acolo, iar ea își strînse cordonul hainei de ploaie, de mătase neagră, deschise umbrela și o porni spre colțul bulevardului McMahon, rugîndu-se să fi tradus bine indicațiile lui.

Avenue Foch era o stradă lată, frumoasă, mărginită cu pomi și cu case și apartamente arătoase, dar era mai lungă decît crezuse ea.

După o plimbare rapidă, de zece minute, ajunse fără suflu și udă și tîrziu la eleganta clădire de apartamente. Un portar în uniformă îi ceru numele, își controlează lista și o însoți la ascensor. Cușca de alamă o duse scîrîînd în sus, apoi ieși pe palierul unui duplex la terasă.

Brad Kane o aștepta. Arăta și mai frumos decît își amintea ea: înalt, subțire și blond. Purta o jachetă albastru închis, de cașmir, bine croită, o cămașă albastră descheiată la gît, blugi bine călcați și cizme western scumpe. Ea se gîndi cu un zîmbet că arăta ca un tip dintr-o reclamă Ralph Lauren.

Ochii lui de un albastru deschis erau pe jumătate ascunși de ochelarii cu ramă de aur, cînd veni spre ea, cu mîinile întinse.

— *Ma pauvre petite!* exclamă el, văzînd-o muiată. Parisul a încercat să te înece. Hai, trebuie să te îngrijim.

Ea se gîndi uimită: *Trebuie să fie foarte bogat.* Apartamentul era ca un palat: păreau să fie acolo

pogoane de podele de parchet lustruit și uriașe co-voare *Aubusson*, piese masive de mobilier, boluri aurite, frumoase oglinzi venețiene și candelabre sclipitoare. În timp ce îl urma prin hol, Phyl zări un uriaș Rembrandt pe un perete și cu siguranță acela era un Renoir, iar celălalt nu era oare un Corot?

– Vino cu mine, zise el repede, luînd-o de mîină cînd trecură printr-o cameră de zi, prin alt hol – și într-un dormitor.

Phyl îngheță în ușă.

– Repede scoate-ți pantofii și ciorapii, spuse el.

Ea se uită amorțită la el. El se duse la noptieră și apăsă o sonerie.

– E-n regulă. Nu am de gînd să te seduc. Am să-i cer doar valetului să-ți usuce pantofii. În fond, nu poți sta toată seara cu picioarele ude.

Phyl știa că roșea și că el rîdea de ea. Se gîndi furioasă că nu se simțise atît de proastă de cînd avusese șaptesprezece ani.

El arătă spre baie.

– Găsești acolo niște papuci și un prosop.

Se duse în baie și închise ușa. Își scoase dresul, își netezi părul și își șterse fața cu un prosop răcoros. Papucii de baie erau prea mari pentru ea, zîmbi ea însăși la vederea imaginii din oglindă, în rochie neagră sexy de la *A/a/a* și cu papuci largi de baie. Inspiră adînc, se controlă și ieși, tîrîndu-și papucii, să-l găsească.

– Bună, făcu ea, zîmbind cu ezitare din ușă. Îmi pare rău că am întîrziat, dar circulația... și ploaia...

– N-are importanță, acum ești aici. Privirile lor se

întîlniră. Și ești la fel de frumoasă pe cîte îmi aminteam.

Un tînăr asiatic, în jachetă albă, se ivi în urma lui în ușă, ținînd în mînă pantofii ei uzi.

– Dă-i lui François și celelalte lucruri, spuse Brad. O să ți le usuce.

Ea făcu așa cum i se spuse și François dispăru. Brad o conduse la un fotoliu și îi zise să se așeze. Constată cu slăbiciune că îi asculta fiecare comandă. Era mirată cît de maleabilă putea fi; ea, care se controla întotdeauna. Era surprinsă cît de ușor îi venea să-și asume noul ei rol de femeie docilă. Și cît de subtil de plăcut era. Privi în tăcere cum Brad luă un prosop și îngenunche în fața ei. Îi scoase papucii, apoi îi luă piciorul drept și începu să-l șteargă cu blîndețe.

Se uită în sus la ea și zîmbi.

– Știi, e un fapt stabilit, că nu multe femei au picioare frumoase. Prea mulți ani de tocuri înalte și pantofi înguști. Dar ale tale sînt cu adevărat frumoase. Oase fine, netede, frumoase. Delicate, ca ale unui cal de curse.

Văzîndu-l îngenuncheat în fața ei, ținîndu-i piciorul, avu brusc o asemenea senzație erotică, încît Phyl simți că tremură. *Proasto!* își spuse ea iar cu severitate, în timp ce-și puse din nou papucii și merse cu el în enormul salon. *Ești aici doar de cinci minute și te-ai gîndit deja de două ori că e gata să te seducă.*

– Stai aici, dragă doctore Phyl, spuse el conducînd-o spre o voluptuoasă canapea în fața unui foc

puternic. Încălzește-ți degetele alea frumoase în timp ce eu încerc să refac daunele provocate de ploaie, turnându-ți o băutură.

Șampania aștepta într-o frapieră de argint, pe o măsuță.

– Pentru coincidența fericită, spuse el ridicînd paharul și privind adînc în ochii ei, că tu și cu mine am fost împreună în avionul de Paris. Și că te văd din nou.

– Se pare că-ți petreci mult timp în avioane, spuse ea amintindu-și de conversația lor.

– Afacerile mă fac să călătoresc mult.

Ea își încrucișă picioarele cu afectare și sorbi cu precauție din șampanie.

– Și care e exact afacerea ta?

– Ai să fii surprinsă cînd am să-ți spun. Zîmbi atrăgător spre ea. Sînt proprietarul uneia dintre cele mai mari ferme de animale din America.

Phyl rîse, uluită.

– Nu arăți conform ideii mele despre un adevărat cowboy.

– Poate că nu, acum. Dar am fost. Mai sînt încă, atunci cînd am nevoie. Cînd eram copil, îmi plăcea călăritul acela pentru adunarea vitelor. Acum totul e doar cifre și procente, taxe și suprafețe, subvenții guvernamentale și politică de lobby și cam un milion de probleme. Dar bănuiesc că tot îmi mai place. Sau, cel puțin, iubesc pămîntul. Și tradiția. Ferma Kanoi a fost creată de bunicul meu. Cînd a murit, tatăl meu a moștenit-o, iar acum e a mea. A treia generație nù o va face poate să fie cea mai veche din

Statele Unite, dar este una dintre puținele care a rămas în aceeași familie.

– Asta e minunat. Să-ți placă ceea ce faci. Ce ești.

– Și, într-adevăr, o iubesc. Cu pasiune. Poți să spui că ferma e rațiunea mea de a trăi.

Ochii îi deveniră duri, când se uită la ea.

– Nu m-aș despărți niciodată de Kanoi, deși Dumnezeu știe că am avut destule oferte. Oferte uriașe. În special de la japonezi. Dar n-am să las Kanoi să iasă din familie. Niciodată. Mai degrabă aș muri.

– Și când o să mori, cine o să o moștenească?

Privirea lui era enigmatică.

– Fiul meu, bineînțeles.

Phyl gîndi cu regret că trebuia să ghicească, era prea bun ca să fie adevărat; era căsătorit.

– Și cîți ani are fiul tău? Întrebă ea cît putu de nonșalantă, sorbind din șampanie.

El își lăsă capul pe spate și rîse.

– N-are încă vîrstă. Zero. E o noțiune de viitor, care abia trebuie să se nască. Și mai trebuie să-mi găsesc o soție. *Soția perfectă.*

Ochii lui sclipiră, când îi reumplu paharul. Schimbarea stării lui de spirit de la intensă și serioasă la tachinare și flirt fu atît de bruscă, încît o luă prin surprindere.

– Vorbește-mi despre tine, îi comandă el.

Ea rîse, jenată.

– De obicei, eu sînt cea care pune întrebarea asta. Acum, nu sînt sigură că-mi place.

– Dar cu siguranță că nu ai nimic de ascuns. Sau ai? Am constatat că majoritatea oamenilor au ceva

de ascuns, spuse el cu seriozitate.

Ea începu să-i vorbească despre munca ei și despre viața ei ocupată.

– Sînt mereu pe goană, recunosc eu cu un oftat obosit, de la studioul TV la pacienții din spital, la scris sau la turnee în legătură cu cărțile mele. Și mărturisesc că această călătorie la Paris e o scuză ca să scap de toate astea, o săptămînă. Rîse. Mă simt ca un copil care trage la fit.

François reapăru cu pantofii ei, miraculos de uscați și arătînd ca noi. Ea se îmbracă și merseă după colț, la *Chez Georges*.

Brad își puse brațul în jurul umerilor ei în timp ce mergeau, ținînd-o aproape, împărțind umbrela. Cînd își potrivi pasul cu picioarele lui lungi, Phyl își dădu seama de căldura trupului lui, de apropierea lui, de atingerea mîinii lui. Apăsarea blîndă, intimă, a brațului pe umerii ei îi transmise un fior de excitație și ea se retrase, temîndu-se că el va simți. Își spuse în sinea ei că se comporta ca o adolescentă de liceu la prima ei vizită la Paris, dar apoi zîmbi, brusc, nemai-păsîndu-i. Se simțea bine cum nu se mai simțise de mult, bucurîndu-se că se simte tînără și fără griji.

Bistroul era aglomerat. Lămpile aruncau pete de lumină aurie pe mesele îmbrăcate în in alb și era acolo o aromă de mîncare bună și se auzea mormurul blînd al conversației în franceză, pe care nu o înțelegea. Asta sublinia și mai mult sentimentul ei de izolare, de separare, stînd singură cu Brad Kane la masa lor mică din colț.

Ea era amețită de diferența de fus orar și de vin,

fiind cu totul altă persoană decît calma, controlata, ocupata doctoriță Forster. Era de parcă, în seara asta, își lăsase în urmă lumea ei reală și cariera. Se simțea feminină, senzuală, vie în toate nuanțele. Și, își zise cu nervozitate în sinea ei, mai puțin sigură pe ea. Dar Brad Kane era atent și fermecător, era frumos și sexy. Iar ea nu avea alte legături și era liberă la Paris.

Brad dădu comanda chelnerului și apoi începu să-i vorbească despre copilăria lui idilică, în Insulele Hawaii. Și despre părinții lui: tatăl lui, bărbat bine, și mama extraordinar de frumoasă. Despre cum alerga ca un sălbatic pe insula lor proprie. Și despre casa cea mare de la Diamond Head și despre miile de hectare de fermă de pe Insula Mare.

Phyl era fermecată de lumea ideală pe care o descria el; era atît de diferită de poveștile triste ale vieții de familie pe care era atît de obișnuită să le audă și se gîndi cît de norocos era el.

– Tatăl meu a fost acela care mi-a insuflat dragostea adîncă pentru Kanoi, spuse Brad, iar ea gîndi, fermecată, că vocea lui era la fel de adîncă și de catifelată ca și vinul roșu pe care îl bea. El m-a învățat istoria Insulelor Hawaii, mi-a spus cum familia Kane a muncit din greu, aproape un secol, ca să dea formă moștenirii noastre. Mi-a spus de cîtă transpirație și muncă și îngrijorare a fost nevoie pentru crearea fermei Kanoi așa cum e azi. Eu am adoptat înțelepciunea tatălui meu ca un burete. El mi-a dat valorile. El mi-a spus că numele de Kane și ferma Kanoi și averea sînt primordiale în viața noastră. Ni-

mic altceva nu contează.

El întâlnește ochii mari de safir ai lui Phyl.

– De asta călătoresc atât de mult. Îmi împart timpul între Europa, unde mă ocup de interesele noastre de afaceri de aici, și ferma din Hawaii.

– Vorbește-mi despre tatăl tău! zise Phyl curioasă față de orice aspect al vieții lui Brad. Pare să fi fost un bărbat fermecător, dinamic.

El rîse.

– Așa și era. Jack Kane era un bărbat dur. Și un băutor înrăit. El n-a considerat nici un bărbat ca fiindu-i prieten adevărat, pentru că n-a putut niciodată să se hotărască să aibă încredere în cineva. Dar femeile îl găseau excitant. Era înalt, sănătos, arăta bine. Putea călări un cal mai bine ca oricare cowboy. Când eram copil, obișnuiam să mă uit la el și îmi amintesc că mă gîndeam că e imaginea grației; plutea cu animalul de parcă ar fi fost una cu el. Și trăia pentru Kanoi.

– Și mama?

Ochii lui Brad deveniră duri.

– Mama mea era răsfățată și temperamentală. Dar nu-ți poți închipui o femeie mai frumoasă. Avea un fel de drăgălășenie care atingea inimile bărbaților ca o săgeată otrăvită. Lui tata nu-i plăcea faptul că alți bărbați se uitau la ea. Totuși, el nu i-a fost niciodată credincios.

– Ea știa lucrul ăsta?

– Bănuiesc că da, răspunse el uitîndu-se îngîndurat în pahar.

El bău vinul dintr-o sorbitură. Apoi, de parcă își

dădu seama că dezvăluisese prea mult, adăugă în glumă:

– Nu trebuie să uit că sînt cu un psihiatru. Îi adresa un zîmbet rapid, luminos, cu o altă bruscă schimbare de stare de spirit, care o lăsă uluită. Imediat am să mă trezesc pe canapeaua ta și am să descopăr că sînt plin de complexe și de fobii pe care nu m-am gîndit vreodată să le am.

Oboseala cuprinse subtil șira spinării lui Phyl, care își simți brusc membrele grele și pleoapele de parcă aveau greutate pe ele. Căscă, apoi se scuza, iar el spuse repede că era vina lui și că amîndoi simțeau diferența de fus orar.

Merseră înapoi la apartamentul lui și luară mașina lui, un *Ferrari* negru. *Ce altceva putea avea un bărbat ca el?* se gîndi Phyl, sprijinindu-se somnoroasă de pielea moale, în timp ce el o conduse acasă.

La hotel, el opri mașina și se întoarse să o privească.

– Nu-mi amintesc de cînd nu m-am mai bucurat atît de o seară, spuse el cu blîndețe. Mulțumesc, doctore Phyl.

Cu respirația tăiată, anticipînd buzele lui pe ale ei, ea îl privi în ochi.

– Trebuie să o repetăm, zise el luîndu-i mîna și sărutîndu-i-o. Pot să te sun?

Phyl spuse cu regret:

– Sînt ocupată la conferință. Iar marți plec pe Riviera.

– Am să rețin asta, spuse el.

Ea îi făcu semn cu mîna cînd el porni cu mașina.

A doua seară, când se întoarse la hotel de la conferință, găsi în cameră o mulțime de lalele și frezii și un bilețel de la el. „*Cinăm diseară? Te rog, spune da*”.

Ea nu se gândi de două ori; renunță la recepția cu ocazia conferinței și îl sună.

– Am să te duc la unul dintre cele mai vechi și mai bune restaurante din Paris.

Ea nu se putea hotărî nicidecum ce rochie să îmbrace, decizându-se în sfârșit la una scurtă, feminină, de dantelă neagră. Zîmbi, când își aminti de remarca lui Mahoney despre culoarea roșie și își înfipse în păr un trandafir roșu și rubine cu diamante în urechi. Când se uită în oglindă, văzu o altfel de femeie, mai blîndă, tremurător de vie. *O femeie sexy*, recunoscuse ea cu un oftat prelung, care nu avea de-a face cu oboseala sau disperarea. Și era o femeie ce nu permisesese multă vreme să fie văzută.

Jos la bar, Brad o privi admirativ.

– Americanul din mine ar zice că arăți de un milion de dolari, spuse el sărutîndu-i mîna galant. Dar în seara asta, francezul din mine trebuie să-ți spună că arăți *ravissante*.

O duse la *Le Grand Véfour*, iar Phyl se gândi că sufrageria rococo, cu oglinzi aurite și uriașe aranjamente florale, era divină; găsi mîncarea delicioasă și vinurile sublime. Iar Brad Kane avea grijă de ea, de parcă ar fi fost o prețioasă floare de seră. Ea zîmbi, simțind că înflorește în căldura complimentelor lui subtile, amintindu-și că-i spusese lui Mahoney că era o fecioară de gheață. Mahoney nu o

crezuse și acum se gîndi că el avusese dreptate. Parcă putea simți cum se topește sub privirea caldă a lui Brad.

El era gazda perfectă și însoțitorul cel mai atent. Îi recomandă mîncăruri despre care considera că-i vor plăcea, comandă vin roșu pentru că ea îl prefera și îi indică toate celebritățile care cinau acolo. Îi relatează istoricul marelui restaurant vechi și îi povestește din viața și bîrfele Parisului. Se străduie să o întrețină și să o amuze și reușește atît de bine, încît ea era încîntată.

Cînd veni cafeaua, el zîmbi și zise liniștit:

– Se pare că numai eu am vorbit. Acum, ceva despre tine? Vorbește-mi despre viața ta, Phyl Forster. Despre munca ta fascinantă.

Ea reveni cu regret la realitate.

– *Este*, într-adevăr, fascinantă, recunosc eu ea, să descoperi cum lucrează mintea omului. Ai fi surprins cît de mulți oameni, apărent obișnuiți, trăiesc vieți de fantezie uluitoare. Și oameni străluciți, plini de succes, care-mi spun că viețile lor sînt pline de disperare și îndoială de sine. Tratez maniaci depresivi, care nu văd nici un motiv să trăiască, și sociopați care comit păcate groaznice și nu dau semne de remușcare. Văd copii de care se abuzează, adolescenți tulburați, tinere mame care doresc să-și omoare copiii. Clătină din cap, privind cu tristețe în paharul ei cu vin. Uneori, mă duc seara acasă întrebîndu-mă dacă e cineva sănătos la minte pe lumea asta. Inclusiv eu însămi.

– Dar ai luat asupra ta povara problemelor lor, spuse el. Cu siguranță că asta e rău, nu-i așa?

– Desigur că e rău. Și încerc să nu fac asta. Noap-

tea încerc să mă relaxez, să uit totul. Beau un pahar de vin, ascult muzică, citesc o carte. Doar într-un singur caz mi-am permis să mă implic personal și asta atît din cauza nevoilor mele, cît și alor ei. Este un caz de pierdere a memoriei.

– E sigur că se poate readuce memoria cuiva? spuse el. Rudele nu vin să-i caute? Un frate sau un soț sau o mamă?

– Nu pe asta. Fata asta și-a pierdut memoria în urma unui accident și, pînă acum, nimeni n-a venit să o revendice. Zîmbi. Fac să sune de parcă ar fi o proprietate.

– Într-un fel, este.

– Presupun că da. Totuși nu am reușit încă să-i readuc memoria. Acum încerc să o refac în așa fel, încît să poată să-și continue viața. I-am găsit o slujbă la o prietenă. De asta mă duc la Antibes, săptămîna viitoare. Să o văd pe ea.

– Să controlezi cum evoluează experimentul? întrebă el, cu cinism, după cum i se păru ei.

– Nu e chiar atît de clinic, răspunse ea cu o umbră din fosta ei siguranță. Pacienta mea e o tînără femeie. Înseamnă foarte mult pentru mine să pot să o ajut.

– *Touché*, doctore. El rînji a scuză. Cred că eu, pur și simplu, n-am timp pentru maladii ale capului. Un picior fracturat – ridică expresiv din umeri – asta da, pot înțelege. Dar nebunia, niciodată.

– Pacienții mei nu sînt nebuni, protestă ea. Sînt tulburați.

El rîse și îi luă mîna. O întoarse cu palma în sus

și i-o sărută cu tandrețe. Spuse uitîndu-se la ea:

– Cred că ești o doamnă foarte bună, doctore Phyl Forster, și totodată una foarte frumoasă.

Dorința se ivea în ochii lui de un albastru deschis. Într-o clipă, ea uită totul despre muncă, despre crime și despre Bea. Tot ce putea vedea erau ochii lui; tot ce putea simți era atingerea lui. I se opri brusc respirația, de atîta dorință.

Ea plecă de la restaurant la brațul lui, fără să-și mai dea seama de salaturile politicoase ale personalului. Merseă cu mașina în tăcere pînă la apartamentul lui Brad, fără să se atingă, dar conștienți de apropierea lor, unul de altul. El parcă în garajul de la subsol și merseă de mîină spre ascensor.

El își puse brațul în jurul ei în timp ce așteptau. Începu să o sărute cu blîndețe. Sărutări mărunte, acoperindu-i ochii, fața, gîtul. Ascensorul sosi și o pereche mai în vîrstă ieși din el. Se uitară amuzați, văzînd cum erau îmbrățișați, dar Phyl nici măcar nu remarcă.

Singuri în ascensor, Brad își strecură mîinile sub jacheta ei. O trase spre el, ținînd-o strîns, în timp ce gura lui o acoperea. O străbăteau fiori de încîntare; nu voia să se termine sărutările. Cînd ascensorul se opri la apartament, Brad o ridică în brațe și o duse înăuntru, cu buzele în continuare lipite de ale ei.

Se cufundară amîndoi în canapeaua mare, adîncă, pierduți unul în celălalt. În cele din urmă, el nu o mai sărută. Îi mîngîie părul în dezordine și se uită întrebător în ochii ei. Citi în ei mesajul de răspuns al dorinței. Îi ridică bărbia și îi îndreptă din nou gura

spre a lui, sorbind-o ca pe un vin. O descărcare o furnică pe Phyl de la buze spre sîni, din adîncul măruntaielor pînă în vîrfurile picioarelor, și ea gemu fericită. El o luă de mîna și o duse de bunăvoie în dormitorul lui. Lămpi cu abajururi întunecate aruncau pete slabe de lumină pe patul mare cu patru stîlpi, iar în căminul ornamental din calcar pîlpîia focul. Covoare moi de mătase, în tonuri șterse de gri și roz, acopereau podeaua cu parchet închis la culoare și obloane mari îi despărteau de noapte. Erau într-o lume a lor, un loc unde Phyl nu se mai aflase de multă vreme. Poate niciodată pînă atunci.

El o răsuci și îi trase fermoarul rochiei de dantelă neagră. Ea își eliberă brațele și își lăsă rochia să cadă pe podea. Într-un minut, amîndoi erau goi.

Stătură și se uitară unul la celălalt. Apoi, el întinse mîna. Ea i-o dădu pe a ei, plină de încredere. O trase spre el și stătură, tremurînd, trup gol lipit de trup gol. Ea își lăsă capul pe spate, în extaz, cînd el începu să o sărute, mai întîi pe gît și apoi pe sîni, pînă căzură amîndoi pe pat. El își puse mîinile sub ea, ridicîndu-i trupul și sorbind-o pînă cînd ea tremură și gemu și gîfîi cerînd milă. Abia atunci el o pătrunse.

Era un amant dur, cerînd de la ea mai mult decît știuse că avea de oferit și ea își înfășură picioarele strîns în jurul lui, ajungînd apogeul de neatinș al dorinței. Din nou și din nou.

Mult timp după aceea, rămaseră tăcuți și cheltuiți, un tremur ca șocurile de după cutremur străbătîndu-le trupurile.

El se sprijini de perne, cu mâinile sub cap. O privi și spuse încet:

– N-am mai simțit așa ceva de când am avut paisprezece ani.

Phyl îi zîmbi, încă pierdută în plăcerea dulce, fierbinte, de după. Ea aștepta, leneșă, ca el să-i povestească despre prima dragoste, despre vreo fată proaspătă, de liceu, și despre primul sărut care l-a făcut pe adolescent să cadă din picioare.

Dar vocea lui Brad deveni dintr-odată aspră când zise:

– Aveam paisprezece ani și eram plin de curiozitate sexuală, deși nu aveam absolut nici o cunoștință practică. Într-o după-amiază, ieșisem cu bicicleta și am avut o pană de cauciuc. Se întîmplase tocmai în fața casei unui prieten al tatălui meu, așa că mi-am împins bicicleta pe alee, gîndindu-mă că voi găsi ajutor. Ușa era deschisă și nimeni nu era în jur. M-am uitat în hol, dar era gol. Am dat ocol casei, așteptîndu-mă să-l găsesc pe terenul de tenis sau la piscină. Fereastra la camera pe care el o numea de distracție, era deschisă și am auzit un zgomot venind de acolo. M-am oprit să ascult. Era un țipăt deosebit, straniu. Ceva îmi spunea să fiu precaut. M-am dus în vîrfurile picioarelor și m-am uitat pe fereastră. Am văzut o femeie goală, culcată pe covorul auriu de blană. Ea scotea sunetele acelea stranii. Picioarele ei erau înfășurate în jurul gîtului bărbatului; mîinile lui erau sub fundul ei, ținînd-o în sus. *Iar el o devora.* Ea gemea și țipa. Avea ochii închiși și fața îi era contorsionată de pasiune.

Brad se uită tăcut la tavan, iar ea aștepta, întrebându-se ce avea să urmeze. După un moment, el zise:

– A fost prima mea introducere în probleme de sex și rezultatele au fost imediate. Am plecat rușinat. Dar n-am uitat niciodată scena asta. Este imprimată pentru totdeauna în memoria mea și jur că n-am făcut niciodată în viața mea dragoste fără să mă gîndesc la scena asta.

– Pot să-mi închipui, spuse înțelegătoare Phyl. Prima ta experiență pornografică.

– Mai mult decît atît.

Brad se ridică din pat și se duse gol la fereastră. Luă de pe masă un pachet de *Gitanes*, scoase una și o aprinse. Trase adînc din ea, apoi dădu afară fumul înțepător, uitîndu-se pe fereastră, fără să vadă, spre curtea luminată de lămpi și acoperită cu frunze. Vocea lui era de gheață cînd spuse în cele din urmă:

– Bărbatul era un prieten pe care-l cunoscusem toată viața și femeia pe care o devora cu atîta aviditate era mama mea.

Ochii lui Brad aveau o goliciune înspăimîntătoare. Phyl știa că se uita în sufletul lui și nu se putea gîndi la nici un fel de cuvinte care să-l consoleze. Nu era nimic ce i-ar fi putut spune amantului ei. În activitatea ei profesională, cu distanța necesară existentă între pacient și doctor, ea ar fi putut găsi formula, răspunsul corect care să-l scoată din amintirile lui amare. Dar acum era altceva. Culcată goală în pat, cu dragostea lui încă imprimată pe ea, nu

putu spune decît:

– Îmi pare rău!

El ridică din umeri, trist.

– Aşa era Rebecca. Cum s-a complăcut tatăl meu în toţi anii ăştia cu aşa ceva, n-am să ştiu niciodată. Nici de ce. Tatăl meu era un bărbat frumos – bogat şi plin de succes. Dar mama mea era aristocrată, o femeie de societate din trecut. Iar el era doar fiul unui fermier. Ridică din umeri. Probabil că se potriveau. Eu n-am discutat asta cu el niciodată. Şi nici n-am spus nimănui ceea ce văzusem.

El veni spre ea şi o sărută uşor pe obraz.

– N-ar fi trebuit să-ţi spun nici ție. Iartă-mă.

Ea l-a iertat, bineînţeles, dar era totuşi şocată în continuare. Schimbările de stare de spirit ale lui Brad Kane, de la una sumbră la una veselă, erau neliniştitoare.

Dar apoi, el ridică din nou din umeri, scuturîndu-şi starea de spirit proastă şi o luă la micul dejun, la cafeneaua *Flore*. Mai tîrziu, făcură cumpărături pe strada Cherche Midi şi umblară prin standurile de cărţi de pe malul Senei. Phyl uită de conferinţa din Paris la care venise să participe. Brad era frumos, era fermecător şi amuzant. Iar acum era deja atît de nebună după el din punct de vedere sexual, ca şi el după ea, încît credea că oamenii pot simţi căldura ce venea de la trupurile lor cînd se opreau să se sărute, fără ruşine, în uşile magazinelor sau, pur şi simplu, să se uite adînc unul în ochii celuilalt. Erau în acea fierbînteală sclipitoare a atracţiei sexuale în care nu voiau pe nimeni altcineva, ci numai unul pe

celălalt. Phyl nu se gîndea la Bea sau la Millie. Sau la Franco Mahoney. Nu se gîndea decît la Brad.

Petrecură lungi după-amieze senzuale în dormitorul ei, cu obloanele trase, și seri romantice în bistro-uri cu lumină slabă, și nopți minunate în apartamentul lui. Își aruncau hainele de cum intrau pe ușă, atingîndu-se, sărutîndu-se, devorîndu-se unul pe celălalt. Într-o noapte, Brad nu putu să aștepte nici să se dezbrace și o ridică lîngă un perete, urcînd-o pe el, pătrunzînd-o sălbatic. Ea țipă de durere, dar el nu se opri pînă nu alunecară amîndoi pe podea, pe jumătate plîngînd, pe jumătate rîzînd. Făceau dragoste peste tot, în patul lui, pe neprețuitul *Aubusson* din fața focului, în salonul mare și sub duș, alunecînd în săpun.

Era luni seara cînd Phyl își reveni, în sfîrșit, la bunul simț și își aminti că urma să zboare la Nisa, a doua zi dimineața. Erau în apartamentul lui Brad și tocmai făcuseră dragoste. El stătea lîngă geamul dormitorului, fumînd leneș o țigară *Gitanes*, cînd ea îi spuse.

El o privi în tăcere, apoi se întoarse și se uită afară peste acoperișuri.

- Anulează-ți zborul, spuse el cu răceală.
- Nu pot face asta, am promis.
- Și promisiunea ta înseamnă mai mult decît mine?
- Ah, te rog, Brad, ești copilăros. Și știi că nu e adevărat. Aș prefera să fiu aici cu tine.
- Atunci, de ce nu vrei să anulezi zborul? Să aranjezi să te duci altă dată?

Phyl clătină din cap, zîmbind la nebunia lui, dar

bucuroasă în secret că el o dorea atît de mult. Ea se așeză în pat, trăgîndu-și cearceaful pînă la bărbie, netezindu-și părul negru, conștientă că trupul ei era încă umed de căldura și de transpirația dragostei pe care o făcuseră.

— Brad, te rog, spuse ea lingușitoare. Vorbim despre pacienta mea. Cea care și-a pierdut memoria. E un lucru serios și nu-mi pot încălca promisiunea pe care i-am făcut-o.

— Cum dorești, spuse el abrupt.

Ea se uită, șocată, cum el intră în baie și încuie ușa.

Auzi dușul și se întrebă de ce nu putea accepta el faptul că era vorba de ceva important pe care ea trebuia să-l facă. Ar fi trebuit să știe că ar prefera să fie aici, cu el. Oftă, spunîndu-și că ea se comportase iresponsabil. Cu siguranță că Brad se va resemna cu absența ei, cînd o să-i spună că va fi plecată doar cîteva zile.

Dar el nu vorbi cînd luară ascensorul în jos spre garaj.

— Am să mă întorc vineri, spuse ea, cînd o lăsă la hotel.

Ochii lui albaștri erau departe. Ea stătu pe trotuar, zîmbindu-i liniștitor, dar el plecă fără nici o vorbă.

Lacrimi îi înțepau ochii cînd intră pierdută în hotel.

Telefonul sună în camera ei. Inima i se ușură cînd alergă să-l ridice. Gîndindu-se că era Brad, ea zise voios:

— Da?

– Am vrut doar să controlez, doctore, spuse vesel Franco Mahoney. Să mă asigur că-i ții la respect pe toți deșteptii ăia de francezi. Și să-ți spun că pisicuța Coco s-a instalat bine aici, alături de suratele ei. Să știi, doctore, că ar fi mai bine să nu stai acolo prea mult, că altfel n-o să mai vrea să se întoarcă acasă.

Franco Mahoney vorbea puternic și direct. La ani lumină depărtare de Paris și de stările de spirit tulburate ale lui Brad Kane.

– Îți mulțumesc că ai grijă de ea în locul meu, Franco, răspunse ea.

– Nici o problemă, doctore.

Urmă o tăcere lungă, apoi el spuse cu blîndețe:

– Spune-mi, te simți bine? Să nu-mi spui că broaștele te dărîmă.

– Francezii, nu broaștele, îl corectă automat Phyl. Nu, nu, mă simt bine. Doar sînt obosită, cred. Știi, diferența de fus orar și toate astea.

– Mi-am închipuit că o să o vezi mîine pe Bea. Am vrut doar să-i transmiți gîndurile mele bune și să-i spui că lucrez în continuare la cazul ei. Și sper că și ea face asta. Poate, dacă se gîndește la ceva, sar într-un avion și vin și eu acolo, adăugă el pe jumătate în glumă.

– Am să te sun și am să te anunț, Mahoney, spuse ea obosită. Între timp, e tîrziu. Trebuie să dorm puțin.

– Da, ăsta-i alt lucru ce am vrut să te întreb. Ce naiba faci pînă la patru dimineața de nu ești în cameră? Se lucrează pe rupte la conferința aia sau ce?

Sunase din oră-n oră și fusese îngrijorat.

– Așa e, Mahoney, îi replică ea. Noapte bună.
Sărut-o pe Coco pentru mine.

– O să fac asta, zise el laconic.

Capitolul 17

Decoratorul de interioare, care fusese chemat de Millie de la Cannes, umbla prin vila *Mimosa* apreciind lucrările care trebuiau făcute pentru a o face locuibilă. Bea aştepta pe treptele din faţă, uitîndu-se în spaţiu, pierdută în propriile ei gînduri.

Recunoscuse mica maşină roşie decapotabilă a lui Nick în timp ce urca aleea spre ea.

– Millie mi-a spus că eşti aici, zise el vesel. Urcă. Mergem să vedem căsuţa doicii Beale.

Ochii ei se măriră.

– Zău? Dar de unde ştii unde este?

– Am antrenat memoria domnului Marquand cu un alt rînd de *pastis* la *Café du Marin Bleu*. Şi-a amintit că nu era departe de vilă. „Coboară doar pe

alee, a zis el. E o cotitură la poale; o să vezi cîteva case." A spus că o să ştim care e, pentru că arată ca o casă englezească.

Conduseră maşina pe un drum îngust, întortocheat, pînă văzură grupul de case ascunse într-o nişă, în deal. Casa era mică, cu un gard din şipci şi o bucăţică de grădină cu trandafiri şi nemţisor şi margarete.

– Asta e o grădină englezească, zău aşa, spuse Nick rîzînd.

Deşi căsuţa nu era locuită, nu părea să fie neglijată. Grădina era curăţată de buruieni, vopseaua arăta proaspătă, iar trandafirii fuseseră bine tăiaţi.

Se uitară înăuntru prin ferestrele strălucitor de curate şi, din cît zăriră din interiorul curat, îşi dădură seama că cineva avea grijă de ea.

Nick se duse să întrebe un vecin, în timp ce Bea îl aştepta. Ea şezu pe o bancă de lemn, în răcoarea verde a unui umbrar de viţă, închipuindu-şi-o pe bătrîna doamnă englezoaică îngrijindu-şi grădina frumoasă, poate şezînd serile aici, urmărind schimbarea luminii deasupra mării, la apusul soarelui. Poate gîndindu-se la trecut şi la micul băiat pe care fusese sortită să-l crească singură.

Nick veni înapoi cu informaţia că cineva venea în fiecare săptămînă să îngrijească grădina şi să facă ordine în casă. Vecinul îi dăduse numele agenţiei implicate şi, dacă se grăbeau, puteau ajunge acolo înainte de închiderea pentru pauza franceză de prînz, de două ore.

Conduseră maşina repede, pînă în satul următor, şi Bea îl aşteptă pe Nick în maşină. Parcă plecase de o veşnicie şi ea se tot uita nerăbdătoare la ceas.

Cînd apăru în sfîrșit, scutura, triumfător, o cheie.

— Mi-am folosit tot farmecul, spuse el cu un zîmbet. Dar, practic, a trebuit să garantez cu contul meu în bancă, să nu mai spun cu viața mea, înainte ca dragonul de agentă să se despartă de asta. Am obținut să-mi spună și cine plătește grădinarul pentru munca lui. Ceva care se numește Fondul Flora Beale, administrat de o bancă din Londra. Plătește trimestrial și prompt și doamna dragon nu voia să i se strice aranjamentul. Cînd i-am spus că sînt scriitor și că s-ar putea să o introduc în cartea mea despre viața pe Riviera, a devenit ca un aluat în mîinile mele. Mi-a dat cheia într-o secundă, ba chiar cu un zîmbet. Rîse. Ah, îngrozitoarea atracție a faimei!

Totuși, simțeau că încălcau proprietatea, cînd deschiseră, în cele din urmă, ușa căsuței și stătură și se uitară în jur. Cumva aveau impresia că doica Beale încă mai locuia acolo.

Putea fi decorul unui film vechi englezesc. Un balconsoar vechi *Windsor* era în fața căminului, alături de o canapea îmbrăcată în creton înflorat și cu pernițe lucrate de mînă. Era un covor vesel, roșu, de lînă, și zeci de fotografii de copii, în rame de argint, aranjate pe biroul de stejar. Ochelarii rotunzi, cu ramă de baga, se odihneau pe un volum deschis: Dickens, *David Copperfield*, pe care ar fi putut să-l fi lăsat chiar ea. Paltonul ei din flanel gri atîrna în dulap, alături de cîteva rochii simple. Pantofii ei sănătoși — negri pentru iarnă, albi pentru vară — erau așezați frumos dedesubt. Pe un raft, erau pălăriile ei rotunde, cu bor, cea albastră și cea de pai, exact așa cum le descriesese domnul Marquand.

Bea scoase un mic oftat satisfăcut cînd se uită în

jur. Căsuța era simplă, dar potrivită. Patul îngust, din lemn de cireș, acoperit cu o cuvertură grea, albă, vasele simple din bucătărie și vasele goale de cristal erau de bună calitate, dar vizibil fuseseră alese de o femeie care, din cauza meseriei ei, trăise întotdeauna viața altora și avea puțin timp și bani proprii ca să-și formeze gustul ei. Căsuța doicii Beale transmitea mesajul că era o femeie care a avut cele necesare, dar nimic mai mult. Și asta era suficient pentru ea.

Bea se așeză timidă în fotoliul doicii.

– Doică Beale, doică Beale! șopti ea cu speranță, balansându-se încet înainte și înapoi. Își trecu ușor degetele peste paginile cărții, pipăi ochelarii de parcă atingerea lor o aducea mai aproape. Simt că te-am cunoscut.

Se uită cu intensitate la fotografiile de pe birou, sperînd să declanșeze o amintire, dar fuseseră făcute cu mulți ani în urmă și erau ale unor copii care arătau foarte englezi, cu rochițe albe apretate și costumașe de marinar, bătoase, stînd în trăsurile cu poney în fața unor case mari, englezești. Sau cu fustele strînse, sclipind în soare, în fotografii făcute la mare, care îi immortaliza pentru posteritate, sau vîslind pe oceanul vălurit de vînt, în locuri numite Frinton și Margate.

Bea nu voia să cotrobăie mai mult în viața particulară a Florei Beale, dar Nick îi zise să nu facă o asemenea prostie.

– Dacă cineva știa ceva despre *la célibataire* și soțul ei, era tocmai această femeie, spuse el, umblînd prin bufete și sertare pline cu batiste albe, simple, de pînză, și gulere de dantelă, cu șorțuri apretate albe și cear-

ceafuri de bumbac, imaculate. Doica Beale păstrase totul în ordine. El zîmbi la imaginea felului în care îi cicălea pe copiii de care se ocupa însușindu-le calitățile de ordine și curățenie, obligîndu-i să-și perie dinții și să aibă întotdeauna în buzunar batiste curate.

Bea se uită plină de speranțe, în timp ce el cerceta. Dar tot ce găsi fură cîteva chitanțe de zarzavaturi și spălătorie. Nu era nimic important, deși căutase peste tot, chiar și în valiza de metal din debara.

El se sprijini de ușa dormitorului, cu mîinile la piept, gîndindu-se.

– Ei, unde și-ar ține secretele o doamnă bătrînă ca asta? întrebă el.

Apoi ochii lui întîlniră pe ai lui Bea și zîmbi. Se duse în dormitor și ridică salteaua. Puse mîna dedesubt și pipăi. Degetele lui prinseră ceva și trase afară.

– *Am găsit*, îi spuse triumfător lui Bea.

Era un plic mare, maroniu, plin de hîrtii. Le scoaseră și se așezară la masa din bucătărie, uitîndu-se la documente și scrisori și la o mică cheie argintie. Mai multe scrisori aveau adrese englezești și se dovediră a fi referințe strălucite despre temperamentul excelent al domnișoarei Flora Beale, despre sobrietatea și devotamentul ei față de copii și de datorie. Mai erau două scrisori cu un scris ferm, în limba franceză. Bea și Nick se uitară unul la celălalt, emoționați. Erau de la Marie-Antoinette Leconte, în care aceasta vorbea de angajarea domnișoarei Flora Beale ca doică pentru copilul ei încă nenăscut.

Flora Beale îi scrisese lui Madame Leconte, cerînd slujba de doică la copilul încă nenăscut.

„M-aș bucura de provocarea de a lucra într-o ța-

ra nouă”, scria ea, cu scrisul rotunjit cu grijă al unei femei a cărei educație, după cum îi spunea doamnei, „era limitată la o școală parohială și se terminase la treisprezece ani, când m-am dus să lucrez la o mare proprietate din Oxfordshire.”

„Dar experiența mea în privința copiilor acoperă mulți ani, doamnă Leconte”, scria ea la sfârșitul scrisorii. „Și sînt sigură că veți fi de acord că nu există o pregătire mai bună pentru îngrijirea copiilor decît experiența.”

Doamna Leconte îi răspunsese imediat, în engleză, oferindu-i slujba. Ea îi spusese că acel copil pe care-l aștepta însemna totul pentru ea... *„Mai mult decît propria mea viață”, scria ea.*

Bea ridică ochii de la acele cuvinte triste.

– Domnul Marquand avea dreptate, spusese ea cu un fior. Marie-Antoinette știa că era marcată de moarte.

– Mă întreb, spusese Nick, dacă măcar atunci ea se gîndise că soțul ei era capabil să o omoare. Și dacă da, de ce nu făcuse ceva în legătură cu asta?

– Pun pariu că a fost vorba de mîndrie feminină. Ține minte, ea era *la célibataire*, femeia demodată, urîță, mereu la marginea societății, întotdeauna singură, în ciuda banilor ei. Ea a fost ținta glumelor, în toți acești ani. Chiar și copiii de pe stradă își băteau joc de ea. Și acum apăruse acest tip tînăr și frumos, care juca rolul soțului iubitor în văzul tuturor. Poate că spera, pur și simplu, că greșise, de fapt, în privința lui.

– Uite, aici mai e și altceva, spusese Nick. El ținu în sus un document cu sigiliu legal. Uite, doica Beale s-a străduit chiar să-l legalizeze la notariat.

Capetele lor se apropiară cînd se repeziră pe cele scrise de Flora Beale.

„Trebuie să pun toate astea în scris”, scria Beale, „ca într-o bună zi, cei care vor avea nevoie de asta, să cunoască adevărul.” Mai scria:

„Este simplu, am știut-o de îndată ce l-am văzut pe soț. El se căsătorise cu sărmana Marie-Antoinette Leconte doar pentru banii ei. Pentru ce altceva ar fi vrut o femeie ca ea un bărbat frumos, dur, ca acesta?”

Doamna Leconte mi-a cerut să vin să lucrez pentru ea cu trei luni înainte de nașterea copilului – «ca să mă obișnuiesc cu țara cea nouă și obiceiurile ei», spunea ea. Dar, în inima mea, am bănuiră că o făcuse ca să aibă companie. Ea era, fără îndoială, cea mai singură femeie pe care am văzut-o vreodată.

Am cunoscut-o pe doamna doar scurtă vreme înainte de a muri, dar am găsit că era blîndă, bună și inteligentă, deși nu era dintr-o familie nobilă și nu avea gustul rafinat al foștilor mei stăpîni. Dar nu încăpea în mintea mea nici o îndoială că acel copil însemna totul pentru ea. Și, de asemenea, nu aveau nici o îndoială că doamna nu avea încredere în soțul ei.

Doamna mi-a dat o scrisoare pe care o scrisese pentru copilul ei nenăscut. Mi-a cerut să o țin în siguranță. Trebuia să fie dată copilului «dacă se întîmplă ceva și eu mor înaintea lui», mi-a spus ea, cu privirea aceea pierdută din ochii ei negri, de parcă ar fi știut ce avea să se întîmple doar peste cîteva săptămîni.

Doamna Leconte mi-a acordat încrederea ei, dar mi-a încredințat și averea ei cea mai prețioasă, co-

pilul, care valora pentru ea mai mult decît toți banii. Mi-a cerut să-i promit că, dacă i s-ar întîmpla ceva, voi avea grijă de copilul ei. Bineînțeles că i-am promis. Care femeie n-ar fi făcut-o?

Iar, în schimb, ea a fost generoasă. Mi-a spus că nu voi duce niciodată lipsă de bani. Ea a cumpărat și căsuța pentru mine și a depus un fond care să-mi asigure un venit anual pînă la sfîrșitul vieții.

Eu eram în camera copilului, la etaj, cînd a avut loc accidentul. Am auzit zgomotul vocilor ridicate, apoi o pocnitură ca o împușcătură de revolver. Îmi era teamă, dar copilășul se trezise din cauza zgomotului. Începu să plîngă și au trecut cîteva minute înainte ca să alerg la galeria de sus, cu el în brațe.

M-am uitat îngrozită la scena oribilă de jos, din hol. Doamna Leconte zăcea cu fața în jos, pe podeaua de marmură și ochii mei îngroziți vedeau sînge peste tot.

Soțul ei veni dinspre bibliotecă. «Doamne, a fost un accident», a strigat el cam teatral după părerea mea. Toți servitorii se adunaseră și se uitau la silueta nemișcată a doamnei. «Plecați. Plecați de-a-ici!», a strigat el la noi, iar privirea lui furioasă ne-a făcut pe toți să fugim.

Acel ceva îngrozitor, de care se temuse doamna Leconte, se întîmplase în cele din urmă. Și deși el a zis că a fost un accident, eu am știut în inima mea că el o omorîse.

Au înmormîntat-o pe sărmana doamnă a doua zi și, imediat după aceea, soțul ei a plecat la Paris să stea de vorbă cu avocații. Nu s-a mai întors. Și astfel am devenit efectiv răspunzătoare de creșterea tînărului stăpîn, Jean Leconte, pe care îl strigam, cu

cea mai mare afecțiune, Johnny.

Îi promisesem doamnei că îi voi proteja fiul. Timp de cinci ani, mi-am ținut promisiunea și am locuit în pace la vila Mimosa. Dar când evenimentul de care mă temeam se petrecu, în cele din urmă, eu nu mă puteam opune dușmanului."

Bea știa ce scrisese în continuare doica Beale, chiar înainte de a citi. Putea vedea totul în ascunzișurile întunecate ale minții ei; putea simți totul, la fel ca și în visul ei.

Era ora șapte treizeci, într-o dimineață de iunie. Păsările salutară răsăritul soarelui și erau tăcute acum și nu era nici o boare de briză care să miște suprafața fîntînilor ornamentale. Nimic nu tulbura liniștea, când valetul deschise ușa din față, înclinîndu-și politicos capul către băiețelul-cu păr negru care alergă pe lîngă el spre portic, mirosind aerul cu dorința unui cățeluș eliberat.

Era un copil mic, grav, uscățiv, de cinci ani, firav, cu membre ca niște-bețe și ochi căprui, inteligenți. Nu semăna defel cu tatăl lui blond, cu ochi albaștri, frumos, și nu avea nimic din robustetea acestuia. Beale, cunoscîndu-și datoria față de femeia moartă, îl ținea cocoloșit, departe de alți copii, ca să nu se molipsească de boli de la ei. Și, avînd în vedere averea lui și viitoarea lui poziție în viață, ea îl îmbrăca în mătase, din cap pînă-n picioare, ca pe un mic lord Fountleroy.

Beale era prietena lui, iar valetul, șoferul, came-

ristele și grădinarii erau tovarășii lui. Camera copiilor avea bufetele pline de toate jucăriile și jocurile imaginabile, deși nu avea nici un prieten cu care să le împartă. Cea mai dragă posesiune, cel mai adevărat prieten al lui era un câine lînos, de jucărie, pe care îl chema Fido, pentru că Beale spunea că un câine adevărat era prea murdar, avea prea mulți purici, și acei microbi înspăimîntători.

Trăiseră așa de cînd își putea aminti și era un copil fericit, mulțumit cu viața lui, pentru că nu cunoștea nimic altceva. El era centrul micului său univers aparte.

Stătea pe treptele de marmură simțind răceala prin șortul lui mic, albastru, de mătase, supraveghindu-și fericit domeniile. Aerul dimineții era la fel de proaspăt ca și speranța din inima lui că această zi ar putea fi mai deosebită decît cea trecută, căci toate zilele lui erau la fel. El se uita peste pajiști, dincolo de cedrii uriași, la marea de azur de jos, de departe. Putea auzi păunii țipînd lîngă grădina de trandafiri și simți diferitele parfumuri ale florilor, ale căror nume le cunoștea pentru că grădinarul îl învățase. Florile lui favorite erau mimozele, după care fusese numită vila, dar dulceața lor aparținea doar primăverii.

Ciripitul canarilor galbeni și albaștri și al micului papagal vesel veneau de la crescătoria de păsărele, despre care Beale îi spusese că fusese construită de bunicul lui, ca dar de ziua de naștere pentru mama lui, cu mulți ani în urmă. Apa clipea frumos în fîntîna din curte, amestecîndu-se cu zgomotul micului pîrîiaș ce ieșea din grota din deal, de sus.

Acesta era regatul lui, lumea lui.

Se auzi un sunet nou, clopotul de bronz de la poartă. Băiatul înălță capul cu interes, mijindu-și ochii ca să-i apere de soare.

Pașii striveau pietrișul. Un bărbat se îndrepta spre el. Un bărbat înalt, frumos. Soarele strălucea în părul lui blond. Bărbatul se opri la baza treptelor și se uită fix la el. Băiatul o auzi pe Beale alergînd în holul din spatele lui. Curios, se gîndi el zîmbind în sus, spre străin, doica nu aleargă niciodată, zice că e nedemn.

I se spusese să nu vorbească niciodată cu străini, dar el spuse: „Eu sînt Johnny Leconte.” Zîmbi încrezător. „Cine sînteți dumneavoastră, domnule?”

Bărbatul se uită cu răceală la el, observîndu-i culoarea gălbuie, fizicul firav, hainele de mătase. Cu un ton indiferent, el spuse în cele din urmă: „Eu sînt tatăl tău.” Apoi, către Beale: „Împachetează-l! Îl iau cu mine.” Exact de parcă ar fi fost un pachet.

Copilul se întoarse spre doica îngrozită. „Unde plecăm, doică? Unde?”

Ochii ei speriați îi întîlniră pe ai lui, îngrijorați. „În țara păgînilor”, gemu ea. „La capătul pămîntului.”

O teamă fără nume îl cuprinse pe băiat și un nor negru se instală deasupra lui, îndepărtînd dimineața frumoasă, cîntecul păsărelelor, aerul mătăsos, lumina soarelui. Despărțindu-l de lume.

„Îl iubesc pe copilul acela, scria doica. Și intenționez să-mi țin cuvîntul dat doamnei, așa cum și-l ținuse și ea față de mine. Inima mea îngheță la acest gînd, dar nu era nicidecum posibil ca băiețelul să se ducă singur cu bărbatul acela rău. Datoria e datorie.

Totuși, mă întrebam, de ce își voia fiul, după atîția ani.

A urmat cea mai îngrozitoare călătorie din viața mea. Pe transatlanticul italian ce pleca din Marsilia, în drum spre America, Johnny și cu mine am avut o cabină mică, meschină, la ultima clasă. Tatăl lui, ca un lord, stătea la clasa întâi, fără să recunoască vreo dată prezența fiului său. Iar cînd vaporul întîlni o furtună, în mijlocul Atlanticului, mi-a fost atît de rău, încît am rămas în patul meu, iar sărmanul, micul Johnny, a trebuit să se descurce singur. Apoi, New York-ul și nesfîrșita călătorie cu trenul peste acea țară mare, ciudată, America. A trebuit să dormim șezînd pe scaun, deși știam că tatăl lui dormea în lux, în altă parte a trenului.

Am ajuns la San Francisco și ne-am dus cu mașina la un mare hotel. Domnul Leconte a ieșit repede din mașină, dar cînd m-am mișcat să-l urmez, el a trîntit cu brutalitate portiera și mi-a spus că, pentru noi, s-au făcut alte aranjamente. Trebuia să luăm următorul vapor spre Honolulu. Singuri.

Docurile erau pline de bărbați gălăgioși care arătau că niște răufăcători, dar nu-mi puteam arăta teama față de Johnny, care, slavă Domnului, era prea interesat de tot ce era în jurul lui ca să-i fie teamă. Vaporul nostru era vechi și ruginit, cu un echipaj ce arăta rău, format din pîgîni de chinezi, care nu știau o vorbă englezească, iar călătoria mi se păru fără sfîrșit, cu multe zile de furtună, cînd eram sigură că valurile mari, verzi, care aveau să ne scufunde. Iar mîncarea, cîtă era, era străină, mîncare pîgînă și de nemîncat. Johnny și cu mine am fost obligați să supraviețuim cu o dietă de orez simplu, fiert.

Apoi, cînd am ajuns în sfîrșit la Honolulu, am fost urcați imediat în alt vas, mai mic, care avea să ne ducă la insula particulară a tatălui lui Johnny. În regatul lui propriu."

Documentul Florei Beale se termina brusc cu acele cuvinte. Bea și Nick se uitară unul la celălalt, dorind să afle ce se mai întîmplase. Se uitară cu atenție la celelalte hîrtii, dar ea nu mai scrisese nimic altceva.

Brusc, Bea începu să plîngă, cu suspine mari, tăcute, disperate. Nick își puse brațul liniștitor în jurul ei.

– Sărmană Bea. Dar am făcut progrese. Acum, cel puțin, știi ce a însemnat visul tău. Îi mîngîie părul de pe frunte și zise: Deși, după cum ai știut, mă depășește.

– Nu înțeleg, Nick, hohoti ea, dar eu nu citesc doar vorbele doicii Beale. Vorbele astea există în capul meu; teama băiatului o simt în inima mea... Mă simt de parcă cele prin care a trecut mi s-ar fi întîmplat *mie*. Și, pur și simplu, nu pot suporta lucrul ăsta, Nick. Mi-e teamă.

Capitolul 18

Buclele blonde ale lui Millie erau proaspăt coafate. Purta o rochie galbenă de mătase înflorată, cu un șirag de diamante galbene prinse pe piept, iar pe buze avea un strat proaspăt de ruj rozaliu. Stătea la o masă pe terasă, la *Hôtel du Cap*, așteptînd ca Bea și Phyl să vină de la aeroport. Dar nu se gîndea la prietenele ei. Se gîndea la telefonul pe care-l primise devreme, în dimineața aceea, de la un avocat din Ohio.

— Cine naiba mă sună de la Ohio, la ora două și jumătate dimineața? întrebases ea amețită, căutîndu-și ochelarii și punîndu-i pe nas, de parcă ei ar fi putut să o ajute să înțeleagă mai clar ce zicea el.

Avocatul spunea că o sunase să-i comunice de-

spre moartea unui văr de-al treilea, Fenwick, despre care nu auzise demult. În mod tragic, vărul ei cu soția lui au murit într-un accident de mașină. Cei doi copii mici ai lor erau acum orfani. În testamentul lui, vărul spunea că Millie e singura lui rudă și o numise tutorele lor.

Între timp, spuse avocatul, copiii au fost dați în îngrijire. Dacă Millie ar refuza să acționeze ca tutore, copiii vor fi dați să fie crescuți în cadrul unor familii și spera că vor fi adoptați, în cele din urmă.

— La naiba, nu! spusese Millie șocată. Rudele sînt rude, deși nu am știut de ei pînă în momentul ăsta. Copiii ăștia au nevoie de un cămin, îi spuse ea avocatului. Ia-le tot ce le trebuie, în contul meu. Am nevoie de puțin timp, spune-le că mătușa lor, Millie, îi iubește și abia așteaptă să-i răsfete cu jucării și afecțiune.

Închisese telefonul, uimită dar bucuroasă de ideea de a deveni „mamă” la vîrsta ei. Știa, în inima ei, că făcuse ce trebuia.

— Bineînțeles că toată lumea va considera că ăsta e doar un nou capriciu al meu, își spuse ea cîteva ore mai tîrziu, cînd adormi din nou, în cele din urmă. Dar, ca întotdeauna, în nebunia mea există o metodă.

Ea încă mai stătea pe terasă, uitîndu-se visătoare spre mare, cînd își auzi strigat numele. Îi zîmbi vechii ei prietene, Phyl, și noii ei prietene, Bea, care veneau spre ea.

— Iată, ai venit în sfîrșit, draga mea, Phyl, spuse ea, strîngînd-o în brațe ca pe o pernă. Arăți minunat, ca de obicei, deși ești tot în negrul acela dintotdeauna. Ca valul de văduvă, fată dragă. E timpul să

faci o schimbare.

– Nu ești prima care îmi zice asta, rîse Phyl, amintindu-și de Mahoney.

Millie o ținu la depărtarea brațelor, analizînd-o din nou critic.

– Mm, adăugă ea. Nu prea cred că îmi plac cearcănele alea negre de sub ochii tăi. Ori conferința psihiatrilor te-a ținut trează toată noaptea, ori altcineva. Sper, de dragul tău, că a fost acel altcineva. O să-ți facă bine.

Își zîmbiră una alteia; nu aveau secrete. Phyl știa tot ce era de știut despre Millie și Millie știa totul despre ea.

– Sînt sigură că Bea ți-a povestit deja ultimele evenimente, zise Millie, îndreptîndu-se măreață spre masa „ei” de pe terasă și făcîndu-le imperios semn să o urmeze. Se pare totuși că ajungem la ceva, pînă la urmă, deși nu sînt sigură că înțeleg *exact* la ce. Așa e domeniul tău, Phyl, spuse ea, comandînd ceai. Între timp, am și eu o mică surpriză a mea.

Ele se uitară la ea în așteptare, iar ea zîmbi, bucurîndu-se de momentul ei de suspans.

– N-o să ghiciți niciodată, le tachină ea.

– Să nu-mi spui că ai mai cumpărat un apartament și în Monte Carlo? întrebă Bea cu suspiciune.

– Bineînțeles că nu. Sînt deja foarte mîndra proprietară a vilei *Mimosa*. Cine ar putea dori mai mult?

– Hai, Millie, o imploră Phyl. Nu ne lăsa curioase.

– Sînt pe cale să devin mamă.

Rîse în hohote, cînd ele o priviră nedumerite. Apoi le spuse despre telefonul din Ohio.

– Se numesc Scott și Julie Fenwick. În vîrstă de nouă și de șapte ani. Ei, nu credeți că e o pereche de

nume grozave? Avocatul ăla îngîmfat m-a întrebat cînd am să fiu acasă ca să-i poată urca în avionul de New York și aș fi vrut să-i văd fața cînd i-am spus că *acasă* era chiar aici, pe Riviera. Pot să vină aici, să meargă la școală locală, i-am spus eu. Dacă e destul de bună pentru prințesa Caroline, e destul de bună și pentru mine. În plus, adăugă ea ținîndu-și plină de compasiune, mîna pe inimă, m-am gîndit că o schimbare de mediu ar fi bună pentru sărmanele mici creaturi, după cele întîmplate. Dar i-am spus că trebuie să mai aștepte o săptămînă sau două. Pînă ce terminăm aranjatul vilei.

– *O săptămînă sau două?* spuse slab Bea, aminîndu-și de vilă, care arăta ca o scoică, cu muncitori pe acoperiș, cu tîmplari și vopsitori peste tot. În locul unde avea să fie noua piscină era doar o groapă uriașă, iar grădinarii erau încă ocupați să taie vegetația pitică și să pună gazon nou.

– Ei, poate puțin mai mult, acceptă Millie. Dar l-am sunat deja pe decoratorul ăla umflat și i-am spus să-și pună patinele. Are o nouă dată ultimativă. O lună, asta e! De fapt, zise ea privind spre Phyl, nu pot să aduc copiii și să fiu nevoită să-i găzduiesc la un hotel. Mai ales după călătoria aia lungă și după toate necazurile prin care au trecut. Au nevoie de un cămin adevărat și eu am de gînd să li-l ofer. Închipuiți-vă, *eu*, Millie Fenwick, *mamă*, după toți anii aceștia. Hohoti de rîs, din nou, la această idee. Și asta e ceva ce nici unul dintre soții mei nefolositori n-au fost în stare să realizeze. Am spus întotdeauna că a fost vina lor.

Soarta lui Scott și Julie Fenwick a fost subiectul principal al discuției la cina din seara aceea și abia

mai târziu, cînd rămaseră singure în camera ei, Bea fu în stare să-i arate lui Phyl „documentul” doicii Beale și scrisorile.

Phyl îi spuse că Mahoney crede că cineva trebuie să-i fi descris vila.

– Este singurul răspuns logic, zise ea. Și aceeași persoană trebuie să-ți fi spus povestea cu tatăl care a venit înapoi după copil. Asta-i motivul că-ți amintești.

– Phyl, atunci *de ce* am sentimentul acela atît de puternic în legătură cu vila? De ce am sentimentul îngrozitor de presimțire rea, de parcă *eu* aș fi fost acolo, pe trepte, așteptînd ca lumea mea să se sfîrșească?

– Poate că a fost cineva apropiat ție?

– Cineva pe care îl iubeam, vrei să spui? Dar cum l-aș putea uita pe cineva pe care l-am iubit atît de mult?

Phyl clătină din cap.

– Bea, eu te sfătuiesc să te uiți înainte, în loc de a te uita înapoi. Lasă trecutul să-și poarte singur de grijă. Într-o bună zi, lucrurile vor apărea din nou în capul tău, la fel ca și parfumul de mimoze, din prima zi de la spital, și ai să-ți amintești totul. Inclusiv cine ești.

Ochii căprui roșcați ai lui Bea erau disperați cînd o priviră. Doar Phyl știa adîncimea reală a terorii ei de a nu ști cine e și de ce a vrut cineva să o omoare. Dar, deși știa că Phyl avea dreptate, Bea tot simțea nevoia să descopere ce se întîmplase cu doica Beale și cu micul Johnny Leconte, aflat singur pe insulă cu tatăl lui cel rău.

Nick remarcase că ori de cîte ori se relata în zia-

re despre moartea Mariei-Antoinette, soțul acesteia era întotdeauna numit domnul Leconte; așa că se duse la domnul Marquand, ziaristul, la *Café du Marin Bleu*, ca să-l întrebe dacă știa de ce bărbatul folosea numele soției sale.

– Străinul a luat numele Mariei-Antoinette, pentru că tatăl ei îi ceruse asta, în testamentul lui, spuse Marquand. Tatăl ei a zis că, dacă Marie-Antoinette își schimbă numele, își pierde moștenirea. Desigur, era modul lui de a încerca să o oprească de a se căsători. El ura gândul de a-și pierde fiica, chiar după ce murea, și era hotărât ca ea să poarte numele ei, pînă la moarte. Totul era o chestiune de moștenire, înțelegeți, adăugă domnul Marquand. Și sînt sigur că Străinul a venit să-și ceară fiul din același motiv: moștenirea.

Trebuie să înțelegi, prietene, că vechiul cod napoleonian al succesiunii se mai aplică încă în Franța. În cadrul acestor legi, un bărbat nu moștenește întreaga avere a soției sale. Copiii dețin primul loc. În cazul Leconte, exista un singur copil, Johnny, iar el moștenește în mod automat o jumătate din averea mamei lui. Străinul moștenește cealaltă jumătate pentru care trebuia să plătească taxele. Așa că vila era proprietatea Leconte. Vila *Mimosa* și apartamentul din Paris erau doar o mică parte a proprietăților Leconte, dar în care erau investiți o mulțime de bani. Prin lege, soțul nu le putea vinde imediat. Trebuia să aștepte pînă cînd fiul împlinea optsprezece ani. Abia atunci puteau fi vîndute și banii să fie împărțiți. Așa încît bănuiesc că în momentul cînd Străinul și-a dat seama că nu putea înfrînge legile franceze privind moștenirea, a venit înapoi să-și ceară

atu-ul său financiar în perspectiva viitorului. Bărbatul era un mare cheltuitor, să știi, adăugă gînditor Marquand. Aș pune pariu că, în mai puțin de cinci ani, își păpase cea mai mare parte din ceea ce moștenise din averea Mariei-Antoinette, și că asta fusese mult mai puțin decît se așteptase. Probabil că avea nevoie de banii băiatului.

Nick sună banca din Londra și aranjă o întîlnire cu administratorul Florei Beale, a doua zi dimineața.

– Poate că acum vom afla ce s-a întîmplat cu Johnny Leconte în acea insulă îndepărtată, îi spuse plin de speranță lui Bea, care îl conducea la aeroport.

Capitolul 19

Cîteva zile mai tîrziu, cînd Phyl se întoarce la Paris, camera ei de la hotel arăta de parcă fusese invadată de o florărie. Pe fiecare măsuță erau buchete mirositoare și chiar și un aranjament în stil hawaian din orhidee albe, pe pernă. Și era și un mesaj.

„Îmi lipsești. Te rog să mă ierți. Brad.”

Ea se dezbracă, făcu un duș răcoros, își puse la gît orhideele și îl sună.

– Mulțumesc pentru salutul extravagant de bun venit, spuse ea cu un zîmbet în voce.

– A fost și un mod de a mă scuza. N-am îndrăznit să sper că o să suni. Nu merit. Bănuiesc că am fost, pur și simplu, gelos.

Ea clătină din cap și zise cu un oftat:

– Dar Brad, știi că nu mă duceam să văd alt bărbat.

– Sînt gelos pe oricine te ia de lîngă mine.

Ea întrebă cu o bruscă sclipire a vechii ei independente reci:

– Nu e puțin cam irațional?

– Este. Dar eu sînt un bărbat irațional... în ce te privește.

Ea rîse, atingînd orhideele lui care stăteau pe sîinii ei și îl auzi oftînd cu ușurare cînd îi spuse să vină la ea.

O jumătate de oră mai tîrziu, îi deschise ușa, goală, doar cu orhideele lui, cu părul ei ca un nor în jurul umerilor pali, întrebîndu-se dacă ar trebui să simtă altfel în legătură cu el, dat fiind că fusese plecată și avusese timp să-și revină. Dar el era la fel de atrăgător, de fermecător și la fel de sigur pe el ca și înainte. Se uită la ea încet, de sus pînă jos. Clătină din cap nevenindu-i să creadă cît de frumoasă era și îi spuse că el era cel mai fericit bărbat din lume. Apoi o ridică în brațe și o duse în pat.

A doua zi, Phyl își amîină zborul spre casă și toate treburile ei pentru următoarea săptămînă la San Francisco. Se mută din hotel în apartamentul lui Brad.

Aproape că nu ieșiră de acolo, o săptămînă întreagă. Cînd ieșeau, o făceau doar că să se plimbe pînă la colț, la bistro, sau să meargă pe bulevard, de mînă, privirile lor întîlnindu-se, din cînd în cînd, ca să-și transmită mesaje de dorință.

Phyl nu se mai gîndea la nimeni altcineva. Ea știa că, pentru prima dată în viața ei, se comporta în

mod irațional, dar nu se putea opri. După ani de zile în care a fost „fecioara de gheață,” ea devenise femeia senzuală al cărei trup se cutremura și reacționa la fiecare nuanță a actului de dragoste al lui Brad.

Totuși, existau momente cînd era conștientă că, deși îi cunoștea intim fiecare centimetru al trupului, ea nu cunoștea cu adevărat omul. Brad era un străin pe care îl știa doar de cîteva zile.

Uneori, avea sentimentul că dragostea pe care o făceau nu era suficientă pentru el, că voia să meargă mai departe, în jocuri periculoase, pe care ea nu voia să le joace. Psihiatrul din ea își dădea seama că, în personalitatea lui, existau adîncimi ascunse și curente subterane. Gelozia lui irațională în legătură cu voiajul ei îi arătase deja lucrul ăsta. Dar ea era prea infatuată ca să-i pese. Își spuse că nu voia să-l analizeze pe amantul ei; voia doar să se bucure de moment.

Apoi, într-o noapte, după ce făcuseră dragoste și erau în sfîrșit epuizați, stînd culcați în pat, îmbrățișați, Brad începu să vorbească despre familia lui.

Îi spuse că bunicul său, Archer, devenise un aventurier yankeu. Își părăsise familia la vîrsta de treisprezece ani și o pornise spre Vest.

— Bunicul meu a fost căutător de aur, a săpat la cărbuni, a cules fructe, a lucrat la o fermă. Orice meserie ai numi, Archer a făcut-o, spuse Brad, zîmbind cu mîndrie. A ajuns în cele din urmă la San Francisco, apoi de acolo și-a croit drum spre Hawaii, pe un cargou care transporta cai și vite în Insula Mare. Avea doar nouăsprezece ani, cînd a întîlnit-o pe viitoarea lui mireasă.

Phyl se întoarse să se uite la el, ținîndu-și capul

proptit pe mînă, ascultînd fascinată cînd îi povesti despre mireasa lui Archer.

Numele ei era Lahilahi. În hawaiană însemna „Cea delicată” și era fiica neprețuită a unor părinți nobili hawaieni. Abia cînd fata dulce de șaptesprezece ani amenință că va muri de inimă rea, ei au acceptat, de nevoie, să-i permită să se mărite cu străinul ei cu părul blond.

Brad zise:

– Bunicul nă-a spus că li s-a făcut o nuntă sofisticată, potrivită cu poziția și averea unei fete ca Lahilahi. Au fost patru zile de festin și dans, cu *luaus* și zeci de porci care se prăjeau în *imu*, multe butoaie de *poi*, somon, *hupia* și multe altele. Mireasa purta un sarong de un albastru strălucitor, cu multe șiruri de leis din pene și orhidee și cu o coroană de flori mirositoare, pakalana, pe părul ei negru lucios, despre care bunicul meu spunea că era ca o cădere de apă mișcătoare și care îi ajungea pînă la genunchi.

Archer era un tînăr bărbat foarte frumos și purta o cămașă înflorată, cu multe șiruri de leis, iar ca dar de nuntă, i-a dat frumoasei și tinerei mirese un leis de perle – mic, e adevărat, dar de o culoare frumoasă.

Brad rîse, rupînd vraja povestirii și adăugînd cu cinism:

– Nimeni n-avea idee de unde luase Archer banii pentru un dar atît de scump. Ei știau că nu era unul dintre acei haoles bogați. Dar erau simpli hawaieni, nu cunoșteau străzile dosnice pe care le cunoștea Archer, unde bărbații se puteau duce să-și amănesteze viitorul – și chiar sufletele – pentru un împrumut de cîteva sute de dolari. Archer era mai

deștept decît ei. În schimbul șiragului de perle, el a cîștigat o insulă. Într-adevăr, era mică, dar era aproape de coasta Maui și fusese proprietatea familiei miresei din vremea regelui Kame Hamaha. Era darul lor de nuntă pentru tînăra pereche. Ei sperau că Archer va cultiva acolo trestie de zahăr și ananas și va face avere.

După ce s-au terminat cele patru zile de petrecere, mireasa și mirele au ridicat pînzele, îndreptîndu-se spre insula lor într-o canoe outrigger. Au fost însoțiți, o parte din drum, de alte canoe vii împodobite, pline de nuntași care cîntau cîntece tradiționale de aloha și rămas bun. Bunicul spunea că era o privelişte nemaipomenită. El se simțea, într-adevăr, ca un rege.

Curînd, parfumul leisurilor lor de flori fu acoperit de mirosul proaspăt, sărat, al Oceanului Pacific. Iar cînd celelalte canoe se întoarseră spre casă și mireasa lui făcu un ultim gest de rămas bun, Archer văzu o lacrimă alunecîndu-i pe față. El o întoarse, nerăbdător să vadă insula și viitorul lor. Se săturase de nunțile hawaiene și deja socotea profiturile obținute, de la culturi încă nesemănate.

Brad zîmbi cu indulgență.

— Țsta era bunicul meu, Archer. Bănuiesc că putea fi numit un bărbat pragmatic.

— Eu l-aș numi un bărbat dur, spuse Phyl, gîndindu-se la romantica lui mică mireasă, atît de frumoasă și atît de tristă că-și lăsa în urmă familia iubitoare.

— E adevărat, fu de acord Brad. Se întoarse să-i zîmbească. Te plictisesc? Eu am auzit povestea de atîtea ori! Face parte din folclorul familiei Kane, transmisă din generație în generație.

– Nu, nu. Spune-mi mai departe, zise ea strângându-se bucuroasă în brațele lui și îngropându-și fața în gâtul lui, plăcându-i mirosul lui, senzația pielii lui, sunetul vocii lui joase.

– Atunci, am să-ți vorbesc despre insula noastră. Ea e inima familiei noastre, sufletul nostru, s-ar putea spune. Dacă avem așa ceva, spuse el cu un rîs brusc, cinic. Ți-o închipui oare pe Lahilahi privind dornică la insula ei cînd silueta stîncoasă a acesteia apăru din ocean? Ea văzu că insula era mică, vreo douăsprezece mile, în locul cel mai lat, și poate șaptesprezece mile în lungime. Partea de nord-est era stîncoasă, cu valuri puternice care se aruncau spre stîncile ascuțite, și existau curenți periculoși care puteau trage o canoe neatentă în adîncul oceanului, doar în cîteva secunde. Dar malul liniștit din sud-est era mărginit de plaje albe, ca de talc, împodobite cu palmieri, de struguri de mare, umbroși, și flori tropicale.

Mijlocul insulei e străbătut de un șir de munți mici, de formă conică, foști vulcanici, ca o șiră a spinării, despărțind partea de est de cea de vest, stînd stavilă furtunilor care vin dinspre Oceanul Pacific și oprind ploaia în partea de vest. Iar părțile mai joase s-au acoperit treptat de vegetație mărunță, cu flori roșii, galbene și portocalii, care înconjoară baza munților. Lahilahi spunea că sînt ca niște leis de flori în jurul gâtului lui Pele, zeița vulcanilor, al cărei spirit sălășluiește probabil acolo, așteptînd să se ivească din nou.

Dincolo de munții aceia, partea de vest a insulei era un loc cu defileuri adînci și căderi de apă. Străbătută de curcubee și plină de ierburi, era împădurită

cu copaci groși, viță și plante agățătoare. Între acestea, erau pogoane de iarbă crescută printre lava neagră răcită, ce cursese, cu ani în urmă, din vîrfurile vulcanice, și care forma un rîu de piatră pînă jos, la ocean.

Partea de răsărit, mai blîndă, ar fi rămas stearpă, dacă n-ar fi existat demult un călător. Acesta explora insula și în timp ce se cățara peste înălțimi pe poneiul lui, răspîndea semințele pinilor din țara lui de baștină. Semințele au prins rădăcini și copacii au crescut, ferind solul de eroziune. Și așa, valea a căpătat umbră împotriva soarelui prea puternic. Arbori înalți și ierburi și fructe creșteau cu adevărat repede, în urma apei ploilor ce se scurgeau de pe coastele munților.

Cînd tînăra Lahilahi puse piciorul din canoe pe insulă, ea apucă mîna frumosului ei soț cu părul blond. Se uită în jur la plaja albă, curbată, la palmierii înalți și la florile colorate ce mărgineau coastele muntelui și vîrfurile conice vulcanice golașe, ca sînii zeiței Pele deasupra insulei ei. Și scoase un suspin de fericire.

„Ah, bărbate, a zis ea blînd, trebuie să-i spunem Kalani – «rai» – pentru că asta și este.”

În ochii lui Phyl apărură lacrimi de compasiune, cînd se uită la Brad. Stătea culcat pe spate, cu mîinile prinse sub cap, uitîndu-se în sus, la tavan, de parcă vedea insula paradisului.

– Asta e povestea cea mai romantică pe care am auzit-o, șopti ea.

El îi aruncă o privire sceptică și se ridică să-și toarne un pahar de coniac. Ridică sticla oferindu-i și ei, dar ea clătină negativ din cap.

– Nu mă așteptam ca o femeie cu mintea ta științifică să fie emoționată de o poveste siropoasă, zise

el batjocoritor. Adevărul este că romantismul se terminase deja. Archer Kane obținuse ce dorise. Era consumat de mîndria posesiunii pămîntului său. Primul lucru pe care l-a făcut a fost organizarea băștinașilor insulei, un amestec de hawaieni și chinezi, ca să-l ajute să construiască o micuță cabană din lemn și piatră, cu acoperiș din frunze de palmier. A muncit din greu în primul an, dar recolta nu a fost bună, iar el era nerăbdător și furios. Crezuse că insula lui va fi piatra de temelie a unei averi, iar acum totul mergea anapoda. Așa că el a plecat la Honolulu să se zbenguie cu curvele în pat, încercînd să-și uite problemele. Și a stat acolo ceva mai mult de un an, cînd au venit să-i spună despre nevasta lui.

Servitorii au zis că Lahilahi se îmbrăcase în sarongul ei de nuntă. Și-a pus șiruri de flori în jurul gîtului și și-a împletit în păr flori mirositoare de plumeria. Era o furtună violentă, cu vînt puternic și valuri uriașe. Lahilahi a plecat singură, cu o canoe outrigger, în noaptea furtunoasă.

Ochii albaștri pali ai lui Brad erau enigmatice.

– N-a mai fost văzută niciodată, zise el încet.

– Ah, Doamne, șopti Phyl. Sărmana fată tînă s-a sinucis.

Brad ridică din umeri, indiferent.

– Bunicul spunea că nu știa. Bineînțeles că familia lui Lahilahi a dat vina pe el. Au spus că el i-a frînt inima. Archer n-a participat la înmormîntare, dar a auzit că familia l-a blestemat pe el și pe urmașii lui, pînă în veci. El a rîs și a spus că mai important decît blestemele lor este faptul că, acum, Kalani îi aparține lui.

Brad, sorbindu-și coniacul, se uită cu răceală la

Phyl.

– Și astfel Kalani a devenit piatra de căpății a averii familiei Kane.

Un fior rece o trecu pe Phyl pe șira spinării, urmărindu-l cum umbla prin cameră ca o pisică neliștită. Era uimită că el nu vedea nimic rău în comportarea bunicului lui. Singurele lucruri care contau pentru el, la fel ca și pentru Archer, erau insula și rolul acesteia în formarea averii lor.

– Nu ți-e milă de acea sărmană fată tânără! exclamă ea cu furie.

El o privi cu surprindere.

– Totul a fost foarte trist, zise el calm. Dar să o luăm și altfel. Dacă Lahilahi n-ar fi murit, bunicul meu n-ar fi mers mai departe să realizeze ceea ce a realizat. Putea să rămână toată viața un cultivator sărac de trestie de zahăr.

Brad ridică paharul rîzînd.

– Și atunci, ce aș fi devenit eu? întrebă el. Mi-aș fi cîștigat cu greu existența pe o mică insulă în Hawaii, bînd în fiecare dimineață tot mai mult, din simplă frustrare, ca un personaj din romanele lui Somerset Maugham. Ei, haide, Phyl, totul a fost atît de îndepărtat! Nu-mi pot permite să mă emoționez din cauza asta.

– Nici bunicul tău n-a putut, îi replică furioasă Phyl.

– Ei, acum ești prostituată.

Ea își strînsese cearceaful în jur și stătea în pat, cu brațele strînse în jurul genunchilor.

– N-ar fi trebuit să-ți spun. Credeam că o să-ți placă povestea.

Phyl își aminti descrierea lui despre insulă și își dădu seama cît de mult însemna aceasta pentru el.

– Mi-a plăcut, recunosc eu ea. Și știu că ești doar cinic. Iubești insula Kalani, nu-i așa?

El veni să se așeze lângă ea, mângiind-o cu tandrețe pe păr.

– Este locul unde sînt cel mai fericit pe lume, recunosc eu el, atingîndu-i buzele cu ale lui. Și, într-o bună zi, am să te duc acolo, ca să vezi dacă am spus adevărul.

Phyl zîmbi din nou cînd el își puse brațele în jurul ei. Își cuibări fața în gîtul lui, lăsînd mici sărutări ca niște fluturi pe pielea lui, simțindu-i asprimea pe limbă. Își spuse în sinea ei că fiecare are în familie o oaie neagră. În familia asta, s-a întîmplat să fie Archer Kane.

Apoi, în noaptea următoare, Brad îi spuse o altă poveste a familiei, una care o lăsă cu gura căscată.

Îi vorbea despre copilăria lui, despre vacanțele pe care le petrecea, sălbăticiindu-se pe insulă. Cabana inițială pe care o construisese bunicul lui fusese lărgită, devenind o casă de vacanță confortabilă, răcorită de evantaie din plafon și cu hamace legate între palmieri. Îi relată că verdeța mării se potrivea cu văile pline de ierburi și cu intensitatea de bijuterie a micilor salamandre verzi ca smaraldul. Îi vorbea despre păsările de un roșu aprins și despre lumea subacvatică, a micilor peștișori luminoși ca ornamentele pomului de Crăciun.

Tonul lui Brad era zîmbitor și indulgent, în timp ce-și amintea. Apoi, cu aceeași schimbare a stării de spirit, rapidă ca un fulger, deveni brusc încordat.

– Mama mea ura insula, spuse el brusc. Nu se ducea niciodată acolo. Îi plăcea doar Diamond Head sau San Francisco, unde avea un apartament. Îi plăcea să facă cumpărături și avea dulapuri și dulapuri pline de haine. Rareori îmi dădea voie în camera ei; spunea că îi stau în cale. Mă gonea, pe jumătate rîzînd, dar știam că o spunea serios. Bineînțeles că eu doream mereu să fiu lîngă ea, o iubeam. Era mama mea frumoasă, cu bijuterii, adorată. Aveam doar șase ani.

Se uită la Phyl și vocea lui deveni din nou tandră cînd zise:

– Ea dormea întotdeauna pînă tîrziu și eu mă strecuram înăuntru, dimineța, și mă uitam pe furiș la fața ei adormită. Mai avea pete de rimel sub ochi, urme de ruj pe buze, dar arăta întotdeauna liniștită și atît de nevinovată cînd dormea.

Uneori, mă ascundeam în dulapul ei, printre hainele înfășurate în hîrtie mătăsoasă, așteptînd ca ea să se trezească și să-i fac o surpriză. Mă așezam jos, uitîndu-mă la lumea fantastică a culorilor, la șifon, tul și paiete, gîndindu-mă cum o voi face să rîdă.

Într-o dimineață, m-am furișat în dulap să mă ascund, uitîndu-mă în sus la volanele colorate, albastre, verzi și roșii, culorile care îi plăceau. Apoi am văzut pantofii. Erau mari și dintr-o piele maronie, lustruită strălucitor și știam că nu puteau fi pantofii mamei mele. Aveau tălpi pale, lucioase și atîrnau deasupra mea.

Privirea îmi urcă la șosete. Șosete roșii. Am zîmbit. Știam o singură persoană care purta asemenea șosete. Un bărbat care o vizita adesea pe mama și

pe care mi se spusese să-l numesc unchiul Wahoe. M-am uitat la pantalonii gri de flanel și am râs când am ieșit din ascunzătoarea mea de copil.

– Unchiule Wahoe, am zis, ai venit și tu să te joci de-a v-ați ascunselea?

Vocea lui Brad deveni mai aspră.

– Am dat deoparte rochiile foșnitoare de seară și m-am uitat în sus, la el. Avea o frînghie în jurul gîtului. Atîrna de bara dulapului. Avea capul înclinat într-un unghi grotesc, iar fața îi era purpurie. Gura îi era deschisă, limba neagră, umflată, ieșea afară, iar ochii îi erau ieșiți ca la broască.

Brad își puse capul în mîini. Întreaga lui atitudine era de disperare. Phyl se uită la el îngrozită. Dar nu îndrăzni să-l întrerupă.

După un timp, el înălță capul, aprinse o țigară și zise liniștit:

– Am stat un moment împietrit, apoi am alergat să o chem pe mama. Ea stătea în pat, cu tava cu micul dejun.

– Ce cauți aici? Întrebă ea cu enervare. Nu ți-am spus să nu vii decît dacă îți dau eu voie?

Mă uitam la ea. Eram speriat, dar chiar și atunci mă gîndeam cît de frumoasă e. Înaltă, cu părul negru și ochi ca alunele. Avea un trup puternic și acum știu că se mișca în mod deliberat sexy, fiecare mișcare a șoldurilor ei fine fiind calculată ca să-i scoată în evidență curbele.

– De ce e unchiul Wahoe în dulapul tău? am întrebat-o, ținînd-o de mîină.

Ea m-a scuturat; citea o scrisoare și părea că nu mă aude.

– În dulap? Întrebă ea cu indiferență.

Eu i-am spus:

– Arată atât de caraghios, cum atîrnă de bară. M-a speriat.

Ea ridică ochii de pe scrisoare. Acum înțelesese că era de la el și îi spunea că intenționează să se sinucidă, pentru că ea se despărțise de el. Ea îl îndepărtase și el nu putea suporta așa ceva. Se albi la față. Țipă și servitorii veniră în fugă.

– Băiețel îngrozitor. Ce-ai făcut? a ținut ea la mine. *Totul e din vina ta.*

Brad se uită la Phyl, alb.

– Aveam șase ani. Dar, din cauza asta, toată viața am avut sentimentul că, într-un fel, eu eram cel răspunzător de sinuciderea unchiului meu Wahoe:

Trase din țigară, apoi o stinse cu răutate. Apoi, o luă în brațe și făcu dragoste cu ea. Dacă asta se putea numi „dragoste”. Phyl nu era sigură nici măcar dacă, în momentul acela, el știa cine era în brațele lui. Ea închise ochii; nu voia să-i vadă fața, să-i vadă durerea. Totul se termină în cîteva minute.

– N-ar fi trebuit să-ți spun, zise Brad aspru, ceva mai tîrziu. Dar, Phyl Forster, tu ai ceva care forțează un bărbat să-și dezvăluie secretele.

Capitolul 20

Mahoney își strânse brațele la piept și se sprijini de perete în camera de interogatorii, urmărindu-l pe colegul lui, Benedetti, cum discută cu un tip suspectat că a înfăptuit o crimă. Îl aduseseră acolo la ora patru dimineața. Acum era ora zece, iar Benedetti era în elementul lui, pentru că era o persoană care stătea peste program și aveau un tip despre care simțeau în măruntaie că omorîse o fată, strivind-o într-un zid cu automobilul lui.

Suspectul, un bărbat mic, cu o față ascuțită, de peste treizeci de ani, cu păr rar, cu o bărbie retrasă și o frunte îngustă care nu lăsa prea mult loc pentru minte, pretindea că nu fusese în apropierea aleii unde se întâmplase crima. Fusese la un club, în North Beach,

cu prietenii.

— Care club? întrebă din nou Benedetti. Ce prieteni? Haide, omule, pentru Dumnezeu, termină. Știm că mașina ta a omorât-o. Prietena ta era acolo, mașina ta era acolo și tu spui că erai în afurisitul de North Beach, într-un afurisit de club de al cărui nume nu ți-l amintești și cu niște afurisiți de prieteni ale căror nume nu ți le amintești acum pe loc. Ce fel de prieteni? Dacă nici nu știi cum îi cheamă?

Suspectul clătină din cap cu încăpăținare, cu ochii ațintiți la podea, în dreapta inchiștorului lui.

— V-am spus deja, cineva o fi luat mașina mea.

Benedetti se uită disperat la Mahoney. Lucra de două ore și jumătate la treaba asta și nu ajungea nicăieri. Fata fusese găsită strivită de un perete, cu mâțele vărsate și, dacă nu-l puteau face să mărturisească, micul rahat avea să scape basma curată. Pentru că nu aveau martori și pentru că, în ciuda creierului lui cât o alună, avea destulă deșteptăciune a străzii ca să știe că nu existau martori. Avea dreptate. Oricine putea conduce mașina aceea. Doar că ei știau că el fusese acela.

— De ce n-ai lua o pauză? îi sugeră Mahoney. Lăsa-ne să avem o mică discuție, domnul Zacharias și cu mine.

Benedetti aprobă din cap. Își împinse scaunul cu oboseală.

— Îl las în seama ta, Mahoney, zise el îndreptându-se spre ușă.

Era un sistem vechi, mai întîi metoda dură, bombardarea verbală a suspectului, înfrîngerea lui, pînă cînd mărturisea sau se împotmolea singur într-o serie de minciuni care îl băgau tot mai adînc în rahat.

Dar ăsta era unul mai tare. Nu se frînsese. Așa încît, acum, era rîndul lui Mahoney: rutina prietenoasă.

— Arăți la fel de obosit cum mă simt și eu, Zacharias, spuse Mahoney. Ce-ar fi să bem cîte o ceașcă de cafea fierbinte?

Zacharias aprobă din cap, fără să se uite în sus. Mahoney se duse în hol și se întoarse cu două cești de plastic, cu ceva ce trecea drept cafea. Cel puțin, era foarte fierbinte. Puse una în fața lui Zacharias.

— O țigară?

Îi oferi un pachet nou de *Marlboro*.

Tot fără să-l privească, Zacharias luă una și Mahoney observă, cu satisfacție, că îi tremura mîna. Mahoney nu era fumător, dar aprinse o țigară, ca să-i țină companie suspectului. Rămaseră tăcuți cîteva minute.

— Bea cafeaua cît mai e fierbinte, domnule Zacharias, spuse moale Mahoney. A fost o noapte lungă, nu-i așa?

Zacharias aprobă din cap, sorbind din cafea.

— Ascultă, omule, spuse Mahoney cîteva minute mai tîrziu. Am avut și eu probleme cu femeile. Știu cum e. Pot să te îmbrobodească pînă înnebunești. Oftă adînc. Am avut o prietenă și, băiete, ce grozav arăta! Știi cum e cu noi, polițaii, lucrăm la ore curioase, în schimburi, ca într-o uzină. A reieșit că atunci cînd eu lucram noaptea, la fel făcea și ea. Cu soțul celei mai bune prietene a ei. Știi ce vreau să zic? Doar nu poți să le lași să scape în cazul ăsta, nu-i așa, Zacharias? Vreau să zic că asta știrbește mîndria unui bărbat destul de rău. Pot să te asigur de lucrul ăsta.

Zacharias nu răspunse nimic și ei fumară în con-

tinuare în tăcere.

– Știi ce, Zacharias, spuse Mahoney ușor, trebuie să fii mort de foame. Ce-ar fi să trimit după niște sandvișuri? După aia, putem sta de vorbă. Poți să-mi vorbești despre ea. Oftă adînc. Pot să pun pariu că era o cățea din iad, o fată bine cum era ea. Habar n-au cînd dau de un bărbat bun care are grijă de ele.

Zacharias se uită cu oboseală la el, apoi aprobă din cap.

– Adevărat, era o cățea, spuse el cu vehemență. Mahoney zîmbi cu simpatie.

– Se culca și cu alții, omule? Asta era?

Zacharias aprobă din cap. Mîinile îi tremurau acum atît de tare, încît abia putea ține ceașca. Mahoney se lăsă pe spătarul scaunului, urmărindu-l, așteptînd ca el să cedeze. Vedea venind căderea, știa că-l avea în mînă.

Sosiră sandvișurile și Zacharias înghiți unul, la repezeală, fără să ridice privirea.

– Mai ia unul, spuse Mahoney. Sînt aproape tot atît de bune ca acelea pe care le făcea mama mea italiancă.

Zacharias mai luă unul și, printre înghițituri, începu să scoată la iveală versiunea sa despre adevăr, că era cu adevărat o cățea, cum avusese el grijă de ea, și o ținuse în stil mare, îi cumpărase haine, mîncare.

– Heroină? sugeră Mahoney, gîndindu-se la rănilor infectate de pe brațele fetei. El știa că ea ar fi murit oricum din cauza unei supradoze sau de septicemie sau de SIDA, peste nu prea multă vreme. Și avea doar nouăsprezece ani. Îl ura pe bastardul din fața lui atît de mult, încît era surprins că Zacharias nu putea simți radiațiile peste masă.

– Era o drogată, recunoscă Zacharias.

– Dar de unde banii pentru asta, prietene? întrebă Mahoney cu un zîmbet amical.

Zacharias ridică din umeri cu indiferență.

– Făcea trotuarul, așa cum fac toate.

– Omule, femeile astea sînt niște ființe aparte, zise Mahoney. Pun pariu că banii nu ți-i dădea ție, așa cum trebuia să facă, nu-i așa?

– Da. Așa-i. Ei, căteaua m-a tras pe sfoară o dată mai mult, nu-i așa? spuse Zacharias, erupînd brusc de furie.

– Ascultă, Zacharias, zise Mahoney aplecîndu-se peste masă, apropiindu-și fața de a suspectului și uitîndu-se în ochii lui. Poate că ai avut un motiv temeinic s-o pocnești cu mașina. Te-ai gîndit că o merită. Am să fac o înțelegere cu tine, omule. Tu știi că ai făcut-o și noi știm că ai făcut-o. Dar nu există o cale logică să ajungem la faptă. Tu ne spui însă cum s-a întîmplat totul și eu o să fac pe dracu'-n patru să te ajut. Poate putem ajunge la o înțelegere privind motivele. În fond, mi-ai spus că a existat o provocare, nu-i așa? Vreau să zic că lucra pentru tine și nu ți-a dat ție cîștigul. Ea știa regulile; cheltuia însă toți banii pe heroină.

– Da, acceptă Zacharias obosit. Stătea tăcut și Mahoney înțelegea că el se gîndea la propunere. Cu coada ochiului, îl zări pe Benedetti uitîndu-se pe fereastră, dar nu-i făcu nici un semn. Voia ca Zacharias să vorbească.

– Îmi promiți că mă scapi? spuse în cele din urmă Zacharias.

Mahoney desfăcu mîinile și zise liniștit:

– Zacharias, știi că nu-ți pot promite una ca asta.

Dar dacă ne spui adevărul, pot să-ți promit o audiere corectă și voi face tot ce pot pentru tine. Să văd, poate putem merge la o justificare, la o sentință mai blîndă.

– Da. Ei, doar și-a căutat-o singură, nu-i așa? decise Zacharias, devenind brusc combativ. Și-a căutat-o cu lumînarea, omule. Știi cum e.

Mahoney îi făcu semn lui Benedetti și, cîteva minute mai tîrziu, veni cu o stenografă cu carnețelul ei. Benedetti puse altă ceașcă de cafea în fața lui Zacharias și porni banda, iar Mahoney îi împinse mai aproape pachetul de *Marlboro*.

– Spune-ne, omule, făcu obosit Mahoney, ca să putem merge toți să ne culcăm.

Mahoney trebuia să fie la tribunal la ora două; procesul era o crimă familială tipică de sîmbătă seara. Cu cîteva luni înainte, femeia își împușcase bărbatul în cap, în timp ce acesta dormea beat în patul lui, într-un apartament împuțit pe care-l numeau cămin. Cînd Mahoney ajunsese acolo, trei copii, toți sub șapte ani, stăteau înghesuți într-un colț al singurei camere în plus, ținînd capetele ascunse sub o pătură murdară, ca să nu vadă ce se întîmplă. Erau plini de vînațăi, iar mama lor stătea neajutorată, într-un balansoar stricat, plîngînd încet, cu revolverul în poală. Vecinii au chemat poliția, iar Mahoney ajunsese primul la fața locului.

Soțul ei bătuse copiii o dată prea mult, îi spusese ea sumbru, și apoi mai aflate că abuza de ei sexual. Și fața ei era desfigurată, cînd se uitase alb la el: un

ochi învinețit, gura însîngerată, dinți lipsă. O bătea de ani de zile dar, cînd a început și cu copiii, asta a fost sfîrșitul. Vecinii îi confirmau povestea, iar cînd se uită la copiii ei care se chirceau, simpatia lui Mahoney fu alături de ea. Era sigur că și a juriului va fi la fel. Spera doar ca judecătorul să fie blînd cu ea.

El ura tribunalul, ura să stea prin apropiere și să aștepte să fie chemat. După ce își făcuse mărturia în acea după-amiază, mai așteptă pînă la terminare. Mai tîrziu, făcu o vizită la morga orașului să vadă dacă medicul legist deschisese cadavrul pescuit în golf cu o seară înainte și dacă era vreun glonț în el sau dacă fusese beat și căzuse, pur și simplu, în apă. Sau dacă exista vreo dovadă că fusese poate lovit mai întîi în cap și era deja mort cînd ajunsese în apă.

Apoi trecu pe la barul *Hanran* și îi găsi acolo pe cîtiva dintre băieții care tocmai își terminaseră schimbul și dădeau pe gît o bere vorbind despre evenimintele zilei. Se așeză la bar și comandă o bere slabă *Bud Light*.

– Vă-ntrebați vreodată de ce facem meseria asta? întrebă el cu oboseală. Sîntem masochiști sau ce?

– Acel „sau ce” e bine zis, răspunse cineva morhorît. Cine altcineva decît un grup de nenorociți ar face o treabă ca asta? Nevastă-mea se plînge că nu m-a văzut de săptămîni. Intru în casă și copiii se uită la mine de parcă nu m-ar cunoaște. Eu le zic: „Hei, eu sînt tatăl vostru. Știți, tipul care se duce la lucru și aduce acasă banii.” „Da, iubitule,” spune nevastă-mea, „o *grămadă* de bani.” Isuse, Mahoney, te întreb, merită oare?

Mahoney se gîndi la Zacharias, în siguranță, du-

pă gratii, la două colțuri mai încolo și la fața de nouăsprezece ani, răzbunată, pentru că el și cu Benedetti își făcuseră meseria. Se gîndi la ușurarea de pe fața femeii din după-amiaza aceea, cînd judecătorul recunoscuse intimidarea la care fusese supusă și faptul că ea își apăraseră copiii. Îi dăduse un an cu suspendarea pedepsei și ieșise liberă cu copilașii alături de ea. Mahoney putea pune pariu că era prima dată, de ani de zile, cînd femeia asta putea să-și țină capul sus fără să-i fie teamă că va fi lovită peste față.

– Eu cred că e o slujbă bună, spuse el schițînd un zîmbet încîntat. Cel puțin în zilele bune.

– Arăți de parcă ai avut o zi lungă, Mahoney. Ori-cum, ce faci aici? Credeam că săptămîna asta ești în schimbul de la miezul nopții.

– Da. Bănuiesc că, pur și simplu, am uitat să mă duc și eu acasă.

Oboseala îl cuprinse deodată, ca un val, cînd își permise să-și amintească faptul că nu dormise douăzeci și patru de ore. Își luă rămas bun de la camarazii săi și conduse încet mașina spre casă, dornic să apuce cîteva ore de somn înainte de începerea turei următoare.

Stătea sub dușul puternic, lăsînd mai întîi apa caldă și apoi apa rece ca gheața să-l stropească din toate părțile, să-l împrășteze, cînd auzi soneria interfonului de la ușă. Leși de sub duș, își înfășură un prosop în jurul șoldurilor și se duse la telefon.

– Da? zise el.

– Mahoney? Sînt Phyl Forster.

Uitase complet că ea îi lăsase un mesaj pe robotul de la telefon că se întorsese de la Paris și va

trece să-și ia pisica, dacă el nu o va suna să-i spună că nu e ora potrivită.

– Vino sus, doctore, răspunse el. Dar, te avertizez, nu sînt îmbrăcat. Crezi că poți suporta?

– Am să-ncerc, Mahoney, spuse ea acru.

– Ți-ăam simțit lipsa, spuse el cînd ea intră pe ușă, la fel de frumoasă cum și-o amintea. Poate chiar și mai frumoasă.

– E nouă? întrebă el admirînd jacheta roșie de cașmir, pe care o purta peste o bluză albă de bumbac.

– Am cumpărat-o la Paris.

– Văd că mi-ai ascultat sfatul în ce privește culoarea.

– De unde știi că am ascultat sfatul *tău*? Și nu al altcuiva? Zîmbi șmecherește la el.

Coco veni alergînd cu acel mieunat puternic de siamez disproporționat față de dimensiunile ei. Phyl o ridică și o strînse în brațe.

– Ai grijă de părul pisicii, îi atrase el atenția. Năpîrlește rău.

– Nu-mi pasă. Mi-a fost dor de ea.

– Și de mine? Mi-ai simțit lipsa, doctore?

Rînji, ținîndu-și în jur prosopul.

– Văd că simțul eleganței nu ți s-a îmbunătățit, spuse ea incisiv. Tot nu știi cum să te îmbraci pentru o doamnă.

– M-ai prins pe picior greșit, doctore. Am lucrat pînă tîrziu și am uitat de mesajul tău.

Îi făcu o plecăciune adîncă și îi făcu semn să intre în cameră.

– Îmi pare atît de rău, doctoriță Forster. Te rog, fă-te comodă în timp ce eu am să încerc să mă fac

mai prezentabil.

Phyl se duse la fereastră.

Era larg deschisă și briza de seară pătrundea înăuntru. Se sprijini cu cotul de pervaz și se uită la vaporul mare, probabil un transatlantic, care traversa golful întunecat, luminile lui strălucind ca niște stele suplimentare. Cele două enigmatice siameze ale lui Mahoney stăteau ca niște sprijinitoare de cărți, fiecare în câte un colț al pervazului, mirosind briza care le înfoia blana. Cea tărcată, grasă ca o perniță, moțăia bucuroasă pe spătarul unui fotoliu, cu picioarele atârinate, ca un leopard într-un copac, după o masă copioasă. Vocea frumoasă a lui Pavarotti cîntînd vechi cîntece italiene se răspîndea în noapte și ceva delicios fierbea încet, pe mașina de gătit din inox. Phyl zîmbi cînd se întoarse să se uite la Mahoney. Îi plăcea aici. Se simțea ca acasă.

El purta un șort albastru de alergări, o bluză de bumbac cu inscripția *Machonachies Gym* și pantofi vechi de sport.

– Cel puțin am ales albastrul, ca să se potrivească la ochii mei, spuse el prinzîndu-i privirea amuzată. Nu te plînge, Forster. E foarte cald în seara asta și, în plus, sînt obosit.

Se duse la mașina de gătit și controlă pasteles făinoase.

– Fiindcă veni vorba de oboseală, Phyl, nu cumva din cauza asta ți-au apărut umbrele alea negre pe care le văd sub ochii tăi?

– Astea sînt doar ca să se potrivească celor de sub ochii tăi, spuse ea ridicînd defensiv bărbia. Tocmai am coborît din avion, după un zbor de unsprezece ore, de la Paris. Cum naiba vrei să arăt? Eu măcar

am o scuză.

– Și eu, spuse el, dar să nu intrăm în amănunte. Mm, m-am gândit o clipă că s-ar putea să fie cazul să devin gelos. M-am gândit că poate ai întâlnit alt tip...

Ea oftă, refuzînd să fie înțepată.

– Îți mulțumesc că ai avut grijă de Coco în locul meu, Mahoney. Mă întrebam dacă te-ar deranja să o ții din nou pentru cîteva zile, la sfîrșitul săptămînii.

– Nici o problemă.

Nu pușe nici un fel de întrebări, îi turnă doar un pahar de vin și începu să servească pastele făinoase. Se așezară la masă și el îi trecu parmezanul și răzătoarea.

– Nu vrei să știi unde mă duc?

– Sigur. Unde pleci, Phyl?

– A, n-are importanță, spuse ea cu perversitate.

– Pastele sînt bune, recunosc eu după un timp.

– Îmi pare rău, dar nu am produse *Gourmet* în seara asta. Doar usturoi și parmezan proaspăt.

– Și paste făcute în casă.

El dădu dezaprobator din cap.

– De la magazinul de delicatese *Fourneau*. Sînt mai bune decît alea pe care le fac eu. Vorbește-mi despre Bea. Pare o coincidență care se întîmplă rar, să nimerească peste vila *Mimosa*.

– Nu crezi în soartă, Mahoney? întrebă ea.

– Ba da, cred. Și cred de asemenea în coincidențe. Poate că nu aș prinde prea mulți ucigași dacă nu ar fi coincidențele. Și te-ai mira ce multe „coincidențe” apar pe computer cînd îi introduci dovezile. După cum zice Sir Thomas Browne în *Religio Medici*: „Desigur, în viața fiecăruia, există anumite legături,

întortocheri și cotituri, care sînt socotite un timp de domeniul Șansei dar, în cele din urmă, dacă sînt bine examinate, se dovedesc a fi însăși Mîna lui Dumnezeu. "Zimbi spre ea. Ai putea spune, doctore, că la mine coincidența e un mod de viață.

– Eu prefer să mă gîndesc la ea ca fiind soarta. Oricum, iată, mai este o crimă la care să te gîndești.

Îi relată povestea lui Marie-Antoinette Leconte și a soțului ei și ce văzuse bătrînul ziarist francez.

Mahoney își termină pastele și se lăsă pe spătarul scaunului, sorbindu-și vinul.

– Știi că ești o femeie foarte drăguță? spuse el fără nici o legătură.

– Mahoney! Ochii ei de safir se uitară urît la el și el rînji drept răspuns. La naiba, Mahoney, eu îți spun ceva *important*. Despre o *crimă*.

– Da, spuse el cu oboseală. Dar nu pot face nimic în legătură cu asta. A avut loc cu prea mult timp în urmă și, în plus, nu e în teritoriul meu. Mai important e ce i s-a întîmplat copilului, Johnny.

– Tatăl lui a venit după el, cinci ani mai tîrziu. Ca să se asigure că pune mîna pe moștenire, credem noi. Deși nu putea pune mîna pe ea pînă ce băiatul nu împlinea optsprezece ani.

– Sau dacă băiatul murea înainte.

Ea se uită la el cu surprindere.

– La asta nu m-am gîndit.

– Unde l-a dus?

– În Hawaii. Nu sînt sigură în care insulă.

Mahoney ridică din umeri.

– Asta trebuie să fi fost înainte de a deveni stat. Pe atunci, aveau legile lor proprii. Orice putea să se întîmple. Cum îl chema pe tip?

– A luat numele soției din cauza moștenirii. Tatăl ei ceruse asta, o condiție în testamentul lui. Se făcea referire la el mai mult ca „Străinul”. Nimeni nu pare să-i cunoască numele adevărat.

Mahoney oftă.

– Fără un nume, nu pot controla nimic. Trebuie să fie sute de insule în Hawaii. Putea să fi dispărut foarte ușor, fără nici o urmă, mai ales în vremea aceea. Și mulți chiar au dispărut. Dar, spune-mi, Străinul și-a cerut vreodată restul moștenirii?

– Încă nu știm asta. Nick se ocupă să afle.

– Nick?

Mahoney își ridică o sprinceană și ea rîse.

– Am uitat să-ți spun. Bea are un prieten.

Ea îl descrie pe Nick și spuse cît de fericită era Bea cu el, deși misterul vilei o obseda.

– Asta îmi sună ca o veste bună, spuse Mahoney în cele din urmă. Și cel puțin deocamdată se pare că ucigașul nu e pe urmele lui Bea.

– Crezi că ambele crime au o legătură între ele, Franco? Întrebă ea încruntîndu-se îngrijorată.

– Doctore, nu sînt ghicitor. Nu am nici un indiciu pe care să mă bazez și nici măcar un nume. În teorie și pe baza legilor coincidenței, da, ele ar putea fi legate. În realitate, nu știu. Dar e mai bine să mă ții la curent cu ce anume mai descoperă Nick și Bea. Poate, cumva, în toată încurcătura asta, găsesc ceva care să înceapă să aibă un sens. Dar aș fi dorit să nu fi fost chiar atît de demult. Eu mă ocup de misterele din ziua de azi, doctore. Nu din trecut.

Ea aprobă din cap.

– E curios, în legătură cu Hawaii, spuse ea. Nu m-am gîndit de ani de zile la insulele astea. Acum

au revenit în două conexiuni diferite, în decurs de o lună. Am întâlnit un tip care trăiește acolo, spuse ea zîmbind timid către Mahoney. Acolo mă duc săptămîna viitoare. M-a invitat pentru o mică vacanță.

– Un tip? Pînă la urmă o să trebuiască să devin gelos, Forster?

Ea se gîndi brusc la gelozia nebunească a lui Brad, apoi rîse cînd se uită la Mahoney. Mahoney era atît de direct, încît el ar fi gata să pună toate problemele pe masă, împreună cu pastele făinoase, ca să fie discutate și lămurite. Nu ca Brad, care avea curenți subterani, de care nici ea nu era prea sigură.

– L-ai întâlnit la Paris, nu-i așa? spuse Mahoney.

– De fapt, nu. L-am întâlnit în avion.

– Deci, un franțuz te-a dezechilibrat de pe micile tale picioare reci?

El rînji batjocoritor la ea și ea roși.

– Nu te îngrijora, doctore, zise sec Mahoney. N-o să joc rolul polițistului și n-o să-ți pun întrebări.

– Nu e nimic de ascuns, îi replică ea defensiv. Oricum, e american. Are un apartament la Paris. Numele lui e Brad Kane.

– Brad Kane? Mahoney avea un aer gînditor. Unde am auzit eu oare numele ăsta, înainte?

– Ai auzit probabil de ferma Kanoi. E una dintre cele mai mari din Statele Unite.

– El e proprietarul, hm?

Ea aprobă din cap.

– Iar eu mă duc s-o văd, săptămîna viitoare.

– Norocoasă ești, spuse Mahoney, gîndindu-se la cerul albastru, la plajă și la soarele care îi va bronză trupul frumos. Și poate că sînt și gelos, în cele din urmă.

– Am să-ți trimit o carte poștală, promise ea, luîndu-și poșeta și pe Coco. Ah, am uitat, am un dar pentru tine.

Îi întinse o pungă cu ierburi de Provence și borcănășe cu aromante și condimente.

– De la magazinul *Moulin de Mougins*, spuse ea. A fost cel mai apropiat la care am putut ajunge, deși n-am mîncat acolo. Și să nu mă întrebi cum am trecut de cîinii adulmecători de la aeroport. Eram sigură că au să mă aresteze pentru substanțe ilegale.

– Ei știi să le deosebească de droguri, zise el mirosind săculeții cu ierburi aromate, bucuros că ea se gîndise la el.

– Data viitoare, am să te duc să iei masa la *Moulin*, îi promise el. Eu plătesc.

Phyl rîse cînd el o conduse jos, la mașina ei.

– E cu bătaie lungă, Mahoney, parcă am mai auzit eu așa ceva.

– N-ai aflat pînă acum că eu sînt un tip care se bazează pe lucruri cu bătaie lungă? zise el aplecîndu-se pe fereastra mașinii și uitîndu-se la ea.

Ea se întinse și îl sărută ușor.

– Mahoney, știi ceva? Ești dulce, spuse ea.

Mahoney o putu auzi rîzînd cînd porni. Scoase un oftat și se uită la ceas. Zece și jumătate. S-a dus somnul. La naiba, poate să se ducă mai devreme la schimbul lui de la miezul nopții.

Capitolul 21

Avionul lui Brad, un elegant *Gulfstream IV*, aştepta în *Aeroportul Internațional* din San Francisco, cu motoarele deja încălzite. Phyl era singurul pasager, în afara echipajului de patru persoane care o primise la bord.

– Domnul Kane îşi transmite regretele că nu a putut fi aici, doamnă, spuse stewardul. Lui îi place să piloteze singur avionul, dar azi a avut prea multe întruniri de afaceri.

Avionul era spaţios, cu fotolii confortabile, aşezate în jurul unor măsuţe. Mai era o cabină mai mică în spate, cu fotolii care se transformau în pat şi cu o baie mică dar perfect echipată. Stewardul îi oferi lui

Phyl toate revistele noi și o selecție de romane, cele mai nou apărute. Îi oferi, de asemenea, un pahar de șampanie și îi spuse că timpul de zbor pînă la Honolulu va fi de cinci ore.

– Sper că veți avea un zbor confortabil, doamnă, zise el zîmbind.

Phyl era sigură de asta.

La Honolulu o aștepta un elicopter de la ferma Kanoi ca să o ducă la Brad acasă. Zburară jos, de-a lungul plajei Waikiki, apoi se înălțară peste stîncile înalte, oferindu-i o priveliște asupra pietrelor negre și a oceanului de smarald cu pete de spumă care își tăia răsufarea. Înconjurară Diamond Head și coborîră deasupra casei. Phyl se uită la aceasta, uluită. Abia acum începea să-și dea seama cît de serios de bogat era Brad. Proprietatea familiei Kane arăta uriașă privită din cer, cum se întindea pe hectare de grădini verzi, pline de palmieri, pînă la marginea stîncilor.

Brad o aștepta pe pajiște. O porni în fugă, cînd elicopterul ateriză. Fața lui frumoasă se luminea de un zîmbet de mulțumire cînd o ridică în brațe.

– Doamne, mi-ai lipsit, spuse el strivind-o lîngă el. Asta e! zise el făcînd un gest mîndru cu brațul și ea se întoarse să se uite la casa lungă, joasă, cu o serie de pavilioane în stil hawaian, unite prin coridoare și pasaje acoperite.

– Nu e foarte diferită față de cum arăta pe vremea bunicului Archer, spuse Brad. Doar că a mai crescut puțin, bănuiesc.

Urcară treptele spre lanai, departe de soarele

fierbinte, în camerele răcoroase, la umbră. Casa era decorată simplu, în tonuri pale de verde castravete și mentă, cu perdele albe, simple, ușoare, și podele pale de marmură. Bufete și mese masive hawaiene, negre, antice, se amestecau cu mobile moderne și cu picturi luminoase, abstracte.

Servitorii erau chinezi, purtau jachete albe și papuci negri moi, care nu făceau nici un zgomot pe podelele de marmură; dar, în timp ce Brad o însoțea prin casă, Phyl observă că nu zîmbeau și își fereau privirile când serveau băuturile.

Brad o duse mai întâi să vadă cele trei tablouri de Hockney, mîndria și bucuria lui, apoi uriașele lui Rothkos din galeria cea lungă și delicatul Monet cu nuferi, din camera de zi. Mai erau tablouri de Edward Hopper și O'Keeffe și mulți alți pictori moderni pe care nu-i cunoștea. În cele din urmă, Brad o duse în sufrageria oficială și îi arătă portretele familiei.

— Acesta e Archer, spuse el, oprindu-se în fața unui portret al unui bărbat foarte frumos, cu păr blond gălbui și ochi albaștri, duri. El stătea înalt și foarte drept, într-un scaun de piele cu spătar înalt, cu mâinile strînse în fața lui, iar Phyl se gîndi că portretul părea că va crăpa de atîta încordare.

— Iar asta e Chantal, bunica mea, spuse el.

Phyl se uită fix la portret.

— Despre ea, n-am auzit.

— Chantal O'Higgins, spuse Brad cu amărăciune. Pe jumătate franțuzoică și pe jumătate irlandeză. Și o să auzi.

Phyl se gîndi că Chantal era frumoasă, o blondă

argintie, cu o gură bosumflată și o privire nesatisfăcută în ochi.

– Aici e Jack, tatăl meu, spuse Brad.

Portretul lui Jack nu era unul oficial ca al celorlalți. El stătea într-o parte, pe un armăsar negru, puternic. Cu un zîmbet semeț pe fața lui foarte frumoasă, era întruchiparea perfectă a unui tînăr fermier bogat, arogant.

– N-a vrut să pozeze pentru portret, explică Brad. Artistul a trebuit să-l prindă din mișcare. Acesta era calul lui favorit, Vulcan. Armăsarul își merita numele. A omorît cel puțin un om, despre care știu și eu.

– *L-a omorît?*

– Da. L-a aruncat jos. La o petrecere tipul se lăuda că poate călări orice cal, așa că Jack l-a urcat pe Vulcan. Brad rîse nepăsător. Bănuiesc că și-a primit lecția în mod cam dur.

Phyl se cutremură, întrebîndu-se ce fel de om fusese Jack, dacă făcuse așa ceva, știind că acel cal era periculos.

– Iar aici e mama mea, spuse blînd Brad. Rebecca.

Era un portret întreg, iar Rebecca era chiar atît de frumoasă cum o descrisese: o față netedă, ovală, ochi albaștri migdalați și păr negru ondulat ușor. Zîmbea și purta o rochie de șifon mulată, verde, legată cu panglici de satin, în stil *Empire*, pe sub sînii generos dezvăluiți. Ținea într-o mînă un buchet de crini crem, iar cealaltă se sprijinea grațios pe spătarul unui fotoliu broșat. Portretul Rebeccai avea ceva opulent și copleșitor de senzual: texturile bogate ale șifonului, ale satinului și ale brocartului;

strălucirea smaraldelor și diamantelor; luciul pielii ei. Era de parcă artistul o cunoștea prea bine, de parcă avusese o legătură amoroasă cu ea.

– E foarte frumoasă, spuse Phyl.

Brad ridică din umeri și se depărtă.

– Ei, asta-i. Toată familia.

– Cum? Fără frați și surori? zise ea tachinator.

El se încruntă.

– Nici unul care să conteze, spuse el abrupt, ieșind afară la soare.

Temperatura creștea și umiditatea era mare, iar Phyl zise că are impresia că se va topi, așa că se duseră să înoate.

Piscina avea douăzeci de metri lungime, era de un albastru marin și părea că se întinde la infinit, peste marginea stîncilor. Sări în ea și înotă spre locul care i se părea însuși capătul spațiului, apoi pluti pe spate, uitîndu-se la norii care se adunau pe cerul albastru.

– Aștia sînt nori de furtună, spuse Brad încruntîndu-se. Sper ca mîine să fie frumos. Plănuisem să te duc să vezi ferma.

Avusese dreptate, în legătură cu furtuna: pe la șase, fulgerele se abătura asupra mării și ploaia izbea insula. Ei stăteau culcați pe patul cu stîlpi, făcut din minunatul lemn strălucitor hawaian Koa cioplit pentru mama sa, în urmă cu peste patruzeci de ani. Cearșafurile îi dădeau lui Phyl o senzație sexy pe pielea răcorită, iar gura lui Brad era și mai sexy cînd începu să o sărute. Parfumul florilor și al plantelor verzi de junglă pătrundea prin fereastra deschisă și

ploaia bătea cu insistență pe acoperișuri. Părea atît de pașnic! Totuși, de data asta, cînd făcură dragoste, ea simți aceeași încordare pe care o văzuse în portretul tatălui lui. Și se întrebă care să fie motivul.

A doua zi dimineață, se treziră în zori, cu un cer albastru fără nori. Brad pilotă el însuși micul *Cessna* în scurtul zbor pînă la insula mare, în timp ce Phyl stătea alături de el, bucurîndu-se de priveliștea de jos. Pacificul era format din porțiuni de smarald, aquamarin și turcoaz mai pal, care se mișcau peste bancurile de nisip.

Apoi zburară peste vîrfurile vulcanului în centrul insulei, trecînd la mică înălțime peste păduri dese și canioane și peste kilometri nesfîrșiți de cîmpie, unde Phyl putea vedea paniolos, cowboy, călărind pe lîngă coloana lungă de vite *Hereford* care înainta încet – erau peste șaiszeci de mii, îi spuse Brad cu mîndrie. Trecură peste pășuni și peste malul plăt, mărginit cu piatră de lavă neagră, plin de bananieri și cocotieri care continuau spre terenurile de golf ca smaraldul și spre hotelurile rozalii ale stațiunii de odihnă.

Phyl se gîndi că nu era o priveliște blîndă. Era ceva brutal în marea înspumată care se arunca pe stîncile negre neregulate, apoi se înălța, sugea și se întorcea din nou în adîncimi necunoscute. Vîrfurile aspre și ravinele adînci, întunecat împădurite, păreau inaccesibile, iar întinderile de roci negre, vulcanice, erau neospitaliere. Dar asta era căminul lui Brad, moștenirea lui, dragostea lui.

Brad ateriză și, în timp ce avionul înainta pe mica

pistă, se întoarse să se uite la ea.

– Bun venit la ferma Kanoi, spuse el, zîmbind cu mîndrie.

Un jeep veni lîngă avion și ei ieșiră, iar un hawaian cu o pălărie mare, *Stetson*, le strigă:

– Bine ați venit, domnule Kane.

– Mulțumesc, Charlie.

Brad dădu mîna cu el.

– Doctor Forster, el e Charlie Kalapaani. El conduce ferma. O să fac un tur cu doctorița Forster, Charlie, spuse el urcîndu-se în Jeep.

De la micul aeroport, conduseră mașina pe o șosea îngustă, vreo zece minute, apoi intrară într-un bulevard lung, mărginit de uriași pomi hawaieni, bătrîni.

– Au fost plantați de bunicul meu, în urmă cu șaizeci de ani, îi spuse Brad cînd se îndreptară în viteză spre simpla casă de lemn a fermei. Era vopsită în alb și înconjurată de verande acoperite. Înăuntru era întuneric; mobilierul era din lemn de Koa lustruit; mai era acolo un tezaur al istoriei fermei Kanoi, cu mobilele originale lucrate de mînă, cu diverse obiecte și zeci de fotografii ale fermei și ale muncitorilor ei, de la începuturi.

– Archer a început cu cincizeci de pogoane, dintre cele mai proaste, pline de albiu adînci, unde vitele puteau să piară, iar după trei ani avea trei mii de pogoane de primă calitate, îi spuse Brad cu mîndrie. Își mărea suprafața în fiecare an și la fel a făcut și tatăl meu, pînă cînd acum ferma are peste trei sute de mii de pogoane. Asta fără să socotim întinderile

din Texas și Wyoming.

Phyl studie harta pe care i-o arătă el și spuse:

– Deci, pentru tine, n-a mai rămas teren de cum-părat.

– A, cred că mi-am făcut și eu partea, adăugînd ceva la moștenirea Kane, deși poate nu în același mod. Dar hotelurile alea și terenurile de golf de lîngă țărîm sînt pe teren Kane și sper că turismul va adăuga multe venituri noi în seifurile familiei Kane.

Ea îi zîmbi și zise, vrînd să-l necăjească:

– Deci, nu ești doar un chip frumos.

– Ai fi nebună dacă ai crede așa ceva, spuse el brusc rece. Munca e viața mea.

Ieși afară și stătu, umbrindu-și ochii, privind la terenurile împrejmuite.

– Știi să călărești? întrebă el.

Phyl rîse la acest gînd.

– Brad, sînt o fată de la oraș. Nu existau cai pe străzi, la Chicago. În afară de caii poliției.

El zîmbi:

– Atunci, luăm jeep-ul.

Buna lui dispoziție reveni, în timp ce se hurducăiau pe drumuri prăfoase, iar el îi spuse că avea peste o mie de cai, de rasă *Morgan*, de tracțiune și arabi, în două sute de padocuri și ocoale. Erau kilometri de conducte care aduceau apa în numeroasele rezervoare și jgheaburi, iar părțile mai joase erau plantate cu ierburi speciale și legume, în timp ce coastele mai înalte, mai ploioase, erau acoperite în mod natural cu boscheți și un amestec de ierburi hrănitoare.

Urmăriră șirul nesfârșit al vitelor care erau mînate în sus pe coaste, spre noi pășuni, în timp ce Brad îi explică felul în care lăsa cu regularitate terenuri care „se odihnesc” și se reînnoiesc și că la Kanoi există unele dintre cele mai bune vite de carne din țară, datorită acestui sistem.

Brad o recomandă cîtorva dintre sutele lui de salariați, cowboy și ajutoare la fermă.

– Dar eu sînt cel care comandă, spuse el cu fermitate. Și mă asigur ca nimeni să nu uite lucrul ăsta.

Phyl îi zise că asta sună cu ceva ce ar fi putut spune bunicul lui.

– Bineînțeles că a spus. Și tatăl meu la fel. „Tu ești stăpînul”, mi-a zis tatăl meu. „Și ai face mai bine să le amintești asta, în fiecare zi. Trebuie să faci ca fiecare om să știe, de la ultimul muncitor din fermă, pînă la cel mai înalt manager, că pămîntul ăsta îți aparține ție. Dacă un om se depărtează de linie, și-a pierdut slujba.”

Era după-amiază tîrziu, cînd decolară din nou și starea de spirit a lui Brad părea să se înalțe odată cu avionul, cînd trecură peste plaje și peste ocean.

Soarele apunea într-un portocaliu de flacără, cînd se ivi Kalani, cu vîrfurile ei vulcanice care se proiectau ca niște siluete la orizont și apoi apăru malul mărginit de cocotieri înalți.

Un servitor chinez aștepta într-un jeep deschis și, în timp ce se îndreptau spre casă, Brad îi arătă insula lui dragă.

O duse să vadă padocurile imaculate, cu balustrade albe, în care erau caii arabi pe care îi creșteau,

vitele premiate care foiau prin pășuni și grădinile tropicale perfect îngrijite care înconjurau casa. Iar Phyl se minună de frumusețea și perfecțiunea a ceea ce vedea. Ea înțelese, în cele din urmă, pasiunea lui Brad pentru Kalani. Era un adevărat paradis.

Casa în sine avea o structură simplă, întinsă, care se vedea că se extinsese de-a lungul anilor. Podelele erau din lemn neted de culoare închisă; pereții erau albi. Era mobilată simplu, cu antichități de pe insule și cu canapele confortabile, îmbrăcate în in de culoarea nisipului.

Camera lui Brad era simplă, ca o chilie de călugăr, fără măcar un covor pe podeaua lustruită de lemn. Patul mare, cu stâlpi răsuciți, era din lemn de Koa și era îmbrăcat în plasă, contra țințarilor. Restul mobilei consta doar dintr-un scaun de lemn chinezesc și un bufet scund de abanos, cu o fotografie înrămată, alb-negru, a Rebeccăi, privind de sus spre aparat. Părul ei lung, drept, era strâns la spate, cu o floare în el, și purta o rochie de seară, neagră, de catifea.

— Avea, cred, vreo treizeci de ani atunci, spuse Brad. Era înainte de divorț.

Phyl îi aruncă o privire surprinsă; nu menționase nici un divorț. Dar tocmai atunci apărură un servitor cu valizele lor și Brad nu continuă.

Un uriaș doberman, cu ochi arzători, cafenii-roșcați, și cu o blană neagră și lucioasă ca și rocile negre de lavă ude, năvăli brusc în cameră. Phyl se dădu înapoi cu un țipăt speriat, dar câinele o ignoră, sărind la Brad cu lătrături bucuroase. Brad rîse când

mîngîie cîinele, scărpinîndu-l în spatele urechilor și vorbindu-i încet, în hawaiană. Îi spuse lui Phyl că-l chema Kanoi, la fel cum se numea și ferma.

El văzu că ei îi era frică și îi spuse liniștitor.

– Reputația dobermanului induce în eroare. E simplu. Un om, un cîine. Își consacră devotamentul doar stăpînului lor.

El mîngîie capul masiv al cîinelui și acesta se uită la el cu devotament.

– Vezi ce docil e? Blînd ca un miel.

Phyl se cutremură, cînd se uită speriată la cîinele puternic. Brad își puse brațul în jurul ei și cîinele sări imediat în picioare. Se uită la ea urît, încordat ca un arc de oțel. Ea își aminti de rănille teribile ale lui Bea și se cutremură; știa că un cîine puternic ca acesta putea rupe un om în bucăți, în cîteva minute, dacă voia, dar din fericire, o ignora, dacă Brad nu o atingea.

În timp ce Brad se duse să stea de vorbă cu administratorul grajdurilor, Phyl făcu un duș și se schimbă într-o rochie simplă, neagră, din jerse de mătase. Își ridică părul în sus ca să-i fie mai răcoare și își puse în el o floare roșie de hibiscus. Apoi adăugă niște cercei lungi de cristal și un strop de *Bellodgia* și ieși în lanai să-l aștepte.

Aerul umed de seară i se lipea de piele și ventilatoarele din tavan aruncau răcoare pe ea cînd stătea sprijinită de balustrada lanaiului, inspirînd divesele parfumuri tropicale ale plantelor de junglă și ale florilor care se deschid noaptea, ascultînd orăcăitul broaștelor de copac, țîrîitul greierilor și filfîitul aripilor

nevăzute din copacii înalți. Nu-l auzi venind pe Brad și nu știa că era acolo și o privea, pînă cînd acesta zise:

– Ai idee cît de mult semeni cu mama mea? Cu părul ridicat așa și cu floarea în el, așa cum obișnuia ea să-l poarte.

Vocea lui avea o nuanță tăioasă și Phyl se întoar-se să se uite la el, uimită.

– Mama ta era frumoasă, așa că o iau drept un compliment.

– Am văzut asta imediat, cînd ne-am întîlnit în avion. Te-am remarcat la aeroport. Ai chiar și mersul Rebeccăi, același pas lung, ușor.

Ea zîmbi.

– De asta ai vrut să mă vezi din nou? Pentru că arăt ca ea?

Brad rîse. Își puse brațul în jurul ei.

– Doamne, nu. N-am vrut să o mai văd niciodată pe femeia aia. Pe *tine* am vrut să te mai văd. Pe deș-teapta și strălucita doctoriță Phyl, a cărei putere asupra bărbaților e de așa natură încît cred că ar putea convinge și un rege să se despartă de secretele cele mai intime.

O strînse lîngă el, inspirîndu-i parfumul.

– Ce secrete ai dori să-ți spun în seara asta? murmură el printre sărutări.

– Despre Rebecca! sugeră ea în continuare, curioasă.

El clătină din cap.

– Mai întîi, ar trebui să-ți vorbesc despre bunica mea, unica Chantal. Rîse amar. Doamne, bărbații

din familia Kane știau cu adevărat să-și aleagă femeile. Fiecare dintre ele era o cățea de clasa întâi.

Îi dădu drumul și începu să măsoare podeaua, urmat de cîinele care nu se depărta de el. Phyl se sprijini de balustradă, uitîndu-se la el cum vorbea.

— Era în anii 1920, spuse el. Archer era încă foarte tînăr cînd a întîlnit-o pe Chantal. Iar ea era și mai tînără și purta nepotrivitul, dar, ah, atît de impresionantul nume de O'Higgins. Numele de O'Higgins însemna bani — bani serioși — pe două continente. Chantal era pe jumătate irlandeză și pe jumătate franțuzoaică și era moștenitoarea răsfățată, încăpățînată, a averii O'Higgins în domeniul coniacului. Se uită cu furie la Phyl. Ai văzut portretul. Ai văzut ce frumoasă era. Blondă pal, cu privirea aceea supărată în ochii ei albaștri. Avea pielea ca laptele și o gură foarte tentantă și, de data asta, Archer s-a îndrăgostit pînă peste cap. Și bănuiesc că și ea la fel. În fond, el era un bărbat foarte frumos și o dorea la fel de tare cum îl dorea și ea.

Chantal a fugit cu el în Honolulu, apoi Archer a adus-o aici, la Kalani. Dar *ea ura insula asta*. Doamne, cît de tare o ura! Ea a fost șocată cînd a văzut cabana primitivă, din lemn; ura insectele și vitele și vîntul care arunca valurile Pacificului în stînci, în zilele de furtună. Se plîngea că umiditatea și căldura o să-i facă pielea ca sugativă. Spunea că servitorii sînt neglijenți și leneși și jura că unele dintre fete aveau cu soțul ei o legătură mai mult decît doar ca între stăpîn și servitor. Probabil că avea dreptate, dar, în ciuda tuturor plîngerilor ei, bănuiesc că îl iubea, sau,

cel puțin, îl dorea suficient ca să rămînă.

Culturile lui Archer n-au mers niciodată bine. Ana-nașii se uscau, trestia de zahăr se ofilea și ierburile sălbatice acopereau terenurile necultivate. Dar a cumpărat o turmă de vite *Hereford* și a adus cu vaporul niște cai mai buni. Îi ținea prin văile părții de vest a insulei, îngrijite de paniolos. Era greu, dar vitelor le mergea bine și, brusc, Archer își dădu seama de noile posibilități ale terenurilor sale.

Îi spuse lui Chantal că voia să se extindă, să cumpere mai mult teren pe insula principală și că avea nevoie de banii ei. Dar Chantal era dificilă. Era însărcinată, era plictisită la nebunie și supărăcioasă. În cele din urmă, a fost de acord, după multe certuri înfierbîntate, dar i-a dat banii puțin cîte puțin, zăpăcindu-l. Totuși, a reușit să cumpere prima mie de pogoane pe insula principală.

Apoi, Chantal a născut un fiu, Jack și, cît putu de curînd după aceea, îi părăsi pe amîndoi și plecă la San Francisco. A spus că nu mai voia să aibă de-a face cu nici unul dintre ei, niciodată. Nu mult după aceea, Archer a aflat că a fugit cu altcineva și a divorțat de ea.

Brad se opri din umblat și îi zîmbi lui Phyl. Dar ochii lui de gheață nu zîmbeau, cînd spuse ridicînd din umeri:

– Asta era Chantal, *draga mea bunică*.

– Dar cum a rămas cu fiul ei, Jack? A văzut-o vreodată?

– A văzut-o, spuse cu tristețe Brad. Mulți ani mai târziu, în condiții despre care n-aș vrea să vorbesc

acum.

– Deci Archer l-a crescut singur pe Jack, pe insulă?

– Aproape. S-a recăsătorit, la scurtă vreme mai târziu. Brad rîse. El spunea întotdeauna că fusese forțat să o facă. Avea nevoie de bani ca să cumpere noi terenuri pe Insula Mare. Avea nevoie de o rasă nouă, mai rezistentă de vite, cai mai buni, oameni pricepuți. El spunea că insula, ferma și fiul lui erau cele trei pasiuni ale sale. Femeile veneau pe ultimul loc.

Știi, femeile erau un lucru ușor pentru un bărbat ca Archer. Nu trebuia niciodată să le caute, erau acolo cînd le voia. Și spunea că prefera să le cumpere în bordeluri, în Honolulu sau în San Francisco, acolo unde produceau mai puține necazuri și erau mai distractive.

S-a dus în Europa să caute vite noi, dar fiind Archer, era în căutarea unei neveste noi. Era frumos și putea fi fermecător, dar era un bărbat dur și era hotărît să nu-i stea nimic în drum cînd dorea ceva. Și exact atunci își dorea o avere.

Brad rîse admirator.

– Așa încît s-a căsătorit cu una. Ridică din umeri. Ce altceva putea face un tip bine și tînăr, cu un viitor strălucit, dar fără bani?

– Și ce s-a întîmplat cu ea?

– Nici ea nu a rezistat mult. S-a întors acasă și cu asta, basta. Pînă cînd, după ani de zile, Archer i-a adus lui Jack un frate vitreg, despre care acesta nu știa nimic.

– Și?

El ridică din umeri.

– A plecat și el. Bănuiesc că fratele vitreg n-a putut suporta nici el Kalani.

– Sau poate nu l-a suportat pe Jack? În fond, Jack fusese primul acolo. Iar voi, cei din familia Kane, țineți foarte mult la bunurile voastre.

– Jack îl ura, spuse el brusc. Și pe bună dreptate. Dar asta e o poveste lungă și una despre care nu am chef să vorbesc.

Se depărtă, prost dispus, iar mai târziu luă o cină tăcută, de parcă el ar fi simțit că spusese deja prea mult. După aceea, o lăsă la ușa camerei ei, doar cu un sărut scurt.

– Trebuie să fii obosită, zise el brusc. Culcă-te.

Phyl așteptă cîteva momente. Apoi se duse în picioarele goale în lanai, să-l caute, dar el dispăruse deja. Luna mare scâlda insula într-o lumină argintie și își lua respirația de frumoasă ce era, mai frumoasă ca înainte. Dar ea nu prea observa. Se gîndea că, sub fațada politicoasă, fermecătoare a lui Brad, el era bărbatul cel mai complex pe care îl întâlneau vreodată.

Se întoarse prin casa tăcută și se opri în fața camerei lui Brad. Ușa era deschisă și era aprinsă o lampă, dar putea vedea că era pustie. Brusc curioasă, ea intră și merse în vîrfurile picioarelor la bufetul de abanos. Luă fotografia Rebeccăi și se uită la ea, fascinată. Putea vedea că Brad avea dreptate. Ea semăna cu Rebecca; ochii mari cu un aer speriat, aceeași gură mare, pielea pală și părul lung, negru. „Ai chiar și mersul Rebeccăi”, spusese el.

Să fi fost acesta motivul real pentru care era atras spre ea? se întrebă singură, cu un tremur de teamă. Și de asta, oare, simțea el că-și poate deschide sufletul în fața ei, în legătură cu trecutul?

Se uită cu nervozitate în jur. Nu era nimic altceva personal în cameră, nici măcar o carte pe noptieră. Dulapul mare din perete, în care se putea intra, era la fel de ordonat și impersonal ca-și dormitorul. Totul era la locul lui: hainele în șir, cămășile în sertare ce aveau partea din față de sticlă, pantofii toți într-un rînd. Își trecu mîna peste șirul de umerase și își îngropă fața în tweedul moale al hainei lui, dorindu-l brusc, vrînd să-l simtă, pe el și aroma lui. Cînd trase haina spre ea, văzu un sac mototolit, verde, de pînză băgat într-un colț.

Arăta vechi și total nepotrivit. Nu arăta a genul de sac pe care l-ar folosi Brad vreodată. Ezitînd, se uită la el. Apoi, curiozitatea o învinse și îl trase spre ea. Înăuntru văzu un amestec de obiecte feminine de călătorie, cosmetice, perie de păr, bluze de bumbac, pulovere.

Înfierbîntată de vinovăție, ea închise fermoarul sacului și îl împinse la loc, în colț. Își spuse repede că, desigur, Brad invita și alte femei aici. De ce n-ar face-o? Era un bărbat atrăgător. Multe femei ar fi fericite să vină aici. Totuși, conținutul sacului verde nu avea obiectele sofisticate pe care s-ar fi așteptat să le aibă femeile din viața lui Brad Kane. Erău lucruri obișnuite, ieftine, pe care le-ar avea orice femeie tînără.

Nu era treaba ei, își spuse Phyl cu vinovăție, cînd

se grăbi înapoi în camera ei. Ea încălca domeniul particular al lui Brad și ar fi trebuit să-i fie rușine de ea însăși. Și așa se și simțea. Totuși, se întreba despre fata care își lăsase acolo sacul de voiaj.

Se dezbracă și se băgă goală în așternut, apoi rămase trează mult timp, așteptînd reîntoarcerea lui Brad, sperînd că va veni la ea. Dar el nu veni și, cînd adormi în cele din urmă, se întrebă din nou în legătură cu Rebecca și cu trecutul care îl tulbura atît de adînc, în legătură cu Jack și cu fratele lui vitreg, care sosise brusc, nu se știe de unde, ca aproape să-i ruineze viața.

Capitolul 22

Nick Lascelles se întoarse la Antibes cu vestea că nu aflate nimic despre fondul *Flora Beale*, decît că era administrat de banca din Londra, ale cărei instrucțiuni erau să mențină căsuța așa cum era, la infinit. Erau mai mult decît destui bani ca să se facă lucrul ăsta, iar banca bănuia că intenția donatoarei era ca proprietatea să fie păstrată ca un muzeu sau un fel de monument. Banca spusese că numele și amănuntele erau confidențiale și că avea de gînd să le dezvăluie – doar dacă poliția era implicată și devenea o chestiune oficială, bineînțeles.

– Așadar, am revenit de unde am plecat, le spusese Nick lui Bea și lui Millie la prînzul de la hotel. Singura legătură pe care o mai avem este cheia pe ca-

re am găsit-o în căsuță.

Scoase din buzunar cheița argintie și o puse pe masă. Se uitară cu toții la ea. Era mică, anonimă, ca orice altă cheie.

– Poate că e de la o valiză sau un cufăr, sugeră Bea.

– Singurul cufăr pe care l-am găsit în casă era în debara și nu era încuiat.

– Poate e vorba de un bufet?

El negă încet din cap.

– Nu e nici un bufet încuiat. Guvernanta Beale își ținea secretele sub saltea. Doar dacă...

Se gîndi un moment.

– Îți amintești cît de abrupt se termina documentul, aproape la mijloc? Ea nu spunea ce s-a întîmplat pe insulă, doar că au ajuns acolo. Și că ea nu se putea pune cu dușmanul – înțelegînd că acesta era tatăl lui Johnny. Nu și-a încheiat povestirea, nu scrisese nici măcar *Sfîrșit*.

– Vrei să spui că această cheie deschide ușa spre locul unde ea își ținea restul secretelor? Întrebă Millie.

– Aș pune pariu pe ghetetele mele că e așa. Nick studie din nou cheia. Uite, are un număr gravat pe ea. Zîmbi cocoșește la Millie. Acum, spune-mi unde și-ar ține secretele o bătrînă doamnă cumsecade, care ascultă de legi?

– La bancă, răspunse prompt Millie.

El aprobă din cap.

– Bănuiala mea este că această cheie este cea de la o cutie depozitată în seif, la o bancă. Problema noastră este, la care bancă?

Bea oftă, învinsă.

– Trebuie să fie sute, aici, de-a lungul Coastei.

Nick le zîmbi încrezător.

– Atunci, eu trebuie să fac pe detectivul și să o găsesc pe cea bună, nu-i așa?

Imediat după-amiază, Nick se grăbi spre noua lui misiune, iar Bea hotărî să verifice progresele de la vila *Mimosa*. Bucătăria și cîteva noi băi erau în curs de instalare și acolo mișunau tîmplari, faianțari, zidari și zugravi. Vila era încă ascunsă sub o masă de schele, dar piscina era aproape gata și un grădinar lucra cu echipa lui ca să readucă terenul la fosta lui măreție.

Decoratorul lui Millie avea noua lui dată limită și intenționa să o respecte, mai ales în vederea consistenței bonificații pe care i-o promisese și ea era satisfăcută că, deși casa nu era complet terminată, cel puțin, peste cîteva zile, o parte din mobile vor fi la locul lor și avea să fie locuibilă.

Millie intenționase să meargă cu Bea la vilă, dar apoi îi spusese că se simțea neobișnuit de obosită.

– Am să te las să te duci singură, fată dragă, zise ea sărutînd-o de rămas-bun. Poți să mă informezi cum merge, cînd te întorci.

Millie îi făcu semne de rămas bun lui Bea și se duse fericită pe terasă, la locul ei favorit, care dădea spre mare.

Chemă un chelner și ceru un pahar de coniac, ca să se învioreze. Oftînd satisfăcută, se uită la pini și la măslini, la florile tropicale roz și purpurii și la marea albastră, argintie. Se gîndi că dintre toate locurile din lume pe unde călătorise, acesta era favoritul ei.

Femeie proastă, își spuse în sinea ei, zîbind,

spui asta despre fiecare loc pe unde umbli. Știi deja că nu e doar locul; ci compania pe care o ai. Pe vremuri, cînd erai tînăra și veselă, era totdeauna un bărbat. Iar acum, că ești bărină, e această fată dragă, Bea. Știi că îți amintește de tine însăși la vîrsta ei, deși tu nu lăsaai niciodată să se vadă singurătatea și vulnerabilitatea ta. Totdeauna ai fost mîndră de lucrul ăsta, totdeauna ai acoperit totul cu o atitudine de tipul cui dracu' îi pasă.

Ea rîse, gîndindu-se că era prea tîrziu să-i pese acum de toate astea. Copiii vor sosi în curînd și vila *Mimosa* era aproape gata. Își făcuse planurile, se asigurasă ca totul să fie așa cum dorea ea.

Millie își sorbi fericită coniacul, privind spre Mediterana. Păsări de mare treceau zgomotoase pe deasupra capului, soarele îi încălzea brațele ei goale și o briză ușoară foșnea în palmieri. Ea scoase un oftat de pură mulțumire, punînd jos paharul, se lăsă confortabil pe pernele fotoliului și închise ochii.

Dormea dusă cînd durerea de inimă o cuprinsese, cum se întîmplase de atît de multe ori în ultimii ani. Doar că, de data asta, avea să fie ultima dată. Zîmbea cînd a murit.

– Nu-mi vine să cred, urlă Bea cînd i se spuse. Nu-i adevărat. Vă rog, vă rog, spuneți-mi că nu-i adevărat.

Își simțea inima de parcă ar exploda de durere, cînd se întoarse spre Nick cu o față cenușie.

– Millie era prietena mea, șopti ea. Era bună și blîndă și generoasă. Cînd eram pierdută și speriată,

m-a luat în viața ei și m-a făcut o parte din aceasta.

Începu să plîngă, cu suspine mari, grele, urîte, care aproape că o sufocau.

– Ah, Nick, de ce a trebuit să i se întîmple asta acum? De ce? Nu e drept.

El o ținu, așa cum tremura în brațele lui. Îi plăcuse Millie, văzuse bunătatea ei sub exteriorul aspru și era șocat și trist că ea dispăruse. Dar era dezolat pentru Bea; persoana ei fragilă părea că se dezintegrează sub această nouă lovitură. Își strînse brațele în jurul ei, vrînd să-i dea puterea lui, sprijinul lui.

Ea vorbea incoerent despre Millie, spunînd că trebuia să o sune pe Phyl, că Phyl era prietena lui Millie. El îi spuse să nu se îngrijoreze, că o va suna pe Phyl și îl va suna pe avocatul lui Millie din New York; el o să aibă grijă de toate. Dar, mai întîi, o duse pe Bea în camera ei și chemă doctorul să-i dea un calmant.

Avocatul, John Hartley, aranjă ca funerariile să aibă loc peste două zile. Îi spuse lui Nick că nu va putea participa, dar că va veni să rezolve treburile doamnei Fenwick la sfîrșitul săptămînii.

Era imposibil să o găsească pe Phyl. Nick lăsa mesaje în fiecare zi pe robotul de la telefon, spunînd că suna în legătură cu Millie Fenwick, că era urgent, cerîndu-i să-l sune, dar ea nu răspunse.

– Probabil că a plecat, spuse Bea, dezolată că Phyl avea să lipsească la ultimul mare eveniment al lui Millie.

Ziua funerariilor fu limpede, albastră și însorită.

– E o zi perfectă, spuse Bea cu tristețe. Este exact așa cum ar fi dorit-o Millie.

Ei erau singurii participanți, în afara unui grup de chelneri în haine negre și personal al hotelului, care se țineau discret mai în spate, arătându-și acest ultim respect față de Millie Fenwick, nu pentru că fusese o femeie generoasă ci pentru că, așa cum sperase ea, țineau cu adevărat la ea.

Bea puse pe mormînt un buchet de trandafiri roz și crini albi, florile favorite ale lui Millie. Stătu un moment tristă, ținîndu-și capul plecat. Puse degetele la buze și îi trimise un sărut de rămas-bun, apoi, cu brațul alinator al lui Nick în jurul ei, plecă încet.

Bea nu putu suporta hotelul fără Millie și decise să se mute în vila *Mimosa*, deși nu era încă terminată.

Ea își lăsă capul pe umărul lui Nick cînd plecară de acolo cu mașina mare, neagră, funerară, gîndindu-se ce zi fericită ar fi trebuit să fie asta pentru Millie. Ca și pentru ea. Avea să locuiască în casa visurilor ei, doar că, acum, fără prezența puternică a lui Millie, totul părea cumva fără însemnătate. Mașina coti la poarta mare de fier și ea deschise ochii în timp ce înaintau în tăcere pe aleea cu prundiș a vilei *Mimosa*.

Iar acolo, stînd pe trepte, și avînd la gît etichete de identificare de la linia aeriană, arătînd pierduți și uitați, erau doi copii mici, palizi, cu un aer speriat.

– *Sînt Scott și Julie Fenwick*, gîfii Bea îngrozită.

Ea uitase complet că soseau azi. De fapt, uitase cu totul de ei.

Ușurată că putea să-și predea răspunderile, reprezentanta liniei *Air France* alergă către ei. Ea le spuse că, văzînd că nimeni nu-i așteptase la aeroport, fusese îngrijorată. La linia aeriană era adresa de la vila *Mimosa*, așa că ea îi adusesese aici. Scă-

pînd de răspundere, ea plecă în grabă, înainte ca ei să se răzgîndească.

Bea se uită cu tristețe la copii, apoi la Nick.

– Ce ne facem acum? șopti ea.

Cu ochii mari, speriați, cei doi copii se uitau la ei. Semănau ca două alune: aceeași față rotundă cu pistrui, ochi albaștri și păr castaniu strălucitor; al ei era stîns în coadă de cal, cu funda care îi alunecase în jos. Băiatul luă mîna surorii sale, fără să spună nimic, așteptînd temător ce li se va întîmpla în continuare.

Scotty Fenwick simți din nou nodul în gît, ceea ce însemna că trebuia să se lupte să nu plîngă. Înghiți în sec, uitîndu-se fix la femeia și la bărbatul care priveau la ei de parcă nu ar mai fi văzut doi copii pînă atunci. El simți mîna mică, fierbinte, a lui Julie strîngîndu-o și mai tare pe a lui, iar el înțelese că trebuia să fie curajos, de dragul ei. Nu i se spusese lui, după funerariile mamei și ale tatei, că el trebuia acum să fie bărbat și să aibă grijă de sora lui? Știa că era adevărat. Erau doar ei doi acum, în fața lumii. Dar lumea era acum cu mult mai mare față de micul oraș în care trăiseră întotdeauna, unde îi cunoșteau pe toți și toți îi cunoșteau pe ei. Străinii ăștia îi priveau de parcă nu auziseră niciodată de ei. Iar femeia nu putea fi mătușa lor, Millie. Nu trebuia oare să fie bătrînă?

El își trecuse protector brațul în jurul umerilor lui Julie, așteptînd ca ei să facă ceva. Oamenii le făcuseră diverse lucruri: îi trimiseseră să locuiască în diferite locuri, le dăduseră să mănînce, le zîmbiseră mult, cu acel aer special de milă în priviri.

– Noroc pe voi, spusese, că aveți o mătușă

bogată, în sudul însořit al Franței. Noroc pe voi să vă duceți să locuiți într-o vilă elegantă.

– Da, sigur, mormăise el cu amărăciune, noroc pe voi!

Femeia cu părul roșu îi zîmbea acum.

– Bine ați venit la vila *Mimosa*, Scott și Julie, zise ea călduros. Băiete, ce bucuroși sîntem să vă vedem. Sărmani copii, arătați obosiți. Veniți înăuntru și o să vă arăt camerele voastre. Millie le-a aranjat special pentru voi.

Scott se uită în jos, la Julie. Expresia ei era indiferentă, așa cum fusese mereu în ultima vreme. De parcă își pusese emoțiile la punctul neutru, Julie nu plînsese niciodată de la funerarii, deși înainte plînsese butoaie de lacrimi. La fel și el, urlase ca un lup uneori, ca să dea drumul durerii. Și furiei, pentru că, Doamne, cît de furios fusese. Furios pe ceea ce făcuse ca mama și tatăl lor să moară; furios pe ei că muriseră; furios pe el că nu era destul de mare și de puternic ca să aibă grijă de Julie. Furios că nu putea da ceasul înapoi și să facă totul să fie cum era, toți patru în căsuța mică, galbenă, de fermă, cu copacii de piper în jurul ei, din care cădeau frunze pe pajiște. Îi promisese chiar lui Dumnezeu că nu se va mai plînge niciodată că trebuie să curețe frunzele alea, dacă i-ar aduce înapoi pe mama și pe tata. Dar se părea că Dumnezeu nu aprecia tînguilele.

Și acum, iată, era aici cu Julie, într-o țară străină, care se numea Franța, unde toți vorbeau ceva ce el nu înțelegea, cu doi străini, într-o casă uriașă care se numește vila *Mimosa* și care arăta ca-n filme. Pentru că, deși zîmbeau la el, erau tot niște străini. Și adevărul era că era speriat. Și îi era dor de aca-

să.

– Ești mătușa mea Millie? spuse brusc Julie, uitându-se bănuitoare la femeie.

Scott îi dădu un ghiont rapid cu cotul. Nu o avertizase oare să nu spună nimic, să nu pună întrebări? Îi spusese să-l lase pe el să se îngrijească de toate, că nu vor sta aici. Las' pe el, spusese, și vor fi din nou acasă, curînd.

– Dar, Scotty, unde e acasă? Întrebuse plîngînd Julie și acel nod îngrozitor îi venise din nou în gît. Nu avea nici un răspuns: nu știa. Acum, nu mai știa nimic. Avea doar nouă ani și nu voia încă să fie bărbat. Voia doar ca viața să fie așa cum fusese.

– Eu sînt Bea French, spuse femeia, aplecîndu-se și sărutîndu-o pe Julie pe obraz. Se aplecă și spre el, dar el se retrase. Nu mai voia sărutări de la alți străini.

– Iar eu sînt Nick Lascelles.

Bărbatul întinse mîna și Scott i-o acceptă fără voie.

– Sîntem prieteni ai mătușii voastre, Millie, spuse el. Haideți înăuntru; să vă arătăm casa.

Scott luă din nou mîna lui Julie și îi urmară înăuntru. El se uită surprins în jur în holul cel mare. Nu erau mobile, nici ghetе cu noroi aruncate într-un colț, nici haine atîrnate pe un cuier, ca acasă.

– Locul ăsta arată de parcă nimeni nu locuiește aici, spuse el cu vocea lui caraghios de gravă, care îl făcea pe tatăl lui să rîdă.

– Mătușa voastră, Millie, a pus să se renoveze vila special pentru voi, spuse liniștit Bea. A vrut să fie gata cînd veniți voi aici, dar încă nu e prea multă mobilă. Doar la bucătărie și în dormitoare.

– Și mai e și piscina, adăugă Nick. Nu uita de

asta.

– E o piscină? ochii oboși ai lui Scott se luminară o clipă, interesați.

– Sigur, e o piscină, spuse repede Bea. Și o plajă în apropiere și multe bărci pentru pescuit.

– Aha!

Scott ridică din umerii lui slabi, obosit, uitându-se urît la Julie, cînd ea alergă la Nick și își puse încrezătoare mîna într-a lui.

Ea se uită în sus la el și sîsîi plîngîcios:

– Unde-i mătușa mea Millie?

Bea îi aruncă lui Nick o privire care spunea că ea consideră adevărul prea aspru pentru acești copii tulburați emoțional în momentul acela.

– Mătușa Millie n-a putut să fie aici azi.

Julie se uită la ea.

– A murit, nu-i așa? Ea își întoarse privirea tristă spre Nick. Așa ni s-a spus și cînd mama și tata au murit. Au spus că ei nu mai pot fi împreună cu noi.

Ah, Doamne, se gîndi Scotty, luptîndu-se din nou cu nodul acela din gît. Julie are dreptate. Asta ne-au spus. Ah, Doamne, ce-o să mai fie acum cu noi? Au spus că ea e singura noastră rudă... acum nu mai avem pe nimeni... nimeni... sîntem orfani... într-o țară străină... cu străini.

Nick spuse blînd:

– Îmi pare rău, Julie, dar totul rămîne în regulă. Bea și cu mine o să avem grijă de voi.

– *Eu* am să am grijă de ea, mormăi Scotty. Ea e sora mea.

– Bea, părul meu e s-sburlit, spuse Julie, sîsîitul ei devenind mai pronunțat, cum se întîmpla totdeauna cînd era obosită sau necăjită. Și am nevoie

de baie..

Ea căscă obosită, cînd o urmară pe Bea la etaj, ținîndu-se încă strîns de mîna lui Scott.

– Ține minte, să nu spui nimic, îi atrase el atenția cînd Bea deschise ușa și le arătă o cameră roz plină de volane, potrivită pentru o prințesă.

– Millie a știut că-ți place culoarea roz, spuse Bea, cînd fetița scoase un țipăt de încîntare și alergă spre menajeria de animale de pluș care o așteptau pe scaunul de la fereastră.

– Și culoarea ta preferată e verde, Scott, zise ea, zîmbindu-i și lui.

– Nu-mi pasă, mormăi Scott, ridicînd indiferent din umeri.

El se îndepărtă ignorînd-o pe sora lui care se bucura la vederea păpușii mari ce o aștepta în mijlocul patului cu patru stîlpi.

Era prea mult deodată. El nu mai putu opri nodul acela în gît, lacrimile amenințau să se reverse așa că ieși în fugă din cameră.

Rămase în hol, cu umerii încovoiați, cu pumnii strînși băgați în buzunare. Chiar și din spate, Nick știa că el plîngea și că nu voia să-l vadă nimeni.

El spuse:

– E bine să plîngi, Scott, dacă simți nevoia. Ți s-au întîmplat multe lucruri triste. Mai întîi mama și tata, iar acum, mătușa Millie.

– Ce-i pasă *ei*? spuse el cu o voce încordată, gîtuită. Nici măcar nu ne *cunoștea*.

– E adevărat că Millie nu v-a văzut niciodată, dar știa totul despre voi. Și ceea ce știa o făcea să-i pese. Era o femeie bătrînă, dar ne-a spus că n-a fost mamă niciodată și acum putea să fie. Aștepta

cu nerăbdare lucrul ăsta, Scott. Să fie cu tine și cu Julie și să aibă grijă de voi.

Îl bătu ușor pe umăr pe Scott.

– Ai avut o călătorie lungă, băiete. Ești obosit și pun pariu că ți-e foame. Ce-ar fi ca tu și cu mine să mergem la bucătărie să căutăm ceva de mâncare, iar apoi poate să mergem să vedem piscina aia?

Scott își trase nasul, zgomotos. Tot nu se uita la Nick, dar îl urmă. Se așeză la masa din bucătărie, ținând capul în jos, în timp ce Nick căuta în frigider și în congelator.

Nick scoase un fluierat uimit. Scoase câteva pachete.

– Buna, bătrîna mătușă Millie, spuse el cu un zîmbet. Știa că o să le placă celor doi copii americani ai ei. Cîrnați și cartofi prăjiți.

Ochii lui Scott se ridicară cu interes, dar nu zise nimic. Apoi, Julie alergă în bucătărie și se cățăra pe un scaun, alături de el. Legăna în brațe o broască verde de pluș, uitîndu-se în tăcere la Nick și la Bea care pregăteau mîncarea.

În cele din urmă, își duseră farfuriile afară pe terasă și se așezară toți în jurul mesei, încercînd să înghită mîncarea, dar cu toții se sufocau. Chiar și Nick nu mai avea anecdote, iar Scott și Julie se uitau tăcuți în farfurii.

Nick îi aruncă lui Bea o privire disperată și văzu că ea avea lacrimi în ochi. El știa că era pe punctul de a claca. Era deja prea mult. Millie, înmormîntarea, copiii.

– Uite, strigă brusc Julie. Arată cu degetul. Acolo.

Un cîine mare ieșise tîrîș dintre boschetele de la marginea pajiștei și stătea uitîndu-se la ei, adulme-

cînd aerul plin de speranță.

Cîinele avea picioare lungi și blana creată, murdară, neîngrijită – și era flămînd. După un moment, foamea îi învinse precauția și veni spre ei, mai mult tîrîș, aproape pe burtă. Se culcă jos la picioarele lui Scott, își puse atent botul între labe și ridică spre el niște ochi mari, cafenii, rugători.

Scott se uită fix la cîine. Se gîndi că expresia din ochii acestuia semăna cu cea pe care o văzuse în ochii lui proprii, uitîndu-se în oglindă. Brusc, își dori acest cîine mai mult decît își dorise ceva în toată viața pînă acum. *În afară, bineînțeles, de a putea da ceasul înapoi.* Dar cîinele era unul vagabond, știa că oamenii aceștia n-au să-l vrea în vila lor elegantă.

Cîinele nu putea fi niciodată al lui și de aceea nu putea să-l atingă.

Uitîndu-se la cîine, Bea se gîndi că avea multe în comun cu ea și cu micii orfani ai lui Millie. Ei nu spuneau nici o vorbă, dar vedea dorința din ochii lor albaștri și știa că găsise măcar o cale să spargă gheața din jurul inimilor lor.

– În regulă, potaie, spuse ea, ești primită.

Scott își împinse scaunul cu o exclamație de încîntare. Își aruncă brațele în jurul cîinelui. Nodul din gît îi dispăru ca prin farmec, iar cînd cîinele îi linse mîna, el se trezi că rîde. *Rîd*, se gîndi el, uluit. *Rîd din nou.* Și o împunse pe Julie în braț.

– O să doarmă pe patul meu.

– Nu, pe al meu.

– Puteți să-l aveți amîndoi, zise Bea repede.

– Cum o să-i spunem? Întrebă Julie emoționată, urmărindu-l pe Scott cum îl hrănește din cîrnații lor. Cîinele devoră totul și se așează, cu o ureche zdren-

țuită lăsată în jos, cerînd fericit mai mult.

– E o potaie! spuse Bea rîzînd. Ce-ați zise de Poochie?

În sfîrșit, se comportau din nou ca niște copii și nu ca niște pitici extenuați din punct de vedere emoțional și mulțumi cerului pentru cîine. Se uită la Nick și știa că același gînd îi trecea și lui prin cap. *Ce va fi după asta? Ce se va întîmpla cu Scott și Julie Fenwick acum, cînd Millie nu mai era?*

Avocatul lui Millie, John Hartley, sosi de la New York două zile mai tîrziu. Era un bărbat mai în vîrstă, cu păr alb și țepos; el fusese sfătuitoarea lui Millie, de decenii.

– Doamna Fenwick suferea de o boală de inimă, de cîțiva ani, îi spuse el lui Bea. Tot ce se putea face pentru ea, se făcuse deja. Știa că putea muri în orice moment. De aceea a refuzat să renunțe la țigările care îi plăceau, deși știa că îi făceau rău.

Bea își aminti brusc de prima ei întîlnire cu Millie, în apartamentul ei din Fifth Avenue în acea zi ploioasă. „... nu alcoolul o să mă omoare” spusese ea, „ci blestemele astea de țigări”.

– Ea a scris scrisoarea asta, pentru dumneata. A sosit chiar înainte ca ea să moară, spuse Hartley.

El îi dădu un plic și se lăsă pe spătar, cu mîinile strînse, răbdător, în timp ce Bea o citi:

Știu că s-ar putea să nu mai am mult de trăit și de asta mi-am trăit viața din plin, fată dragă. Am crezut că sînt o femeie norocoasă, aveam tot ce-mi

doream. Apoi, ca o binecuvîntare dumnezeiască, ai venit tu în viața mea și nici nu pot să-ți spun cît de mult mi-ai luminat-o. Erai nepoata pe care nu am avut-o niciodată, compania perfectă, cineva tînăr care să rîdă cu mine și să-mi fie prietenă. Cineva căruia să-i fac pe plac și să o răsfaț puțin. Cineva care asculta pălăvrăgeala mea nesfîrșită, prostească, și rîdea împreună cu mine la nebuniile mele. Mi-ai făcut zilele pline și, fără tine, aș fi fost o femeie singură.

Am vrut să te ajut să te regăsești, deși știam că asta însemna că ai să mă părăsești. Voiam să rămîi cu mine totdeauna, dar nici măcar eu nu sînt chiar atît de egoistă, iar cînd ai găsit vila Mimosa și legătura ei cu trecutul, mi s-a părut că știu cum să te ajut. Apoi, au apărut sărmanii, micii mei orfani și au completat tabloul, pentru că știam că, chiar dacă nu-ți puteam da înapoi trecutul, îți puteam da un viitor.

M-am bucurat de viață, dragă Bea, așa că să nu mă jelești prea mult. Acum vreau să te bucuri și tu de a ta. Avocatul meu va avea grijă de totul pentru tine.

*Prietena ta dragă și înlocuitoare de bunică,
Millie Fenwick*

Bea se uită cu tristețe la avocat.

– Era atît de bună, spuse ea liniștită. O prietenă adevărată.

– Era într-adevăr o femeie bună, fu de acord Hartley. Majoritatea oamenilor vedeau doar aparența ei frivolă. N-au știut niciodată cîte opere de binefacere beneficiau de generozitatea ei – și totdeauna ano-

nim. Dar acum, domnișoară French, să vedem conținutul noului testament al doamnei Fenwick.

El își dresese glasul și se uită la ea peste ochelari.

– Doamna Fenwick voia să ai vila *Mimosa*. Nu ți-a lăsat-o prin testament, pentru că o cumpărase deja pe numele dumitale. A spus clar, încă de la început, că voia ca această casă să fie a dumitale și numai a dumitale. Spune aici că speră că îți va aduce tot ceea ce ai sperat că-ți va aduce, inclusiv fericirea.

Ochii lui Bea se măriră uimiți.

– Doamna Fenwick ți-a mai lăsat și suma de cinci milioane de dolari, pentru că, după cum a zis, voia să ai un viitor, dat fiindcă nu ai un trecut.

– *Cinci milioane de dolari!*

– Exact. Dar există o condiție. Doamna Fenwick vrea să-ți iei răspunderea pentru copii. Ea a cerut să-i crești ca și când ar fi ai dumitale. Ea simțea că, făcând lucrul ăsta, se *asigura* că vei avea un viitor. Vei avea un cămin, o familie și destui bani ca să-ți asiguri felul dumitale de viață. După alte donații substanțiale făcute unor universități și spitale și după diverse binefaceri, a lăsat o serie de bijuterii, pentru dumneata și doctorița Forester; restul averii doamnei Fenwick, ridicându-se la circa două sute cincizeci de milioane dolari, va fi depusă pentru copii, pentru Scott și Julie Fenwick.

Mai târziu, în aceeași zi, după plecarea avocatului, Bea îi spuse vestea lui Nick.

– Luj Millie îi părea rău pentru mine că nu aveam trecut, zise ea cu lacrimi în ochi. Așa că a vrut să-mi

dea un viitor. Iar acum, iată-mă, castelana de la vila *Mimosa* și „mamă” a doi copii care abia mă cunosc.

– Și *millionară*, spuse Nick uluit. Și ești „mama” a doi copii mici *extrem de bogați*.

– Doamne, Nick, ce-o să-mă fac?

Nick îi puse mîna sub bărbie și îi ridică fața, zîmbindu-i încurajator.

– Fă ceea ce faci totdeauna, spuse el. Sun-o pe Phyl. Trebuie să fie acasă, acum. După asta, continuă el, sugerez să destupăm o sticlă de șampanie și să bem un toast pentru draga și buna ta prietenă și înlocuitor de bunică, Millie Fenwick.

Bea încercă la nesfîrșit să sune la numărul lui Phyl, dar nu primi decît răspunsul robotului. Îngrijorată, sună la Departamentul Poliției din San Francisco și ceru să vorbească cu detectivul Mahoney.

Mahoney ridică receptorul, cînd sună prima dată.

– Da, zise, în timp ce sorbea a treia ceașcă de cafea în jumătate de oră. Își sprijini picioarele de biroul uzat și își lăsă scaunul pe spate, legănîndu-se leneș.

– Isuse, *Bea French*. Ce naiba faci? Și unde naiba ești? Se aude așa de bine că aș jura că ești aici, în hol.

– Sînt tot în Franța, spuse ea. La vila *Mimosa*. Ah, detectiv Mahoney, se jeli ea, Millie a murit și mi-a lăsat mie toți banii și doi copii și eu nu știu ce să fac... O tot sun pe Phyl dar ea nu e acolo și sînt atît

de preocupată...

Mahoney se ridică, brusc alarmat.

– În regulă, draga mea, ia-o ușor. Spune-mi despre ce e vorba și apoi o să vedem ce-i de făcut.

Ea revărsă toată povestea și spuse în cele din urmă:

– Atunci n-am reușit să dau de Phyl ca să-i spun și ea n-a fost la înmormîntare și nici acum nu pot da de ea și, vai, detectiv Mahoney...

– Bine. În regulă, Bea. Mai întâi, nu te îngrijora de Phyl. Știu că e cu un tip după care a înnebunit. Bănuiesc că a uitat să-ți spună despre domnul Hawaii, nu? Această mică vacanță a fost o idee care i-a venit pe moment și a rămas acolo ceva mai mult decît a plănuit. O să i se rupă inima din cauza lui Millie și pentru că a lipsit de la înmormîntare. A fost un lucru greu, iar faptul că Phyl n-a fost acolo a fost și mai greu pentru tine.

– Nick a fost cu mine, spuse Bea cu o voce mai calmă, acum. El m-a ajutat.

– Da. Noroc cu Nick. Îți place de el, Bea?

– E un tip drăguț, spuse ea puțin defensiv.

– Ei, unde am mai auzit eu asta? Ascultă la mine, tînără Bea French, Millie trebuie să te fi iubit mult ca să facă ce-a făcut. Să-ți dea în grijă doi copii. Și-a închipuit că veți fi acum trei împotriva lumii, în loc de una singură. Și, din cîte am auzit despre Nick, poate sînteți chiar patru. Mie astea îmi sună ca niște semne bune. Așa că, bărbia sus, draga mea. Fii fericită că te-ai bucurat de prietenia și de dragostea lui Millie. Zîmbi. Și după aceste cuvinte înțelepte, mai bine

să-ți dau numărul doctoriței, în Hawaii.

– Mulțumesc, detectiv Mahoney, spuse ea, părînd ușurată.

– Spune-mi *Franco*, te rog, zise el zîmbind. Am crezut că sîntem prieteni, acum. După toate prin cîte am trecut împreună...

– *Cei mai buni prieteni*, spuse ea cu fervoare.

– Sună-mă, dacă ai nevoie de mine, draga mea, zise el. Și poate am să vin să vă văd acolo pe toți, într-o zi.

Mahoney lăsă jos telefonul și se uită la ceas. Era șapte. Luă din nou receptorul și formă numărul din Hawaii.

– Kalani, bună seara.

O voce cu accent asiatic răspunse imediat.

– Da, bună seara. Aș vrea să vorbesc cu doctorița Phyl Froster.

– Da, domnule. Și cine să-i spun că o caută?

– Spune-i că e Franco Mahoney.

Își sprijini din nou picioarele pe birou și se lăsă pe spate, anticipînd vocea ei surprinsă.

– Cine-i acolo? întrebă aspru, o voce de bărbat.

El ghici că e domnul Hawaii în persoană și sări în poziție de drepti.

– Mă numesc Franco Mahoney și vreau să vorbesc cu doctorița Froster.

– Doctorița nu poate veni la telefon. Vrei să lași un mesaj?

– Da, vreau. Franco își ridică o sprînceană mirată. Domnul Hawaii vorbea ca un bastard arogant. Spune-i că a căutat-o Mahoney. Se scrie M-a-h-o-n-

e-y, spuse el încet pe litere.

– E un nume obișnuit, domnule Mahoney, știu cum se scrie.

Vocea lui egală era acidă și Franco se încruntă. Era mai mult decît un bastard arogant, suna ca un nenorocit de clasa întâi.

– Grozav, spuse el abrupt. Atunci, dacă vrei să-i spui doamnei să mă sune la orice oră, ziua sau noaptea. E urgent. Și ea știe numărul meu. În regulă?

– Am să-i transmit mesajul, spuse bărbatul cu răceală și legătura se întrerupse.

Mahoney trînti receptorul.

– Isuse, zise el uimit. Doctorița știe bine să-i aleagă!

Se duse pe hol, la automatul de cafea, cu mîinile în buzunare, uitîndu-se în podea, mirîndu-se de schimbul de cuvinte de gheață. *Ăsta e cu adevărat un tip gelos*, conchise el, luîndu-și a patra ceașcă de cafea de la șase și cincisprezece. Și era doar șapte și zece. Avea sentimentul că va fi o noapte lungă.

Avu dreptate. Primul telefon veni aproape imediat: un incendiu la Tenderloin. Focul încă mai ardea, fără să poată fi controlat, și pînă atunci fuseseră scoase două cadavre.

El și cu Benedetti se duseră repede acolo, Benedetti fiind la volanul mașinii *Chevy* din dotarea poliției, cu luminile sclipind și cu sirena urlînd.

– Nu știu, Benedetti, rînji el satisfăcut, văzînd cum se desparte circulația pentru ei, dar uneori e bine să fii polițist.

Mahoney clipi cînd trecură din nou pe roșu la un

stop și se opriă după colț în scîrțîit de frîne.

– Da. Doar că, poate, ar trebui să te gîndești să te duci din nou la școala de conducere auto. Isuse, omule, ai grijă, vrei?

Rînjetul lui Benedetti se lăți mai mult, cînd se uită la colegul său.

– Ce s-a întîmplat? Ești speriat, detective?

– Poți să pariezi. Cu un maniac ca tine la volan! Amintește-mi să cer alt coleg, cînd mă întorc în camera brigăzii. În felul ăsta, s-ar putea să trăiesc mai mult.

Văzură focul la patru colțuri mai departe și cum se stinse în momentul în care se prăbuși acoperișul cu un val de scînteii și fragmente strălucitoare.

– Să-i ajute Dumnezeu, sper că toți pompierii au ieșit de acolo, mormăi Mahoney.

– S-a terminat totul, în afară de strigăte, spuse șeful pompierilor. Doi morți și toți oamenii mei sînt aici. Nu încape îndoială că a fost o incendiere; sînt cîrpe înmuiate în benzină peste tot.

Ținu o bucată de țesătură, ca să o vadă Mahoney.

Mahoney zise:

– Pune-o în plastic, Benedetti, o să cerem să o controleze.

Se uită la mulțimea care privea cu ochii micșorați; incendiatorii vin aproape invariabil să-și vadă propriile lor incendii. Asta era emoția lor. El nu știa la ce se gîndeau ei despre oamenii pe care tocmai îi omorîseră și nu-i păsa. El voia doar să-i pună la poprire pe cît mai mult timp posibil. Dar, în seara

asta, nu avea noroc. Faimosul lui al șaselea simț părea să-l fi părăsit. Nici unul dintre privitorii din mulțime nu părea să aibă nici cea mai slabă urmă de miros de benzină pe el.

– Înapoi, îi spuse el lui Benedetti. Abia porniră cînd următorul apel se auzi în radioul mașinii: o înjunghiere în fața unui bar.

– Hei, e vreun mesaj pentru mine? întrebă Mahoney cînd porniră iar.

– Nu, nimic, spuse în radio ofițerul de serviciu.

– Anunță-mă, dacă sună o doctoriță Phyl Forster, zise Mahoney. E important.

– Se face. Zece-patru.

Ofițerul de serviciu închise.

– Ai o prietenă nouă? întrebă curios Benedetti. Am crezut că e serios cu puicuța aia italiancă – cum o cheamă?

Mahoney oftă.

– Pentru informația ta, femeilor nu li se mai spune puicuțe de cel puțin un deceniu. Și tînăra doamnă la care te referi încă mai acceptă să mă vadă uneori. Cînd sînt liber.

– Da, ai dreptate. Asta-i problema. Timpul. Ele obolesc așteptîndu-te și își găsesc un tip cu un program mai social. Totuși, unii dintre ai noștri reușesc să ajungă la altar. Mergi la nunta lui Connors sîmbătă?

– N-o s-o scap, spuse Mahoney cînd se opriră din nou cu un scrîșnet în fața barului *Hot Trash*.

Întins cu fața-n jos, pe alee, cadavrul era înconjurat de o mulțimea de privitori cu gusturi macabre,

ținuți la distanță de câțiva polițiști în uniformă. Vic-tima fusese atacată la ieșirea din bar și trasă pe a-lee, unde fusese înjunghiată și i se luase portofelul. Mai mulți martori văzuseră vinovatul plecînd din alee și aveau o descriere a lui dar nimeni nu voia să spună că văzuse omorul. Nimeni nu voia să fie im-plicat.

– Nu e gata încă, oftă Mahoney. Și așa era. Pe la miezul nopții, numărătoarea cadavrelor, de la incendiere, înjunghiere și alte diferite crime, se ridica la patru, plus unul „critic” care se plimba între aici și veșnicie, la secția de terapie intensivă din *Spitalul General San Francisco*. Iar totalul suspecților în spa-tele gratiilor se ridica la zero.

El își dactilografia raportul pe mașina de scris IBM, sorbind cafea și mestecînd un sandviș, cînd sună telefonul.

– Da? mîrîi el obosit.

– Mahoney? Tu ești?

– Doc. Lăsa sandvișul și băgă receptorul sub bărbie. Se lăsa pe spate, zîmbind. Sigur că sînt eu. La cine altcineva te așteptai?

– Pari atît de... obosit.

– Nici tu nu pari să te simți prea grozav, pentru o doamnă în vacanță.

El gîndea că ea părea supusă și se întrebă dacă arogantul Hawaii era în cameră, ascultînd conversația.

– Sînt bine, spuse ea puțin prea tăios. Am primit mesajul tău.

– Mă surprinde. Prietenului tău nu-i place ca alt tip să te sune. Posesiv, nu?

– Ai spus că e urgent, replică ea, ignorînd înțepătura.

– Este. Ar fi mai bine să te așezi ca să auzi asta, doc. E despre prietena ta, Millie.

Îi spuse despre apelul lui Bea și despre Millie și cele întîmplate.

I se păru că Phyl suna înlăcrimată cînd zise că nu-și va ierta niciodată că nu a fost acolo. Îi zise că se va întoarce a doua zi la San Francisco și o să-l sune cînd ajunge.

Mahoney puse jos receptorul, gînditor. Pentru o doamnă rece, care se controla, părea cam încordată. Ca și domnul Hawaii.

Capitolul 23

Phyl puse jos telefonul și se uită la Brad, care stătea în cameră, în fața ei. El fuma o țigară și bea coniac. Dobermanul, încă încordat ca un arc, era întins la picioarele lui, ca totdeauna.

– Necazuri? Întrebă el ușor, întâlnindu-i ochii albaștri, acuzatori.

– De ce nu mi-ai spus că m-a sunat Mahoney? Dacă n-aș fi văzut numele scris pe blocnotes, n-aș fi știut niciodată.

El ridică din umeri.

– Cred că mi-a ieșit din minte.

– Te cunosc mai bine decît atît. Nimic nu-ți scapă niciodată din minte. Îți amintești fiecare amănunt din istoria familiei tale.

– Asta e altceva, spuse el tăios. Asta e important.
 – Și să-mi spui că cineva a vrut să-mi vorbească urgent nu era important?

– Păi, era?

– Nu mi-ai spus, pentru că a sunat un bărbat.

– Nu-mi place să te sune *nimeni* aici. Ar fi trebuit să respecti casa ca pe una particulară. N-ar fi trebuit să-i dai numărul ăsta.

Se uită la el, fără să-i vină să creadă.

– Eu nu pot să dispar pur și simplu. Am pacienți; se întâmplă diverse lucruri.

Brad stinse brusc țigara și sări în picioare. Cîinele îl urmă, irascibil. El o apucă de umeri, băgîndu-și fața în fața ei.

– Ți-am spus mai înainte, *nimic* nu e mai important decît tu și cu mine. *Dar tu nu ascuți*. Ea auzi cîinele, mîrîind încet. Cînd ești cu *mine*, Phyl, mă aștept la devotament total. *Nimeni altcineva nu contează*. De ce nu înțelegi asta?

– Ești nebun, spuse ea împingîndu-l la o parte.

El o apucă de braț și o întoarse cu fața spre el.

– Asta gîndești? Crezi că eu sînt *nebun*? Rîsul lui era amar. Sînt probabil omul cel mai *rațional* pe care-l cunoști, doctore. Cel puțin, știu ce vreau de la viață și merg pînă la capăt, ca să obțin ce vreau. Expresia lui se schimbă și zîmbi brusc, cu blîndețe, trecîndu-și mîna pe obrazul ei. Și te vreau pe tine, frumoasa mea Phyl, murmură el, muza mea, confesorul meu. Doar pe tine.

Phyl se uită la el cu teamă. Asta era mai mult decît o toană de amant; Brad era nebun de gelozie.

– Trebuie să plec mîine dimineață devreme, spuse ea cu răceală, retrăgîndu-se de lîngă el.

– Dar Phyl, de ce? Arăta zăpăcit ca un băiețel. Sîntem atît de fericiți aici, împreună. Te rog, nu strica totul. Nu mă părăsi. Vezi, spuse el aproape patetic, *am nevoie de tine*.

Phyl ezită; făcuse una dintre acele bruște schimbări de atitudine și era din nou fermecătorul normal. Apoi, își aminti de sărmana Millie.

– O prietenă a mea a murit subit, spuse ea cu voce nesigură. Trebuie să mă întorc.

– Phyl, îmi pare atît de rău, Nu mi-am dat seama.

– Ei bine, acum îți dai.

Ea îl lăasă și se duse în camera ei. Îl auzi urmînd-o, cu dobermanul după el.

Stătu în ușă, cu cîinele strîns lîngă el, uitîndu-se la ea cum împacheta. Lacrimi pentru Millie îi șiroiau pe obraji.

– Am să te duc eu personal cu avionul, spuse el spășit. Am să merg cu tine la înmormîntare. Poți să te întorci aici, după aceea.

– E prea tîrziu, Brad. Înmormîntarea a fost.

– Atunci, de ce trebuie să pleci?

Ea oftă exasperată.

– E complicat. E implicată o pacientă. Trebuie să vorbesc cu ea. Are nevoie de mine.

– Ți-am spus că și eu am. *Am nevoie de tine*.

Phyl se opri din împachetatul hainelor și se uită la el cum stătea în ușă. Brad avea în ochi o privire disperată și ea știa că vorbea serios. Ea bănuia că puțină gelozie era acceptabilă, dar asta era la marginea inacceptabilului. Se duse la el și îi puse mîinile pe umeri.

– Ești nebun să fii atît de gelos, spuse ea blînd. Știi că aş sta dacă aş putea.

– Bănuiesc că da, spuse el de nevoie. O trase spre el. Cine e acest Mahoney al cărui număr îl știi atât de bine?

– Doar un prieten, răspunse ea.

Brad își strînse brațele în jurul ei.

– Nu vreau să ai nici un fel de prieteni, îi șopti el la ureche. Nu vreau să ai pe nimeni în viața ta, în afară de mine.

Tonul lui de gheață îi trimise un fior de presentimente pe șira spinării.

În pat, mai târziu, îl urmări pe Brad care dormea. Stătea culcat pe spate, cu brațele și picioarele depărtate. Se gândi că, avînd trupul acela ferm, musculos și părul blond mătăsos, arăta ca statuia unui tânăr zeu grec. Frumos, dar cumva lipsit de apărare. Își aminti de cearta lor și de fața lui amenințătoare, aproape de a ei, arătase atât de diferit atunci față de bărbatul care dormea cu nevinovăție alături de ea. Gîndindu-se la asta, acum, se sperie. Pentru prima oară în iegătura lor, își dădea seama profesional de instabilitatea lui.

Phyl descuie ușa apartamentului ei și o trînti cu piciorul, ca să se închidă. Își aruncă pe podea valizele, apoi se trînti pe canapea, unde se întinse obosită.

Doar în urmă cu cîteva luni, apartamentul ăsta i se păruse o fortăreață, refugiul ei împotriva lumii. Fusesse liniștit, tăcut, ordonat. Viața ei avea o rutină calmă de care se bucura. Ei, poate *se bucura* nu era chiar adevărat, dar măcar avusese controlul asu-

pra emoțiilor ei proprii, pe care nu le lăsa să iasă prea mult la suprafață.

Apoi își lăsase garda jos și acum era implicată cu un bărbat nebun de gelozie, ale cărui tulburări erau mai adânci decît doar gelozia. Buna ei prietenă murise și ea nu reușise să se ducă la înmormîntare. Iar pacienta și protejata ei fuseser obligată să facă față singură unei crize, deși ea își dăduse cuvîntul că va fi acolo, cînd va avea nevoie.

Phyl oftă cu furie. Lumea ei, atent controlată, se prăbușise pe la margini și ea o știa. Era timpul să se adune.

Ridică telefonul și o sună pe Bea. Spre surprinderea ei, aceasta părea veselă și relaxată.

– Te-am sunat în Hawaii, dar n-am putut să ajung la tine, spuse Bea. Am vorbit totuși cu detectivul Mahoney și el mi-a fost de mare ajutor. E un tip atît de cumsecade, Phyl, atît de direct. M-a ajutat să-mi ordonez prioritățile.

– Îmi pare rău că te-am lăsat baltă, spuse Phyl. Și îmi pare disperat de rău că nu mi-am putut lua rămas-bun de la Millie. Cum am putut fi atît de proastă să nu-ți spun unde sînt...

– E-n regulă, eu înțeleg și sînt sigură că și Millie ar fi înțeles. În plus, Nick m-a ajutat. A fost ca o stîncă, Phyl. Cineva pe care să te sprijini. Nu știu cum aș fi făcut față fără el. E aici acum, mă ajută cu copiii, Scott și Julie, adăugă ea.

Vorbiră despre moștenire și despre copii și Phyl zise că asta era tipic pentru Millie. Ea se oferă să vină cu avionul ca să fie alături de ea, dar Bea zise că îl avea pe Nick și, pentru moment, era în regulă.

– Doar să nu uiți ce ți-am promis, zise Phyl, cînd

Își luară rămas-bun. Când ai să ai nevoie de mine, am să fiu acolo. Poți să contezi pe asta.

Simțindu-se ceva mai bine, ea se duse în dormitor, dezbrăcându-se în drum. Stătu sub duș, lăsînd apa caldă să-i spele oboseala – *și păcatele*. Se întrebă ce va face în legătură cu Brad.

Tăcut și cu fața tristă, o dusesese cu avionul, de la Kalani la Honolulu, dar ea insistase să ia un zbor comercial pînă la San Francisco.

– De ce? întrebaseră el furios.

Ea nu-i spusese, dar știa motivul. Trebuia să înceapă să-și adune din nou firele independenței, înainte ca lucrurile să meargă prea departe și ea să-și piardă tot controlul. Nu-i putea permite lui Brad Kane să-i domine viața.

La aeroport, se întinse să-l sărute, dar el se dădu cu un pas înapoi, furios. După ce se depărtă repede, se grăbi să intre pe poartă. Îi simți privirea arzînd-o, dar nu voia să se uite înapoi. Dacă Brad dorea ca lucrurile să se petreacă așa, atunci ea nu-i va face jocul.

Ieși de sub duș și se înfășură în halatul ei alb, de baie, de o măsură prea mare, apoi se duse la bucătărie, întrebîndu-se de ce oare apartamentul i se părea atît de gol. Zîmbi. Cum a putut să uite? Desigur. Pisica.

Formă numărul de acasă al lui Mahoney, dar acesta nu răspunse, așa că îl sună la lucru.

– M-am întors, spuse ea, dornică pe neașteptate să-i audă vocea liniștitoare.

– Deci ai venit, zise el mulțumit.

– Am vorbit cu Bea, spuse ea. Cred că am lămurit de ce n-am fost acolo pentru ea, cînd am spus că

voi fi.

– Bine, spuse el cu răceală.

Phyl țină receptorul mai departe de ea, privindu-l și încruntându-se. Ce naiba nu era în regulă cu Mahoney?

– Te simți bine? Întrebă éa.

– Sigur. Doar că a fost una din săptămânile-alea. Vrei să trec să ți-o las pe Coco? Sau poate îți plănuiești o nouă vacanță.

– Hei, Mahoney, spuse ea tresărind, ce nu merge? Credeam că sîntem prieteni.

Urmă o tăcere lungă. Apoi, el zise:

– Am crezut că domnul Hawaii o fi acolo cu tine, asta-i tot.

Ea rîse, ușurată.

– Ei bine, nu-i. E acasă. Singur. Pe insula lui.

– Grozav. Și, ce faci în seara asta? Ai o întâlnire fierbinte cu altcineva?

– Nu, n-am o întâlnire fierbinte. Și nu fac nimic. Doar dacă, bineînțeles, aveai intenția să mă inviți undeva? Brusc, ea dori să-l vadă. Mahoney, zise ea în tăcerea încordată, eu fac tratația. Tot ce trebuie să faci este să spui ora și locul.

– La mine, spuse el. La ora opt. Și îmbracă-te cu ceva elegant. E o nuntă.

– Doar nu te însori? •

– Nu, doar dacă mă ceri tu, doc. Nu, un coleg. Eu n-aș putea face ceremonia, dar e o căsătorie irlandezo-italiană și o să fie dans și distracție și al nai-bii de multă băutură, toată noaptea.

Ea își puse o rochie nouă de dantelă roșie, scurtă, și pe corp, cu un decolteu mare, care îi dezgolea umerii. Își ridică părul în sus și, întrucît nu avea flori

proaspete, își puse în el un trandafir mare, roșu, de mătase. Își încălță picioarele bronzate, în sandale roșii cu tocuri înalte și își aruncă pe umeri un șal negru de mătase. Se uită în oglindă cu satisfacție. Starea de spirit i se îmbunătățește brusc. Nu mai știa ce simțea în legătură cu Brad și despre gelozia lui nebunească. Tot ce știa era că se bucura că Mahoney era cel pentru care se făcea elegantă, în seara asta.

– Hei, ia te uită, spuse Mahoney deschizându-i ușa. Arăți ca fata de la întâlnirea cu prilejul absolvirii liceului.

– Ar fi trebuit să știu că nu-i cazul să mă deranjez, oftă Phyl resemnată, urcând scara.

– Văd că mi-ai ascultat sfatul, adăugă el în glumă. Pe tine, roșul arată bine. De fapt, zise el, privindu-i apreciativ picioarele lungi, bronzate și umerii netezi când ea își scoase șalul, pe tine arată grozav.

Se învârti pentru el, zîmbind.

– Chiar e bine, cu adevărat. Ai spus elegant, dar nu eram sigură.

El clătină din cap admirativ.

– Doc, dă-mi voie să-ți spun, Connors tocmai s-a căsătorit azi. Dar când irlandezul ăsta fierbinte o pune ochii pe femeia mea roșie, s-ar putea să te trezești că ai provocat cel mai rapid divorț din istorie.

Ea rîse.

– Și tu arăți destul de elegant în seara asta, Mahoney. Ea pipăi reverele de mătase ale smochingului lui. Ca gazda unui show de seară târziu. Sau, poate, ca un candidat politic. Sau poate ca următorul primar.

– Nu săptămîna asta, drăguță. A fost una grea de tot. Trebuie să fie nebunia de primăvară. Se în-

tîmplă în fiecare an, cam la vremea asta. Vine un mini-val de căldură și lumea înnebunește și încep să se omoare unii pe alții. Sînt mai multe cadăvre adunate în morga orașului decît am vrea noi să ne gîndim. Și nici unul dintre acestea nu e la rubrica „rezolvat“.

Scoase două pahare din bufet și o sticlă de șampanie din frigider. Ea îl urmărea.

– Vorbind despre funduri, spuse ea cu un zîmbet amuzat, al tău arată bine de tot, Mahoney.

– Așa mi s-a spus, zise el cu răceală, turnînd vinul.

Ea zări eticheta șampaniei și zise, impresionată:

– Ai făcut cheltuiala asta doar pentru mine?

– Doar ce-i mai bun, replică el ridicînd paharul într-un toast. A, apropo, Coco doarme pe patul meu. Ai fost plecată atîta timp încît aproape că te-a uitat.

– Ei bine, eu n-am uitat-o pe ea, răspunse ea, necăjită.

– Și? Cum e cu domnul Hawaii?

Jenată, ea își lăsă ochii în jos.

– N-am venit aici să discut viața mea particulară.

– De ce nu? Ai ceva de ascuns?

– Mahoney! Se uită urît la el cu exasperare.

– Vrei atunci să vorbesc *eu* despre el? Mi s-a părut că e rece ca gheața, de fapt. Mi s-a părut de asemenea că e brutal, arogant și posesiv, Mi s-a părut că e prea afurisit de gelos, chiar pentru binele lui. El o privi și adăugă: Sau al tău.

– Mahoney! exclamă ea din nou, ochii ei albaștri arzînd.

El ridică din umeri.

– Doar m-ai întrebat...

– Nu, nu te-am întrebat! Privirile lor se întâlniră și ea începu să rîdă. Ah, la naiba, ai dreptate în legătură cu el, recunosc eu ea în cele din urmă. E posesiv și gelos.

Zîmbetul ei fu înlocuit de un aer îngrijorat.

– De fapt, Mahoney, uneori mă sperie, atît e de gelos.

– Doc, are vreun motiv să fie?

Ea clătină negativ din cap.

– Știi ce mă îngrijorează cu adevărat? El crede că semăn cu mama lui. *Și așa este.*

Mahoney ridică din umeri, fără să înțeleagă.

– Și, ce-i rău în asta?

– E puțin neplăcut, asta-i tot. El o ura. Mi-a povestit toate întâmplările de groază, despre cît de depravată era, cum se lăuda cu legăturile ei amoroase. El a zis că toată lumea știa de ea, pe un tip l-a făcut chiar să se sinucidă.

Mahoney fluieră impresionat.

– Nu e nevoie de un psihiatru de frunte ca să înțeleagă asta, doc.

– Nu e așa, zise ea defensiv. Majoritatea timpului e fermecător, cald, sensibil. E frumos, civilizat, un om de afaceri respectat. Ferma e viața lui.

– Își urăște doar mama, asta-i tot. Mahoney nu mai zîmbea acum. Uite ce, Phyl, dacă *simți* că e ceva în neregulă, atunci, crede-mă că *este* într-adevăr. Ai încredere în vechiul instinct interior.

– Vrei să spui că se gîndește cu adevărat la mama lui cînd e în pat cu mine? întrebă ea cu o voce mică, speriată.

– De ce nu l-ai întrebat asta pe el?

– Aproape că l-am întrebat. L-am întrebat dacă

mă dorește pe mine pentru că arăt ca Rebecca, iar el rîs doar. A zis că nu e adevărat. Trebuie să cred asta, Mahoney.

El aprobă din cap. Phyl era o femeie care nu-și dădea cu ușurință favorurile. Chiar dacă era psihiatră, era femeie și nu putea accepta posibilitatea că Brad ar putea avea vreun motiv pervers pentru care o voia în patul lui.

– Oricum, l-am părăsit. La aeroport. Ridică din umeri. Era furios că nu l-am lăsat să mă aducă acasă cu avionul lui. Așa încît bănuiesc că e un fel de adio.

Mahoney zîmbi.

– Atunci, nu e nevoie să fii îngrijorată. Ea era tot încruntată. În regulă, spune-mi cealaltă problemă, zise el.

– Ah, Mahoney, n-am fost acolo cînd Bea avea nevoie de mine.

– Adevărat. Dar s-a obișnuit cu asta. Au fost doar niște situații deosebite.

– A fost *de neiertat*. În afară că e prietena mea, e și pacientă. M-am comportat iresponsabil.

– Hei, sîntem cu toții oameni.

– *Eu sînt doctoriță!* strigă ea încă furioasă pe ea însăși. *Trebuia să fiu acolo.*

– Ascultă, s-a rezolvat, spuse el liniștitor. Totul e în regulă. Nu te mai chinui singură, bine?

Phyl își ridică spre el ochii albaștri, înlăcrimați.

– N-am fost la funerariile lui Millie.

El se așeză lîngă-ea și își puse brațul în jurul umerilor ei. Ea își băgă capul sub brațul lui și o auzi cum își reține lacrimile.

– Dă-i drumul, drăguță, spuse el oftînd. Hai, scoa-

te totul. O să te simți mai bine.

El o auzi sughițînd printre lacrimi, și ea zise:

– Ah, oprește-te, Mahoney! și îl împinse mai încolo.

– Îți curge rimelul, zise el, uitîndu-se critic al ea.

– Ah, ah, la naiba!

– O înjurătură ca „la naiba“ chiar că îți poate ușura sentimentele, spuse el în glumă.

– Afurisitele, replică ea, împingîndu-l.

El rîse.

– Asta-i fața mea. Hai doc. Aranjează-ți machiajul. Trebuie să mergem la o nuntă.

Sărbătorirea începuse de după-amiază, de la patru și jumătate, la *Saloanele Hibernian*, iar cînd Mahoney și Phyl au ajuns acolo, pe la ora nouă, locul era animat. Orchestra, lărgită cu cîțiva membri de la Departamentul de Poliție, urla tare melodii cunoscute, iar jumătate din sală cînta cu ea. Ringul de dans era aglomerat, barul de asemeni, iar la bufet, care se întindea pe lungimea unui perete, se aduceau bunătăți italienești proaspete. Steaguri irlandeze și italiene, sărbătorind unirea, atîrnau din tavan, iar trandafiri roșii erau împlețiți în ghirlande cu trifoi alb. Mireasa, superbă, în mătase și dantelă albă și cu un voal de cinci metri brodat cu paiete, stătea cu noul ei soț și cu familiile lor, în capul mesei. Mahoney o trase pe Phyl prin mulțime, să se ducă să-i felicite.

– Connors, bastard bătrîn, ea te-a făcut, pînă la urmă să devii un bărbat cumsecade, spuse el îmbrățișîndu-și colegul. Se uită admirativ la mireasă.

– I-am spus totdeauna lui Connors că ești prea bună pentru un bătrîn irlandez ca el. Arăți minunat, dragă. O mireasă minunată.

Rîseră, iar el luă mîna lui Phyl și o recomandă.

– Ea e Phyllida Forster, cunoscută ca Phyl, spuse el.

Ea îi aruncă o privire uimită, întrebîndu-se cum de știa numele ei întreg și, brusc, se simți copleșită într-o îmbrățișare de urs a mirelui.

– Isuse, Mahoney, zise el admirativ. Unde-ai găsit-o? Îți spun că e prea de clasă pentru un bătrîn irlandez ca tine.

– Ești chiar doctorița Phyl, exclamă Sandra, mireasa.

– În seara asta, nu, o asigură Phyl. În seara asta sînt doar prietena bătrînului irlandez.

Rîseră și Connors zise:

– Păstrează-mi un dans pentru mai tîrziu, doctore Phyl. Am să te las să mă analizezi oricînd.

Majoritatea bărbaților din echipa lui Mahoney, sprijineau barul. Benedetti îi văzu venind. Îi dădu un cot tipului de lîngă el și zise:

– Uite ce-a pescuit Mahoney.

Se întoarseră toți odată să se uite și rînjete apreciative apărură pe fețele lor.

– Ce-a trebuit să faci ca să o aduci aici, Mahoney? urlă cineva. I-ai pus cătușele?

– În regulă, fund deștept, spuse Mahoney, înțelegem cu toții că nu știi să te porți în fața unei doamne, dar am aprecia dacă ai încerca. Dați-mi voie să vă fac cunoștință cu Phyl Forster.

– Doctorița, spuse impresionat Benedetti. Pot să vă pun o întrebare, doamnă? Ce naiba faceți cu un

nenorocit ca Mahoney? Aici e jumătate din Departamentul Poliției, bucuroși să vă preia din grija lui oricînd doriți.

– Mulțumesc, băieți, spuse Phyl cu modestie, acceptînd un scaun de bar și o mulțime de complimente și glume de la colegii lui Mahoney.

– Azi e una de-a noastră, spuse cineva, prinzîndu-i o falsă insignă de detectiv care decora mesele. Clinton, urlă el la barman, o băutură pentru detectiv Forster.

– Deci, spuse Benedetti apropiindu-se, cu burta lui umflată de bere, pe deasupra unei cingători verzi, spune-ne cum s-a întîmplat de l-ai întîlnit pe Mahoney.

– E o poveste lungă și prea picantă pentru urechile tale delicate.

– Ce-ai zice de un dans, doc? spuse cineva. O învîrți pe ring în ritmul melodiei *La Bamba* și dansă cu ea pînă ce altcineva îl bătu pe umăr și o preluă.

O jumătate de oră mai tîrziu, Phyl ajunsese din nou la bar. Sorbi un pahar de apă, făcîndu-și vînt cu mîna în dreptul feței încinse.

– În regulă, băieți, ce-i destul e destul, le atrase atenția Mahoney. Doamna are nevoie de mîncare.

Îi luă mîna și o conduse prin mulțime, oprindu-se din cînd în cînd să o recomande prietenilor săi.

Mesele bufetului erau încărcate cu tot felul de produse ale mării, precum și cu platouri uriașe cu *lasagna*, brînză, *ravioli* umplute cu pateu, vinete cu parmezan, roșii umplute, salate, o jumătate de duzină de diverse tipuri de pîine și sticle de vin roșu. Asta era în partea italiană. Irlandezii erau reprezentați prin somon fiert și scoici *Galway*, pîine *Colcannon* și bere *Guin-*

ness și *Paddy*. Mesele erau decorate cu stegulețe și cu trandafiri și trifoi alb, iar ospitalitatea părea nesfârșită.

Mahoney umplu cu delicatese farfuria lui Phyl, înhăță o sticlă cu vin și o conduse într-un colț liniștit.

– Pun pariu că n-ai mâncat azi, spuse el, alunecându-și în gură o stridie.

– Ai dreptate, spuse ea cu mulțumire, făcînd același lucru.

Mîncară cîteva minute, flămînzi, apoi ea zise:

– Îmi plac prietenii tăi.

– Da, sînt băieți buni. Îi zîmbi. Cred totuși că au dreptate. Ce face o fată ca tine cu un polițai bătrîn și prăpădit ca mine?

Ochii ei îi întîlniră pe ai lui și zise:

– Mai întîi, nu ești bătrîn. Sau dacă ești, asta mă face și pe mine bătrînă, ori eu refuz să accept asta. Și în al doilea rînd, cu siguranță că nu ești un prăpădit, Mahoney. Întinse mîna și își trecu ușor degetele peste fața lui. Probabil că ești vedeta departamentului.

– Da, orice pare bun, după Benedetti și burta lui de bere.

– Și în al treilea rînd ești un polițist bun, Mahoney. Știu asta.

– Mulțumesc pentru compliment, doamnă. Privirile li se întîlniră. Stai aici o secundă, spuse el în cele din urmă.

El se ridică și o porni spre bar, prin mulțime.

Cînd se întoarse, cîteva minunte mai tîrziu, orchestra atacă *Doamna în roșu*.

– Cîntă cîntecul nostru, spuse el întinzînd o mînă spre ea.

Luminile se micșorară și perechile începură să se miște sub globul de modă veche, din oglinzi, care arunca lumini pîlpîietoare din mijlocul plafonului. Mahoney o strînse mai tare în brațe și Phyl scoase un oftat mic, fericit.

– Ai dreptate, îi șopti ea la ureche, e ca la absolvirea liceului. N-am mai dansat slow de ani de zile.

– Atunci, nu știi de ce te-ai lipsit, îi șopti el, răspunzînd.

– Prietenii tăi ne urmăresc cu privirea.

– Hai să le dăm bătrînilor pehlivani ceva despre care să vorbească.

El o ținu și mai strîns. Ea lăsă capul pe spate, ca să se uite la el.

– Mahoney...

– *Franco*, te rog. În fond, ăsta e un moment intim...

– Tocmai asta voiam să spun... Adică, mă întrebam dacă vechea butadă a lui Mae West e adevărată: „În buzunar ai legătura de chei sau pur și simplu ești bucuros să mă vezi.”

Mahoney își desprinse un braț din jurul ei. Rînji, cînd scoase o pereche de cătușe din buzunarul pantalonilor.

– Îmi pare rău că te decepționez, doc. Dar, dacă asta vrei, am să fiu bucuros să te satisfac.

– Ah, Mahoney, spuse ea rîzînd, înfășurîndu-și brațele în jurul gîtului lui. Nu mai m-am distrat așa copilărește de... ei, e atît de mult de atunci, încît nici nu-mi mai amintesc.

– Nici eu, spuse el cu tandrețe, uitîndu-se în jos la capul ei brunet. Ți-a mai spus cineva că ești o femeie al naibii de frumoasă, Phyllida Forester?

– Cum ai descoperit numele meu? Întrebă ea.

Nu-l spun niciodată nimănui.

– Uiti că sînt polițist. Am acces la lucruri din asta ca nume, date și adrese și numere de telefon. Rînji. E pe carnetul tău de conducere.

Dansară mult timp, pînă ce Mahoney fu bătut pe umăr și mirele, Connors, o preluă. Mahoney se despărta cu mireasa și Phyl nu-l mai văzu o oră, în timp ce ea dansa cu polițiști irlandezi tineri și apoi tarantella cu tați bătrîni, italieni. Din nou la bar, ea rîse de glumele, înțepăturile și poveștile lor, ca o regină pe scaunul de bar, înconjurată de admiratori. Se distra atît de bine, încît nici nu se gîndea la Brad Kane.

Înainte de miezul nopții, polițiștii hotărîră să-și mute baza la *Hanran*, localul lor obișnuit. Phyl intră la *Hanran*, flancată de cei mai buni din San Francisco, iar cei care ieșeau din schimb, proptiți la bar, se întoarseră să fluiere și să se zgîiască.

– Aici, drăguță, stai lîngă mine. Hai, iubito, habar n-ai ce pierzi. Lasă-l pe Mahoney, doamnă, eu mă pricep mai bine, strigau făcîndu-i loc.

– În mod normal, spuse Phyl, ridicîndu-și bărbia în glumă la ei, în mod normal, băieți, aș zice că sînteți cea mai mare grămadă de porci sexuali pe care i-am întîlnit vreodată.

Ei urlară și bătură din picioare, iar ea ridică mîna să se facă liniște.

– Dar, continuă cu un zîmbet în voce, în noaptea asta consider că-mi faceți cel mai mare compliment pe care îl poate face un bărbat unei femei. Și vreau să știți că-l apreciez.

– Da, doc, țipau ei aplaudînd și semnalîndu-i barmanului să-i mai toarne din orice băutură voia ea să bea.

Era ora trei dimineața, când Mahoney o conduse în sfârșit cu mașina. Ea își ținea capul pe umărul lui și mormăia nemulțumită de o asemenea poziție incomodă într-un *Mustang*.

– Pentru Dumnezeu, Mahoney, nu poți să-ți iei o mașină cumsecade? Întrebă ea somnoroasă.

– Vorbești de mândria și de bucuria mea, făcu el cu un ton îndurerat.

– Știu totul despre mândria și bucuria ta, murmură ea. Să nu încerci să pretinzi că acelea erau cu adevărat cătușele, Mahoney.

El rîse, când parcă în fața clădirii apartamentului ei.

– N-ar fi trebuit să te las niciodată lîngă tipii ăștia, spuse el. Te aspresc.

– Poate tocmai de asta am nevoie. Ea oftă și se îndreptă. De puțină asprime.

– Doar pentru aromă, fu el de acord.

– Ca de pildă oregan sau rozmarin... spuse ea, în timp ce el ținea portiera deschisă.

Ea își aruncă picioarele afară și se mișcă înainte, cu mîinile în sus.

– Mă ajuți? zise ea.

Îi luă mîinile, apoi își strecură mîna în jurul taliei ei, în timp ce urcau treptele. Ea întoarse fața spre el, cu ochii închiși, și spuse visătoare:

– Un sărut de noapte bună, Mahoney?

El rîse și își puse buzele ușor pe ale ei.

– Mm, făcu ea, foarte, foarte plăcut.

– Mai bine să te conduc pînă la apartament, doc, zise el cînd ea căscă și se sprijini de el. A fost o noapte lungă.

– Așa a fost, aprobă ea. Și apoi cu un zîmbet lu-

minos: Și una atît de veselă! N-am mai petrecut așa de bine de ani de zile.

– Mă bucur, spuse el, luînd cheile ei și descuind ușa.

Mașina *Porsche* a lui Brad Kane era parcată la jumătate de colț în susul străzii. El se aplecă înainte, uitîndu-se, sfredelindu-i cu privirea, cînd intrară împreună în clădire.

Luă o țigară *Gitanne* din pachetul aproape gol și o aprinse, trăgînd adînc. El știa care era apartamentul ei și îi urmări ferestrele, gemînd cu disperare, cînd în sfîrșit se aprinse lumina. Stinse cu furie țigara. O văzuse de atîtea ori pe Rebecca, așa: amețită, flir-tînd, atrăgînd bărbații. În fond, ea era la fel ca și mama sa.

Cu ochii fixați pe ferestrele ei, el se aplecă, urmărind încordat, așteptînd.

Phyl își aruncă pantofii și se duse spre bucătărie.

– Căfea?

Mahoney clătină negativ din cap.

– De ce nu bei doar un pahar cu apă, doc, și apoi să te culci? Dimineață o să te simți ca o femeie nouă.

Ea scoase un oftat greu.

– Cumva, îmi place femeia care sînt acum, Mahoney.

– Bine.

Se duse spre ea și îi depuse un sărut pe obraz.

– Știi ce? spuse el cu seriozitate.

– Ce?

Ochii ei erau albaștri și nevinovați.

– Ești cu adevărat o femeie foarte frumoasă, spuse zîmbind, în timp ce se întoarse și se îndreptă spre ușa.

– Mulțumesc, Mahoney, strigă ea după el. Pentru seara asta.

El îi făcu semn cu mîna cînd închise ușa în urma lui.

Ea zîmbea cînd se duse în dormitor, aruncîndu-și hainele pe drum. Și încă mai zîmbea cînd adormi pe moment. Cu machiajul pe față. Un lucru pe care nu-l mai făcuse de ani.

Mahoney remarcase mașina neagră *Porsche 938* parcată puțin mai departe, cînd trecuse pe lîngă ea mai devreme. Reflexul lui de polițist remarcase că era singura mașină pe strada unde nu era voie de parcat și că în ea era un bărbat și se întrebasese automat ce avea de gînd oare. Era tot acolo, iar cînd el se urcă în *Mustang* și porni motorul, văzu aprinzîndu-se farurile mașinii *Porsche*. Așteptă ca tipul să pornească și să treacă pe lîngă el, ca să poată să-i vadă numărul și să-l controleze, în caz că avea de gînd ceva rău, dar mașina dădu înapoi și făcu repede la dreapta, pe strada laterală.

Mahoney ridică din umeri: nu era de serviciu și, în plus, nu avea chef să urmărească răufăcători în mașini scumpe, *Porsche*, în seara asta. Tipul o fi vreun detectiv particular piperat, care face bani mulți urmărind o soție sau un sòț care calcă strîmb. La nai-ba, oricum nu era treaba lui.

Capitolul 24

Julie se aruncă în piscină după Scott, împrôșcînd o avalanșă de stropi peste Poochie, care umbla de-a lungul acesteia, lătrîndu-i în semn de avertisment.

– Cîine prost, bătrîn, urlă ea, aruncînd cu apă după el și țipînd încîntată cînd acesta se scutură cu un nor de picături. Țipă din nou, cînd Scotty ieși din piscină și apoi sări înapoi, aproape peste ea.

Ea se scufundă și ieși iar la suprafață rîzînd și tușînd, uitîndu-se după Scotty ca să-și ia revanșa. Îi făcu semne cu mîna lui Bea, care stătea lîngă piscină uitîndu-se la ei. Se gîndi că Beă era cea mai drăguță femeie din lume și se hotărî deja că voia să fie ca ea cînd va fi mare.

Bea a rîs cînd ea îi spuse asta.

– Nu sînt sigură că e posibil lucrul ăsta, iubita mea, zise ea.

Ea îi spunea totdeauna iubita mea, iar lui Julie îi plăcea lucrul ăsta. Nick îi spunea Jules și îi plăcea și asta.

– Cred, din fotografiile pe care le-am văzut, că ai să arăți exact ca mama ta. Iar ăsta e un compliment, domnișoară Julie, dacă a existat vreodată unul, pentru că mama ta a fost o femeie foarte drăguță.

Ah, a fost, se gîndi Julie cu regret, punîndu-și bărbia pe marginea curbată a piscinei și lăsîndu-și picioarele să plutească în urma ei. Mama era cea mai drăguță dintre toate. Se gîndi cît de mult i-ar fi plăcut mamei ei aici, sub cerul albastru și sub razele soarelui. Mama ei urîse acele ierni reci, cenușii, din Ohio. Lui Julie îi plăcea aici și știa că și lui Scotty îi plăcea. Singurul lucru era că el îi tot amintea că totul e numai temporar, „ca o vacanță” zicea el.

– Într-o bună zi, ne vor trimite înapoi în Ohio și, pînă la urmă, vom ajunge în niște case speciale în care să fim îngrijiți.

– Nu, nu vor face asta, spuse Julie cu încăpăținare, dar tot era speriată.

Scotty spuse:

– Bineînțeles că da. Nu sînt rudele noastre. Nu sîntem nimic pentru ei, Julie. Doar doi copii de care au grijă. Niște paznici, asta sînt.

Dar ea nu voia să creadă. Și nu voia să se întorcă acasă pentru că acum nu mai exista nici un acasă. În plus, nu voia să plece de lîngă Bea.

Ceva îi spunea că Bea era diferită. Și ea era rănită, Julie simțea asta. Și îi plăcea acel mic sentiment de căldură care i se strecura din nou în inimă, în

viață. Uneori, treceau ore fără ca ea să se gîndească la cele întîmplate.

Julie își lipi privirea de Bea, urmărind-o. Nu voia să o mai scape vreodată.

Bea se gîndi că Millie trebuie să o fi cunoscut mai bine decît se cunoștea ea însăși, căci se obișnuise perfect cu noul ei rol. Ea se uita la copii cum se aruncau neobosiți în apă și cum ieșeau afară. Făceau asta de ore-n șir. Din cînd în cînd, se întorceau și-l stropeau pe Poochie, făcîndu-l să latre și să danseze pe picioarele din spate, agitat.

Zgomotul unei mașini de tuns iarba venea de undeva din fața vilei și vocea țipătoare a noii îngrijitoare portugheze se lupta cu cîrîitul papagalului african verde, pe care, la rugămintea ei, îl cumpărase Nick săptămîna trecută cînd se duseseră la magazinul de animale de casă, în căutarea unei perechi de papagali mici, cu coada lungă. Vînzătorul din magazin spusese că era un papagal vorbitor și că știa jumătate de duzină de cîntece, dar acesta rămăsese încăpățînat de tăcut în primele cinci zile, pînă cînd cîinele a lătrat la el și, brusc, începu să înjure într-o franceză fluentă.

Vila *Mimosa* revenise la viață și Bea ar fi dorit ca Millie să fi fost acolo să o vadă. Vechiul sentiment de tristețe dispăruse și acum era plină de lumină și de sunetele rîsetelor și certurilor de copii, de muzică, de țipete de papagali și lătrat de cîine. Pe terase erau patine cu roțile, biciclete în hol, jucării și bluze de bumbac și prosoape de plajă erau răsîndite peste tot, mai plutea o aromă a ceva bun care se pregătea la bucătărie.

Scotty și Julie Fenwick se comportau tot mai mult

ca niște copii normali, deși erau nopți cînd se ducea să-i acopere și îi găsea pe amîndoi înghesuiți în patul lui Scott, cu urme de lacrimi pe obrajii lor nevinoși, adormiți. Ea o ducea în brațe pe Julie înapoi în patul ei, iar copila, epuizată, ridica pleoapele grele și îi arunca o privire directă, cercetătoare, care o atingea la inimă. Ea știa că Julie se uita dacă nu cumva mama ei era cea care o săruta de noapte bună.

— Sînt doar eu, îi șoptea ea, iar fetița ofta adînc, pe jumătate sufocată de un suspin, băgîndu-și un deget în gură pentru reconfortare. Ea o apuca strîns de mîna pe Bea și aceasta o mîngîia pe părul umed și stătea liniștită pînă copila adormea adînc, de epuizare.

Scott nu plîngea niciodată de față cu Bea, dar uneori ea îl vedea dispărînd în sus, pe deal, spre grotă. Îi vedea silueta lui mică, ghemuită, stînd cocoșat pe stînci, uitîndu-se spre mare, și ghicea că el căutase singurătatea ca să-și plîngă durerea.

Ea și cu Nick se străduiau să le creeze o viață normală. Stabiliseră un program cu un profesor de franceză, cîte o oră în fiecare dimineată. Apoi se duceau la piață, la Cannes sau la Nisa sau la Antibes și eventual luau masa de prînz într-o cafenea. Mai tîrziu, după ce se odihneau, mergeau la plajă sau înotau în piscină, sau Nick îi ducea cu barca cea mică pe care o cumpărase el ca să se plimbe în jurul portului.

În toamnă, aveau să înceapă școala și, pînă atunci, ea spera că vor reuși în mai mare măsură să lase trecutul în urmă și să fie din nou niște copii obișnuiți. Între timp, ei erau în continuare fragili și

nesiguri în legătură cu noul lor mod de viață.

Bea se simțea la rîndul ei, de parcă ar fi trecut o viață de cînd fusese gata să moară subit într-o ravină, în urma unei crime; cînd își uitase trecutul: dintr-o nonpersoană devenise cineva cu o identitate anume. Și îi mulțumea lui Millie în fiecare zi pentru noua ei viață. Dar teroarea de a nu ști cine e și de ce a vrut cineva ca ea să moară, o mai urmărea încă. Se trezea în urma cîte unui vis tulburat, în care i se părea că se cufundă în acel tunel întunecat fără de sfîrșit, și aproape că gîndea că avea răspunsul. Dar, cînd clipea ca să se trezească, transpirată de teamă, totul dispărea.

Poochie veni spre ea cu spatele, dînd din coadă cu entuziasm. Ea considera că Poochie fusese o binefacere venită de la Dumnezeu. Copiii îl adora. Cîinele se uită la ea, ochii lui inteligenți strălucind de bucurie la surpriza că încă mai trăiește.

— Sîntem niște supraviețuitori, tu și cu 'mine, bătrîne, spuse ea, scărpinîndu-l cu afecțiune pe capul creț.

Ea se gîndi la Nick care plecase în căutarea seifului bănuț al unei bănci cu secretele guvernantei Beale și aproape că spera să nu găsească nimic. În acest moment pașnic, viața părea perfectă, așa cum era. Avea casa ei, copiii și pe Nick. Se temea de trecut. Nu voia să știe despre cealaltă tînără femeie care era ea însăși. Se simțea în siguranță fiind Bea French. Atacatorul ei nu o putea găsi niciodată aici ca să-și termine treaba în care eșuase înainte. Dar în nopțile acelea lungi, neliniștite, de singurătate, nu mai era chiar atît de sigură.

Copiii o chemară să vină în piscină, urlînd de bu-

curie cînd Poochie sări înăuntru după ea, dînd din labe cu un rînjat speriat pe mutra lui caraghiasă.

Jucau un joc aiurit de volei în apă, strigînd și rîzînd, cînd sună telefonul. Bea ieși din piscină ca să răspundă.

– Nick? spuse ea zîbind.

– De unde-ai știut că sînt eu?

– E simplu. Nimeni altcineva nu sună. Cel puțin, nu la ora asta. Vii aici la cină?

– O să fiu acolo pe la șapte. Putem lua cina singuri diseară? Vreau să zic fără copii, am de vorbit cu tine?

– Sigur. Oricum, ei mănîncă la șase. Sînt morți de foame pînă la ora aia. Dar despre ce vrei să-mi vorbești?

– L-am găsit, Bea. Seiful din bancă al guvernantei Beale. Noi am avut dreptate. Erau și alte documente. Le aduc cu mine. Vreau să le citești.

Cînd puse jos telefonul, Bea se gîndi că vocea lui sunase cam prevestitoare de rele, deși liniștită, deloc triumfătoare pentru ce găsisese. Se întrebă oare ce nu era în regulă.

Cînd sosi Nick, copiii se repeziră la el, rugîndu-l să meargă la o plimbare cu bicicleta sau cu patinele cu roțile, pe terase, sau să alerge jos la mare cu ei.

– Hai să mergem la pescuit, strigă Scotty.

– Nu, hai cu bicicletele pînă în vîrfurile dealului și apoi în jos, țipă și mai tare Julie.

– Nu azi, copii! Nick îi răscoli părul lui Scotty iar pe Julie o îmbrățișă ca un urs și apoi îi goni cu afec-

țiune din cameră. Am de discutat azi ceva cu Bea.

Ei fugiră să vorbească la bucătărie cu Jacinta. Nick se uită la Bea.

– N-a fost ușor să pun mîna pe asta, spuse el, scoțînd din servietă cîteva plicuri mari, cafenii. Cred că am umblat pe la cincizeci de bănci, pretinzînd că am greșit, de fiecare dată, cînd se uitau bănuitor la mine, pentru că acea cheie nu le aparținea. Rîdeam prostește și le spuneam: „Zăpăcit bătrîn ce sînt, am atîtea din astea, tot mereu uit unde îmi pun lucrurile.”

Bea zîmbi:

– Pînă la ultima.

– Pînă am obținut, în cele din urmă, ceea ce căutam. El puse hîrțile în fața ei. Asta e scrisoarea lui Marie-Antoinette către fiul ei, Johnny. Și pot să-ți spun că e o lectură sfîșietoare.

Bea se uită la el cu îndoială.

– Chiar crezi că trebuie să facem lucrul ăsta?

Se simțea de parcă încălcau secretele unei femei moarte, chestiuni personale pe care ea poate nu dorise să le vadă alți ochi.

– Bineînțeles că da. De dragul tău și al meu. Tu crezi că există o legătură aici, undeva, cu trecutul tău. Și vreau să rezolv acest mister, pentru cartea mea. Totul s-a întîmplat de mult, Bea. Nu facem nici un rău nimănui, citind astea.

– Bănuiesc că ai dreptate, fu ea de acord, dar cam speriată. Doar că, Nick, nu mai vreau să știu despre trecutul meu. Hai să uităm de trecut. Să-l lăsăm în pace. Sînt fericită așa cum sînt lucrurile acum.

Nick îi apucă mîna liniștitor.

– Trebuie să ai o familie pe undeva, Bea. Rude

care te caută, întrebându-se despre tine. Ai avut o viață, înainte de asta, și trebuie să o găsești, chiar dacă te hotărăști să nu te mai întorci la ea. Ai o răspundere față de tine și de familia ta.

Bea oftă, când începu să citească, silită, scrisoarea lui Marie-Antoinette Leconte. Ea știa că el avea dreptate.

Iubitul meu fiu, Jean,

Este dorința mea cea mai scumpă să nu citești niciodată această scrisoare, pentru că, în acest caz înseamnă că nu o să te cunosc, și n-am să fiu acolo, să-mi țin copilul în brațe, să te privesc crescând, să-ți număr aniversările și să te ajut să urci calea stîncoasă a vieții. Dar dacă nu pot fi acolo, atunci, cînd vei fi destul de mare, vreau să știi adevărul, despre mine și despre tatăl tău, Archer Kane.

Mai întîi, am să-ți spun despre mine, ca să o cunoști pe mama ta ceva mai bine. Bîrfele îți vor spune că nu am fost o femeie drăguță. Cunosc numele pe care mi-l dădeau în bătaie de joc – la célibataire – și deși pretindeam totdeauna că nu-mi pasă, eram rănită. Doream să fiu drăguță și elegantă, ca frumusețile pe care le vedeam la restaurante, cazinouri și în cafenele, dar acestea nici măcar nu-mi vorbeau vreodată. Cum să-ți explic, pe dinăuntru mă simțeam frumoasă. Dar pentru ei, eram femeia obișnuită, bogată, care nu aparținea niciodată de lumea lor. Și mă simțeam singură.

Archer Kane a înțeles singurătatea mea. Era un bărbat frumos, tot atît de blond și de auriu pe cît

eram eu de brună și palidă. Mi se părea ca un tânăr zeu grec, mie, singuratică la célibataire.

El era un bărbat care se simțea în largul lui în atmosfera nouă de laissez-faire de pe Riviera; ducea o viață ușoară care îi convenea; multe femei ușoare, băutură și bani. Dar, deși știam că există tot atîția căutători de avere în goană după femei, pe cîte femei erau care își căutau un iubit; să prinzi o femeie bogată și frumoasă era adesea greu. Aceste femei erau mai vîrstnice și înțelepte și recunoșteau un vîntor de avere, cînd vedeau unul. Pentru ele, o legătură amoroasă însemna distracție, cîteva cadouri, puțină pasiune și apoi, altul.

Eu l-am remarcat, bineînțeles. Cum se putea altfel? Era frumosul tânăr american, totdeauna în centrul mulțimii care lua masa de prînz pe terasă la Hotel de Paris, sau în cafenele sau la cazinouri. L-am văzut urmărindu-mă, îi prindeam uneori privirea și îmi zîmbea totdeauna politicos, înclinînd din cap, recunoscîndu-mi prezența.

Știu acum că mă vîna și că eram deja însemnată ca victimă a lui. El avea douăzeci și șapte de ani iar eu patruzeci și unu. Nu mă simțeam bine în mijlocul oamenilor, eram timidă și greoaie. El era frumos și se învîrtea în diverse grupuri și se zicea că are o fermă mare de animale în Hawaii.

Știam totul despre el, dar nu-l cunoscusem pe el sau pe vreuna din cunoștințele lui, pînă ce nu mi-a vorbit în ziua aceea. Stăteam la o masă de cafea, la Cannes, singură, ca întotdeauna. Purtam o pălărie cu boruri mari, ca să-mi feresc fața de soare, dar și ca să-mi ascund figura obișnuită. Cum să te fac să mă înțelegi cît de rușinată eram de felul cum

arătam? Riviera era plină de oameni frumoși, toți atît de tineri, subțiri, șic, purtînd noua modă care pe mine arăta greoaie și stupidă.

Îmi amintesc că mă întrebam cum de Archer mă recunoscuse măcar, atît eram de ascunsă sub pălăria mea mare, dar mărturisesc că eram bucuroasă că mă recunoscuse. Mai mult, am fost emoționată cînd s-a recomandat și m-a întrebat dacă putea să stea cu mine puțin. Am băut limonadă, în timp ce el mi-a vorbit despre ferma lui, sporovăind sociabil. Am remarcat că lumea se uită la noi și eu am roșit de mîndrie că mă alesese pe mine să-mi acorde atenție.

Cred că a știut, de cum am roșit, că eram a lui; totuși, mi-a făcut o curte asiduă. M-a invitat la cîine în cele mai bune hoteluri, la prînzuri pe plajă și la dans la Hotel de Paris. Deși aveam deja Rolls-ul argintiu, m-a încurajat să cumpăr ultimul automobil, un Bugatti roșu, decapotabil, cu un interior de piele gri porumbel, și știam că îl invidiau toți cînd îl conduceam.

Mă însoțea la magazinele și saloanele de modă în care fusesem totdeauna prea timidă ca să intru, speriată că-și vor bate joc de silueta mea solidă, cu pieptul plin, pentru că toate celelalte femei erau subțiri ca trestia și fără piept, cum era modern. M-a dus să-mi fac părul în stilul cel nou, m-a încurajat să încerc farduri, masaje, parfum. Archer Kane m-a făcut să mă simt bine cu mine, pentru prima dată în viața mea. El știa cum să seducă o femeie.

Era fermecător, sociabil, frumos. Cavalerul perfect. Cîteva săptămîni mai tîrziu, cînd ne-am căsătorit, s-a stîrnit un scandal ce a ținut nouă zile. Știam

ce spuneau bîrfele – că era un alt vînător de avere care a avut noroc, „dar cu ce preț, căci Dumnezeu știe că la célébataire e de mult timp pe aici”, dar nu-mi păsa, eu eram îndrăgostită și credeam că el mă iubește.

Eram pregătită să fiu fericită oriunde cu el, chiar și pe insula primitivă unde m-a dus. Și chiar atunci cînd am văzut că faimoasa fermă nu era decît cîteva pogoane sălbătice. Dar asta urma să fie noua mea casă, noua mea viață, cu soțul meu frumos care mă adora, așa că i-am dat de bunăvoie bani ca să mai cumpere teren și vite și să extindă cabana din Kalani. Și, de asemenea, fără știrea mea pe atunci, să-și as-tîmpere dorințele masculine la Honolulu. Iar cînd am aflat și l-am confruntat mi-a zis, cu cruzime, că asta e din cauză că o găsea pe soția lui bătrînă și urîță și neatrăgătoare.

Ochii lui albaștri, care se uitaseră cîndva cu adorație la mine, acum mă împrășcau cu dispreț; mîngîierile au devenit lovituri crude și, curînd, mi-am dat seama că, atunci cînd era „drăguț” cu mine, era doar pentru că voia bani. Apoi am descoperit că eram însărcinată.

Era ca o minune pentru mine, femeie la patruzeci și unu de ani, să am primul copil, și asta mi-a adus prima fericire pe care am simțit-o, de cînd venisem la Kalani. Nu i-am spus lui Archer, ci am așteptat să văd ce se mai întîmplă.

El a venit la mine, în cele din urmă, cu niște documente legale pe care voia să le semnez. Mi-a spus că acestea îmi dădeau o parte egală din ferma lui, dar eu am văzut că de fapt îi dădeau lui controlul asupra averii mele. Am refuzat să le semnez și, în

cele din urmă, am fost obligată să fac față adevărului.

Bolnavă, deziluzionată și îngreunată de sarcină, l-am părăsit. M-am întors aici, în vechiul meu cămin, la vila Mimosa, pe care dragul meu tată a construit-o pentru mine, când eram încă „mica lui prințesă“, cu mult timp în urmă, când încă mai credeam – pentru că mi-o spunea atît de des – că eram o fată drăguță și că lumea era a mea. Construisese colivia de păsărele, din argint, ca să aud totdeauna sunetul păsărelelor cîntătoare pe care le iubeam, precum și grota de pe deal, cu pîrîiașul și fîntînile, ca să aud susurul apei. Și a umplut grădinile perfecte cu mimozele mele favorite, al căror parfum marca ziua mea de naștere, în fiecare primăvară. Era căminul meu, iar acum devenise refugiul meu. Îmi voi naște copilul acolo și îl voi crește în pace și siguranță. Nu mai voiam să-l văd niciodată pe Archer Kane.

Apoi, brusc, el a sosit. Mi-a zis că din cauza mea, era foarte dator și va fi obligat să-și ipotecheze terenurile. Era gata să piardă totul – vitele, ferma, chiar și insula – dacă nu-i dădeam bani. El a promis că pleacă, așa că i-am dat, dar deja era vizibil că eram însărcinată. Mi-a spus că a decis să rămînă cu mine în cele din urmă. Voia să fie cu mine, să mă ajute. În fond, a spus el, era și copilul lui.

Mi-e rușine să mărturisesc că, la început, o parte din mine voia să-l creadă. Dar, nu-mi puteam permite să am încredere în el. Nu voiam să am de-a face cu el, dar era soțul meu și nu puteam face nimic. Am refuzat să-l las să se apropie de mine, nu voiam să ies cu el, deși încerca să mă convingă, pentru că, după cum știu acum, voia să apărem împreună ca perechea fericită. La vila Mimosa era

totdeauna un domn perfect, tînărul soț adorator față de soția sa mai în vîrstă, însărcinată. El și-a jucat bine cărțile, nu s-a uitat niciodată la o altă femeie, în tot acest timp. Și apoi, te-ai născut tu, dragul meu fiu.

Arăți atît de mic și fragil, cum dormi acolo în coșulețul pe care l-am aranjat eu însămi, cumpărînd voalul moale și dantela și panglicile ca să-l fac frumos pentru tine. Te-am dorit atît de mult, iar acum ești aici. Și te iubesc cu devotamentul unei mame.

N-a fost o naștere ușoară, amintește-ți că eram mai în vîrstă și destul de bolnavă. Tatăl tău a venit să te vadă, a doua zi. S-a uitat la tine, în coșuleț, și eu mi-am permis să mă gîndesc, un moment trecător, că poate își va iubi fiul și că există o speranță să fim fericiți. Dar apoi am văzut pe fața lui că nu simte nimic pentru tine. A spus că nici măcar nu arăți ca el. Erai un Leconte, nu un Kane.

Iar acum, fiul meu, în timp ce scriu scrisoarea, ai o săptămînă. Azi cred că mi-ai zîmbit, deși guvernanta Beale a spus că încă nu era un zîmbet adevărat. Tu însemni totul pentru mine și Archer știe asta. Aici plutește ceva în aer, o încordare cuprinde casa, deși el joacă în continuare rolul soțului fermecător. Nu am încredere în el, iar săptămîna viitoare, cînd voi fi mai în putere și voi putea să cobor, vreau să-l confrunt. Îi voi spune că intenționez să divorțez pe baza numeroaselor lui adultere. Îi vor spune că nu va mai primi nici un ban de la mine. Și că tu, dragul meu băiat, vei moșteni totul.

Acesta este motivul pentru care îți scriu această scrisoare, pe care sper că guvernanta Beale nu va trebui să ți-o dea, niciodată.

Archer e un bărbat periculos. E neîndurător și neiubitor. Vreau să înțelegi că dacă mi se întâmplă ceva rău, indiferent ce pretinde sau spune el, nu va fi fost un accident. Nici nu mă voi sinucide vreodată. Tu ești prea important pentru mine, ca să fac așa ceva. Sper, tot sper mereu, dragul meu fiu, că voi fi aici, să te văd crescînd și să împart cu tine viața ta. Și vreau să știi că te iubesc.

Mama ta devotată.

– Deci, Străinul chiar a ucis-o, spuse Bea uitîndu-se șocată la Nick.

– Și a scăpat basma curată, spuse Nick. Măcar acum îi știm numele, Archer Kane. Totuși, s-a întîmplat cu prea multă vreme în urmă pentru pedeapsă. Apoi, umblînd prin celelalte hîrtii, zise: Pe astea vreau să le citești mai tîrziu. Sînt scrise de Johnny Leconte. E povestea lui, în care relatează ce s-a întîmplat. Ezită o clipă. M-am gîndit că preferi să citești cînd vei fi singură, fără să fii sustrasă de copii, de cîini și de papagali, de cină.

Puse hîrțiile înapoi în plic și o luă de mînă.

– Hai să luăm copiii la o plimbare, spuse el zîmbind, încercînd să o înveselească. Să le luăm o înghețată.

– *Înghețată.*

Copiii intrară valvîrtej pe ușă și Bea rîse.

– Trebuie să aveți antene invizibile îndreptate spre cuvinte ca „înghețată” și „cartofi prăjiți” și „Nintendo”...

– Poate și Poochie să vină? întrebă Julie.

– Sigur că poate.

Bea se uită la ei, îmbrăcați în bluze de bumbac și șorturi, cu noua strălucire de bucurie pe fețe, și îi păru rău pentru Marie-Antoinette Leconte care nu a avut șansa să-i dea fiului ei Johnny un câine și să-l ducă la o înghețată.

– Știi ce? spuse Nick cu un zîmbet. Ești o mamă grozavă.

Bea se uită la el, la fața lui aproape frumoasă, la ochii lui cenușii, nostimi, care aveau totdeauna o urmă de zîmbet și la trupul lui subțire, bine făcut. Nick participase la toate problemele ei în legătură cu trecutul ei misterios, împărțise cu ea durerea în legătură cu moartea lui Millie și o ajutase în privința copiilor. Prietenia lor se adîncise și își dădea seama că era un alt motiv pentru care voia ca ea să descopere adevărul despre trecut. Avea nevoie să știe dacă era și altcineva în viața ei, un iubit, sau un soț, cineva care avea importanță pentru persoana care fusese ea înainte.

Ea zîmbi, cînd îl sărută.

– Asta e ca să-ți mulțumesc pentru tot, zise ea, în timp ce el o înconjura cu brațul.

– Hei, fără pupături, urlă Scotty din ușă și ei se întoarseră, rîzînd, alergînd după el pe treptele de marmură, acolo unde micul Johnny a avut întîlnirea lui fatală cu tatăl lui, cu atît de mulți ani în urmă.

Capitolul 25

Phyl deschise pachetul care fusese livrat prin societatea specială *Brinks* și se uită fix la conținut, uluită. Era un șirag de perle de mărimea oului de biblică, cu o închizătoare cu un diamant mare, o pereche de cercei cu perlă și diamant lacrimă și un inel asortat cu aceștia. Cartea de vizită, scrisă de mîna lui Millie, glăsuia: „*Ca să-ți amintești de mine.*”

Ținu cartea de vizită pe obraz, zîmbind, gîndindu-se la Millie, strălucitoare în roz șocant și cu aceste perle, anul trecut, la Operă. Cum ar fi putut s-o uite?

Sună telefonul și ea răspunse absentă.

– Trebuie să te văd, spuse Brad.

Vocea lui suna încordată, iar ea își mușcă buza, ezitînd.

– Brad, cred că e mai bine să nu ne mai vedem, spuse în cele din urmă.

– Te rog, Phyl. Te rog. Nu se poate termina așa din cauza unei certe prostești. Cel puțin, hai să discutăm. Dă-mi o șansă să-mi cer iertare.

– Unde ești?

– Aici, în San Francisco. La hotelul *Fairmont*.

Phyl dezbătu cu ea însăși. Știa că fusese mai mult decît o ceartă prostească, dar încă mai simțea acea veche atracție. Brad fusese atît de atractiv, poate că în fond era puțin prea dură față de el. Ea oftă cînd se zări în oglindă. Arăta ca o epavă, după noaptea petrecută la nuntă cu Mahoney și colegii săi. Dar bănuia că Brad avea dreptate, îi datora o șansă de a se explica.

– Îți acord o oră, spuse ea. E mai bine să vii aici.

– Știu unde locuiești. Am să fiu acolo.

Părea încîntat.

Phyl zîmbi, în timp ce făcea duș, amintindu-și de Mahoney și de nuntă. Trecuseră ani de cînd nu mai avusese acest gen de distracție fără griji, fără legături, fără responsabilități. Doar oameni simpatici, care se amuză. Cumva, a ajutat-o să vadă problemele ei cu Brad la proporții reale. Acum putea să le facă față, se gîndi ea încrezătoare. Se îmbracă repede în pantaloni negri și o cămașă albă de bumbac, încingîndu-se cu acel cordon argintiu și turcoaz din Santa Fe. Își perie părul spre spate și îl strînse în coc, își aplică obișnuitul ei ruj roșu și apoi, în amintirea lui Millie, își puse perlele extravagante.

Umblă prin cameră cu nervozitate, așteptîndu-l pe Brad și și-ar fi dorit să fi avut pisica să-i țină companie, dar aceasta era tot la Mahoney. Avea să-l

sune mai târziu și va aranja să o ia.

Își amintea cum dansase slow cu Mahoney, cu o seară înainte, cînd auzi sunînd la ușă. Cînd deschise Brad ținea un braț de cale.

– Pentru tine, spuse el spășit.

Ea îi zîmbi bătaioasă.

– Tu nu ești un bărbat care face lucrurile pe jumătate, nu-i așa, Brad? zise ea luînd uriașul buchet de flori și ducîndu-l la bucătărie.

El se uită în jur, curios.

– Deci, asta-i vizuina ta, spuse el. Mă întrebam cum arată.

– Și?

Ea stătu în fața lui, cu brațele strînse la piept, defensiv.

– E exact ca tine. Rece, inteligentă, cultivată. Și frumoasă.

– Mulțumesc.

Ea îl urmări cum îi cercetează căminul. Era în blugi, cu o cămașă albastră, de lucru. Cu bronzul lui de om trăit în aer liber, arăta la fel de nepotrivit în apartamentul ei strălucitor, de oraș, ca și un cal de rasă la o expoziție locală de cai.

– Azi arăți ca un cowboy, zise ea.

– În fond, asta și sînt, răspunse el, studiînd picturile. Un fermier.

– Și ești mîndru de asta. Poate prea mîndru, Brad.

– Ce vrei să spui? Arăta uimit cu adevărat. Nu am dreptul să fiu mîndru de familia mea și de realizările ei?

Phyl se gîndi la asta; în fond, oare nu toate marile averi ale Americii au fost făcute de niște baroni hoți și nu erau ei oare acum legende americane?

– Bănuiesc că ai dreptate, recunosc eu ea. Într-un fel.

– Îmi place tabloul ăsta, spuse el stînd în fața unei mici picturi în ulei, de David Oxitoby, cu o pajiște verde englezească și un gard viu frumos tuns. Și ăsta.

Se uită la un tablou în tempera, de Tindle, cu un scaun de lemn aflat lîngă o fereastră deschisă, cu perdeaua de muslin umflată de briză. Avea un aspect șters, parcă din altă lume și era unul dintre tablourile ei favorite.

El se întoarse cu fața spre ea.

– Nu sînt obișnuit să o spun, îmi pare rău, zise el încet. Îmi vine foarte greu. Ea se uită la el fără să zică nimic. Vrei să vin în genunchi la tine? Întrebă el. Florile nu au fost de ajuns?

– Florile sînt frumoase, Brad. A fost un gînd frumos. Dar te aștepți cu adevărat să te iert pentru felul în care te-ai purtat, fără să-ți ceri scuze?

– Ai dreptate. A fost de neiertat. O apucă de umeri și o trase spre el. Adevărul este, Phyl, că am făcut-o pentru că sînt îndrăgostit de tine. Sînt atît de al naibii de nebun după tine, încît nu pot suporta ideea să te ia cineva de lîngă mine.

– Dar nimeni nu mă lua de lîngă tine. A fost un telefon urgent de la un prieten...

– A fost același prieten cu care ai ieșit aseară?

Ea se retrase, uitîndu-se la el cu uimire.

– De unde știi *tu*, cu cine am fost aseară? exclamă ea furioasă.

– Te-am sunat ore-n șir și nu erai aici. Am ghicit doar că ai fost cu altcineva.

– Nu e treaba ta afurisită, cu cine am fost, Brad

Kane. Nu mai este.

– Nu spune asta. Te rog.

– Ah, Brad, spuse ea obosită, totul a fost atît de frumos, atît de deosebit.

– Poate fi din nou.

El o prinse în brațe, ținînd-o atît de aproape, încît ea îi simțea mușchii pieptului tari pe sînii ei și lungimea trupului lui puternic, dur, lipit de al ei.

– Îmi pare rău, Phyl. Cu adevărat îmi pare rău. Părea disperat. Iată, am spus-o. Acum, *te rog*, spune că mă ierți.

Ea se simți capitulînd sub vraja lui sexuală.

– Sînt o femeie ocupată, spuse ea repede. Munca mea îmi răpește cea mai mare parte a timpului. Am fost iresponsabilă, distrîndu-mă cînd ar fi trebuit să lucrez. Trebuie să mă întorc la viața mea proprie, Brad.

– Nu mă abandona.

Era un țipăt din inimă și ea îl recunoscuse. Fața frumoasă a lui Mahoney îi veni brusc în minte. Trupul ei își aminti senzația brațelor lui în jurul ei, pașii lor care se potriveau perfect în timp ce dansau slow. Mahoney glumețul, tachinatorul, prietenul bun. Mahoney, polițistul devotat, poetul, amatorul de operă. Bogatul, frumosul, prea mîndrul Brad Kane, cu toate problemele lui i se părea cumva mai puțin atrăgător.

Scoase un oftat de ușurare. Se eliberase în sfîrșit de vraja periculoasă a lui Brad Kane. Dar, uitîndu-se la fața lui disperată, știu că trebuia să-l abandoneze cu blîndețe.

– Îți promit că am să te văd cînd am timp. Dar cu condițiile puse de mine.

– Am să iau orice pot obține, murmură el, firimi-

turile de pe farfuria ta, un sărut pe tivul rochiei tale, o privire a ochilor tăi ca pietrele prețioase...

El depuse un sărut pe fruntea ei și ea rîse, amintindu-și cît se bucurase de el. Poate că pînă la urmă, va fi în regulă, poate vor fi prieteni.

– În cazul ăsta, poți să mă scoți la masa de prînz, spuse ea repede.

– Oriunde, zise el dornic, aerul îngrijorat dispărîndu-i. Pe Lună, pe Marte, pe Venus.

– La *// Fornio*, aici, după colț, spuse ea rîzînd cu el, fără voie. La o pizza. Mor de foame.

Se așezară la o masă de lîngă fereastra lungă. După ce comandară, Brad se uită la colierul ei și spuse cu răceală:

– Cine ți-a dat perlele?

Ea sesiză din nou, în vocea lui nota, avertizatoare de gelozie.

– Brad, astea mi le-a lăsat prietena mea, cea la a cărei înmormîntare nu am fost.

El se jucă cu tacîmurile, fără să se uite la ea.

– Probabil ținea mult la tine, dacă ți-a lăsat un asemenea colier scump.

– Millie mi-a lăsat și cerceii și un inel, garnitură. Sînt cu adevărat prea elegante pentru a fi purtate ziua, dar am simțit nevoia să-i port perlele. Cumva, mă fac să mă simt mai aproape de ea. Îmi amintesc de ultima dată cînd am văzut-o purtîndu-le. A fost anul trecut, la Operă. Am văzut *Carmen* și Millie chiar se îmbrăcase ca pentru acest rol; în roz șocant, cu volane.

– Trebuie să valoreze o mică avere, insistă Brad.

– Millie era o femeie foarte bogată, deși poate nu tot atît de bogată ca tine, zise ea cu un zîmbet ta-

chinator. Și nu era zgîrcită cu banii ei. Îi răspîndea în jur. Voia totdeauna să-i ajute pe alții și se lăsa convinsă de orice poveste tristă. De asta a luat-o pe pacienta mea ca secretară – cea despre care ți-am spus că și-a pierdut memoria. Oricum, Millie i-a lăsat milioane prin testament, precum și doi copii orfani, de care trebuie să aibă grijă. Ea a zis că îi oferea astfel fetei un viitor, dat fiind că nu are un trecut. Și bănuiesc că a avut dreptate, pentru că Bea pare acum destul de fericită.

– Femeia pare să fi fost o adevărată filantroapă prost îndrumată. Aș zice că fata asta a fost foarte norocoasă, zise Brad brutal.

– Millie Fenwick nu era prost îndrumată, răspunse Phyl cu furie. Ea știa exact ce voia să facă și avea și mijloacele pentru asta.

El își ridică ochii de la pizza, cu o privire brusc alertă.

– Fenwick?

– Da, Millicent Fenwick.

– Am mai auzit recent numele ăsta.

– Probabil că ai citit despre ea în coloanele despre societate. Sau poate la anunțuri mortuare. Oricum, ea a cumpărat vila aia din sudul Franței și i-a dat-o lui Bea. Vila *Mimosa*.

– Vila *Mimosa*?

– Da. E un loc frumos, deși Bea este convinsă că are un trecut misterios. Oricum, acum e a ei și locuiește acolo, cu cei doi copii, Scott și Julie Fenwick, în vîrstă de nouă și șapte ani. Așa încît are mîinile ocupate.

– Ai spus că Bea era pacienta ta? Ce anume are?

Brad luă o înghițitură de vin roșu și se uită la ea,

cu ochi albaștri ferți.

– Ți-am spus, a avut un accident și și-a pierdut memoria. Nu-și mai amintește nimic despre asta. E un lucru dintre acelea, stranii.

– Și, îi va reveni vreodată memoria?

Phyl oftă cu regret.

– Cine știe? Eu sper, pentru ea.

– Ești prea implicată cu pacienții tăi, spuse Brad cu oarecare tandrețe. Îți asumi toate problemele lor. Ea zîmbi.

– Inclusiv pe ale tale.

– Te deranjează că-ți vorbesc despre familia mea?

– Cred că, probabil, e foarte bine pentru tine.

El se aplecă peste masă și o apucă de mînă.

– Phyl, vino înapoi cu mine la Hawaii. Te rog, doar la sfîrșit de săptămînă. *Am nevoie de tine, acolo. Am nevoie să vorbesc cu tine.*

Era o disperare totală în vocea lui. Panicată, ea se întrebă ce s-ar face el singur dacă ea ar spune nu. Dar și așa, nu era drept să o pună pe ea în această situație.

– Nu știi dacă pot... am atîtea de făcut...

Ea ezită.

– E ușor, spuse el rugător. Te duc eu însumi cu avionul la Honolulu. *Te rog*, Phyl. Am nevoie de tine. O apucă de mînă strîns. N-am spus nimănui aceste vorbe în viața mea, dar ți le spun ție, acum. Vino cu mine, Phyl. Îți promit solemn că te aduc înapoi la San Francisco, luni dimineață.

Cum putea ea să reziste la un asemenea strigăt de ajutor. Știa prea bine ce simți cînd ești singur.

– Ah... în regulă, dar fără legături, spuse, sperînd că făcea ce trebuie.

Putea spune că lui Mahoney nu-i plăcu asta când îl sună să-i spună că se întoarce în Hawaii la sfârșitul săptămânii următoare.

– Ești sigură în legătură cu asta? Întrebă el cu îngrijorare. După tot ce mi-ai spus despre el?

– A spus că și-a schimbat caracterul, Mahoney. Ce pot face? Simt cu adevărat că are nevoie să vorbească și asta este singurul motiv pentru care mă duc. Brad are nevoie de mine.

Mahoney oftă.

– Mie îmi sună curios.

– M-am distrat atât de bine aseară, Franco, spuse ea moale. Ești un dansator grozav.

– Asta e doar unul dintre talentele mele, replică el îmbufnat, n-am ajuns să ți le arăt și pe celelalte.

Ea rîse.

– Să nu-mi spui că o să-ți lipsesc.

– Cine naiba a spus că da? Întrebă el zîmbind. Apoi, serios, adăugă: Uite, Phyl, ai grijă, vrei? Tipul ăsta mi se pare cam instabil.

– Nu te îngrijora. E la fel de sănătos ca tine și ca mine, orice ar însemna asta. Vrei să o mai ții pe Coco pentru mine? Am să te sun luni, când mă întorc.

– Sigur.

Era gata să închidă, când se gîndi la ceva.

– Doc, făcu el, ce mașină conduce domnul Hawaii?

– Un *Porsche* nouă-trei-opt. Negru. De ce vrei să știi?

– Mă întrebam.

Bravo, bravo, își zise în sinea lui, îndreptîndu-se prin hol spre automatul de cafea, presimțirea s-a adevărit, domnul Hawaii o spiona aseară. Își aminti cum Phyl se sprijinise cu afecțiune de el, când au

urcat treptele clădirii, și că el își pusese brațul în jurul ei, sărutînd-o. Fluieră neliniștit la gîndul geloziei iraționale a domnului Hawaii. El spera că Phyl știa ce face. Și poate, între timp, el va face o mică cercetare liniștită despre domnul Brad Kane.

Capitolul 26

Copiii erau îmbrăcați și în pat. Nu se mai auzea nici un zgomot din partea lor, de o jumătate de oră și Bea presupuse, la fel de recunoscătoare ca orice mamă naturală, că, în sfârșit, dormeau.

Era ora zece și era singură. Acoperi colivia papagalului cu un șervet, ascultînd cîrîitul acestuia cînd se instală, somnoros, pe scărița lui. Ea luă apoi cu ea, la bucătărie, plicul prevestitor de rele ce cuprindea secretele familiei Leconte, își pregăti o ceașcă de ceai și se așeză la masa mare, de pin. Se uită la plic. Din anumite motive, nu voia să cunoască răspunsurile pe care le conținea.

Poochie plescăi zgomotos în farfuria lui, apoi se lăsă jos, la picioarele ei. Ceasul din bucătărie ticăia

minutele. Briza blîndă de noapte se filtra prin fereastra deschisă și, undeva în depărtare, ea auzi sunetul slab, dulce, al cîntecului de păsărele. Să fie oare o mierlă? se întrebă ea. Sau poate o privighetoare? Ascultă sunetele obișnuite ale nopții de vară, greierii și broaștele, în timp ce vila se instala mai adînc în propria ei tăcere.

Cînd nu mai putu să amîne, scoase foile de hîrtie din plic. Fuseseră scrise chiar de Sean Leconte. Johnny cum îi spunea guvernanta Beale.

Fără voie, începu să citească.

Scriu despre evenimente care mai bine ar fi uitate, dar le scriu doar pentru că mi-a cerut Flora Beale să o fac. „Pentru posteritate” zisese ea, referindu-se la viitori Leconte care vor veni să-și pretindă moștenirea.

Pentru mine nu-mi mai pasă, dar guvernanta Beale insistă că este dreptul lor. Deoarece am douăzeci și șapte de ani și sînt necăsătorit, mi se pare o posibilitate îndepărtată, dar trebuie să recunosc că are dreptate. Astfel încît, pentru ca presupușii mei viitori descendenți să cunoască adevărul, am să fac așa cum îmi cere ea. Am să încep deci cu începutul, care pentru mine înseamnă vila Mimosa și guvernanta Beale.

Bea se cutremură de presimțire. Era ca și înain-

te. Știa că auzise această poveste în capul ei, cineva i-o povestise, atât de viu încît părea gravată acolo. Avea nevoie doar de cuvintele lui Johnny Leconte ca să-i deschidă memoria.

Cînd ești copil, nu-ți amintești totdeauna de fețele oamenilor ci de cum vorbesc, sau cum merg, sau de mirosul lor. Guvemanta Beale a fost prima persoană pe care am cunoscut-o cu adevărat, prima femeie pe care am iubit-o vreodată. Era mama și prietena mea, ajutoarea și paznica mea, toate într-o singură persoană. Și mirosul proaspăt, apretat, al șorțului ei alb este prima mea amintire.

Era mărunță și rotundă, cu un spate drept, și îmi amintesc că mă uitam cum se pregătea pentru plimbarea noastră zilnică. Iarna își punea pălăria de fetru albastru, iar vara, de pai pal, și spunea cu solemnitate: „Ține minte, Johnny, o doamnă poartă totdeauna pălărie.“ Apoi o fixa bine cu un ac înspăimîntător de ascuțit, de oțel, cu o bilă albastră, de sticlă, la capăt. Eu mă așteptam ca ea să urle, pentru că și-l înfipsea în cap, dar guvemanta era specialistă și lucrul ăsta nu s-a întîmplat niciodată.

Vara, purta pantofi solizi, cu șireturi, cu tocuri „cu bun simț“. Avea o pastă cretoasă ca să-i mențină albi și, uneori, mă lăsa să o ajut să-i curețe. Îmi amintesc că, atunci cînd pantofii se uscau, aceștia aruncau mici bucățele de praf alb la fiecare pas pe care-l făcea.

Presupun că avea ceva peste cincizeci de ani, pe atunci, dar mie mi se părea fără vîrstă. Bineînțeles,

nu prea aveam cu ce să o compar, în afară de cameriste, iar ele mi se păreau mai aproape de vîrsta mea decît de a ei. Era o femeie cu o față dulce, dar putea fi foarte distantă cînd ieșeam la plimbare cu mașina, cu Rolls-ul nostru mare, argintiu, salutînd din cap oamenii simpli de pe Croisette sau de pe Promenade des Anglais. Bănuiesc că ea nu recunoștea niciodată pe nimeni, pentru că era atît de mioapă încît nu vedea nici la jumătate de metru distanță de nas și refuza să poarte ochelarii pe stradă. Ce creaturi misterioase sînt femeile! Chiar și guvernanta Beale avea vanitățile ei.

Dar era englezoaică pînă în măduva oaselor și nu lăsa să se coboare standardele. Eu eram îmbrăcat ca un prinț, în mătase și dantelă. Nu permitea nici un fel de animale de teamă că ar putea avea purici și ar răspîndi microbi. Așa că lînosul meu Fido, alb cu negru, era pretinsul meu cîine și îmi amintesc și acum cum îl iubeam și cum am jelit mai tîrziu pierderea lui.

Îmi amintesc camera de joacă, balansoarul vechi Windsor al guvernantei, totdeauna așezat ferm în fața focului, iarna, pentru că, atunci cînd sufla mistralul, ea se plîngea că frigul îi intră în oase. Și ochelarii ei mici, rotunzi, cu ramă de бага, marcînd totdeauna pagina deschisă a cărții pe care o citea. Îmi amintesc mirosul pîinii prăjite, pe care o făceam pe cărbunii din foc, ce străluceau roșietici, și ceaiul cu miere și prăjiturile cu ghimber. Pentru un copil francez, era o creștere foarte englezească, dar eu nu cunoșteam alți copii, așa că nu știam că-mi lipsește ceva. Eram fericit la vila Mimosa, cu guvernanta Beale, cu cîinele meu de jucărie, Fido, și cu

grădinarii care mă învățau totul despre plante, cu papagalii și canarii din coliviile de argint. Nu voiam nimic altceva. Lumea mea era completă.

Pînă în ziua în care tatăl meu s-a întors și m-a trimis în exil, la Kalani.

Era un bărbat care te speria deși acum înțeleg că era frumos, de o frumusețe aspră. Iar eu eram un copil plătînd care îl dezamăgeam, mic și slab și palid ca o lumînare din ceară de albine. Nu aveam idee ce înseamnă un „tată” dat fiindcă nu avusesem unul. Nici măcar nu întîlnisem vreunul. Dar știam, după vocea îngrozită a guvernantei și cea aspră a lui, că reîntoarcerea lui nu era un eveniment bine-venit.

Am fost chiar ușurat cînd nu l-am prea văzut în cursul lungii noastre călătorii spre Kalani și eu am considerat voiajul o treabă fascinantă și cu mult mai interesantă decît zilele mereu la fel ale vieții la vila Mimosa. Nu știam cît de mult voi dori mai tîrziu a-cea rutină zilnică, sigură.

Cînd guvernantei i s-a făcut rău pe vapor, în mijlocul Atlanticului, m-am învîrtit singur prin marele transatlantic. Eram într-o cabină înăbușitoare, cît o gaură de mică, la ultimul nivel, plină de aburi de la bucătărie. Nici nu știam că tatăl meu era la bord. Nu l-am văzut niciodată și nici el n-a venit niciodată, din camera lui elegantă de clasa întîi, să se intereseze de micul lui fiu pe care îl exilase în burta vaporului. Dar mă bucuram de libertatea mea și mi-am făcut mulți prieteni noi printre marinari, lucru pe care nu-l mai făcusem înainte. Mărturisesc că mă distram și m-am gîndit că, dacă asta era viața cu un tată, atunci nu era rău.

Stînd pe puntea inferioară, ținîndu-mă de mîna guvernantei, m-am uitat la faimosul orizont al New York-ului și apoi aproape fără să-mi dau seama, m-am trezit într-un uriaș tren cu aburi, îndreptîndu-ne spre vest, spre San Francisco, dar putea fi tot atît de bine și Timbaktu pe cîte știam eu despre lume și geografie.

La început, călătoria cu trenul a fost frumoasă. La Chicago ne-am schimbat în alt monstru cu aburi, și tatăl meu a dispărut în compartimentul lui elegant, confortabil, particular, în timp ce eu am petrecut multe ore alergînd în sus și în jos pe coridoare lungi, ce se clătinau și am provocat diverse neazuri, după cum spunea guvernanta. Dar era o călătorie lungă și plictisitoare, fără vagoane de dormit pentru noi, așa că ea voia ca eu să-mi cheltuiesc energia, ca să pot dormi, întins pe scaunul tare de pluș.

Eram scîrbiți de trenul acela, cînd am ajuns la San Francisco și am mers cu mașina la un hotel mare. Îmi amintesc că m-am uitat în sus, la străinul blond, tăcut, care își zicea tatăl meu și îmi schimbaseră atît de drastic viața, iar el ne privea cu dispreț de pe trotuar.

– Stați în mașină, ne-a comandat el cu tonul pe care-l foloseam cu Fido, cînd era rău. O să luați imediat vaporul spre Honolulu.

Și așa am fost expediați la docuri, la vasul cu motor Hyperion II. Chiar și un copil ca mine putea vedea că vasul ăsta cunoscuse vremuri mai bune. Petele de vopsea abia se mai țineau, ca niște cruste, de corpul ruginit al vasului, și bărbați mărunți, bătoși, cu aspect străin, pe care guvernanta îi nu-

mea orientali, mișunau peste tot, pregătindu-se de plecare.

– Chinezi păgîni, îmi șopti guvernanta la ureche, cînd am urcat pasarela, de parcă mergeam la pieire.

Nu știam ce voia să spună, dar inima mi se strînse la tonul ei prevestitor de rele. I-am apucat mîna, uitîndu-mă pierdut la ei. Temerile ei erau, bineînțeles, fără temeji, deși ea a refuzat să mîncînce mîncarea lor „păgînă”, iar eu am mîncat doar orez fiert, simplu.

După o zi sau două de călătorie, era aproape să ne scufundăm, într-o furtună. Eu nu mai văzusem asemenea valuri pe Mediterana, uriașe, sticloase și verzi, alergînd spre noi și aruncînd apă înghețată în cabina noastră mizerabilă, pînă ce totul fu spălat. A fost o ușurare, cînd am ajuns în siguranță în portul Honolulu. Aproape imediat am plecat din nou, în alt vas ruginit, de data asta spre Mavi.

Îmi amintesc că mă uitam înapoi, la malul plin de activitate din Honolulu și la lungul șir de vaikiki albi, dorind să pot rămîne, dar n-a fost să fie. Două zile mai tîrziu, cînd am ajuns la Mavi, era o mică barcă cu motor care aștepta să ne ia la destinația noastră finală: Kalani.

Întinderea de apă între Mavi și Kalani era verde, lucioasă, văluroasă, și împingea mica barcă în sus, într-o parte și în jos, în cealaltă, cu o mișcare ce-ți întorcea stomacul. Spatele guvernantei era foarte drept și ținea în sus o umbrelă neagră, ca să se ferească de soare. Fața ei era la fel de galbenă ca și pălăria ei de pai, dar avea o privire hotărîtă în ochi. „N-o să ne fie greață” îmi spuse ea cu fermitate, strîngînd din dinți, iar eu am aprobat din cap

pentru că, de fapt, nu-mi era rău. Mă bucuram de plimbarea cu barca.

Forma strîncoasă a insulei Kalani apăru la orizont, iar cînd ne-am apropiat, am văzut cocotierii înalți și vegetația încurcată de junglă mărginind fișia de nisip alb. Îmi aminteam de programul zilnic de la vila Mimosa și de zilele lipsite de evenimente și mă gîndeam la Kalani că arată diferit, emoționant. M-am gîndit că, poate, bărbatul acela care era tatăl meu mă aștepta acolo să-mi arate noul meu cămin. M-am uitat dornic la insulă, strîngîndu-l la piept pe Fido.

În timp ce barca cu motor, cu acel chinez tăcut la cîrmă, se apropia, vîntul aduse parfumul insulei: aromat, bogat, înțepător. Cu totul diferit de parfumul proaspăt curat de rozmarin al Rivierei. Guvernanta îmi apucă, strîns, mîna în mîna ei. „Ține minte, căminul tău este vila Mimosa, spuse ea cu tristețe. Să nu uiți asta, Johnny. Și, într-o bună zi, ai să te duci din nou acasă.”

Eu eram un copil ascultător, și m-am uitat solemn la ea, sigilînd aceste amintiri în mintea mea, pentru reconfortare în viitor. Brusc, m-am molipsit de temerile ei. Ne apropiam de necunoscut.

„Roagă-te, stăpîne Johnny, roagă-te pentru noi” șopti ea cînd alunecarăm mai aproape.

Mi-am strîns ochii împotriva soarelui-apune și am văzut un mic doc de lemn, decolorat de soare. Iar pe el, cu apa picurînd, cu părul blond, netezit spre spate pe capul frumos format, cu șoldurile înfășurate într-o bucată de pînză care se lipea de el, ca o a doua piele, stătea un băiat mai mare, așteptîndu-ne.

Fața guvernantei Beale se făcu roșie de furie,

cînd barca alunecă de-a lungul docului. „Gol ca în ziua în care s-a născut, sau aproape, ceea ce nu face nici o deosebire, exclamă ea cu glas tare, uitîndu-se urît la el. Nu ți-e rușine, tinere.”

Băiatul îi aruncă o privire disprețuitoare. Apoi se uită la mine. M-am înfiorat cînd ochii lui albaștri, îngustați, s-au fixat asupra mea. Maxilarul lui arăta furie, iar gura lui frumos formată se transformă într-un rînjel, cînd îmi văzu hainele fine de mătase.

– O maimuță! a exclamat el cu dispreț. Nu ești decît o maimuță mică, slabă, îmbrăcată elegant.

Și, după asta, așa am fost cunoscut pentru totdeauna pe insula Kalani. Maimuța. Fratele meu vitreg, Jack, a fost acela care mi-a dat numele acesta și nu m-a lăsat să uit că eu eram cea mai inferioară creatură a lui Dumnezeu de pe acost pămînt.

Capitolul 27

Phyl stătea sub un copac la umbră, lângă piscină, la casa de la Diamond Head. Brad se comporta perfect. Atunci, de ce oare, se întreba ea, simțea o încordare între ei?

Se uită în jur, admirînd leneș aleea cu flori de un roșu regal, roz, parfumate, și pomul de aur, fără frunze, cu flori de un galben viu, care corespundeau cu numele lui. Natura nu făcea greșeli, în Hawaii. Amesteca și potrivea culorile cu o abandonare tropicală, pentru a crea o armonie cromatică pe care omul nu o putea atinge.

Îl urmărea pe Brad, care înota, cu mișcări lungi, ușoare, în piscina de un albastru-marin, care se întindea pînă la maringea stîncii. Soarele scăpăta la

orizontul albastru, iar servitorii chinezi, tăcuți, așezau deja masa pe terasă, pentru cină.

Era o scenă de o frumusețe perfectă, pace și mulțumire. Atunci, de ce se simțea atât de neliniștită, se întrebă ea din nou? Sosiseră la Diamond Head cu o seară în urmă și Brad se ținuse de cuvânt: avusese grijă de ea și nu încercase să facă dragoste cu ea. Camera ei era plină de orhidee albe, cearșafurile fine erau delicat parfumate cu levănțică, iar baia ei era plină de săpunuri și loțiuni scumpe.

O dusesse la cină la *Michel*, un restaurant elegant, cu vedere la ocean, și îi vorbise distractiv dospro fermă, despre Paris și dospro croștoroa cailor și nu i pusoso nici o întrebare dospro viața ei. Știa că el făcea un efort și încopu să se relaxeze, bucurându-se de compania lui. Dar fu bucurăasă când îi spuse un scurt noapte bună, la ușa ei, și plecă repede, fără să o sărute.

În toiul nopții, ea se trezise cu sentimentul neplăcut că ceva nu era în regulă. Apoi, văzu la fereastră silueta întunecată a lui Brad și strălucirea țigării lui. Îl urmări în tăcere, temându-se să se miște. După un timp, el strivi țigara și veni spre pat. Fără să se gîndească, ea închise ochii și rămase perfect nemișcată, pretinzînd că doarme, dar și așa putea simți privirea lui care o ardea. Apoi, îl auzi gemînd. Se uită printre gene când el ieși repede pe terasă. Ciinele alergă lîngă el și amîndoi se pierdură în noapte.

Ea se așeză în pat, tremurînd de spaimă. Se gîndi să încuie ușa, dar își spuse că era ridicolă. Brad nu voia să-i facă nici un rău. O iubea și o dorea și ea îi refuza acest lucru. Iar Brad nu era un bărbat obișnuit să fie respins.

Dimineața, el păru însonț și zîmbitor și nu menționează vizita secretă în camera ei. El sugerează o excursie la craterul vulcanului sau o plimbare cu mașina în jurul orașului.

– Tot ce vreau este să fii fericită, spusese călduros, iar ea putea jura că era sincer.

Dar ea simțea un element nou în legătura lor. Ea era în continuare atrasă de el, dar existau curente subterane care o făceau atentă. Era sigură că acestea aveau legătură cu trecutul și cu copilăria lui.

Brad ieși din piscină și veni spre ea, scuturîndu-și apa de pe capul blond, dîndu-și părul pe spate, zîmbindu-i cu ochii duri, albaștri, ai tatălui lui. Phyl se întrebă dacă asemănarea era mai mult decît doar superficială.

– Vorbește-mi despre Jack, sugerează ea după cină. Erau în camera de zi. Era o seară întunecată, cu fulgere albastre argintii, care se aprindeau deasupra oceanului, urmate de cîte un bubuit slab de tunet. Aerul nopții se mișca încet sub ventilatoarele de pe tavan, fluturîndu-i părul lung și apăsîndu-i răcoros cămașa de șifon pe piept. O cantată de Bach se auzea încet la stereo și se mai auzea un zgomot îndepărtat de valuri care se loveau de stînci, la baza lor.

Ea își aruncă sandalale și se întinse pe canapeaua pală de în, uitîndu-se la Brad. El se aplecă în față cu mîinile unite înaintea lui. Ea gîndi că nu mai văzuse un bărbat atît de frumos, dar era un gînd abstract, fără pasiune. „Frumos” nu era adjectivul potrivit pentru Brad. Era minunat, ca un animal perfect – subțire, cu mușchi netezi, bronzat. Era un bărbat în condiție fizică de vîrf, și era de asemeni un

bărbat cu un trecut tulburător. Și de aceea venise să-l ajute.

– Jack era la fel ca și Archer, spuse el. Pentru ei, zicătoarea „cum e tatăl, așa-i și fiul” era adevărată. Archer l-a învățat pe Jack despre viață și că cel mai bun bărbat câștigă întotdeauna. Indiferent ce ar trebui să facă pentru asta. Archer nu avea morală, și nici Jack.

– Și asta te-a învățat Jack pe tine? Întrebă cu grijă Phyl.

El rîso.

Eu sînt ou însumi, doctor Phyl. Iar ceea ce sînt eu, nu are nici o legătură cu Archer sau cu Jack.

Sa nu erozi asta, replica ea cu racoala. Părinți și familiile sînt la radacina majorității problemelor psihologice, azi.

– Plănuiești atunci să mă analizezi?

Tonul lui deveni brusc, rece.

– Nu, n-am să te analizez, spuse ea blînd. Nu sînt aici în interes profesional, Brad. Sînt aici ca să te ajut. În plus, sînt curioasă în legătură cu familia ta. Nu adesea poți auzi din prima sursă despre dezvoltarea unei dinastii ca a voastră.

– Nu erau înger, e adevărat. Ei au făcut doar ceea ce simțeau că trebuie să facă. Lor, totul li se părea logic și desigur că așa și era. Altfel, nu ar fi existat azi ferma Kane. Iar singura persoană care ne-o putea lua, a devenit dușmanul mortal al lui Jack.

Jack avea nouă ani, cînd tatăl lui i-a spus că avea un frate vitreg. Archer nu menționase niciodată un alt fiu, pînă atunci. Jack, pur și simplu, nu știuse. Se sălbătici de gelozie și furie. A zis că îl va ucide pe

fratele lui vitreg, dar Archer a rîs. I-a zis cu indulgență: „Nu încă, Jack. Nu înainte ca Johnny să împlinească optsprezece ani și să-și capete moștenirea. E o avere, tinere Jack. Și nu face o greșală, că o să ai nevoie de averea asta.”

Jack a zis că s-a gîndit toată noaptea la vorbele tatălui lui și își dăduse seama că nu putea face nimic în legătură cu fratele lui vitreg. Soția franțuzoaică a lui Archer murise și îi lăsase o grămadă de bani, iar el îi cheltuisese. Acum era falit. Adevărat, o parte îi cheltuisese pe lucruri importante. Cumpăraseră mii de pogoane de teren de fermă, pe Insula Mare, și cele mai bune rase de vite importate, cei mai buni cai. Cumpăraseră casa din Diamond, extinseseră cabana din Kalani și începuse să crească armăsari arabi de rasă. El avea de asemeni patruzeci de servitori aici și alții la cabană. A cumpărat bărci cu motor, un iaht de treizeci de metri și o mulțime de mașini. Dădea petreceri bogate și umplea piscina cu șampanie franțuzească. Dăruia brățări cu diamante femeilor frumoase și binevoitoare și ducea o viață plină. Reputația regelui Archer pentru viața pe picior mare, cu femei sălbătice, se întinsese pînă la San Francisco și mai departe.

Jack văzuse totul: băutura, femeile, stiul bogat de viață. Archer nu se străduia să ascundă ceva față de el. Jack era un băiat sălbatic, trăit în aer liber, căruia nu-i plăcea nimic mai mult decît să călărească alături de paniolos, dar, la șapte ani, tatăl lui hotărî să-l trimită la școală, la San Francisco. „Trebuie să te civilizăm, băiete”, i-a spus el. Dar nici o școală nu l-a putut ține mult timp pe Jack O'Higgins Kane. După ce a fugit de cîteva ori, Archer l-a adus din nou acasă.

„Cum e tatăl, așa-i și fiul“, a spus el cu mîndrie. „Nu există nici un institut destul de puternic să-l țină pe loc pe fiul meu.“ Apoi l-a întrebat pe Jack ce vrea de la viață.

„Eu sînt ca tine, tată“, a zis Jack. „Vreau Kalani și ferma Kanoi. Și, într-o bună zi, o să fie totul al meu.“

Brad își înălță capul și îi zîmbi lui Phyl.

– Chiar și la acea vîrstă fragedă, Jack își cunoștea prioritățile, deși a reușit să-și facă un fel de educație, mai tîrziu. Au existat o serie de profesori nepotrivii aici, la Diamond Head, dar nu reușeau niciodată să-și facă treaba iar, timp de cîțiva ani, lui Jack i s-a permis să se zbenguie pe insula „lui“. Alteori, petrecea săptămîni întregi la fermă, trăind alături de paniolos și călărind pe lîngă turme cu ei.

Jack fusese totdeauna regele castelului său pe Kalani. Era unicul fiu și moștenitor al tatălui său. Nu avea o mamă care să-l cicălească, și pe nimeni care să-i spună ce să facă. Era un băiat sălbatic, turbulent, încăpățînat, de nouă ani, cînd a sosit fratele lui vitreg, ca să trăiască împreună cu ei pe insula „lui“.

– Probleme? întrebă zîbind Phyl.

Brad ridică nepăsător din umeri.

– Era doar o luptă copilărească. Sigur, Jack îl ura pe fratele lui vitreg. El era cel care îi încălca drepturile. Jack era obișnuit să aibă autoritate totală pe insula sa.

Archer i-a zis să nu se îngrijoreze. I-a zis că băiatul celălalt era cam slab de cap. Va sta pe insulă. Nu va pune niciodată piciorul la Diamond Head sau în ferma din Honolulu. Și așa s-a întîmplat. Desigur, lumea știa de el, dar cu anii, a fost uitat, iar cei care își aminteau ziceau: „A, da, cred că mai era un fiu.“

Cam nebun. Archer Kane l-a ținut la Kalani aproape toată viața lui."

Pe Phyl o trecu un fior pe șira spinării, ascultînd povestea crudă. Se gîndi că Archer Kane era un monstru.

– Ce s-a întîmplat cu băiatul? întrebă ea.

– Ah, Jack spunea că era un copil caraghios, de cinci ani, mic de statură și slab și arăta cumva uscat. El spunea că arăta exact ca o maimuță. Și așa îl și striga.

Brad rîse, bucurîndu-se de glumă.

– Jack povestea că Maimuța îi făcuse viața un iad cîțiva ani, apoi au apărut niște tulburări pe insulă, iar copilul a dispărut, pur și simplu. Nimeni n-a știut unde. Ei s-au gîndit că poate a plecat cu o barcă și s-a înecat în furtună.

– Ca și Lahilahi, spuse Phyl șocată.

– Asta e o legătură ridicolă, spuse Brad cu furie. Băiatul a făcut o prostie. Pacificul e un ocean mare și trădător. Ar fi trebuit să știe asta.

– Dar dacă nu s-a înecat? Dar dacă ar mai fi în viață? Ce-ai face tu, Brad, dacă el ar apărea brusc și ar pretinde jumătatea lui din ferma Kane?

– Vorbești prostii, spuse Brad distant. N-o să repara. Pot să te asigur de asta.

– De unde poți fi atît de sigur? insistă ea.

– Sînt curenți puternici în jurul insulei Kalani. Multe bărci au pierit în apele astea. Cadavrele de obicei sînt mîinate în mare.

Dar Phyl se gîndi că era ceva în ochii lui, o precauție, de parcă ascundea ceva. El își turnă paharul cu băutura de seară, apoi se duse la forcastră, cu dobermanul credincios la călcîie. Se uită la corul

furtunos și spuse indispus:

– S-a întâmplat cu atîta timp în urmă! Trecutul e trecut. Ce mai contează acum? Archer și Jack au fost ce-au fost. Știau ce voiau și îl obțineau.

– Și tu știi ce vrei, Brad? întrebă Phyl, brusc curioasă.

Privirea lui ascunsă o întâlnește pe a ei.

– Da, zise el. Eu te vreau pe tine.

Capitolul 28

Cabana din Kalani era construită din lemn, ridicată pe stâlpi deasupra solului, o barieră împotriva termitelor vorace, după cum am aflat mai târziu. O terasă de lemn, numită lanai, o înconjura, iar acoperișul era din frunze de palmier. Mie mi se părea ca o casă din povești. Dar curînd a devenit scena celor mai rele coșmaruri ale mele.

Fratele meu vitreg, Jack O'Higgins King, avea nouă ani și era mult mai mare și mai puternic decît mine. Era înalt și arăta foarte bine, cu o coamă de păr blond gălbui și ochi albaștri, duri, ca și ai tatălui lui. Era un atlet prin natură și știa să facă toate lucrurile pe care eu nu le învățasem niciodată. Știa să înoate ca o broască țestoasă și să călătorească fără

şa. Putea să se caţere în cel mai înalt palmier, ca o maimuţă, după cum îmi spunea el mie, aruncînd jos în mod deliberat, fructele tari ca fierul, exact acolo unde stăteam eu, ca să trebuiască să sar şi să mă feresc ca să nu fiu omorît. Ştia să tragă cu puşca de vînătoare şi să ţintească şi să doboare de pe un zid de la douăzeci de metri o cutie de conserve. Umbla în picioarele goale prin insulă, fără să dea peste pietrele din cale. Striga la servitori şi aceştia erau obligaţi să sară la chemarea lui. Jack obţinea tot ce voia.

Mi-a trebuit doar o zi şi o noapte, ca să-mi dau seama că Jack Kane, fratele meu vitreg, era rivalul şi duşmanul meu de moarte. El mă speria cu ţipetele lui, cu dispreţul şi cu mîndria lui. Dar o aveam pe guvernanta Beale şi ştiam că eram în siguranţă cu ea. Apoi, după cîteva zile, se întoarse barca cu motor şi odată cu ea, tatăl meu, Archer Kane.

Ne-am uitat cum vine la mal. Guvernanta şi cu mine stăteam puţin mai departe de debarcader. Jack alergă pe lîngă noi. El ţopăia făcînd semne cu mîna. Apoi, sări în apă şi l-am văzut înotînd spre barcă, lin ca o focă, pentru a-şi întîlni tatăl. Cînd barca încetini, el se căţără cu agilitate la bord. L-am văzut gesticulînd furios spre noi şi stomacul mi s-a strîns brusc de frică, pentru că ştiam că-i spunea tatălui lui lucruri rele despre guvernantă şi despre mine.

Barca ajunsese la debarcader şi Jack sări primul. Îl aşteptă pe Archer, apoi amîndoi trecură pe lîngă noi spre cabană, fără măcar să se uite spre noi.

– Domnule Kane, strigă guvernanta Beale după ei cu surpărare. Trebuie să vă vorbesc despre condiţiile de aici. Nu sînt potrivite pentru un copil.

Tatăl meu se întoarce și se uită la noi și, pentru prima oară, am înțeles ce înseamnă „ochi reci”. Ai lui m-au înghețat pe moment.

– Condițiile de aici sînt bune pentru celălalt fiu al meu, domnișoară Beale, spuse el cu o voce la fel de înghețată. Nu văd nici un motiv să fac vreo schimbare. Se gîndi un moment, apoi zise: O să stau de vorbă cu dumneata în biroul meu, peste o jumătate de oră.

Guvernanta îmi strînse mai tare mîna cînd ne-am apropiat de biroul lui, la ora fixată. Îi puteam auzi respirația grăbită, ca totdeauna cînd era agitată, iar eu îl țineam pe Fido la piept, dorind să mă pot gîndi la ceva ce să-i spun ca să o liniștesc.

– De ce nu ne ducem noi, pur și simplu, acasă? Înapoi, la vila Mimosa. Nu-mi place aici.

– Tocmai asta intenționez să-i spun domnului Archer Kane, declară ea cu fermitate.

Dar Archer i-o luă înainte:

– Domnișoară Beale, spuse el ridicîndu-și ochii cu indiferență de pe un ziar pe care-l citea, o să-ți împachetezi imediat lucrurile. Barca cu motor o să te ducă la Insula Mare, iar de acolo vei lua vasul de vite care circulă regulat la Honolulu. S-a rezervat trecerea dumitale pînă la San Francisco, iar biletul de întoarcere în Franța o să te aștepte acolo.

Am auzit-o gîfîind ușurată, iar el s-a întors la ziarul lui.

– Atunci, plecăm acasă, spuse ea și inima mea se înălță plină de speranță, odată cu a ei.

– Dumneata pleci acasă, domnișoară Beale, spuse tatăl meu din spatele ziarului. Băiatul rămîne aici.

– Eu nu plec fără Johnny, strigă guvernanta din

inimă. El nu poate trăi aici. Nu e obișnuit cu asemenea sălbăticie. Mama lui a vrut să fie crescut la vila Mimosa, a avut încredere în mine că voi avea grijă de el. Insist ca el să vină cu mine.

Cu uimire, el bătu cu pumnul în birou.

– Cred că ai uitat domnișoară Beale, că mama lui a murit, spuse Archer brusc furios, și că el este fiul meu. Du-te la debarcader peste o oră.

Se uită la mine și zise cu hotărîre:

– Fără rămas-bun prelungit. Bărbatul va sta aici pînă vei pleca.

– Doică, am scîncit eu, agățîndu-mă de ea. Dar ea era înfrîntă și o știa.

– Să fii un băiat curajos, Johnny, șopti ea cu lacrimi în ochi. Să mănînci tot ca să te faci mare și voinic. Cînd lucrurile par rele, amintește-ți că eu mă gîndesc la tine și că Dumnezeu e de partea celor buni. Să nu mă uiți, Johnny, spuse ea în cele din urmă, sărutîndu-mă pe obraz. Am să fiu acolo, la vila Mimosa și am să te aștept cînd ai să te întorci acasă.

Dar inima mea se făcu cît un purice, cînd am văzut-o plecînd. Am știut că va trece mult timp pînă o voi vedea din nou, dacă asta se va întîmpla vreodată.

Jack Kane a început să-mi facă viața un iad. Dar abia mai tîrziu am aflat de ce mă ura atît de mult. Gelosul meu frate vitreg știa mai multe despre mine decît știam eu însumi.

El începu modest, punînd păianjeni mari, păroși, în patul meu și obligîndu-mă să mănînc rîme mișcătoare și vopsindu-mă cu roșu ca un indian. Rînjea batjocoritor la mine, pentru că pe insulă nu era nimic cu ce

să înlătur vopseaua, și el știa că va trebui să trăiesc cu fața roșie pînă avea să se șteargă în urma frecatului feroce.

El dădea la porci masa mea de seară, încît eram pe jumătate mort de foame, punea sfori peste cărări și mă trimitea să alerg pe ele, plin de inocență, și rîdea cînd cădeam. M-a dus în pădure, unde săpase o cursă, și a țipat de bucurie cînd am căzut în ea. M-a ținut acolo prizonier, îngrozit, pînă seara, cînd un servitor a venit să mă caute. Se strecura noaptea în camera mea, iar eu deschideam ochii și îl vedeam rînjind la mine și ținînd un cuțit la gîtul meu. „Am să te omor într-o bună zi, Maimuță“, șoptea el amenințător, împingîndu-mă cu vîrfurile. Simțeam picurînd sîngele fierbinte și îl credeam.

Devenisem nepăsător la împunsăturile lui în legătură cu slăbiciunea mea și cu aspectul meu, dar trăiam cu groaza noilor torturi pe care le putea imagina pentru mine. Era consumat de furie din cauza geloziei. El era regele castelului său și voia să rămînă așa.

Cînd a plecat guvernanta Beale m-am gîndit că rămăsesem singur, că nu era nimeni căruia să-i pese de mine. Dar pe insulă era o servitoare tînără, Maluhia, care era favorita tatălui meu. Era un amestec frumos de chinezoaică și polineziană, exotică, blîndă, cu vorba moale și bună. Numele ei, Maluhia, însemna pașnică, și mi-a spus că i-l pusese mama ei, o femeie săracă, deja împovărată de prea multe fete, în speranța că viața fetei va fi în conformitate cu numele ei. Din păcate, nu fusese așa. În urma unor dezastre familiale, ajunsese singură și fără un cămin, la vîrsta de treisprezece ani.

Pielea Maluhiei avea o strălucire aurie și se potriveaua cu grația fluidă a femeilor hawaiene. Purta flori crem prinse în părul ei lung, negru, lucitor și mirosea a crini și a aer proaspăt. Avea douăzeci de ani și Archer o cumpăraseră, când avea paisprezece ani, de la bordelul de pe malul mării din Honolulu, unde o descoperise. Acum, era „servitoarea lui personală” și îi era recunoscătoare că o salvase de la viața jalnică pe care o dusesese. Avea o față dulce, ovală și ochi luminoși migdalați de un căprui deschis și o gură moale ca un boboc de trandafir. Era lipsită de educație, frumoasă și blândă. Și prea bună pentru un bărbat ca Archer Kane.

Știam că, la fel ca și mine, se temea de el, deși nu o trata prost, ci doar cu indiferență. Era acolo ca el să o folosească atunci când o dorea. La Honolulu, Archer ducea viața unui domn bogat de societate, cu flota lui de mașini, cu iahtul și bărcile cu motor, cu casa de la Diamond Head și petrecerile lui mărețe. Dar la Kalani era „stăpînul” de modă veche, cu drepturile stăpînului.

Maluhia era martoră la cruzimile zilnice ale lui Jack. Ea auzise când el mi-a spus că tatăl lui mă disprețuiește, că nimănui nu-i pasă dacă trăiesc sau mor. Jack spunea că îi încălcam drepturile și că acesta era teritoriul lui, că eu îl sugeam pe tatăl lui, luînd lucruri care nu-mi aparțineau. „Chiar și mîncarea pe care o mîncîci îmi aparține mie, Maimuță, mîrîi el și, cu toate că Maluhia se uita cu simpatie la mine nu îndrăznea să spună nimic. Dar noaptea tîrziu, când îmi auzea suspinele înăbușite, ea venea și se așeza pe patul meu și mă ținea strîns.

– Sărmanul Johnny, șoptea ea cu vocea ei cîn-

tată, specifică insulei. Sărmanul, sărmanul micul Johnny. Nu e adevărat. Știi că mie îmi pasă de tine. Și guvernantei Beale îi pasă de tine. Și uite, și lui Fido îi pasă de tine.

Ea îmi puneă micul cățel de jucărie în brațe și mă înfășura strâns cu cearșaful alb și îmi șoptea:

– Nu te teme, Johnny, n-am să te las să ți se întâmple nimic rău.

Maluhia m-a luat sub aripa ei, o pasăre mamă pentru o vrabie rănită. Dar, vai, era și ea o specie supusă pieirii. Am auzit-o spunându-i tatălui meu că Jack mă chinuia și mă băga în jocuri periculoase, în cadrul cărora eram rănit. „Johnny e doar un băiețel” pledă ea.

M-am uitat prin ușă și am văzut cum Archer a împins-o brutal. Nu voia să audă nici o vorbă împotriva lui Jack și am văzut că lui nu-i păsa, că Jack avea libertatea să mă tortureze cum și când voia.

Jack continua să mă provoace, știind că nu puteam să mă măsoar cu el. Și eu, copil sărman și prost ce eram, mă lăsam prins în toate planurile lui. „Fii curajos”, îmi spusese guvernanta Beale când a plecat, și „curajos” aveam să fiu.

Jack m-a provocat să mă urc în cocotierul de vreo doisprezece metri, fără măcar să-mi explice modul special în care se face lucrul ăsta, rîzînd cînd mi-am tăiat mîinile și mi-am julit picioarele, alunecînd de la înălțimea mică la care reușisem să ajung.

M-a provocat să săr de pe stînci înalte, ceea ce era ușor pentru un copil de nouă ani, dar imposibil pentru un băiat mic ca mine, iar cînd am închis ochii și m-am aruncat de sus, rîsul lui batjocoritor mi-a răsunat în urechi. Și a rîs și mai tare mai tîrziu, cînd

zăceam în pat și gemeam de scrîntelile pe care le suferisem.

Într-o dimineață, m-am trezit în obișnuita mea nefericire, anticipînd torturile zilei, am întins mîna, ca totdeauna, după prietenul meu Fido. M-am așezat și l-am căutat sub cearceaf, m-am aplecat și l-am căutat sub pat. L-am auzit pe Jack rîzînd afară, în banai, și am ghicit că-mi luase cățelul. Teama se amesteca cu furia cînd am alergat afară, încă în cămașă de noapte, să-l înfrunt. El stătea pe blustrada lanai-ului, aruncîndu-l pe Fido în sus, prinzîndu-l la împlinire de un picior sau de o ureche, rînjind bațjocoritor la mine. „Îl vrei înapoi?” m-a întrebat. „Atunci vino să-l iei.”

M-am repezit nebunește la el, dar el sări peste balustrada lanai-ului și începu să meargă cu spatele, depărtîndu-se de mine. M-am cățărat după el peste balustradă și el a început să alerge.

– Dacă poți să mă prinzi, Maimuță, poți să-l capeți înapoi, urlă el fluturîndu-l pe Fido, tachinator.

Eu m-am dus după el, prea necăjit măcar ca să-mi dau seama pe unde calc, împiedicîndu-mă de pietre și zgîriindu-mi fața de arbuști. Cîinele era singurul lucru din trecut pe care-l posedam. Pentru mine, el simboliza siguranța din vila Mimosa, guvernanta Beale și existența mea dulce, ordonată. Fido aparținea vremii dinainte de a fi aflat despre teamă și rău. Dinainte de a fi trebuit să învăț să fiu „curajos” și să trăiesc pe picioarele mele. Și îl iubeam cu disperare pe Fido.

Cînd, în sfîrșit, l-am ajuns pe Jack, el stătea pe stînci la marginea oceanului, ținîndu-l încă pe Fido deasupra capului.

– Ești un nimic, Maimuță, urlă el triumfător. Nici

măcar nu ți-au dat un câine adevărat, pentru că erai prea prost ca să știi să ai grijă de unul. Așa că guvernanta a dat afurisitului ei de pișăcios mic, de băiețel alintat, un cățel de cîrpă. Iar tu erai destul de tîmpit ca să crezi că e adevărat.

M-am repezit la el și el m-a lovit cu piciorul, nimerindu-mă în piept și trîntindu-mă înapoi pe spate, pe pietre, unde m-am lovit la cap. Nebun de durere și de furie, am sărit în picioare și din nou la el, să-i dau pumni, în timp ce mă întindeam cu disperare spre câine.

El a sărit ușor pe altă stîncă, depărtîndu-se de mine. Ochii lui albaștri mă cercetau batjocoritor, de sus în jos, în timp ce-l ținea pe Fido deasupra apei.

– Bine, hai să vedem cît ce curajos ești acum, Maimuță, urlă el rîzînd de mine. Dacă îl iubești pe prostul tău de câine lînos atît de mult, du-te și ia-l. Și l-a aruncat pe Fido în ocean.

Iar eu, sărman prostănac ce eram, am sărit în apă după Fido.

Jack știa că nu pot înota și că Fido era pierdut. Cîteva minute mai tîrziu, m-a pescuit din valuri, tușind și vărsînd apă de mare. Pentru că, vedeți, binevoitorul, puternicul, ucigașul meu frate vitreg, își amintise tocmai la timp că nu putea să mă lase să mor. Nu încă.

El știa că nu mă putea lăsa să mor încă treisprezece ani, pînă ce el și tatăl lui vor pune mîna pe moștenirea mea. Acești treisprezece ani se deschideau în fața mea, ca un abis înspăimîntător.

Brusc, veni o ușurare neașteptată. Archer decide că Jack trebuia să se întoarcă la școală.

– Ca să conduci ferma Kanoi, trebuie să știi mai multe decît doar să călărești lîngă o turmă, l-am auzit spunîndu-i lui Jack care era bosumflat. Pentru asta, folosim paniolos. Cum naiba te aștepți să poți conduce afacerea asta, cînd eu n-o să mai fiu, dacă nu înveți. O să te duci din nou la școală și apoi la colegiu și n-ai să mă faci de rîs.

Iar cînd Jack a zis cu încăpățînare că să fie blestemat dacă se va înapoia la școală, el urlă:

– Ai să faci cum zic eu, fiule, de nu am să dau afurisita de fermă Maimuței.

După asta, n-au mai fost proteste. Jack știa că tatăl lui era capabil de orice, mai ales după ce băuse, și bănuiesc că știa că avea dreptate în legătură cu conducera fermei. Iar dacă ceva pe lume conta pentru Jack King, asta era Ferma Kanoi. Știam că dorea să o posede cu fiecare fibră a trupului. Eram să spun „cu toată inima”, dar deja știam că Jack nu avea inimă. A plecat la școală, la Honolulu, iar eu am fost lăsat în pace, cu Maluhia și cu servitorii.

Aveam aproape șase ani și eram tot slăbit cînd Maluhia m-a luat ca să-l cunosc pe Kahanu, tînărul hawaian care răspundea de caii de rasă. El supra-veghea de asemeni herghelia de Hereford cu pedigree, ținută special pe insulă pentru reproducere.

Kahanu avea în jur de treizeci de ani, era musculos, solid, cu o față lată, hawaiană, cu o piele lucioasă maron-roșcată, o coamă deasă de păr negru și

ochi înguști chihlimbarii. Maluhia mi-a spus că, după părerea ei, era cel mai frumos bărbat pe care l-a cunoscut vreodată. Ea nu avea pe altcineva în care să se încreadă pe insulă, așa că mi-a spus secretul ei: era îndrăgostită de Kahanu, dar se temea să o spună, din cauza lui Archer. Și mie mi-era teamă de Archer, așa că nu am pus asta sub semnul întrebării, dar acum înțeleg că ea se temea din cauză că era concubina lui Archer, posesiunea lui.

Maluhia l-a rugat pe Kahanu să mă ajute.

– Fă-l pe Johnny puternic ca tine, Kahanu, îl rugă ea. Învață-l tot ce știi tu, pentru că altfel sînt sigură că o să moară.

Ea se uită la mine cu tristețe, pentru că recunoștea o inimă frîntă atunci cînd o vedea.

Kahanu m-a așezat pe un poney pag, fără șa. M-am ținut cu disperare de coama lui, neștiind ce să fac.

– Șezi drept, a țipat la mine. Strînge genunchii.

I-am strîns și m-am îndreptat, în timp ce poneiul se învîrtea încet prin țarc. După un timp, n-am mai fost atît de speriat și am început să privesc în jur, bucurîndu-mă. Șezînd cu spatele drept, am făcut semne cu mîna spre Kahanu și Maluhia iar ei au rîs și mi-au făcut și ei semne. Și, pentru prima oară, pe spatele acelui mic ponei pătat, am simțit o emoție de realizare.

Kahanu m-a lăsat să ajut la grajduri și, în fiecare dimineață, cînd mă trezea soarele, alergam acolo. Lucram fără cămașă, alături de el, curățînd caii, măturînd grajdurile, stropind curtea cu furtunul. Îl adoram pe noul meu prieten și mă cocoțam pe gard cu respirația tăiată de emoție, urmărind cum îmblînzește un cal nou.

Îl urmăresc peste tot. Mă lăsa să mănînc cu muncitorii, stînd jos, pe vine, luînd pui și carne dulce, friptă dintr-o frunză de bananier, cu degetele, la fel ca și ei. Mai tîrziu, ostenit, adormeam în locul meu secret din podul de depozitat fînul.

Au trecut lunile și Jack tot nu se întorsese pe insulă. Maluhia mi-a spus că Archer l-a trimis la o școală cu internat în America. Era rămas în urmă cu studiile și nu avea voie să se întoarcă la Kalani pînă nu reușea mai bine. M-am bucurat cînd mi-a spus, am sărit și am urlat, ca un copil normal și am dansat pînă în camera lui Kahanu, de la grajduri, ca să-i spun vestea cea bună.

– Atunci, nici tu n-ai să-ți mai pierzi timpul, Johnny, mi-a zis el. Să nu crezi că ai să-ți pierzi zilele fără să faci altceva decît să țeșali un cal și să călărești pe un poney mic prin insulă. Nu, domnule. Am să te învăț să fii bărbat, ca, atunci cînd bastardul ăla mic, Jack, va veni iar acasă, să poți să-l provoci. Și să cîștigi.

Așa încît am început cursul ultra rapid de formare a corpului și de îndemînări fizice. Kahanu m-a învățat să mă cațăr în copaci, să tai lemne, să boxez, să vîslesc pe o canoe, să pescuiesc. Bucătarul chinez m-a învățat artele marțiale, iar Maluhia m-a învățat să înot. Și, alunecînd gol cu ea pe sub apa verde de cristal, cu mici peștișori ca pietre prețioase săgetînd pe lîngă noi, am fost din nou fericiți.

Multe luni au trecut în felul ăsta și am început să cred că viața va fi totdeauna la fel de senină și de frumoasă ca acum. Kahanu îmi dăduse chiar și un nume hawaian – Ikai Kaku Kane – care însemna „Cel cu putere bărbătească”, asta pentru a consfinți noile mele realizări.

Apoi, cînd aveam opt ani, Jack s-a reîntors și tortura a început din nou.

Hawaienii îmi dăduseră un nume nou, dar aveau unul și pentru Jack. Lavohomele Mele – Cel cu părul galben. El o lua ca un compliment față de statutul lui superior de „om alb”, dar hawaienii înțelegeau altceva și îl rosteau totdeauna cu un dispreț subtil.

Toată lumea de pe insulă, muncitorii de la grajduri, paniolos, servitorii chinezi îl urau pe Cel cu părul galben. El îi trata pe toți ca pe o pleavă, dîndu-le ordine și lovind servitorii ca să se ferească din calea lui, în caz că nu se mișcau destul de repede. Arunca farfuriile în bucătarul chinez, atunci cînd nu-i plăcea mîncarea și făcuse chiar ca oameni maturi să fie concediați și alungați de pe insulă, cînd se plînsese tatălui lui de munca lor. Archer îi dădea putere deplină.

– Este un antrenament pentru atunci cînd o să conduci ferma, spunea el aprobator.

Jack era arogant cu Kahanu, dar, în secret, se temea de el. Archer spunea despre Kahanu că era cel mai bun om de pe insulă, era deștept și un muncitor bun și era strălucit în îngrijirea cailor de rasă. Kahanu era valoros și, de aceea, Jack nu avea putere asupra lui și Kahanu știa lucrul ăsta. Hawaiianul îl ignora și își vedea de munca lui, fluierînd fără grijă, în timp ce Jack se învîrtea pe acolo, sperînd că-i va cere să-l ajute și, cum nu o făcea, pleca furios călare în căutarea altei prăzi. De obicei, eu eram acela.

Avea doisprezece ani cînd a venit din nou acasă,

În vacanța școlară, iar eu aveam opt. Ne-am uitat unul la altul circumspecți și i-am văzut ochii lărgindu-i-se când m-a privit de sus pînă jos. Nu mai eram mica Maimuță stafidită. Crescusem aproape cincisprezece centimetri, iar brațele și picioarele mele slabe se umpluseră cu mușchi noi. Dar și el crescuse: fusese totdeauna un bun atlet, iar acum trupul lui se împlinise. Devenea bărbat și era gata să meargă pe urmele masculine ale tatălui său.

Jack o tratase întotdeauna pe Maluhia cu disprețul pe care simțea că-l merita ea. Dar acum începuse să se uite altfel la ea.

Cînd Archer era acasă, Maluhia servea la masa de cină. Își îmbrăca un sarong colorat și își strîngea părul într-o coadă groasă, luccioasă, și umbla în picioarele goale, ca să nu facă zgomot cînd aducea farfuriile cu orez și porc și crevete la masă și le oferea stăpînului ei.

În acea primă seară, cînd au venit acasă, Archer și Jack stăteau în timp ce Maluhia îi servea, ca de obicei. Eu, desigur, se presupunea că îmi luam masa la bucătărie, dar, în majoritatea cazurilor, mîncam cu Kahanu și cu paniolos la grajduri. Zăceam întins pe burtă în grădina ca o junglă, ascuns privirilor, urmărind șopîrlele iuți, verzi, care țîșneau în sus și în jos pe zid, și ținînd ochii pe Jack și pe tatăl lui, la masa de cină din lanai. Războiul nostru era unul al atacurilor prin surprindere și eu trebuia să știu în orice moment unde era Jack, ca să-mi pot pregăti apărarea. Doar că, de data asta, nu eu eram în mintea lui Jack.

Am urmărit-o pe Maluhia cum îl servește pe Archer și apoi cum îi oferă platoul lui Jack, aplecîndu-se

políticos în față. Jack se uită la ea, apoi îi spuse ceva tatălui său, ce eu nu am auzit, dar au râs amîndoi aspru. Apoi, Jack s-a întins brusc în față și a pus mîinile pe sînii lui Maluhia.

Ea sări înapoi, scăpînd platoul, strîngîndu-și saroungul pe sîni, în timp ce se îndepărta repede de el. Jack îi spuse ceva lui Archer și amîndoi rîseră în hohote. Am văzut că Maluhia lăsă capul în jos, rușinată, și aș fi vrut să alerg să o apăr. Dar nu mă puteam pune cu amîndoi.

În zilele următoare, Jack deveni și mai îndrăzneț, bătînd-o pe Maluhia pe fund, cînd trecea pe lîngă el, și punîndu-și mîinile pe sînii ei. Maluhia nu spunea nimic, dar eu fierbeam neputincios de rușinea și furia pe care știam că le simte.

— Vino încoace, să mă uit la tine, Maimuță, m-a strigat Archer, cîteva zile mai tîrziu.

Mă ținusem departe de ei, cît de mult am putut, petrecîndu-mi zilele la Kahanu. Speram că m-au uitat, dar greșisem. Am ieșit fără voie din grajd, spre ei. Archer își dădu pe spate pălăria Stetson și își puse mîinile în șolduri, evaluîndu-mă ca pe un jun-can de rasă.

— Ei, să mă ia naiba dacă Maimuța nu a crescut, spuse el în cele din urmă, uimit. E mai mare și mai puternic. Poate că, pînă la urmă, există în el și niște gene Kane. Cîți ani ai acum, băiete?

— Am opt ani, domnule.

— Opt? Se uită la Jack și zise cu un rînjit: Cîți ani ne-au mai rămas deci, Jack? Apoi, rîzînd tot mai tare, se răsuci.

— Kahanu, urlă el peste umăr, pune băiatul ăsta la muncă. Dacă trebuie să-l acceptăm înca zece

ani, poate măcar să-și câștige întreținerea.

– Da, domnule Archer, salută respectuos Kahanu.

Eu mențineam distanța față de ei, stînd aproape de Kahanu, călărind prin canioane în căutarea vitelor pierdute. Uneori, luam barca lui mică să pescuim, apoi prăjeam peștele pe un foc de surcele, la kilometri depărtare de cabana aceea nesuferită. Astfel, abia după plecarea lui Archer la Honolulu, cînd Jack deveni liber, veni să mă caute pe mine.

– Hei, Maimuță, strigă el venind spre mine și bătîndu-mă pe umăr. Ce-ar fi ca tu și cu mine să mergem la pescuit?

– Am de lucru, am răspuns, înghețat de frică fără să vreau.

– Ei, hai Maimuță, făcu el prietenos. Hai să uităm certurile noastre. Acum ești mai mare și mai voinic. Sîntem ca egali acum, aș zice.

M-am uitat la fața lui zîmbitoare și semnale de avertisment mi-au trecut pe șira spinării. N-aveam încredere în el.

– Sînt ocupat, am răspuns scurt, depărtîndu-mă.

– Haide, Maimuță.

S-a luat după mine, punîndu-mi pe umeri un braț prietenos. Am înghețat și am întors capul să mă uit la el. Ori de cîte ori m-a atîns vreodată, Jack a făcut-o ca să mă lovească, cu pumnii sau cu picioarele. Haide, băiete, spuse el ca să mă necăjească. Să nu-mi spui că ți-e teamă.

Nu învățam niciodată. Am reacționat la tachinarea lui, cum știa și el că voi face. Expedițiile mele cu Kahanu mă învățaseră cum să mînuiesc o barcă.

– În regulă, am fost de acord cu mîndrie.

*L-am urmat pe Jack de-a lungul*debarcaderului*

decolorat de soare și m-am urcat în mica lui barcă. El dezlegă barbeta și porni motorul exterior. Am plecat, îndreptându-ne spre un loc unde se găseau bancuri de pești. Mie mi s-a părut un drum lung și, după un timp, tonul vesel, batjocoritor al lui Jack se transformă în tăcere.

După vreo jumătate de oră, eu devenisem neliniștit.

– De ce e nevoie să mergem atât de departe ca să găsim pește? l-am întrebat. Este destul, imediat după Keeper Point.

– Sînt mai buni, spuse el tăios, umbrindu-și ochii cu palma și uitîndu-se la mica insulă de care ne apropiam.

M-am uitat la ea cu interes. Era singurul alt loc pe care îl vedeam de cînd venisem la Kalani, în urmă cu peste trei ani. Archer se asigurase ca să nu părăsesc niciodată insula și nici nu știam ce însemna un oraș sau o școală. Eram la fel de ignorant despre lume și modul de viață și despre cultură și învățămînt ca și atunci cînd aveam cinci ani. Eram emoționat să văd acel loc nou și, cînd mica barcă a scîrîit pe nisip, am sărit jos și am tras-o la apă mică, în timp ce Jack ținea pregătită ancora.

Am pornit-o cu încredere pe mal și m-am răsucit să mă uit la el. Era în apă, împingînd mica barcă din nou în mare. Am alergat după el dar el a sărit repede în barcă și se aplecă, pornind în mare grabă motorul exterior. Acesta hurui, trezindu-se la viață, iar eu stăteam în apă pînă la piept, uitîndu-mă la barcă cum se depărta repede de mine. Doși eram bun înotător, știam că nu o puteam ajunge.

Jack stătea în mijlocul bărcii. L-am văzut lovind triumfător cu pumnul în aer și l-am auzit rîzînd.

– Să vedem acum cât de multe ai învățat, Mai-muță, urlă el, gonind mai departe, lăsându-mă singur pe insula pustie.

O să se întorcă, mi-am spus plin de încredere. Nu poate să mă lase, pur și simplu, aici. Singur.

M-am uitat la mânglierii deși din spatele meu și le-am simțit mirosul puturos, umed. Arătau întunecați și periculoși și am plecat repede mai departe, pe plajă, căutînd umbra. Un boschet mic a fost tot ce-am găsit și m-am înghesuit la umbra lui slabă, așteptînd.

Au trecut ore. Am urmărit soarele coborînd pe cer pînă cînd, în cele din urmă, mingea roșie, strălucitoare, atinse orizontul și apoi, cu o rapiditate tropicală, dispăru, lăsînd o strălucire verzuie ca din altă lume. Atunci, am știut sigur că Jack nu mai vine înapoi să mă ia. Eram singur pe o insulă pustie și mi-era teamă.

Crezusem că am să mor de căldură, dar acum îmi era frig. Și sete. Nu era apă nicăieri în apropiere de plajă și nu îndrăznisem să mă aventurez mai departe pentru cazul cînd Jack s-ar fi întors și eu nu l-aș fi văzut. M-am învîrtit în jur, în lumina slabă, dar n-am găsit nimic. M-am ghemuit din nou pe o stîncă, strîngîndu-mi genunchii cu brațele, uitîndu-mă în zadar spre mare. Lumina verzuie de după apus se transformă încet în albastrul miezului de noapte și apoi, aproape imperceptibil, în întuneric. Nu era lună. Totul era doar negru.

Mi-am zis că va fi în regulă. Jack se va întoarce dimineață. Maluhia îmi va simți lipsa, ca și Kahanu. Dar dimineața era departe și, din întunericul din spatele meu, am auzit sunete foșnitoare, de groază, ca

de animale la vânătoare. Mi-am închipuit aligatori care se tîrăsc spre mine, gata să mă sfișie, bucată cu bucată, și să mă mestece. În mintea mea, auzeam tigri și lei respirînd lîngă mine, și sîsîitul șerpilor gata să atace. În întuneric, aveam impresia că văd scorpioni și broaște uriașe și păianjeni veninoși. Noul meu curaj dispăruse sub o mie de temeri imaginare, în timp ce stăteam ghemuit pe plaja rece, așteptîndu-l pe Jack să vină să mă ia.

Am oftat adînc, ușurat cînd s-a terminat noaptea înspăimîntătoare, plănuiind cum, atunci cînd va sosi Jack, mă voi îndrepta spre el, pretinzînd că nu mi-a păsăat să petrec o noapte, singur, pe o insulă pustie. Îi voi spune despre fructele pe care le-am găsit de mîncat și izvorul de apă cristalin din spatele manglierilor și cum am văzut un aligator de șase metri și nu m-am speriat nici un pic. Voi pretinde că sînt un obișnuit mic Robinson Crusoe, a cărui poveste o știam, pentru că era una dintre cărțile favorite ale guvernantei.

Soarele se ridica sus pe cer și Jack tot nu venea. Muream de foame și de sete și, în cele din urmă, am fost obligat să caut în jur un izvor sau fructe, toate lucrurile pe care plănuiisem să i le spun lui Jack că le-am făcut. Dar eu nu eram Robinson Crusoe și nu exista apă proaspătă, doar mlaștinile sălcii, urît mirositoare, și nici n-aveam la îndemîină fructe proaspete care să atîrne prin pomi.

În cele din urmă, am găsit o nucă de cocos, adusă de apă într-o baltă, între stînci, și m-am repezit recunoscător la ea. Apoi, mi-am dat seama că n-aveam cuîțit s-o desfac. Am lovit-o de stîncă, iar și iar. Aproape îi gustam sucul alunecînd pe gîtul meu

uscat. Dar cînd s-a spart, în sfîrșit, cea mai mare parte a laptelui s-a vărsat înainte de a-l putea prinde. Plîngînd de teamă și frustrare, am lins ce mai rămăsese din sucule prețios.

Am căutat din nou umbra micului boschet pipernicit uitîndu-mă sumbru la trecerea arzătoare a soarelui pe cer. Din cînd în cînd, mă udam în ocean ca să mă răcoresc, dar apa sărată făcea cruste pe pielea mea, uscîndu-se, iar soarele mă ardea mai tare.

Cînd soarele începu din nou să apună, m-am împleticit pe plajă, amețit de căldură și slăbit de foame și deshidratare. Cu siguranță că Jack va veni acum, înainte să se întunece. Dar, cînd lumina verde de după apus umplu din nou cerul și se transformă apoi în albastrul miezului de noapte, mi-am dat seama că nu venea. Jack nu avea să mai vină niciodată înapoi. Mă lăsase aici, să mor.

Știam că, pînă acum, fabricase o poveste despre mine, că am căzut peste bord și că el nu observase, pînă ce a fost prea tîrziu. „Sărmana Maimuță, s-a înecat”, mi-am imaginat că spune, cu o strălucire triumfătoare în ochi și cu un aer de falsă tristețe pe față.

Zăceam întins pe plajă, prea slăbit ca să-mi mai pese de aligatori și șerpi și lei. Am închis ochii și o senzație de liniște mă cuprinse. Ar fi atît de ușor să adorm și, cum ar fi spus Maluhia, „să mă ia Dumnezeu”.

Eram inconștient cînd sosi Kahanu, odată cu zori, și m-a cărat în brațe cu tandrețe, în barca lui. Întors la Kalanu, Maluhia mi-a îmbăiat cu pînze reci carnea bășicată de soare și a făcut ceaiuri din frunze aromate, ca să-mi scadă temperatura foarte ri-

dicată.

– Cel cu părul galben este cu adevărat fiul tatălui lui, spuse Kahanu, prevestitor de rele. Răul trece de la o generație la alta.

Mai târziu, Maluhia mi-a spus că, atunci cînd i-a spus lui Kahanu că lipsesc, el s-a dus direct la Jack și l-a întrebat unde eram. Jack a negat că mă văzuse măcar, așa încît au cercetat insula.

– O fi căzut de pe stîncă și s-a înecat, a spus Jack ca din întâmplare, dar Kahanu știa deja că mințea și a explodat de furie. Eram dispărut de mult, deja. El știa că era vorba de viață și de moarte.

Îl apucă pe Jack de braț și i-l întoarse spre spate.

– Unde e el, bastard mic cu părul galben? l-a întrebat, iar Jack urlă și amenință că-i va spune tatălui său, iar Kahanu va fi biciuit, își va pierde slujba și va fi alungat de pe insulă.

Kahanu îi răsuci și mai mult brațul și Jack urlă mai tare. Apoi, Maluhia îi șopti în ureche lui Kahanu, motivul real pentru care Archer mă voia viu.

– Dacă moare Maimuța, i-a spus încet Kahanu lui Jack, tu ai să fii biciuit. Domnul Archer o să te biciuiască pînă ai să mori, și tu știi asta.

Jack plînse în tăcere, dar știa că avea dreptate Kahanu. Archer l-ar ucide, dacă ar distruge șansa lor de a ajunge la averea mea. Așa că le-a spus unde eram; a spus că am sărit din barcă și am înotat spre insulă și am refuzat să mă întorc. El a zis că eu afirmasem că nu mai vreau să văd niciodată Kalani, că am să mă descurc singur.

– Mic bastard rău și mincinos! mîrîi Kahanu, ridicînd mai sus brațul lui Jack, pînă ce acesta îi sări din umăr, cu un zgomot ca un foc de revolver. El ur-

lă în agonie.

– Ucigașule! îi șopti în ureche Kahanu. Ai căzut dintr-un pom și ți-ai rupt brațul. Ții minte? Tot la fel cum Maimuța n-a părăsit niciodată Kalani.

În ciuda durerii, Jack a recunoscut că s-a făcut o înțelegere, iar Kahanu nu-i va spune tatălui său. El aprobă din cap, acceptînd. În ziua următoare, a fost dus cu barca la doctor la Mavi să i se pună în ghips brațul rupt. Apoi, a revenit la Honolulu pentru restul vacanței, înainte de a se întoarce la școală.

Cîștigasem, și Kalani era al meu din nou.

Anii treceau încet și, într-un fel, eram fericit, deși visele mele neliniștite erau în continuare pline cu imagini de la vilă. Doream să o revăd pe guvernanta Beale, să simt parfumul mimoselor primăvara și să aud păsărelele cîntînd în coliviile lor de argint. Dar Kalani era realitatea mea.

Din cînd în cînd, Archer trimitea cîte un „profesor” leneș, crud, ca să pretindă în fața prietenilor lui din societate că făcea ceea ce se cuvenea și sărmanul Johnny era educat, deși „era slab de cap”. Cumva, au reușit să mă învețe să citesc și am devorat toate cărțile din casă, chiar și pe cele ale căror file erau pe jumătate mîncate de termite. Unul dintre profesori, un tînăr englez, sfrijit, alcoolic, a adus acuarele și vopsele în ulei și un șevalet. Whisky-ul era băutura lui, dar, în lipsă, romul constituia un înlocuitor destul de bun, sau berea sau vinul, iar, în extremis, terebentină sau alcool de freție.

Era de obicei prea afumat ca să-mi predea prea

mult, dar cînd mîna îi era destul de sigură, picta bine. Eu stăteam pe stînci alături de el, observîndu-l cum recrează priveliștea apei și înălțimea stîncii, și mă mîncea mîna să-l imit.

El mi-a arătat vopselele, explicîndu-mi textura diferită a hîrtilor pentru acuarele și cum să le tratez mai întîi cu un strat deschis și apoi cum să aplic culorile. Mi-a arătat cum se amestecă pigmentii ca să-mi fac propriile mele vopsele de ulei și mi-a dat cărbunele și m-a învățat să schițez. Eram transportat într-o lume nouă. N-am mai călărit prin văi, alături de Kahanu, și am început să desenez și să pictez. Eram obsedat de treaba asta. Mă copleșea. Și, din nou, eram fericit.

Jack nu a mai revenit la Kalani, în anii aceia, înainte de a pleca la colegiu. Nu știu dacă Archer a auzit ceva despre intențiile lui criminale față de mine, înaintea sorocului, dar Jack a fost ținut departe și viața era pașnică.

Cînd profesorul meu de artă bețiv a trebuit să fie dus din nou la Honolulu din cauza unui atac serios de delirium tremens, Archer s-a asigurat să capăt un stoc de produse pentru pictură. Voia să stau liniștit și destul de fericit ca să nu provoc necazuri.

În această perioadă pașnică, înainte de a împlini cincisprezece ani, am pictat amintirile mele despre vila Mimosa. Am pictat-o pe guvernanta Beale, așa cum mi-o aminteam, și camera copiilor, cu Fido pe patul meu și cu balanșoarul guvernantei lîngă foc. Am pictat văile verzi, bogate, din Kalani peste care se întindeau curcubeie și pasărea de un roșu cardinal care venea să se așeze pe marginea lanai-ului în fiecare seară, sperînd să capete firimituri. Am pic-

tat-o pe Maluhia pieptănîndu-și părul lung, negru, mătăsos, și frumusețea florilor cînd se deschid; l-am pictat pe Kahanu galopînd pe o iapă. Orice vedeam, îmi oferea o nouă perspectivă, un nou amănunt, un nou mod de a folosi culoarea.

– Ai un fel special de a vedea lucrurile, mi-a spus Maluhia pentru că, atunci cînd s-a uitat la portretul ei, nu era exact tînăra femeie pe care o vedea ea în oglindă. Ea știa că, în schimb, eu prinsesem ceva din ce era în sufletul ei.

În acești ani, am fost lăsat destul de mult în voie. Kahanu mă învățase bine și, cu toate că eram în continuare subțire, aveam o putere de oțel, care te inducea în eroare. Puteam călări orice cal și puteam prinde vitele la fel de bine ca orice paniolo, dar, după ce fusesem ținut virtual prizonier pe insulă timp de zece ani, eram un băiat aspru de țară, neobișnuit cu viața într-o societate normală. Mîncam mîncăruri țărănești pe o frunză de bananier și purtam un șort jerpelit și dormeam cel mai adesea în finul din podul grajdului. Maluhia avea grijă ca să fiu curat și hainele mele, așa cum erau, să fie spălate. Și insista să nu folosesc limbajul insulei, ci să vorbesc „corect”, fără cîntatul dulce, hawaian. Totuși eram un bărbat al insulei. Eram un tînăr sălbatic.

Apoi, Archer veni pe insulă și, de data asta, îl aduse pe Jack cu el. Jack avea nouăsprezece ani, iar eu cincisprezece. Erau zece ani lungi de ură între noi, cînd ne-am uitat unul la celălalt. Lavohomele Mele și Ikai Kaku Kane – Cel cu părul galben și Cel cu putere bărbătească.

Archer bea mult pe vremea aceea. Comandă să ne servească cina și a insistat ca eu să stau cu ei.

El era totdeauna elegant, în costume de comandă, albe, din piele de șagrin, iar pălăriile panama și cămășile erau lucrate de mână. Cu toate că seara era caldă, el purta o cămașă elegantă de mătase chinezească, albastru-închis, înflorată. Iar Jack arăta ca un perfect și suav student, într-o cămașă albă, imaculată, din in, și pantaloni de in.

Archer mai era încă un bărbat frumos, deși alcoolul începea să-și arate semnele în pungile de sub ochi și tremurul mâinii drepte, după ce dădea pe gât câteva pahare din whisky-ul lui favorit. Iar Jack era și el frumos. Înalt, blond, și cu maxilarul puternic.

Ochii lui duri, albaștri, fierbeau de ură când se uita la mine, în cămașa mea veche, decolorată de soare și de multe spălături, de la albastru la un gri pal, șortul aspru de doc, care a fost cândva al lui, era acum decolorat pînă la un albastru-pal pe care eu îl găseam plăcut. Datorită lui Maluhia, acestea erau imaculate și făcusem duș de curînd și nu vedeam nimic rău în aspectul meu pînă m-am uitat la ei doi, în hainele lor fine.

Archer era la al patrulea sau al cincilea whisky. Mîna se mișca într-un tremur fin, insistent, când arăta spre mine și pufni în rîs.

– Pune băiatul ăsta sălbatic într-o cameră cu oameni civilizați în Honolulu sau San Francisco, urlă el, și au să spună: „Știi ce? Archer King a avut dreptate. Băiatul ăsta e un sălbatic. Trebuie să fie slab de minte.”

– Pentru Dumnezeu, ieși de-aici, mîrîi Jack, uitîndu-se la mine de parcă aș fi fost lepros. Nu ești potrivit să te afli în compania noastră.

– Nu, nu. Stai, băiete! Archer rînji vesel spre mi-

ne. Spune-mi ce mai meșterești acum?

– Îl ajut pe Kahanu la caii de rasă. Călăresc cu paniolos. Pescuiesc, ca să avem de mâncare, am zis eu.

Archer izbucni în râs.

– Vezi, ce ți-am spus? N-am avut dreptate în legătură cu el? Ei, copile, cred că ar fi bine să te duci înapoi la grajduri și la paniolos, unde te simți bine. Se spune că fiecare bărbat își caută nivelul lui propriu de viață și văd că tu ți l-ai găsit pe al tău.

Cu asta, se întoarse cu spatele la mine și pocni din degete, ca Maluhia să aducă mâncarea.

M-am uitat la el peste umăr, cu resentiment, când m-am întors din nou la grajduri. Uram modul înjositor în care o trata pe Maluhia, aproape la fel cum uram atitudinea lui crudă față de mine. Dar nu puteam face nimic în legătură cu nici una.

– Ieși de-aici, țărănoiule, urlă cu răutate Jack, după mine. Ești un porc ignorant, o urîțenie în șortul tău de bogdaproste. Nu ești potrivit să stai la masă cu bărbați civilizați.

Am știut că Archer și Jack au stat pînă tîrziu în lanai, discutînd afaceri și bînd. Cu toate astea, a două zi dimineața devreme erau la grajduri, unde Kahanu le înșeuase caii lor și aștepta. Eu m-am strecurat înăuntru, sperînd să nu fiu observat, iar ei plecară curînd să inspecteze vitele.

În următoarele cîteva zile, am reușit să nu le ies în cale și ei n-au întrebat de mine. Plecam călare devreme, cu paniolos, și adesea dormeam cu ei afară, sub stele, pe o coastă de deal cu iarbă. Viața era simplă și dulce, departe de comploturile și corupția sofisticată a celor doi Kane și gîndeam că, dacă aș

avea doar asta, aş putea fi fericit.

Apoi, Archer s-a dus înapoi la Honolulu şi Jack fu din nou singur. Aşa că, bineînţeles, a venit să mă caute.

Era seara târziu, cînd m-am întors călare cu oamenii, transpirat şi mirosind ca un juncăn după o zi lungă şi călduroasă, petrecută ca să însemnăm vitele noi. Erau doar o duzină de paniolos pe Kalani şi nişte bărbaţi mai vîrstnici, care fuseseră trimişi de la ferma Kanoi, de pe Insula Mare, şi primiseră slujba mai uşoară ca să se ocupe de turma de rasă a lui Archer. Filozofia lui Archer era că nu merita să risipeşti îndemînările cîştigate într-o viaţă de cowboy, scoţîndu-i pe ei înşişi la păscut şi să cheltuieşti bani cu pensii. El îşi închipuia că ei încă mai erau capabili să muncească şi Archer îşi valorifica bine banii, în loc să le dea pensii.

Pot afirma un lucru despre Archer Kane. Înţelegea afacerea asta şi îşi înţelegea oamenii. Tipii aceia bătrîni s-ar fi uscat şi ar fi murit fără slujbele lor, iar Archer înţelegea că ei preferă să lucreze şi să cîştige un salariu onest, săptămînal, făcînd singurul lucru pe care-l ştiau, decît să fie scoşi de pe fermă şi să trăiască într-un sat părăginit, discutînd despre vremurile trecute. Ei îl urau, adevărat, toată lumea îl ura, dar el le dădea ceea ce voiau şi, în schimb, ei munceau din greu şi îşi ţineau gura.

Acum, cînd l-au văzut pe Jack care mă aştepta, întoarseră privirile în altă parte concentrîndu-se la caii lor, dîndu-le găleţi cu apă proaspătă şi aruncînd pături pe ei, lăsîndu-i să se răcorească, înainte de a-i hrăni.

Jack stătea sprijinit cu spatele şi coatele de în-

grăditura țarcului, zîmbind sinistru.

– Hei, Maimuță, strigă el. Vino aici, vreau să vorbesc cu tine.

Eu m-am îndreptat încet spre el. Cu coada ochiului, i-am văzut pe paniolos strecurîndu-se spre grajduri. Jack și cu mine eram singuri. Apoi, cu o emoție bruscă, mi-am dat seama, pentru prima oară, că nu mi-era frică de el.

– Ce-i cu povestea asta pe care am auzit-o, că pictezi? spuse el cu răceală.

Eu am venit cu un pas mai aproape. Stăteam cu picioarele depărtate și cu brațele strînse.

– Ce-i cu ea? am întrebat eu privindu-l drept în ochi.

– Ești aici ca să lucrezi, nu ca să pictezi, mîrîi el.

Își ridică bărbia arogantă, împingîndu-și pălăria de cowboy într-un unghi mai bun, uitîndu-se în jos, la mine. Eu l-am măsurat. Avea peste un metru optzeci, față de mine care aveam un metru șaptezeci și cinci, și avea în jur de optzeci și cinci de kilograme de mușchi solizi, față de cele sub optzeci ale mele. Maxilarul lui avansă agresiv și dorința de a-l lovi aproape că mă copleși. Dar mi-am ascuns pumnii strînși și am spus în schimb:

– Archer știe despre pictură. Cine crezi că-mi face rost de culori?

– Ei bine, s-a terminat, spuse el. Arată triumfător spre un morman de sfărîmături ce zăceau într-un colț al curții. Nu o să mai existe pictură pe insula asta, afurisit de băiețuș răsfățat. O să-ți câștigi existența la fel ca și ceilalți paniolos. Nările lui se mișcară cînd adulmecă aerul. Oricum, miroși ca o corcitură; poți să fii la fel de bine unul dintre ei.

Se duse la grămada de sfărîmături, iar eu m-am uitat după el, în timp ce scoase din buzunar o cutie de chibrituri.

– Uită-te la asta, Maimuță; strigă el aprinzînd un chibrit și dînd foc sfărîmăturilor. Uite, tot afurisitul tău de pictat se transformă în fum.

Sări înapoi, cînd pictura de ulei și terebentină explodă brusc într-un pocnet, scofînd flăcări. Eu priveam amorțit cum amintirile mele se transformau într-o pală de fum albastru, nociv. Erau imagini ale timpului cînd mă simțisem fericit la Kalani. Jack îi ardea pe Maluhia și pe Kahanu și pe Fido, ardea peștii proaspăt pescuiți din oceanul de cristal, paniolos, vitele în timp ce erau însemnate cu fierul înroșit. El ardea roșul cardinal și șopîrlele verzi, și poneiul tărcat pe care am călărit mîndru, prima oară, în jurul padocului.

Jack Kane îmi ardea viața, așa că m-am aruncat asupra lui ca un taur însemnat cu fierul roșu, care explodează din țarc.

– Am să teucid, bastardule, m-am auzit strigînd. Te omor.

Viteza mea l-a luat prin surprindere. Era trîntit pe spate. Mîinile mele erau la gîtul lui cînd s-a răsucit, lovindu-mă cu picioarele. Învățasem artele marțiale de la bucătarul chinez și știam cum să omor un om. Am ridicat mîna rigidă și am adus-o lateral peste trahee. El se sufocă, incapabil măcar să țipe, cău-tînd cu disperare să-și tragă respirația.

– Am să teucid, am spus și chiar cînd o spuneam, mi-am dat seama că mă bucuram. Ideea de a-l omorî era atît de plăcută, încît m-a șocat, readucîndu-mă înapoi la bunul-simț. Eram speriat de

adîncimea urii mele și de puterea furiei mele.

I-am încălecat pieptul, uitîndu-mă la fața lui purpurie. Și apoi m-am uitat în sus și am văzut-o pe Maluhia stînd în marginea curții, uitîndu-se la noi. Își acoperi fața cu mîinile, îngrozită, cînd privirile noastre s-au întîlnit și am înțeles că nu puteam face asta. Dacă îl omoram pe Jack Kane, aș fi devenit un uci-gaș. Și el nu merita un asemenea lucru.

M-am ridicat de pe el și am așteptat ca el să-și recapete respirația. După un timp, se ridică frecîndu-și gîtul. Se uita cu răutate la mine, cu ochi umflați.

– Ești slab la cap, totuși, strigă el răgușit după mine cînd eu m-am întors și m-am depărtat. Un înapoiat mintal, ca afurisita de maică-ta. Nimeni nu vrea să te cunoască. Nimănu-i nu-i pasă dacă trăiești sau mori. Se ridică în picioare și stătu cu aroganță cu mîinile în șolduri. Lașule, a strigat batjocoritor. Ți-e teamă să termini treaba.

M-am oprit din drum, cu pumnii strînși, gata pre-gătiți. Un moment, aproape că mă păcălise, ca pe vremuri. Dar, de data asta i-am ignorat înțepăturile și m-am întors la țarc, m-am urcat pe calul meu, fără șa, și am plecat în galop.

Am călărit spre marginea de nord-est a insulei, îndemînd calul să alerge mai repede, pînă la margine, unde stîncă se înălța la peste șaiszeci de metri deasupra Pacificului stîncos.

Calul s-a oprit, opintindu-se în copite, nechezînd de teamă. Am sărit de pe șa și m-am uitat în jos, la oceanul puternic care se lovea ca de un zid solid, de stîncile ascuțite, transformîndu-se apoi într-o perdea de spumă și stropi, ridicîndu-se și răsu-cîndu-se, sugînd în adîncurile lui infinite bucățele de

lemn și alte obiecte plutitoare. Nu-mi mai păsa. Mi-am spus că nu mai aveam pentru ce trăi și că orice, chiar nimicnicia morții, era mai bună decît asta.

Am stat mult timp, pînă ce soarele a apus și, în cele din urmă, mi-am ridicat ochii de la stînci și m-am uitat la frumusețea cîin jur, luminată într-o strălucire roșie-aurie. Și am căzut în genunchi și am urlat ca un animal. Pentru prima oară de cînd am avut șapte ani, plîngeam.

În noaptea aceea am dormit sub stele, pe stîncă mea bătută de vînt, discutînd cu mine însumi, întrebîndu-mă ce voi face mai departe. Exista un singur răspuns: trebuia să părăsesc insula Kalani. Dar cum? Kahanu răspundea de barca cu motor – singura barcă destul de mare ca să facă traversarea la Mavi în siguranță. Nu puteam să-i cer să mă ajute, pentru că Archer va afla cu siguranță și atunci Kahanu își va pierde slujba și știam că răzbunarea lui Archer era de așa natură încît se va asigura ca el să nu mai fie angajat niciodată pe insule. Bărcile cu aprovizionarea veneau la Kalani o dată pe lună și, ocazional, o barjă de vite venea să transporte vitele la fermă, pe Insula Mare, dar echipajele erau formate din salariații lui Archer și nu s-ar gîndi să mă ajute să scap, cum nu s-ar gîndi să-și taie gîtul.

Singura soluție era mica barcă cu motorul exterior, a lui Jack. Era mică, doar ceva peste doi metri în lungime, și era joasă. Era destinată pentru plimbări la mică adîncime, nu pentru traversarea unui

canal trădător, de vreo douăzeci de mile, între Kalani și Mavi. Canalul avea curenți cunoscuți și vîntul putea strica vremea în mai puțin de o oră, aducînd rafale și furtuni puternice.

Stăteam culcat pe spate, uitîndu-mă la stelele de pe cerul tropical. Venus strălucea la fel de luminoasă ca un diamant și părea atît de aproape, încît simțeam că pot să întind mîna și s-o apuc. Iar în timp ce stelele căzătoare brăzdau cerul ca niște focuri de artificii de sărbătoare, eu îmi plănuiam fuga și mă întrebam ce voi face cu noua mea libertate.

Am călărit înapoi, încet, înainte de ivirea zorilor, uitîndu-mă pentru ultima oară la peisajul pe care-l cunoșteam atît de bine. Ierburile înalte erau perlate de rouă, păsările își începeau corul de dimineață și urechile mele atente, de băiat de la țară, auzeau foșnetul a o mie de mici creaturi. Iubeam Kalani și îi cunoșteam frumusețea, la fel cum știam că partea ei rea va fi totdeauna o parte din mine.

Am plănuit să fur canistre de combustibil din depozit și să le ascund în tufărișul din spatele docului. Barca lui Jack era ancorată în apropiere și va fi ușor ca, în întuneric, să încarc combustibilul și ceva alimente și să ies în larg în tăcere, lăsînd curenul să ducă barca, pînă eram destul de departe ca să pornesc micul motor. Va trebui să mă încred în îndemînările mele și în Dumnezeu.

Am șters transpirația de pe calul meu. Apoi, cu o ultimă palmă, plină de drag, pe crupă, am gonit iapa în îngrădătură. M-am uitat la ea un timp. Savura priveliștea pentru ultima oară, își ridica picioarele și necheza cu încîntare că era liberă. Speram că și eu mă voi simți în curînd așa.

M-am strecurat înapoi la cabană, fiind atent la Jack, dar abia se iveau zorile și nu era nimeni în jur. În afară de Maluhia.

Ea era pe verandă, în afara bucătăriei. Era ghemuită în formă de minge, cu genunchii sub bărbie. Se uită la mine trist, cu ochi aurii, și am observat șocat că avea gura umflată și fața cu vînătăi.

– Maluhia, am exclamat, lăsîndu-mă în genunchi lîngă ea. Ce s-a întîmplat? Dar de fapt știam. Îl observasem destul de des pe Jack stînd la masă, bînd whisky cu tatăl lui, admirîndu-i trupul suplu, pieptul tare, înălțat sub sarong. Jack se dusesese în camera ei, iar Maluhia i-a respins avansurile. Cînd a țipat, el a bătut-o, făcînd-o să tacă și să se supună.

De data asta, știam că l-aș fi omorît. Livid de furie, am pornit-o spre camera lui, dar Maluhia m-a strigat.

– Nu merită, Johnny, hohoti ea. În fond, sînt doar o femeie cumpărată. La ce altceva mă pot aștepta?

Dar furia mea crescuse, auzind-o spunîndu-mi cît de lipsită de valoare era. Eu știam că avea mai multă integritate și demnitate decît bărbatul care o cumpărase. Am apucat un cuțit și am plecat în căutarea lui Jack, în timp ce Maluhia alergă să-l caute pe Kanahu.

L-am găsit pe Jack dormînd într-un hamac atîrnat între doi palmieri, unde pajiștea se lăsa ușor spre mare. Am luat cuțitul de la cingătoare și am tăiat funia, răsturnîndu-l în iarbă. Jack se ridică repede în picioare, apoi se lăsă în jos în poziție de box. Ridică pumnii rînjind.

– Bănuiesc că ai descoperit că tocmai am luat ceea ce tu ți-ai dorit totdeauna. El mă așîta în timp ce

se învîrtea în jurul meu. Curios, am crezut că Maluhia era ca o mamă pentru tine. Dar în cazul ăsta nu este nimerit să te culci cu mama ta, nu-i așa, fratele meu? Doar ca să știi, nu merită. E un mit ceea ce se spune despre chinezoaice. Maluhia nu e destul de femeie pentru un bărbat cu poftete și dimensiunile mele, deși sînt sigur că ar fi tocmai potrivită pentru o mică mai-muță ca tine. În ce mă privește pe mine, aș lua în orice zi o femeie albă, cu sînge cald...

M-am repezit la el cu cuțitul, și i l-am înfipt în umăr. Cînd s-a dat îndărăt, m-am împiedicat și era aproape să cad. L-am văzut punînd mîna la umăr, apoi uitîndu-se la degetele însîngerate. În acel moment, uită totul despre moștenire și despre necesitatea de a mă ține în viață încă trei ani.

Încercam cu disperare să-mi recapăt echilibrul, cînd el sări la mine. Îmi apucă mîna și mi-o răsuci la spate, pînă ce am dat drumul cuțitului. El s-a aplecat să-l ridice și eu l-am lovit cu piciorul, dar furia îi dăduse o viteză de fulger. Înghăță cuțitul și se repezi la mine. Am auzit un fisîit slab, cînd obrazul meu se despică pînă la nas, și am simțit gustul cald, metallic, al propriului meu sînge.

Am lovit cu picioarele și m-am luptat în stilul meu oriental, dar nu mă puteam compara cu înălțimea și greutatea lui mai mare și cu forța furiei lui. Sărea la gîtul, pieptul și pîntecele meu. Am ridicat mîinile să mă apăr, urlînd, nu de teamă ci de o furie asemănătoare cu a lui. Nu-mi păsa dacă trăiam sau muream. O iubeam pe blînda Maluhia și voiam să-l văd pe Jack mort pentru ceea ce îi făcuse.

Brațe puternice îl forțară pe Jack în cele din urmă, să înceteze. Kahanu îl trînti la pămînt. Îi smulse cu-

titul și stătea amenințător cu intenții criminale deasupra lui.

– Nu, nu, Kahanu, am auzit-o pe Maluhia țipînd. Nu sînt demnă de un asemenea act de răzbunare. Nu sînt decît o kawhairi, o concubină.

Un tremur trecu prin torsul masiv al lui Jack. Apoi se duse la malul apei și aruncă în ocean cuțitul înșingerat.

Jack se ridică în șezut, frecîndu-și maxilarul, ștergîndu-și sîngele de pe față. Rîdea.

– Sper că o să mori, afurisită maimuță mică incestuoasă, urlă el ridicîndu-se în picioare. Totuși, am să te dau gata – cînd n-o să te ascunzi după fustele Maluhiei iar Kahanu n-o să fie prin preajmă să te apere.

Mai rîdea, cînd s-a depărtat.

Kahanu m-a ridicat și m-a dus la grajduri. M-a așezat pe fînul dulce, proaspăt, și Maluhia mi-a spălat rănile, dar sîngeram rău și nu putea opri sîngele.

Kahanu se uită îngrijorat la Maluhia. Știa că aveau nevoie de ajutor medical. A zis că, la lăsarea întinericului, mă va duce cu barca la Mavi, unde locuia familia lui. Doctorul mă va coase și familia lui mă va ascunde pînă mă voi simți mai bine.

Maluhia era ochii și urechile casei, ea știa totul și acum îmi spusese că Archer plănuia să mă omoare, cînd voi avea optsprezece ani, și să ia „moștenirea mea”.

Eu nu știam despre ce vorbea.

– Ce moștenire? am întrebat eu, pentru că, din cîte știam, nu aveam nici un ban. Ea clătină din cap; nu știa. Dar știa că nu mai putea avea încredere în Jack; el mă voia mort. Acum.

– *N-am să plec fără tine, am spus eu cu încăpăținare, dîndu-mi seama că o las în voia lui Jack.*

Ea zise:

– *Tu ești doar un băiat. Trebuie să pleci imediat la Mavi. Cînd vei fi destul de puternic, trebuie să pleci departe, unde ei să nu te găsească niciodată.*

Apoi îmi băgă în mînă economiile ei de o viață, patruzeci de dolari.

– *Să nu te mai întorci niciodată, Johnny, șopti ea aplecîndu-se să mă sărute de adio.*

Mi-am spus că-mi voi aminti totdeauna sărutul ei dulce, cast, și parfumul florilor din părul ei, netezimea răcoroasă a buzelor ei și ochii ei blînzi, întunecați, strălucind de dragoste și lacrimi nevărsate. Știam că n-am s-o mai văd niciodată pe Maluhia și strînsoarea din inima mea era mai dureroasă decît rănile mele. În timp ce barca aluneca de lîngă debarcader, în întuneric, eu stam la prova, uitîndu-mă cu tristețe la insula acum invizibilă, reținînd-o în memorie.

– *Întoarce-te acolo de unde vii, mă îndemnă Kahanu, cînd barca se înălța peste valuri. Nu spune nimănui cine ești. Fă-ți o viață nouă. Ai fost în bărbăție, prietene. Zeii îți spun că trebuie să iei șansa unei vieți noi.*

L-am urmărit pe frumosul uriaș de bronz conducîndu-și barca prin canal și m-am gîndit cît de straniu era că Jack Kane a fost acela care, în cele din urmă, mi-a oferit călătoria cu barca spre libertate.

Mă întrebam ce voi face cu un asemenea premiu. Nu părăsisem Kalani timp de zece ani. Nu văzusem niciodată un oraș sau o capitală. Nu fusesem nici măcar pînă la Honolulu sau Mavi. M-am gîndit cu tristețe că Archêr avusese dreptate. Eram un sălbatic

și nu știam cum să mă comport într-o societate civilizată.

M-am uitat peste valuri spre Mavi. Aveam în buzunar cei patruzeci de dolari ai Maluhiei și bocceaia cu haine curate pe care mi le dăduse. Și eram liber.

Capitolul 29

Kahanu, din cîte ştiam, plănuia să-i spună lui Archer că am fugit cu barca cea mică a lui Jack, așa cum intenţionasem inițial. A zis că va scufunda barca și le va spune că, probabil, mă pierdusem în mare. Nu ştiu dacă l-au crezut sau nu, dar nimeni n-a venit după mine să mă caute. Familia lui Kahanu m-a îngrijit cum l-ar fi îngrijit pe propriul lor fiu și am invidiat modul lor lent de viață de pe insulă, blîndețea acestuia, fiecare zi trecînd blînd în cealaltă.

Erau oameni fericiți și încă îmi amintesc de ei, adunîndu-se în lanai-ul micii lor căsuțe din prefabricate, în serile lungi, calde, salutîndu-și prietenii și vecinii care se opreau totdeauna să stea de vorbă sau să împartă o masă cu ei. Cineva zdrăngănea

un ukulele iar ei cîntau frumoasele cîntece vechi, iar femeile dansau; chiar și cele mai bătrîne erau prinse de ritmurile și bucuria vieții lor insulare. Eu o invidiam, dar eram temător și dornic să plec mai departe.

Cinci săptămîni mai tîrziu, cu multe saluturi de rămas-bun, lei de flori și aloha, mă aflu pe un vas lent, care se îndrepta spre Honolulu.

Insula Mavi și familia lui Kahanu au constituit o tranziție ușoară pentru mine; îi înțelegeam pe ei și modul lor de viață. Dar Honolulu era un oraș întins, aglomerat, dur și cu un ritm rapid pentru un băiat din insule, ca mine. Am văzut faimosul nume Kane blazonat pe debarcadere și pe vase și chiar pe o plăcuță de stradă. Știam că mă aflu pe teritoriul dușmanului. Nu mi-am pierdut timpul: mi-am dat un nume nou, John Jones și am căpătat o slujbă pe primul vas pentru vite peste care am dat și care făcea drumul între Honolulu și San Francisco. Ca o ironie, s-a dovedit a fi un vas al fermei Kanoi, dar nimeni nu mă cunoștea. În fond, nimeni nu-l văzuse pe Johnny Leconte vreodată. Eu știam să mînuiesc vitele și asta interesa pe oricine.

Mă speriasem de Honolulu, dar San Francisco m-a îngrozit. Nu văzusem niciodată asemenea clădiri înalte, atît de multe automobile, atît de multă lume, atîtea țipete, îmbulzeală și zgomot. Ezitam să traversez strada neștiind în ce parte să mă uit. Nu știam ce să comand în cafeneaua ieftină în care am intrat, sau cum să plătesc. Oamenii se uitau curioși la mine, pe străzi, privind peste umăr la hainele mele zdrențăroase. Rușinat, am intrat într-o prăvălie și

am cumpărat două cămăși și prima pereche de pantaloni adevărați pe care i-am avut vreodată. M-am dus la un frizer să-mi tundă părul și, când m-am privit în oglindă, am văzut altă persoană. Dar știam că eram tot băiatul crud de la țară, în orașul cel mare.

Mi-am numărat banii și am constatat că nu mai aveam decît cinci dolari. Trebuia să-mi găsesc o slujbă, dar singurul lucru pe care-l știam era să cresc vitele. Tocmai mă întrebam ce să fac, când un tînăr, care stătea la rînd la un cîmat, pe Market Street, mi-a vorbit. El purta o uniformă elegantă, cu o jachetă scurtă, roșie, și pantaloni negri, și mi-a spus că lucra ca băiat de serviciu la unul dintre marile hoteluri. Se uită la mine de sus pînă jos, într-un mod prietenos, și bănuiesc că arătam a fi în nevoie, desigur, așa că îmi spuse că există o slujbă liberă, dacă mă interesa. Eu stătusem retras pe vasul de vite, schimbînd doar cîteva cuvînte cu ceilalți bărbați, iar tipul ăsta era prima persoană adevărată pe care o întîlnisem în afara insulei.

Numele lui era Augustus Stevens.

– Spune-mi Gus, a zis el vesel cînd ne îndreptam împreună spre hotel. Era mai micuț ca mine și la fel de slab. Mi-a spus că era de pe Coasta de Est și venise în Vest să-și caute norocul. Avea atunci șaisprezece ani și mulți ani mai tîrziu, aveam să-i văd din nou numele, ca președinte al unei cunoscute companii petroliere, așa că am bănuir că-și găsi-se norocul pînă la urmă, și făcuse avere. Dar pe atunci se străduia să supraviețuiască, la fel ca și mine, și ne-am legat imediat.

În după-amiaza aceea, am devenit băiat de ser-

viciu, cu numele meu, Johnny, scris pe o insignă prinsă pe jacheta mea roșie, elegantă, făcînd comisioane, deschizînd uși și cărînd bagaje în unul dintre cele mai luxoase hoteluri din oraș. Plata de bază era mică, dar Gus spusese că bacșișurile ajutau la mărirea ei. Mi-am găsit o cameră ieftină, nemobilată, în cartierul chinezesc și, mîncînd aproape doar orez și fasole, la restaurantele locale, am constatat că abia reușeam să mă descurc.

Am gravitat spre cartierul chinezesc, pentru că acolo mă simțeam în siguranță. Înțelegeam obiceiurile chinezești mai bine decît pe cele ale bărbaților impertinenți, cu ochi duri, pentru care lucram. Dar încă nu era o distanță suficientă între mine și insule. Știam că Archer și Jack veneau adesea la San Francisco și eram mereu în alertă, uitîndu-mă peste umăr pe stradă și stînd cu ochii atenți, la hotel. Trebuia să pun multe mii de kilometri între mine și cei doi Kane, înainte de a simți că am scăpat de ei cu adevărat.

Adunam cîți dolari puteam, cu ideea că, în vreun fel, îmi voi face din nou drum spre Franța și vila Mimosa. Mă întrebam dacă guvernanta Beale era acolo. Și dacă își va reaminti de băiatul pe care l-a lăsat la Kalani, cu atîția ani în urmă. Dar, cînd am citit în ziare despre războiul care cuprinsese Europa și că Franța fusese ocupată de germani, am știut că guvernanta și vila erau doar un vis.

Era în anul 1941. Mă stabilisem în slujba mea de la hotel, mîndrindu-mă de serviciile mele rapide, zîmbind recunoscător pentru bacșișurile pe care le primeam. În zilele libere, exploram orașul cu ochii omu-

lui care vede pentru prima oară piramidele. Călătoream cu transportul pe cablu și cu feriboturile, care mă traversau golful spre păduri și dealuri. Din cînd în cînd, mă duceam cu Gus la un cinematograful. De obicei la filme western. Mie îmi plăceau caii și acțiunea.

Și apoi, la 7 decembrie, japonezii au atacat Pearl Harbor și Statele Unite au intrat în război. M-am gîndit cu groază la Oahu – insula aceea liniștită și la malul ei și la toate vapoarele acelea minunate pe care acum le vedeam înghițite de flăcări – și la numeroasele vieți pierdute. Plin de furie, m-am dus imediat cu Gus să mă înrolez în marină.

– Cîți ani ai copile? m-a întrebat sergentul de la recrutare, cu o strălucire în ochi.

– Optsprezece, domnule, am răspuns plin de încredere, așa cum îmi spusese Gus să fac.

– Ai sentimente drepte, fiule, spuse el cu blîndețe, dar îți mai trebuie încă vreo cîțiva ani să crești ca să-ți poți apăra țara.

Am fost amarnic dezamăgit. În adîncul minții mele, exista speranța că voi fi trimis eventual în Europa. Gus a fost mai norocos. Cumva, experiența lui căpătată pe străzi l-a ajutat să treacă și a plecat de la acel birou de recrutare ca membru plin al Marinei Americane...

Gus n-a fost singurul care a părăsit hotelul. Bărbații erau înrolați și trimiși imediat la instrucție, așa că personalul hotelului fiind redus am fost brusc transformat și promovat chelner. Am învățat repede, uitîndu-mă la ceilalți, cum se comportau, dar de fapt, tot nu cunoșteam legile vieții. Eram tot băiatul

sălbatic din insule.

Au trecut doi ani. San Francisco mișuna de personal din Marină; ocupau toate hotelurile, iar prietenele și soțiile lor veneau grămadă în oraș ca să fie lângă ei. Aveam șaptesprezece ani. Încă un an, și apoi voi putea să recrutez în mod legitim la marină. Urmăream în continuare știrile despre război, cu voga speranță că voi fi trimis în Mediterana. Între timp, mi-am găsit o slujbă nouă.

Sf. Francis era un hotel mareț, cu o clientelă elegantă: bărbații erau ofițeri iar femeile erau de clasă, șic, bogate. Una dintre ele, pe care o serveam cu regularitate, avea un apartament acolo în permanență. Ea spunea că soțul ei, ofițer, era „îngrădit” la tabăra Pendleton, baza Marinei de lângă San Diego, iar ea refuza să se apropie măcar de aceasta.

– Este în fundul lui nicăieri! am auzit-o plângându-se prietenilor ei, când își sorbeau obișnuitele cocktail-uri la ora șase și stabileau distracțiile serii.

Avea în jur de patruzeci de ani, era atrăgătoare și îi plăcea să flirteze, cu ochi albaștri și o piele pală, aproape translucidă. Părul ei era de un blond argintiu natural, purtat într-un paj la modă, iar gura ei mare, de răpitoare, era de culoarea roșu cardinal a păsării care venea să se așeze seara pe balustrada lanai-ului, la Kalani.

Am remarcat-o, pentru că era drăguță și totdeauna veselă, rîzînd și glumind totdeauna cu prietenii ei și cu ofițerii cu care ieșea. Dar avea ceva neliniștit în ea. I-am observat ochii cercetînd camera în timp ce vorbea și mă întrebam ce anume căuta. Uneori, simțeam că ochii ei rămîneau ațintiți asupra

mea.

Am roșit când am simțit că mă privește de sus pînă jos, din partea opusă a camerei. Eu eram tînăr și inocent, abia dacă vorbisem cu o fată. Acum eram înalt și zdravăn și musculos și credeam că își bătea joc de felul cum arătam în pantalonii mei negri strîmți și cu jacheta scurtă, roșie, cu nastroi de alamă.

Ea se uită la fața mea când am pus cu grijă un Martini pe masă în fața ei și mi-am întors ochii de la privirea ei zîmbitoare, pentru că știam că nu eram chiar frumos. Aveam fața prea slabă, trăsăturile mele erau prea puternice și mulțumită lui Jack, o cicatrice ca o creștătură adîncă, pornea de sub ochiul stîng pînă aproape de bărbie.

– Văd că ești un chelner bun, Johnny, spuse ea. O să trebuiască să mă asigur că vii chiar tu când cer serviciul în cameră. Ceilalți sînt totdeauna atît de lenți, și apoi, întotdeauna se face o greșală, cineva uită mereu cîte ceva. Oftă. E destul de rău că e război și n-avem nevoie ca și chelnerii de la serviciul în cameră să ne facă viața un iad.

Îmi zîmbi din nou, buzele ei roșu cardinal întinzîndu-se peste dinții ei frumoși, albi, regulați. Ca niște perle, m-am gîndit eu amețit.

– Mulțumesc, Johnny, spuse ea dîndu-mi un bacșiș generos și o privire intimă, care mă făcu să roșesc din nou.

După aceea, am servit-o adesea la bar și totdeauna îmi dădea un bacșiș bun, întotdeauna îmi adresa acel zîmbet și își lăsa mîna să o atingă pe a mea, când îmi strecura un dolar în palmă, făcîndu-mă să-mi fie cald și să mă simt jenat.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, eram la rînd la serviciul în cameră. Era după miezul nopții. Nimănui nu-i plăcea acest schimb, pentru că aveai de-a face cu toți bețivii, dar cumva, fiind cel mai tînăr, eu nime-ream mereu în schimbul ăsta. Doama DeSoto a sunat jos. Voia o sticlă de gin, o sticlă de vermut și gheață care să i se trimită imediat.

– Mă bucur că ești tu, Johnny, spuse ea deschizînd larg ușa și zîmbindu-mi.

Am trecut pe lîngă ea în cameră și am pus tava pe masă. M-am uitat la ea. Purta o rochie de seară lungă, roșie, strînsă pe șolduri și un pandantiv cu diamant și rubin, cuibărit adînc în decolteu, chiar deasupra curbei albe a sînilor.

– Deschide sticlele pentru mine, Johnny, vrei? spuse ea așezîndu-se pe canapea. Și apoi toamnă-mi un pahar. Stai, mai bine am să-ți arăt exact cum îmi place.

Ea se uită în sus la mine, pe sub gene, și îmi zîmbe din nou cu zîmbetul acela.

– Ca să știi, data viitoare.

Camera era luminată de o lampă și mirosea a parfumul ei, bogat, de mosc. I-am întins băutura cu o mînă tremurătoare, iar ea se aplecă spre mine și puse paharul la buzele mele.

– Gustă-l, Johnny, murmură ea. Atunci ai să știi exact cum îmi place.

Am luat o înghițitură discretă și alcoolul mi s-a oprit în gît. Am început să tușesc și ea stătea cu mîinile în șolduri și rîdea de mine.

– Pun pariu că n-ai băut niciodată pînă acum, spuse ea.

Se așează din nou pe canapea și bătu cu palma perna de lângă ea.

– Vino, stai aici alături de mine, Johnny, și spune-mi ce n-ai mai făcut niciodată pînă acum. Ca să știu ce să te mai învăț:

M-am așezat lângă ea, hipnotizat de ochii ei albaștri cunoscători, și de gura ei roșie, sexy.

– Uită-te la tine, spuse ea, trecînd un deget în lungul cicatricei de pe fața mea. Ești ca un căprior tînăr, gata să devină cerb. Îmi arată din nou zîmbetul acela special, iar mie îmi venea să o apuc și să o sărut.

– Un inocent, afîit de tînăr și atrăgător! zise ea gînditoare, ducînd din nou băutura la buzele mele.

Se ridică și puse un disc de dans pe Victrola. Era Glen Miller care cînta Serenadă sub clar de lună. Am înghițit paharul cu Martini urmărind-o cum se mișca prin cameră în ritmul muzicii.

– E melodia mea preferată, spuse ea cînd se termină. Își eliberă părul din plasa pe care o purta și își întinse brațele deasupra capului. Nu-ți place, Johnny? întrebă ea preparînd alte două pahare cu Martini.

– Sigur, am mormăit eu, urmărind mișcarea șoldurilor ei, cînd alunecă prin cameră și puse din nou discul. Se întoarse și mă privi. Apoi bău Martini-ul pînă la fund și aruncă paharul în cămin. Începu să danseze din nou. Doar că de data asta, începu să-și descheie rochia, apropiindu-se pînă stătu în fața mea. Și apoi o lăsă să alunece pe podea.

Era o viziune blondă într-un mic combinezon de mătase roșie, cu tocuri înalte, iar eu eram pierdut. Se așează lângă mine și începu să-mi scoată hainele,

toate, în afară de cravată.

– Și acum mă întreb ce o să facem? zise ea trăgându-mă spre ea. Mirosea a parfum bogat și a gin și a pielea ei, iar eu mă înecam în mirosul ei, în moliciunea ei, în bogăția feminității ei. Nu mai puteam aștepta.

Prima dată am fost prea rapid, dar apoi m-a învățat să mă controlez și cum să fac dragoste cu o femeie.

– Ești un elev bun, Johnny, îmi spuse ea. Am să te țin minte. Doar că încă nu-ți știu numele.

Iar eu, cu simțurile amețite de alcool și parfum și sex, am rostit numele meu adevărat.

– Johnny Leconte.

Ea rămase cu ochii larg deschiși la mine, un moment prelungit. Apoi, își dădu capul pe spate și rîse, cu gîtul ei alb, lung, hohotînd. M-am uitat la ea uimit.

– Nu e amuzant? gîfii ea în cele din urmă. E prea mult, ca să fie doar o coincidență. Vreau să zic, cît de des pot auzi numele de Leconte? Știam că Archer Kane își schimbase numele, cînd s-a însurat cu franțuzoaica și că a avut un fiu. Tu ești acela, nu-i așa? Johnny Leconte?

Inima mi se făcu mică. Mă uitam la ea și tot nu înțelegeam.

– Bineînțeles, exclamă ea, rîzînd în continuare, tu nu știi cine sînt eu. Ei, tînărul meu căprior, eu sînt Chantal O'Higgins. Am fost a doua soție a lui Archer. Mama afurisitului lui fiu, Jack.

Mi-am aruncat pe mine hainele cît am putut de repede și am alergat la ușă, neîndrăznind să mă uit la ea. Ea rîdea în continuare, de parcă ar fi fost cea

mai bună glumă din lume.

Am părăsit hotelul în aceeași noapte și, în dimineața următoare, mi-am falsificat vârsta și am intrat cu succes în Marină. Dar, cumva, știam că această fatidică întâlnire cu Chantal O'Higgins DeSoto va reveni să mă obsedeze.

Capitolul 30

Am învățat multe în Marina Americană, dar educația mea a fost mai mult despre bărbați și război, despre viață și moarte, decât învățătură de carte. Am făcut serviciul militar doi ani și jumătate, pe un distrugător, mai mult în Pacificul de Sud. Cu regret a trebuit să-mi abandonez visurile de a ajunge în Mediterana.

Pentru mine nu a fost greu să mă adaptez la condițiile de război. În fond, îmi petrecusem cea mai mare parte a vieții într-o stare de asediu. Aveam deja acel al șaselea simț care avertiza de pericol, iar anii mei de formare, în Hawaii, făcuseră din mine și un marinar. Eram învățat cu oceanul și cu obiceiurile lui.

Asta nu înseamnă însă că nu mi-a fost niciodată frică. Ar fi trebuit să fiu nebun ca să nu-mi fie frică. De cîte ori eram de serviciu la tun și stăteam în fața dușmanului, la cîteva sute de metri distanță de apa cunușie, aveam în gură acel vechi gust metalic al tricii. Războiul era o treabă amară și fără satisfacție, dar, ca o recompensă, mă bucuram de camaraderia colegilor mei marinari, camarazi de arme. Am învățat, în cele din urmă, cum să trăiesc cu concetățenii mei, cum să accept prietenia și să o ofer în schimb. Am devenit, în sfîrșit, civilizat, deși nu chiar un bărbat de lume. Mă îndoiam că voi deveni vreodată așa ceva. Psihologii spun că personalitatea omului se formează în anii dinaintea pubertății, iar a mea avea cicatrice de lupte.

Totuși, deși trăiam pe muchia de cuțit a războiului, ferindu-ne de mine și de avioane sinucigașe în raiduri de bombardament, eu eram aproape fericit. În sfîrșit, erau un număr suficient de kilometri între mine și cei doi Kane. A optsprezecea aniversare a mea venise și trecuse și știam că, dacă aș mai fi fost pe insula Kalani, aș fi suferit deja plănuitul „accident fatal”. Moartea în serviciul țării mele era de preferat; asta, măcar, ar fi onorabilă.

Eram tentat să rămîn și să continui o carieră în marină, la terminarea războiului, în 1945, dar nu aveam educația necesară ca să devin ofițer așa că perspectivele mele erau limitate. În plus, simțeam vechea dorință să pictez din nou. Începusem să-i schițez pe marinari jucînd cărți, în maiouri și purtînd căștile de oțel, sau trîntiți epuizați pe paturile lor, după o noapte de pază, sau citind scrisori de acasă,

și am prins expresia dornică din ochii lor cînd se gîndeau la soțiile și copiii lor. Din memorie, schițam scene de luptă cu vase de război scoțînd focul iadului unul din celălalt, flăcări și moarte și trupuri în-sîngerate, sfărîmate. Și cu convoaie care se strecurau în tăcere la orizont, în timp ce noi, paznicii Pacificului de Sud, stăteam de veghe.

Căpițanul a văzut schițele mele. Le-a luat și le-a atîrnat în camera de gardă. Cînd s-a terminat, în sfîrșit, războiul cel lung, el a arătat cîteva schițe șefului operațiunilor navale. Unele au fost înrămate și expuse în coridoare lungi, la Washington.

M-am simțit trist în ziua în care am devenit, pentru a doua oară în viața mea, un om liber. Marina Americană m-a primit ca un băiat aspru și m-a modelat într-un bărbat. Simțeam lipsa camaraderiei și a disciplinei. Acum, va trebui să gîndesc din nou pentru mine.

Eram sigur doar de un singur lucru: voiam să pictez. Aveam puținii bani pe care reușisem să-i economisesc, plus edulcorantul financiar pe care l-am primit, ca să ne ajute să ne reintegrăm în viața civilă, dar eu știam că nu va dura mult timp și știam, de asemenea, că eu nu mă puteam reîntoarce pe Coasta de Vest sau în Hawaii. Viața mea deveni o serie de slujbe întîmplătoare. În sezonul de vară eram chelner în stațiuni montane din Est ca să adun destui bani încît să-mi petrec ierile pictînd. Nu aveam idee dacă arta mea era „bună”. Era doar ceva ce mă simțeam obligat să fac, singura forță care mă mîna în viață.

În zilele acelea, am avut prietene dulci, tinere, în majoritate modele care se îndrăgosteau de tînărul

artist romantic în „mansarda“ lui înghețată – de fapt un pod deasupra unei fierării, într-un orașel la malul mării, în Maine. Mă îndrăgosteam și mă despărțeam după anotimpuri, dar singurele mele iubiri erau marea și arta mea.

Anii treceau încet, așa cum se întâmplă când ești tânăr. Ocazional, vindeam câte o pictură, dar simțeam totdeauna o ruptură teribilă când trebuia să o dau. Voiam să le păstrez pe toate, pentru că erau amintirile mele despre oamenii pe care îi întâlneam și despre locurile unde fusesem și despre fetele pe care le iubisem. Ca de obicei, îmi pictam viața. Dar niciodată n-am pictat Kalani, sau ceva ce avea legătură cu copilăria mea. Acestea se iveau din adâncul minții mele ca o mină neexplodată.

Pe la începutul anilor 1950 picturile mele au început să fie remarcate. Mi s-a oferit o expoziție într-o mică galerie exclusivistă din New York și am sortat pânzele cu atenție, despărțindu-mă cu greu de cele pe care le consideram cele mai bune. Mi-am cumpărat un costum nou pentru această ocazie și mi-am ras barba din timpul iemii. Mă simțeam prost și ne la locul meu, stînd în galerie, ținînd un pahar de șampanie și trăgînd cu urechea la comentariile vizitatorilor. Spre surpriza mea, erau favorabile și curînd un șir de mici etichete roșii împodobeau munca mea. Era un succes minor, dar, cel puțin acum, eram un artist care vînduse la o expoziție. Pe această bază, am căpătat o comandă de la o persoană cu influență mare și bani mulți, ca să pictez portretul soției lui.

Subiectul meu era o femeie obișnuită, dar cu o

ținută care îi dădea o mare demnitate. Se căsătorise cu soțul ei când avea optsprezece ani și a rămas cu el în ciuda tuturor greutăților, locuind în chioșcuri de grădină, în Long Island, și în apartamente cu chirie, în New Jersey, pînă cînd el a dat cu adevărat lovitura în afacerile de asigurări. De-a lungul anilor, el deveni un financiar renumit, deși dubios, precum și multi-millionar. Iar acum, trăia ca un lord. Era văzut la toate acțiunile de binefacere și la dineurile elegante și era prieten apropiat al celor aflați în funcții înalte din Washington.

Singurul lucru curios era că soția lui nu era văzută niciodată cu el. Uneori, îl însoțea fiica lui, dar cel mai adesea îl însoțea o blondă extraordinară, care avea mai puțin de jumătate din vîrsta lui, strălucitoare în diamante și haine de la marii croitori.

Știam că portretul era o șmecherie din partea lui ca să o facă pe soție să creadă că lui îi mai păsa de ea. Și ca să o țină liniștită, m-am gîndit eu cînd m-am uitat la ea, prima oară cînd am întîlnit-o. Știam, de asemeni, că motivul pentru care mă alesese pe mine ca artist era că ceream mai puțin decît cei mai buni cunoscuți și considera că soția lui nu-și va da seama de diferență.

Era o femeie dulce, cu un farmec blînd, de o bunătate reală, care, în ciuda evidențelor, refuza să vadă răul la cineva. Ea mi-a plăcut și am pus în portretul acela tot ce aveam.

Am îmbrăcat-o în catifea verde-bronz, ca pe o prințesă medievală, cu părul ridicat în sus, dezvăluind pomeții pronunțați și nasul de Nefertiti. Am împodobit-o cu aur și smaralde, iar ea și-a ridicat

bărbia cu mîndrie, stînd înaltă și dreaptă, așa cum trebuie să fie o femeie care își cunoaște valoarea. În această poză arogantă, se vedeau strălucind ochii ei minunați, negri, plini de o căldură și o nevinovăție pe care rareori o întâlnești.

Portretul acesta a devenit piatra unghiulară a succesului meu, deși, în esență; nu am fost niciodată un portretist. Tabloul a fost împrumutat la diverse muzee și numele de John L. Jones a început să fie auzit. Am citit despre mine în ziare și în revista Time. Am primit mai multe comenzi, dar le-am amînat pe toate, pentru că, în sfîrșit, aveam destui bani pentru a călători în Europa.

Am călătorit peste Atlantic, cu vaporul, așa cum venisem, doar că, de data asta, aveam o cabină decentă, la clasa a doua. Încă nu-mi puteam permite clasa întâi, dar nu avea importanță. Mă întorceam acasă. Am rămas un timp la Paris, amînînd momentul fericit al reîntoarcerii mele și fixîndu-mi privilegiile pe care războiul nu le distrusese. Am văzut muzeele și tablourile și am sorbit vin roșu în cafenelele de pe bulevarde, uitîndu-mă la lumea care trecea.

Cînd m-am urcat, în cele din urmă, în trenul cu vagoane de dormit ce mergea spre Sud, eram ca un îndrăgostit ținut prea mult departe de iubita sa.

Deși nu-mi aminteam de ea exact, Coasta de Azur era, cumva, în mod magic, așa cum mi-o imaginasem: modul în care cădea lumina pe dealurile înverzite, aleile albe, nisipoase, pinii umbrelă și cedrii înalți, ascuțiți ca niște ace îndreptate spre cerul de un albastru viu. Dar, abia cînd am văzut Mediterana, am

cunoscut adevăratul sens al cuvîntului „azur”. Tremuram de încîntare. Era visul unui artist, lumina unei inspirații.

Am poposit la un mic han, pe coastă, condus de două țărânci, mama și fiica. Tatăl era pescar și ieșea cu plasele noaptea și se întorcea în zori, cu mostre din captură care, mai târziu, împodobeau masa noastră de la cină. Erau o familie fermecătoare, simpli și curtenitori față de străinul din mijlocul lor, și au fost intrigati cînd au văzut șevalețul meu și și-au dat seama că eram un artist și că voiam să-i pictez. Eram în delir după acest mod de viață încă pur, după prospețimea și frumusețea lui, după calitatea mîncării și a vinului și după ritmul lent specific climatului mediteraneean.

Dar, după ce am ajuns, am amînat cercetarea trecutului. Mi-am spus că asta era din cauză că voiam să pictez, dar adevărul era că acum, cînd eram acolo, mă temeam de ce aveau să aflu. Mă temeam că guvernanta Beale murise, poate ucisă în timpul războiului, sau poate că se întorsese în Anglia. Mă temeam că vila Mimosa aparținea altcuiva și că mi se va interzice să intru și că visurile mele vor trebui să rămîină simple visuri. Cel mai mult din toate, mă temeam că îi voi găsi acolo pe Jack și Archer Kane, domnind în vechiul meu cămin.

Dar trebuia s-o fac. Trebuia să aflu despre trecutul meu. Despre guvernanta Beale și adevărul despre mama mea.

Am găsit imediat vila Mimosa, bineînțeles, așa cum o pisică, luată și lăsată la sute de kilometri de părărire de casă, își poate găsi drumul înapoi. Am

mers cu bicicleta pe drumul nisipos care ducea sus, pe deal, și pe lângă zidul de stuc roz care se sfărîma, pe jumătate ascuns sub povara boscheților și a trandafirilor. Inima mea bătea ca a unui ciclist în Turul Franței, cînd mi-am sprijinit bicicleta de zid și am sunat cu clopotul, uitîndu-mă prin poarta de fier ruginită, spre aleea cu prundiș.

Paznicul, un tip simpatic, în salopetă de lucru albastră, care mi-a spus că era și grădinar, a răspuns la apelul meu și mi-a zis că nu locuia nimeni acolo.

— Am cunoscut pe cineva care locuia aici, am zis căutînd un răspuns. Familia Leconte.

Fața lui se luminează și am văzut că era bucuros să audă numele menționat din nou.

— Au dispărut demult, domnule, îmi spuse. Doamna a murit, iar soțul ei și fiul lui trăiesc departe, pe o insulă tropicală. Am auzit că s-au întors o dată, după război, să ceară averea băiatului, dar n-au venit aici să vadă vila. Vechea casă a băiatului, domnule. Locul în care s-a născut. Doamnei Leconte i s-ar fi rupt inima dacă ar fi știut că fiului ei nu-i păsa de locul pe care ea îl iubea cel mai mult.

Mi-am dat seama că Maluhia avusese dreptate. Exista o moștenire și cei doi Kane au pus mîna pe ea, pînă la urmă. Bănuiesc că Jack s-a dat drept mine, pretinzînd că e Jean Leconte și cerînd averea mea. Am ridicat din umeri, nu-mi păsa de bani, eram în viață și liber și eram fericit în felul meu; nu doream nimic mai mult.

Paznicul a văzut interesul meu față de casă și s-a oferit să mi-o arate. În timp ce scîrțîiam pe aleea de prundiș, vila frumoasă, văruiată în roz, apăru la vedere

și mi-am amintit complet de ziua în care a venit tatăl meu să mă ia. Mi-am amintit de mine, un băiețel, stînd pe treptele de marmură, atît de reci la picioarele mele goale cu soarele de dimineață pe față și cu iubitul meu Fido strîns în brațe. Și am simțit din nou teroarea, cînd privirea tatălui meu a întîlnit-o pe a mea cu atîta indiferență albă, cînd a zis: „Împachetează-l. Îl iau cu mine.” Apoi mi-am amintit norul negru care s-a instalat deasupra mea, acoperind pentru totdeauna soarele din viața mea.

Cunoșteam vila. Îmi aminteam fiecare amănunt, podelele de marmură, scara mare curbată, cu balustrada din lemn de koa, pe care o instalase Archer ca un dar pentru mama mea, cînd s-au căsătorit. Am ezitat la ușa vechii mele camere de joacă, uitîndu-mă la camera goală care fusese domeniul guvernantei.

Vechea vatră a căminului mai avea încă vechiul clește de cărbuni, de alamă, cu scăunelul de piele, dar balanșoarul ei dispăruse și bufetele mari, cu jucării, erau goale. Am deschis ușa dormitorului meu și am văzut patul mic, din lemn de cireș, cu inițialele mele, J.L. pe care le zgîriasem cu un ac mare, încă la locul lor. Mi-am trecut degetele peste locul acela, zîmbind cînd mi-am amintit cît de furioasă fusese guvernanta atunci cînd a văzut ce făcusem.

Am mers încet prin camerele goale ale mamei mele, imaginîndu-mi-o uitîndu-se la priveliștea pajiștilor în pantă și la fîntîna strălucind în soare, peste chiparoși, spre mare. Mă gîndeam la ea, cum o trezea ciripitul melodios al micilor ei canari veseli și al păsărilor cîntătoare din coliviile de argint, despre care paznicul îmi spusese că fuseseră distruse de mult, de

o furtună.

Am stat la ferocstră, dorind să o fi cunoscut, gîndindu-mă că vila Mimosa era moștenirea mea de drept. Puteam să-mi pretind averea în mod legitim; puteam trăi aici, în această casă minunată, să fiu liber să pictez, știind că nu va trebui să mai petrec o vară făcînd pe chelnerul în munții Catskill. Dar știam că nu voi face asta.

I-am mulțumit paznicului pentru amabilitatea lui și l-am întrebat, ezitînd, de guvernanta Beale. Mă temeam de ce era mai rău, amintindu-mi cît de bătrînă trebuia să fie și așteptîndu-mă să-l aud spunînd că nu știa nimic sau că plecase acasă, în Anglia, să moară acolo. În schimb, el mi-a spus că trăia într-o căsuță, chiar în josul dealului.

— A stat aici în timpul războiului, îmi spuse el mîndru, deși, de multe ori, germanii au amenințat că o internează în lagăr pentru că e englezoaică și o bănuiau că e spioană. Ridică din umeri cu nepăsare galică și zise: Cu toții eram implicați în Rezistență, într-un fel, pe aici, transportînd prizonierii scăpați și aviatorii englezi de-a lungul coastei, spre Spania și apoi Portugalia. Bărcile noastre mici nu erau gazde doar pentru pește, în anii aceia îngrozitori, domnule, adăugă el cu un zîmbet.

Am rulat cu viteză maximă pînă la poalele dealului și pe o alee albă, nisipoasă, ce se curba în jurul unei mici peninsule, unde erau cîteva case răs-pîndite. Am știut care trebuia să fie a ei. Era mică și văruiată în alb, cu un fuor de fum ieșind din coș, deși ziua era caldă. Grădina era un amestec de trandafiri englezești și margarete mari, albe, și levănțică. Și

*acolo, aplecată peste plantele ei, cu o pălărie mare de pai și pantofi solizi, albi, cu șireturi, era o doamnă în vîrstă.**

Inima mi-a tresărit cînd m-am sprijinit de poartă, uitîndu-mă la ea. Ea era total absorbită de treaba de a tăia cele mai frumoase flori și a le pune în coșul de grădină, din lemn, de lîngă ea. Avea spatele încovoiat și am observat că artrita îi deformase mîinile în forme grotești. Eram șocat să văd cît de micuță era, cînd, în amintirile mele din copilărie, ea fusese înaltă și dreaptă.

Ea își înălță capul, simțindu-mi brusc prezența. Privirile noastre s-au întîlnit și era de parcă timpul s-ar fi oprit. Fiecare vedea în față persoana care exista acum și pe cea care fusese cîndva. Am văzut fața cu oase puternice, imprimată de neșters în memoria mea, și care acum, era mototolită și străbătută de o rețea de linii fine și semne ale durerilor provocate de artrita ei deformantă, iar ochii răbdători, decorați, îmi spuneau că suporta durerile cu toată puterea ei de demult.

Iar ea îl vedea în tînărul înalt, pe băiatul pe care îl cunoscuse, a cărui fragilitate dispăruse, ale cărui membre, ca niște bețișoare acoperite, căpătaseră acum mușchi, cu o față care, în cele din urmă, își dezvoltase trăsăturile. Mi-a spus mai tîrziu, cu mîndrie, că era fața unui bărbat interesant. Nu frumoasă, dar o față pe care nimeni nu o va uita. Mai ales cu cicatricea aceea urîtă pe un obraz.

– Nu te-ai schimbat chiar atît de mult, Johnny, spune ea liniștit, ochii ei zîmbindu-mi. Tot te recunosc.

– Și eu pe tine, doică Beale.

Am sărit peste poartă și am strîns-o în brațe. Lacrimile ne curgeau pe față, dar am simțit fragilitatea ei și am știut că, acum, eu eram cel puternic.

– Am crezut că ai murit, a murmurat ea cu vocea tremurînd de emoție. Apoi, mi s-a spus că te-ai întors și ți-ai cerut moștenirea. Am spus că nu puteai fi tu, că ai fi venit aici, la vila Mimosa, că m-ai fi găsit. Toți anii aceștia, m-am gîndit la tine și, în fiecare seară am spus o rugăciune pentru siguranța ta. Și de fiecare aniversare a ta, mă întrebam dacă mai erai acolo să te bucuri de ea, pentru că știam că bărbatul care te-a luat era rău și capabil de orice.

Am luat-o de braț și am intrat în casă, iar ea mi-a zîmbit printre lacrimi.

– Pun pariu că nu te-ai gîndit niciodată că o să o vezi pe bătrîna ta guvernantă plîngînd, spuse ea, dar astea sînt lacrimi de bucurie.

Ea se agită pregătind ceaiul și ne-am așezat lângă foc, ea în balanșoar și eu pe un scaun de lemn cu spătar înalt, ținîndu-ne bine farfuriile în poală. Am avut șervețele de damasc, albe, scrobite, și turte cu ghimber, scoase din cutia roșie, specială, de metal, pe care o ținea în cămară, dar eram prea ocupați să vorbim și să ne reaprimem dragostea unuia față de celălalt ca să mîncăm.

Turnă ceaiul dintr-un vas vechi, maroniu, dar am observat că era obligată să folosească ambele mîini ca să-l ridice, iar ceașca tremura zgomotos pe farfurioară, cînd mi-o întinse.

Venisem înapoi, acasă, și am oftat de bucuria glorioasă a acestui fapt. M-am uitat în jur, în camera ei, văzînd lucrurile ei așa cum mi le aminteam și am

zis:

– *N-am să te mai părăsesc niciodată, doică. Sînt aici acum și am să te îngrijesc.*

I-am spus pe scurt despre anii mei pe insula Kalani și despre viața mea după aceea. N-am vrut să o necăjesc și i-am spus că am fost fericit cu viața mea.

– *Dar trebuie să lupti pentru ce e al tău, Johnny, spuse ea privindu-mă cu preocupare peste ochelarii ei rotunzi, cu ramă de baga. Cînd am auzit că Archer Kane a fost aici cu presupusul lui „fiu”, am fost la notar și i-am spus că nu puteai fi tu. Mi l-a descris pe acel bărbat care pretindea că e Jean Leconte, au zis că era înalt, blond, cu ochi albaștri, un tînăr uriaș. Le-am spus că tu erai brunet, ca mama ta, dar au spus că timpul schimbă omul. Bineînțeles că știam că nu aveau dreptate, am bănuir că era Jack Kane. Și toate speranțele în legătură cu tine au dispărut, Johnny. Eram sigură că te-au omorît și pe tine.*

– *Și? am întrebat eu uimit.*

Apoi mi-a povestit despre mama mea.

Ceașca se cutremură din nou în farfurie, doar că, de data asta, din cauza mîinii mele care tremura. Guvernanta mi-a dat scrisoarea scrisă mie de mama mea, înainte de a muri și am citit-o amorțit. M-am gîndit la durerea prin care trecuse mama mea, pe care nu o cunoscusem: fetița obișnuită, care a crescut și a fost obligată, în cele din urmă, să-și recunoască lipsa frumuseții, singurătatea impusă de tatăl ei care devenise izolare după moartea lui și, în cele din urmă, sărmana la célibataire, care trăind în splendoare și siguranță, la vila Mimosa, se îndrăgostește

pînă peste urechi de un bărbat despre care credea că o văzuse așa cum era în realitate, cu frumusețea interioară pe care ea știa că o are.

Dar Archer Kane n-a văzut niciodată frumusețea caracterului mamei mele; nu i-a păsat niciodată de sufletul ei. Tot ce voia, erau banii ei, iar acum, îi avea.

Trebuie să te lupți pentru ceea ce este de drept al tău, spusese cu fermitate guvernanta. Du-te și spune ce s-a întimplat, core și moștenirea.

Am clatinat din cap cu amărăciune. Avea mamei mele mi-a distrus viața. Preferam să fiu sărac, dar liber și fericit.

– Dar cînd ai să te căsătorești, căută să mă convingă guvernanta, atunci? Nu le poți nega copiilor tăi dreptul să pretindă averea bunicii lor. Asta a vrut ea. Cei doi Kane au furat-o, la fel cum ți-au furat copilăria.

Am rămas neclintit în privința refuzului banilor. I-am zis că tot ce voiam era să pictez și că acum simteam că îmi regăsisem căminul spiritual. Cînd a văzut, în cele din urmă, că nu-mi voi schimba părerea, m-a convins să-mi scriu povestea „pentru generația următoare”. A spus că ea o va lua, împreună cu certificatul meu de naștere și cu propriul ei „document” povestind lucrurile așa cum le știa ea, precum și cu scrisoarea tragică a mamei mele, și le va pune într-un seif la bancă. Va pune cheia depozitului în sertarul biroului, iar o copie a documentului o va pune sub saltea, la păstrare, în siguranță, în caz că ar vrea să mai adauge ceva. Apoi a spus ea, va fi în sfîrșit mulțumită.

Flora Beale își ținuse promisiunea făcută lui Marie-Antoinette Leconte. Făcuse tot ce putuse ca să-l protejeze pe fiul ei și, de asemeni, pe viitorii ei nepoți.

– Când vor fi destul de mari, mi-a zis ea cu satisfacție, vor face propria lor alegere.

Cît mă privește pe mine? Și eu am făcut alegerea și sînt bucuros cu ea. Nu am nici o dorință să posed vila Mimosa, cu toate amintirile ei triste, deși probabil că e locul pe care-l iubesc cel mai mult din lume. Nu am nevoie de averea dragei mele mame, pentru că am văzut cum banii și aviditatea îl pot distruge pe om. Și am învățat să trăiesc după voia mea. Am pictura mea și sînt din nou în patria mea și am găsit pe vechiul meu mentor și prieten, pe Flora Beale, iar un bărbat nu-și poate dori mai mult. Sînt, în sfîrșit, fericit.

Capitolul 31

Bea era, în continuare, încovrigată pe canapeaua verde de nuiiele, de pe terasă, cînd soarele răsări, a doua zi dimineață. Ea ținea la piept hîrțiile care spuneau povestea lui Johnny Leconte, urmărind cum strălucirea soarelui răsare se răspîndește pe cer și transformă Mediterana într-un lac de aur sclipitor.

Își întinse oasele obosite și se întoarse de-a lungul terasei, spre hol. Rămase privind la baza scării, unde fusese găsit trupul lui Marie-Antoinette Leconte și își trecu mîna pe balustrada netedă, de lemn de koa, cum trebuie că făcuse Marie-Antoinette de atîtea ori înainte.

— Îmi pare atît de rău, șopti ea. Îmi pare rău pen-

tru cele întâmplate și îmi pare rău că nu te-am cunoscut.

Se duse în camera ei și îl sună pe Nick. Îi spuse că a citit povestea lui Johnny Leconte și îi ceru să vină imediat.

Cînd el sosi cu mașina, o jumătate de oră mai târziu, ea aștepta pe trepte.

Se așezară împreună, mîna-n mîna, pe treptele de marmură.

– Așa cum obișnuia să stea Johnny, spuse ea cu jumătate de zîmbet. Bineînțeles că el a fost cel care mi-a spus povestea de care acum îmi amintesc atît de bine; nu-mi dau seama cum de am putut-o uita. Era un povestitor atît de bun, iar felul în care a scris-o e exact cum mi-a povestit-o mie. Acum îmi amintesc totul și am să continui de acolo de unde a rămas el.

Mi-a spus că, în 1945, a închiriat o căsuță de piatră, la St.Paul-de-Vence, un mic sat aflat sus pe dealuri, în spatele coastei. Spunea că era o enclavă de artiști, scriitori și muzicieni, suflete cu aceleași idei, care se adunau în cafenelele din piață, seara, să împartă o masă și un pahar de vin, iar uneori, după aceea, un joc de *pétanque*. Satele de pe dealuri mai erau încă așa cum fuseseră de secole, cu aceleași familii, același mod de viață, simplu. Spunea că era de parcă te întorceai în timp spre o eră mai nevinovată.

Mi-a spus că, în cele din urmă, se scuturase de trecut și picta cu o nouă libertate. A pictat o sută de tablouri cu guvernanta Beale, aplecată asupra trandafirilor ei în grădină, turnînd ceai din vechiul vas maroniu, moțăind pe terasa cu umbrar de viță. Îmi

amintesc că mi le-a arătat și mi-a explicat că nu erau potrivite; nu erau reproduceri fotografice ale unui set de trăsături. Aveau o calitate subtilă, de vis, și, după cum spusese odată Maluhia, prindeau sufletul persoanei.

Mi-a arătat tablourile pe care le-a făcut cu femeile din sat, cu foțole lor ridate, arse de anotimpuri, cu ochii lor inteligenți, micșorați, ferindu-se de soare, cu basmale negre care le acopereau părul și cu șorțuri albe peste rochiile negre, și cu picioarele lor mari, țărănești, în pantofi negri, greoi. Cu magia pensulei lui, el prindea cumva inocența blândă, bovină, a copiilor lor și spinările încovoiate ale bărbaților care munciseră jumătate de secol pe câmp. L-a pictat pe proprietarul cafenelei, cu trupul sprijinit de barul cu tablă de zinc, cu ochii lui tăioși îndreptați mereu spre micile farfurii de pe mese, apreciind cine plătise și cine nu. L-a pictat pe preot, stînd pe un scaun vechi de lemn, în fața micii lui bisericuțe albe. Ținea mîinile pe burta lui mare, cu picioarele întinse, cu pălăria înclinată pe ochi, iar sutana îi flutura în bătaia mistralului, în timp ce el moțăia.

Și pictase o duzină de tablouri cu Maluhia. Paleta culorilor lui se schimbasesc datorită tonurilor clare, scăldate de soare, ale Rivierei, iar tablourile deveniră mai visătoare, mai exotice; contururile formelor erau pe jumătate ascunse în spatele unui văl de culoare. Maluhia pieptănîndu-și părul lung, negru, ca un paravan de mătase care îi ascundea fața, leis-ul de flori din jurul gîtului îi acoperea sîinii, era mai mult ideea unei imagini. El a pictat fata subțire, goală, înotînd sub un ocean verde de cristal, simțîndu-se la fel de acasă în mediul acvatic ca și un

peștișor colorat de care își amintea atît de bine.

Se uită la Nick și el aprobă din cap. El cunoștea picturile astea; toată lumea le cunoștea. Ele erau atîrnate în unele dintre cele mai cunoscute muzee și galerii din lume.

— El și-a pus inima în acele tablouri cu Maluhia, spuse Bea cu blîndețe. Mi-a spus că nu o va uita niciodată. Mi-a spus că dragostea ei făcuse tolerabilă viața la Kalani și că se întrebese dacă va mai iubi vreodată așa pe cineva.

Apoi, într-o bună zi, a întîlnit-o pe Sévérine Jadot. Era în vizită, venită de la Paris, unde trăia împreună cu mama ei. El îi schița pe bărbații din sat la jocul lor de *pétanque*, seara, iar ea s-a oprit să-i admire lucrul. Era la fel de înaltă ca și el și avea părul roșu ca focul și o față picantă, cu pistrui, și ochi verzi, expresivi. El a urmat-o în cafenea și au început să vorbească.

Bea zîmbi, gîndindu-se la prima lor întîlnire, imaginîndu-și-i tineri și pasionați.

— S-au îndrăgostit, îi spuse ea blînd lui Nick și, în loc să se întoarcă la Paris, Sévérine s-a mutat la el. El era nebun după ea și, bineînțeles, a dus-o s-o cunoască pe guvernanta Beale.

Mi-a spus că bătrîna și-a luat aerul de mare contesă, pentru că, după părerea ei, nici o femeie nu era destul de bună pentru Johnny al ei. Ea le servi ceai și turtă cu ghimber și el știa că ea urmărea purtările lui Sévértine și îi aprecia educația, dar Sévérine era un model de politețe franțuzească, de *bon genre*. Nici măcar guvernanta Beale nu-i putea găsi vreo greșeală.

— Însoară-te cu ea, îi șopti ea la plecare. Ar fi lu-

crul cel mai bun pe care l ai făcut vreodată.

El spunea că a rîs, dar ştia că avea dreptate şi, oricum, o coruso deja în casatoriul pe Sévérino. O lună mai tîrziu, guvernanta a fost maritoră la căsătoria lor. Ceremonia a fost condusă de acelaşi preot al satului, pe care îl pictase, şi a avut loc în aceeaşi biserică simplă de ţară. Petrecerea de nuntă s-a ţinut la cafenea şi au venit toţi localnicii şi toţi ceilalţi artişti, scriitori şi muzicieni. Mi-a spus că a fost muzică şi dans pînă noaptea tîrziu şi a fost cea mai straşnică petrecere pe care au avut-o vreodată.

Era la începutul anilor 1960. El avea ceva peste patruzeci de ani, şi bănuiesc că Sévérine trebuia să aibă peste treizeci. Au dus o viaţă simplă, în căsuţa de piatră din St.Paul-de-Vence, dar lucrurile începeau să se schimbe pe Riviera. Aceasta începea să capete un stil nou, solisical, şi turişlii începură să pătrundă în mica lor fortăronă.

Totuşi, guvernanta Beale n-a trăit ca să vadă schimbările. Într-o seară de primăvară, citoa un pasaj din cartea ei favorită, de Charles Dickens. A pus ocholarii pe cartea deschisă, cum făcea totdeauna, ca să-i pună semn. Apoi a adormit, pur şi simplu, şi a trecut paşnic în altă lume.

Din cauza asta, căsuţa ei arată aşa. Johnny a spus că nu doar cei bogaţi şi faimoşi trebuie să rămînă în amintire. El voia ca şi căsuţa asta să fie menţinută exact aşa cum a fost. Zicea că trebuie să fie ca un muzeu, care să comemoreze viaţa de altruistă a Florei Beale, care făcuse atîtea servicii altora, cu demnitatea, simplitatea şi bunătatea ei.

După moartea ei, el şi Sévérine s-au mutat mai departe, pe dealuri, în Provence. Au cumpărat o fer-

mă veche lângă Bonnieux, care dădea spre câmpurile de levănțică și maci și au fost fericiți acolo. El voia doar să picteze, nu avea cap pentru afaceri și nici timp pentru negustorii de artă. Dacă ar fi fost după el nu s-ar fi mișcat niciodată mai departe de Avignon sau Aix. Așa că Séverine a fost aceea care a dus picturile la Paris și a aranjat o expoziție la o galerie importantă. Trecuse mult timp de când primul lui portret stîrnise atîta vîlvă, dar el nu fusese uitat. Iar acești ani de singurătate îi dăduseră timp să-și dezvolte talentul. Tablourile cu Maluhia și guvernanta Beale au creat senzație.

După succes, el se simțea neliniștit. Spunea că nu poate picta; avea nevoie de o schimbare de peisaj. Urma să fie o expoziție la New York și s-au dus acolo, unde au stat un timp și au constatat că le place. Dar el nu putea trăi într-un oraș, așa că a cumpărat o moară veche, în Berkshires.

Ochii aurii, catifelati, ai lui Bea erau plini de căldura amintirilor ei, cînd îl privi pe Nick.

— Acolo m-am născut eu, spuse ea cu blîndețe. La douăzeci și opt iulie, 1968.

Mi-au dat numele Marie, în amintirea bunicii mele Leconte, și Laure pentru că era frumos. Eu eram ca tatăl meu, un copil mic, slab, cu părul roșu al mamei mele și cu ochii lui căprui, visători. Ne petreceam fiecare vară la Les Cersiers, ferma din Provence, și am crescut vorbind franceza la fel de ușor ca și engleza.

Și apoi, cînd am avut paisprezece ani și el a știut că eram destul de mare ca să înțeleg ce avea de spus, tatăl meu m-a luat să-mi arate căsuța guvernantei Beale. Și vila *Mimosa*.

Ea lăasă mîna lui Nick cînd spuse:

– Tatăl meu și cu mine am stat pe aceleași trepte, uitîndu-ne la același peisaj magic, în timp ce mi-a povestit istoria îngrozitoare a vieții lui. Eram atît de apropiați, atît de acordați în emoțiile noastre, încît am fost devastată de durerile prin care trecuse. Am simțit totul atît de adînc, de parcă mi s-ar fi întîmplat mie însemi, de parcă eu aș fi fost copilul fericit, nevinovat de pe treptele răcoroase de marmură, ascultînd păsările cîntătoare și ținîndu-l pe Fido strîns la piept. De parcă eu aș fi fost aceea a cărei lume mică, sigură, s-ar fi prăbușit în acea zi, cu norul cel mare, negru care ascundea soarele pentru totdeauna.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar Nick își puse brațele în jurul ei.

– E-n regulă, Bea, spuse el. Acum totul e în regulă.

Ea aprobă din cap, lăsînd lacrimile să curgă.

– El mi-a zis că îmi povestea toate astea pentru că guvernanta a avut dreptate. El mi-a spus că, într-o bună zi, cînd voi fi mai în vîrstă, voi avea dreptul să pretind averea bunicii mele. Dacă voiam lucrul acesta.

I-am spus că nu voiam să am nimic de-a face cu treaba asta. Nu-mi păsa de bani. Dar consideram că el ar trebui să aibă vila.

– Ar trebui să fie a ta, i-am zis. Este locul pe care l-ai iubit, unde ai fost fericit. Iar bunica Marie-An-toinette ar fi dorit ca noi să fim aici.

El a zîmbit doar și a spus că asta nu era posibil.

– Să lăsăm să doarmă cîinii adormiți, mi-a răspuns el, ca să nu se întoarcă și să te muște din nou.

Bea își șterse lacrimile și spuse obosită:

– Asta a fost totul. El nu a mai locuit niciodată în

vila *Mimosa*. Viața a continuat fericită. Eu oram copilul unui artist, dar duceam o viață de un gen normal iar eu eram un copil normal. Știi, am făcut toate lucrurile obișnuite, dormitul la prietene, liceul, colegiul. Zîmbi, gîndindu-se la asta. Nu m-au trimis niciodată la o școală elegantă, pentru că tata spunea că nu putea suporta să se despartă de mine.

— Singura zi cînd o să pleci de acasă este ziua în care te vei căsători, zicea el rîzînd.

Iar mama a trebuit să ducă muncă de lămurire cu ol ca să mă lase să plec la colegiu. Am urmat la *Vassar* — nu prea departe, ca să pot veni acasă la sfîrșit de săptămînă. Și cît de mult îmi plăcea să vin acasă; era locul cel mai plăcut din lume. Tatălui meu îi plăcea singurătatea sa, avea nevoie de ea pentru a picta, iar casa noastră era un fel de rai al liniștii. Totdeauna părea să fie la kilometri distanță de realitățile mai aspre ale vieții.

Bănuiesc că ei nu aveau prieteni apropiați; pur și simplu nu aveau timp pentru așa ceva. Ei se completeau, înțelegi? Erau perechea perfectă. Nu aveau nevoie de altcineva.

Am avut o copilărie normală, plină de dragoste, spuse Bea. Nici nu-mi dădeam seama că tatăl meu era faimos, pînă cînd nu mi-a spus un profesor din liceu. Îmi amintesc că am rămas surprinsă. În fond, era, pur și simplu, tatăl meu.

Ea tăcu. Își trase mîna dintr-a lui Nick și își strînsese genunchii sub bărbie. Ținea ochii închiși și fața îi era încordată de emoție.

— Despre rest, nu pot vorbi, ziso oa cu o voce strangulată.

Nick își puse un braț în jurul ei și o înnu, mîngîin-

du-i părul scurt, sîrmos, așteptînd să înceteze să mai tremure.

El cunoștea povestea. Apăruse în toate ziarele: Johnny și Sévérine Jones erau în drum spre deschiderea unei expoziții cu ultimele sale lucrări, la o galerie din Washington, cînd mașina a patinat și a ieșit din șosea. Au trecut patru ore pînă cînd poliția și serviciile de urgență au putut să-i scoată, tăind mașina distrusă. Amîndoi erau morți.

– Aș dori să te pot ajuta, spuse el liniștit.

– Nici măcar tu nu-i poți aduce înapoi.

– Și tu ce-ai făcut după aceea? întrebă Nick.

– Am venit aici, un timp, la ferma din Provence.

Apoi am plecat din nou acasă.

– Și? o îndemnă el.

– Nu știu, spuse ea. Tot nu știu ce s-a întîmplat la Ravina Mitcheu.

Copiii veniră în fugă în cameră, cu picioarele goale, lipăind pe gresie, cu cîinele după ei. Se opriă brusc, uitîndu-se cu ochi mari, speriați, la fața înlăcrimată a lui Bea.

– Ce s-a întîmplat? spuse aspru Scotty, teama oprindu-i-se în gît. Nu se putea întîmpla iar, se gîndi el în panică. Bea nu-i părăsea, nu-i așa?

Julie alergă la ea. Își aruncă brațele în jurul gîtului lui Bea.

– Nu plînge, te rog, nu plînge, Bea! se văită ea, lacrimile izvorînd și din ochii ei. Am să fac orice, am să fiu bună, am să fac ordine în cameră, am să fac curăț după Pochie. Dar te rog, te rog, nu plînge. Te iubesc, Bea, suspină ea, toate temerile ei ieșind la suprafață. Nu plînge, nu mă părăsi, vreau să stau totdeauna cu tine.

Scotty alergă să i se alăture, înfășurându-și strâns brațele lui subțiri, maronii, în jurul brațelor lui Bea. Amîndoi se agătau de ea ca niște ventuze, iar Bea reuși să zîmbească.

– Și eu vă iubesc, șopti ea. Dar acum vreau să vă vorbesc despre mama și tatăl meu, despre lucrul pentru care plîng. Și de ce înțeleg atît de bine ce vi s-a întîmplat vouă.

Ținîndu-i aproape, ea le șopti la ureche povestea cum mama și tatăl ei au murit într-un accident de mașină, exact la fel ca și părinții lor.

– Eu eram mai mare, bineînțeles, spuse ea liniștit, uitîndu-se la Nick, în timp ce vorbea. Se presupunea că eram în stare să fac față durerii. Dar, pur și simplu, nu voiam să văd pe nimeni, voiam să mă aflu în locul unde am fost cu toții fericiți împreună, în căminul pe care părinții mei îl iubeau cel mai mult; ferma lor din Provence, les Cerisiers. Simțeam nevoia să plîng singură.

– Și noi am plîns, spuse Scotty zîmbind ca să-și rețină lacrimile. Am plîns și am plîns, Bea, dar asta nu i-a adus înapoi.

Ea își trecu mîna prin părul lui aspru.

– Nu, dragul meu, plînsul nu-i aduce înapoi, spuse ea. Este doar felul nostru de a arăta că i-am iubit și că o să ne lipsească totdeauna. Plînsul e un lucru bun, Scotty, ține minte asta.

– Mă făcea să mă simt mai bine, comentă Julie, uitîndu-se în sus la Bea. Dar tot îi voiam înapoi, pe mama și pe tatăl meu.

– Și eu, fetița mea, spuse Bea sărutîndu-i obrazul ridicat. Dar uite acum, ce norocoși sîntem că ne-am găsit unii pe alții. Acum sîntem o familie nouă. De-

sigur, știu că nu am să iau locul mamei și tatălui vostru adevărat; și e drept să fie așa. Dar acum ne avem unii pe ceilalți și asta mă face foarte fericită.

– Atunci, n-ai să mai plîngi? întrebă Scotty îngrijorat.

– Ah, nu știu, poate am să mai plîng cîteodată. La fel cum faci și tu, spuse ea zîmbindu-i brusc. Dar ține minte, e un lucru bun. Ne face să ne simțim puțin mai bine, mai aproape de ei. Într-o bună zi, cu trecerea timpului, ne vom putea aminti de ei fără să plîngem, ne vom aminti toate lucrurile bune și momentele fericite pe care le-am petrecut cu ei.

– Cît timp o să dureze, Bea? întrebă Julie curioasă, ștergîndu-și o lacrimă cu degetul.

– Puțin timp, iubită, puțin timp. O să vezi, într-o zi, o să zîmbești, amintindu-ți ceva ce ți-a spus mama ta.

– Pot să vă spun că e adevărat, spuse Nick din fundal. El se uită la Bea și ea se gîndi că privirea lui era la fel de plină de dorință ca și a lui Scotty. Ea zîmbi, incluzîndu-l și pe el în familie.

– Ce m-aș face fără tine? întrebă ea.

El clătină din cap.

– Speram să nu trebuiască să încerci asta, nicio dată.

Scotty aruncă o privire rapidă la el, apoi la Bea. Ochii lui căprui se îngustară cînd se uită șmechereste la ei.

– Voi doi o să vă căsătoriți? întrebă el cu un zîmbet.

– Ah, da, da. Julie dansa spre Nick, lacrimile amestecîndu-se cu un zîmbet însoțit. Te rog, te rog, Nick. Atunci o să avem din nou o mamă și un tată adevărați.

– Asta este cea mai afurisită propunere de căsătorie pe care am auzit-o vreodată, spuse Nick uitându-se intens la Bea.

– Atunci vrei să spui că ar trebui să mă aștept ca tu să te așezi în genuînchi? spuse ea zîmbind.

El zîmbi în timp ce Scotty trăgea de el.

– În genuînchi, repede, spuse Scotty îndemnîndu-l.

Nick îngenunche și cei doi copii îngenunchează alături de el.

– Dragă Bea French, Marie-Laure Leconte, vrei să-mi faci onoarea să devii soția mea? spuse Nick, cît de umil reuși.

– Oh, te rog să fii soția lui. Spune da, spune da, da, da... îngînară în cor copiii.

Ochii lui Bea erau plini de dragoste cînd se uită la ei.

– Cum aș putea oare să spun nu? întrebă ea.

Julie îi aruncă o privire îngrijorată.

– Asta înseamnă da? întrebă ea bănuitoare.

– Înseamnă da, spuse Bea.

– Din toată inima? întrebă Scotty ca să se asigure.

– Din toată inima.

– Sîntem ai voștri pentru totdeauna, acum? întrebă Julie încă îngrijorată.

– Pentru totdeauna.

– E pentru totdeauna, Julie, spuse Scotty cu solemnitate prinzîndu-i mîna într-a lui.

– Pentru totdeauna, Scotty.

– Da, da, urlară ei, mișunînd în jurul camerei, făcînd roată și sărînd ca broasca peste scaune, în timp ce cîinele dansa nebunește după ei, lătrînd tare.

– Eu nu am glumit, spuse Nick cu seriozitate,

luîndu-i mîna.

– Nici eu.

– Te iubesc, Bea, Marie-Laure, spuse el aplecîndu-se să o sărute pe buze.

– Și eu te iubesc, șopti ea.

– Se sărută, se sărută... uhh... urlă Julie, rîzînd cu bucurie.

– Iată noua noastră mamă și noul nostru tată, urlă Scotty la rîndul lui, alunecînd pe podeaua lustruită, îndreptîndu-se spre bucătărie ca să-i spună și lui Jacinta.

Capitolul 32

Cerul era negru și fără lună, și nu se simțea nici cea mai slabă briză. Phyl ședea pe o canapea în frumoasa cameră de vară din casa lui Brad, de la Diamond Head, urmărindu-l cum măsoară podeaua, încă vorbind. Era ora patru dimineața și ea era obosită dar fascinată de ceea ce îi povestea el.

— *Te doresc pe tine*, spuse el uitându-se meditativ la ea, dar, în loc să se simtă emoționată, cum ar fi fost doar cu cîteva săptămîni în urmă, ea simți un fior de teamă.

Se întrebă de ce oare. El era același bărbat frumos, sexy, mai mult decît de dorit, de care se îndrăgostise la Paris. Deosebirea era că acum ea îl vedea cu ochi de profesionist. El dezvăluia o latură întu-

necată, tulbure, în caracterul lui, care era interesantă dar, în același timp, respingătoare.

În timp ce îl asculta, ea își dădu seama că nu fusese niciodată îndrăgostită de Brad. Nici măcar nu-l cunoștea. Fusese una dintre acele legături fierbinți, care te consumă, care sînt sortite să ardă pînă se sting. Ar fi dorit să nu fi venit niciodată în Hăwaii, acum, cînd vedea cît de tulburat era el. Dar bărbatul își cerceta sufletul, dezvăluindu-și emoțiile și viața în fața ei. Era dator să îl asculte, să încerce să-l ajute.

– Te-am mințit în legătură cu Maimuța, spuse el. Motivul fugii de pe insulă a fost că era vinovat de moartea unei servitoare. Numele ei era Maluhia. Era tînără și drăguță. El a violat-o și ea s-a aruncat de pe o stîncă. Dar, cumva, Maimuța a fugit cu barca cea mică a lui Jack. Tatăl meu n-a crezut niciodată că s-a înecat. El spunea totdeauna că o să se întoarcă să-l vîneze.

Archer bea deja mult, pe vremea aceea, și răspunderea pentru Kanoi cădea pe umerii lui Jack. El a constatat că situația lor financiară era haotică și că ferma era în mare nevoie de capital. Archer cheltuia banii de parcă nu exista ziua de mîine. Dar Jack era altfel.

Ochii lui Brad îi întâlneau pe ai lui Phyl. Disperarea liniștită pe care o văzu în ei, o emoționă.

– Vezi, pentru Jack, ferma Kanoi era identitatea lui, rațiunea lui de a fi. O aprecia mai presus de orice. Mai presus de morală, mai presus de viața sa proprie. Chiar și mai presus de viața tatălui său.

Jack era la Honolulu în ziua în care japonezii au

bombardat Pearl Harbor. El a zis că, atunci cînd a văzut ce făcuseră, a fost cuprins de o furie ucigașă. Voia, pur și simplu, să se ducă acolo și să-i omoare cu mîinile lui pe bastarzii ăia. America era în război și aprovizionarea era o prioritate. Ferma a obținut o amînare financiară, datorită guvernului, iar Jack intră în Marină.

Brad rîse, starea lui de spirit schimbîndu-se cînd vorbi:

– Doamne, a fost un luptător dur, spuse el cu mîndrie. A cîștigat cîteva medalii pentru curaj, obținute, după cum mi-a zis, din cauza urii lui totale, fără compromisuri, față de dușman. „Nimeni nu urăște ca Jack Kane”, obișnuiau să spună camarazii lui. „Nu vrea să facă altceva decît să omoare”.

Archer primise gradul de maior în armată și căpătase o muncă de birou, de supraveghere a japonezilor internați pe insulă, ceea ce îi lăsa timp suficient ca să conducă ferma.

Apoi, războiul s-a terminat și nevoia de bani și-a ridicat din nou capul urît. Archer a imaginat un plan. Europa era în haos, trecuseră mulți ani de la moartea soției lui, frantuzoaica, iar acum Maimuța ar fi fost la vîrsta la care putea moșteni averea. Dar nu aveau nici o dovadă că Maimuța murise și, oricum, știa că ar fi prea greu să obțină moștenirea prin tribunalele franceze. Așa încît l-a luat pe Jack în Franța și l-a dat drept fiul lui Marie.

El a zis că a fost ușor. Bătrînii avocați și bancheri, care o cunoscuseră pe *la celibataire* erau toți morți, iar documentele legale se pierduseră. El le dădu doar certificatul de naștere, Jack semnă cu numele

fratelui său vitreg și ei le-au predat moștenirea.

Vezi, spuse el, desfăcîndu-și larg mîinile și uitîndu-se atrăgător la Phyl, pentru ei, ferma trebuia să fie pe primul plan. Poate că nu era strict legal, dar Jack a zis că era un lucru drept, ce trebuia făcut.

– Și tu ești de acord? întrebă Phyl liniștită.

– Desigur că da. Și eu aș fi făcut la fel.

El ridică din umeri, nepăsător, la întrebarea ei, de parcă nici n-ar fi avut importanță.

– Banii ar fi trebuit să fie ai lui Archer oricum, de drept, dacă nu ar fi fost sistemul juridic fancez.

Începu din nou să măsoare podeaua cu nervozitate. Cîinele se chirci lîngă ușă, urmărindu-l, așteptîndu-i comanda, dar de data asta Brad nu-i dădea atenție.

– Erau la Paris, spuse el brusc, iar Jack mi-a povestit că Archer era beat de triumf.

– Averea celibatarei e, în sfîrșit, a noastră, a spus el. Nimeni nu mai poate să ne-o ia. Acum, avem destui bani pentru toate, Jack. Pentru Diamond Head, pentru fermă. Pentru orice vrei. Sînt ai tăi.

Jack avea pe atunci douăzeci și patru de ani, bănuiesc, dar știa că trebuia să preia controlul asupra fermei, înainte ca Archer să arunce toți banii pe băutură, pe femei și pe viață pe picior mare, așa cum făcuse mai înainte.

Erau în barul de la *Ritz*, bînd șampanie și feli-citîndu-se, cînd Jack observă, în capătul opus al camerei, o femeie blîndă, îmbrăcată scump, uitîndu-se la ei. Zîmbea, un zîmbet curios, cunoscător. Era mai în vîrstă, dar încă foarte atrăgătoare și elegantă și avea ceva îndepărtat, familiar. Îi prinse privirea, apoi

se ridică de la masa ei și veni spre ei.

– Ce surpriză, ce surpriză! spuse ea, sărutîndu-l pe Archer pe obraz.

El se uită doar fix la ea, cu un aer uluit pe față. Ea se întoarse spre Jack și zise:

– Ultima dată cînd te-am văzut, erai un bebeluș cu fața roșie, gălăgios. Trebuie să recunosc că, de atunci, te-ai schimbat în bine. Îi aruncă un sărut din buze, dîndu-și capul pe spate, rîzînd.

– Nu mă cunoști? întrebă ea rîzînd. Sînt mama ta, Chantal O'Haggins.

Jack povestea că a simțit același val brusc-de ură față de Chantal, cum simțise față de japonezi, după Pearl Harbor. Ar fi putut să o ucidă cu mîinile goale, chiar acolo, în barul de la *Ritz*. Nu o mai văzuse pînă atunci, doar citise o grămadă de porcării despre ea, în coloanele de scandal ale ziarelor.

Brad se uită urît la Phyl și zise cu amărăciune:

– Nu ți-am zis că bărbații din familia Kane știau să-și aleagă femeile? Ei bine, Chantal era o adevărată cățea.

Ea le-a zis că venise în Franța să-și controleze proprietățile din Charante.

– Din fericire, le-a spus ea, nemților le plăcea coniacul și le-au lăsat în stare bună. Norocul meu că banii familiei sînt în Elveția, nu-i așa? Îi am pe toți.

Ea stătea și își bătea joc de ei, cu ochii și cu zîmbetul. Apoi spuse:

– Am auzit că cea de a treia nevastă a ta a lăsat milioane, din care cea mai mare parte i-au revenit fiului tău. Apropo, adaugă ea, aruncînd bomba, v-am spus oare că l-am întîlnit pe Johnny? Bineînțeles că

el nu e atît de frumos ca tine, Jack. Dar vreau să vă spun *că e altceva în pat.*

Perlele rîsului ei batjocoritor le răsunară în urechi, cînd ea se întoarse și se depărtă.

Jack sări să se ducă după ea, dar Archer îl reținu.

– Stai jos, prostule, zise el cu furie. Nu-i da satisfacția să vadă că ai crezut-o.

Dar Jack a crezut-o. El știa că nu era un lucru pe care Chantal să-l poată inventa pe moment, doar ca să rîdă de ei. *Afurisitul ăla de frate vitreg al lui mai era în viață. Și făcuse amor cu mama sa.* Ardea de umilință și îi zise lui Archer:

– Într-o bună zi, am să-l prind pe micul bastard, pe Maimuță. Și atunci, am să-l omor.

– Ar trebui s-o faci, a replicat Archer comandînd un whisky. Altfel, o să se întoarcă să ceară banii. Și atunci, ce-o să se întîmple cu ferma Kanoi?

Brad își turnă o băutură. Învîrți lichidul chihlimbriu, uitîndu-se pierdut în pahar. Phyl se gîndi că el parcă uitase că era și ea acolo, atît de prins era în povestea din trecut.

În cele din urmă, el dădu băutura pe gît și zise:

– Jack știa că Archer era capabil să isprăvească a doua avere chiar mai repede decît pe prima. Dar, de data asta, banii erau pe numele lui Jack. El îi dădu lui Archer destui bani ca să-și ducă viața lui de om bogat, apoi începu să refacă afacerea.

A băgat tot ce a avut în fermă; aceasta îi consuma viața. Și a făcut tot ce trebuia, ca ferma să

devină din nou plină de succes. Dar mi-a zis că nu a uitat niciodată că Maimuța era undeva pe afară și că, într-o bună zi, ar putea să se întoarcă să-și revendice averea.

Jack a muncit din greu în anii aceia și a jucat tare. Erau multe femei în viața lui, îl plăceau. Întotdeauna l-au plăcut. Apoi, a întâlnit-o pe Rebecca Bradley, la o petrecere, la San Francisco. Chiar și mai târziu, când o ura, spunea totdeauna că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Rebecca era bogată și răsfățată și foarte mândră și s-a uitat de sus la tânărul fermier.

– Un bărbat sălbatic! a spus ea când au făcut cunoștință, iar Jack spunea că a râs, amintindu-și de Maimuța și gândindu-se: Ce ironie! Acum, el era numit sălbatic.

El spunea că Rebecca era elegantă și bine educată, dar, el simțea că, în interior, avea un spirit asemănător cu al lui. Ea era la fel de sălbatică și de rea ca și el, iar lui îi plăcu lucrul ăsta. Mi-a relatat că atunci când l-a lăsat să facă dragoste cu ea, asta s-a întâmplat în spatele limuzinei cu șofer a tatălui ei.

Mergeau acasă de la o petrecere, undeva pe dealuri, și era întuneric. Șoferul a rămas discret, cu spatele la ei, dar Rebecca își dădea seama că el știa ce se întâmpla și asta îi plăcea. Îi plăcea totdeauna senzația pericolului, mi-a spus Jack. Se bucura de senzația că ar putea fi privită. Voia să facă amor în ascensoarele de hotel, în băi la petreceri aglomerate, sprijinită de un zid într-o alee pustie, ca o curvă ieftină.

Brad își întoarse spre Phyl ochii pali, tulburați.

– Asta a fost Rebecca, spuse el cu amărăciune. Și nu s-a schimbat niciodată.

Mîna îi tremură, cînd își turnă un pahar de băutură.

– Dar Jack îi dădea ceea ce voia și Rebecca decise că nu putea trăi fără el, așa că s-au căsătorit, cîteva luni mai tîrziu. A fost nunta anului, la San Francisco. Tatăl ei era un baron al zahărului, în Hawaii, și se vedea în ea ceva sînge amestecat, se vedea din părul ei lung, negru și din forma ochilor, dar mama ei era o figură din vechea gardă a societății, iar la nunta lor a participat toată crema societății.

Brad se opri din umblat și se uită la Phyl.

– Așteaptă aici, comandă el brusc, ridicîndu-și o mînă.

Se îndreptă spre hol și cîinele se luă repede după el, ghearele lui hîrșîind pe podeaua de lemn.

Phyl se cutremură, gîndindu-se la cele ce i le relatase acum. Știa că ajungea, în cele din urmă, să afle adevărul în legătură cu Brad și se temea de ce mai avea el să spună. Și-ar fi dorit să se afle în biroul ei, iar Brad să fi fost doar un pacient și ea doctorul lui. Se uită cu nervozitate la el cînd reveni în cameră, ținînd o fotografie într-o ramă de argint.

– Uite, spuse el arătînd cu un deget tremurînd spre o pereche ce stătea în fața unei biserici, îmbrăcată de nuntă, zîmbind spre aparatul de fotografiat.

→ Asta-i tatăl meu. Și asta este Rebecca, blestema-o-ar Dumnezeu.

El gemu, ca un om în dureri, apoi, brusc, aruncă fotografia în partea opusă a camerei.

Phyl căscă gura cînd rama lovi peretele și sticla

se sfărîmă pe podea. Cîinele alergă acolo, mirosind și mîrîind încet.

– Ah, Doamne, strigă Brad cu îngrijorare.

Îngenunche și ridică dintre cioburi, fotografia zgîriată.

– De ce-am făcut asta? întrebă el, fluturînd fotografia sub nasul lui Phyl. Ea se retrase, alarmată. Știu de ce, adăugă el înfuriat. Mama mea nu făcea doi bani. Era o curvă ieftină. Era de nesăturat. Oricine era un vînat bun pentru ea: prietenii soțului ei, prietenii ei, o cunoștință întîmplătoare. Chiar și după ce m-am născut eu, a continuat să facă treaba asta, luînd ce-și dorea.

Se prăbuși într-un fotoliu și își lăsă capul în mîini.

– Eu eram paravanul pentru întîlnirile ei, șopti el printre degete. Obişnuia să mă ia cu ea. În fond, cine ar bănuia că o femeie se culcă prin apropiere, cînd copilul e cu ea? Dar ea o făcea. Mă făcea pe mine martor, complice la micul ei joc murdar.

Tatăl meu era plecat la fermă, cea mai mare parte a timpului, iar ea mă ducea la San Francisco. Plecam și mă gîndeam: *Poate că, de data asta, va fi distractiv, doar noi doi împreună. Poate că, de data asta, o să fie în regulă.* Dar eu abia dacă o zăream. Cel mult atunci cînd mă tîra după ea, la „evenimentele sociale”, cum le numea ea. Îmi dădea jucării și cărți și îmi spunea să fiu băiat cuminte. Spunea că ea și prietenul ei se duc în camera cealaltă și eu nu trebuie să-i deranjez; aveau mult de vorbit.

Brad își înălță capul și se uită trist la Phyl.

– Iar eu nu i-am deranjat niciodată, spuse el. Eram băiatul bun, fiul model. Voiam să-i fiu pe plac

și făceam ce-mi spunea. Pînă în ziua în care m-a ținut prea mult – două ore, trei, poate chiar patru – încît m-am speriat. Am pus urechea la ușa camerei, dar n-am auzit nici un sunet. M-am temut că m-a uitat, că a plecat și m-a lăsat. M-am gîndit că poate a murit. Am deschis ușa și m-am uitat înăuntru. Drapelele erau trase și o lampă ardea în partea patului unde era ea. I-am văzut hainele aruncate pe jos și am suflat ușurat. Știam că nu putea fi plecat și să mă lase acolo, fără haine pe ea.

M-am strecurat pe ușă, uitîndu-mă în întuneric. Apoi i-am văzut. Ea era culcată acolo, goală, cu părul ei negru răspîndit pe perne. Capul lui era pe sînul ei și dormea. Ea s-a întors și s-a uitat la mine. Privirile noastre s-au întîlnit. Apoi, uitîndu-se în continuare la mine, cu un zîmbet de teribilă complicitate, ea începu să-l mîngîie.

Am auzit cum geme și a început să se miște, iar eu am fugit îngrozit din cameră. Rîsul ei batjocoritor m-a urmărit, cînd am închis ușa.

Brad se uita la Phyl, dar ea se îndoia că el o vedea.

– Rîsul ei m-a obsedat, de atunci. Îl aud în visele mele, cînd sînt treaz și cînd dorm. Și zîmbetul acela! Nu era zîmbetul unei mame pentru fiul ei. Clătină din cap cu disperare. Era atît de frumoasă! După aceea, ne-am dus la cumpărături și ea și-a cumpărat o pălărie nouă, roșie, cu mici pene în ea. Apoi ne-am dus la ceai la un hotel mare, care îi plăcea. Acolo își întîlnea prietenii.

– Uite-te ce mamă bună sînt eu, spunea rîzînd cu ei, îl scot pe fiul meu la ceai. Și mi-a adresat din

nou zîmbetul acela cunoscător. E un băiat care știe să păstreze secretele unei femei, a spus ea, și au rîs cu toții.

Brad căzu într-o tăcere adîncă, ținîndu-și capul în mîini.

Oftă din greu.

– Mulți ani mai tîrziu, după ce au divorțat, l-am întrebat pe tatăl meu de ce s-a comportat cu ea așa. El a ridicat doar din umeri și mi-a spus că și el își lua propriile plăceri de unde putea. În plus ea făcea parte din imaginea familiei Kane, frumoasa moștenitoare din înalta societate, soția și mama strălucitoare. Într-un fel curios, cred că se potriveau unul cu celălalt. Ea lua tot ce dorea și el la fel. Mi-a amintit că singurul lucru care conta în viețile noastre era ferma Kanoi.

– Să nu uiți asta, fiule, mi-a spus el. Și eu n-am uitat niciodată.

Tatăl meu mi-a povestit istoria fermei, cum a început-o Archer, și despre dificultățile financiare de-a lungul anilor, în încercarea de a o ține în viață. Și despre averea care ar fi trebuit să fie a lor, cîu ani în urmă, dacă nu ar fi existat acel frate vitreg.

– Afurisitul ăla uscat, Maimuța, a încercat să ne fure dreptul nostru prin naștere, Brad, spunea tatăl meu. Dacă n-ar fi fost deșteptăciunea bunicii tale, Archer, el ar fi reușit, iar tu și cu mine n-am fi stat aici, pe una dintre cele mai mari ferme de vite din America. Știu că ar fi trebuit să ucid Maimuța cînd am avut ocazia, pentru că simt în vise că el e pe undeva, ca un șarpe cu clopoței, strîns colac, așteptînd să lovească. El o să vrea să ne ia averea într-o

bună zi, fiule. Va voi să ia tot rodul muncii familiei Kane în toți acești ani: transpirația și strădania noastră. *Numele nostru*. Să nu greșești, va veni să-și ceară averea și când va face asta, noi trebuie să fim gata să acționăm. Repede și fără milă.

Brad se uită calm la Phyl și spuse liniștit:

– Am așteptat momentul ăsta toată viața.

Phyl stătea cocoțată, atentă, pe marginea fotoliului ei. Starea de spirit a lui Brad trecu de la furie și violență la calm rece, prevestitor de necazuri, era sigură de asta.

– Și crezi că va veni vreodată? întrebă ea cu blîndețe.

El se ridică, își mai turnă whisky și îl înghiți dintr-o dată.

– Acum nu, spuse el cu răceală. Nu-l mai aștept.

Phyl simți din nou un fior de gheață pe șira spinării. Oare asta însemna că Maimuța se întorsese? Și că el îl omorîse? Se temea să întrebe. Brusc, se temu chiar și de faptul că era aici, singură, cu el.

– Jack aproape că a omorît-o pe Rebecca, înainte ca ea să plece, știi, spuse Brad ca din întâmplare. A zis că-și vînturase prea mult legăturile ei și ceva s-a rupt în el. A luat o pușcă și a amenințat-o că o împușcă, dar ea a rîs, pur și simplu, și a plecat. Ea știa totul despre el și totul despre familia Kane. „Cum e tatăl, așa e și fiul” a spus ea cu dispreț, întăritîndu-l.

– Ah, Doamne, șopti Phyl, temîndu-se să întrebe ce se întîmplase.

– Ar fi trebuit să o facă, dar nu a făcut-o, spuse Brad prost dispus. Doar a bătut-o puțin. Era ceea ce merita. Eu priveam din ușă și m-am bucurat. Am

fost bucuros cînd ea a plecat și cînd am rămas doar tatăl meu și cu mine, singuri. Au divorțat, iar noi ne-am continuat viețile conducînd ferma. El m-a trimis la școală și la colegiu, dar abia așteptam să mă întorc.

Începu din nou să umble prin cameră, înainte și înapoi, cu mîinile în buzunare și capul plecat.

– N-am mai văzut-o pe mama mea de atunci. Archer murise cu cîțiva ani mai înainte și apoi am auzit că Rebecca a avut o comoție cerebrală. A mai trăit un timp, dar nu a mai văzut-o nimeni. Se spunea că o parte a feței o avea paralizată, dar că cealaltă parte era aproape normală, aproape frumoasă. Dar nu putea vorbi și nu putea merge. A murit, cîțiva ani mai tîrziu.

Jack s-a înecat într-un accident cu barca pe mare, în anul următor, după ce am terminat eu colegiul. S-a spus că era beat, dar eu nu am crezut. Era un marinar bun și a fost prins într-o furtună din aceea, bruscă. Știam că el ar fi scăpat dacă ar fi putut. Nu m-ar fi lăsat singur.

Eu am moștenit totul. Ferma, casele, insula. Rîse amar. Și amenințarea mereu prezentă a Maimuței. Șarpele cu clopoței așteptînd să lovească în inima familiei Kane.

Phyl se uită la el, gîndindu-se dacă să-i pună întrebarea periculoasă. Dar trebuia să știe.

– Ce-ai făcut în legătură cu asta? șopti ea.

Brad veni să stea în picioare în fața ei. Se uită adînc în ochii ei speriați. Se aplecă în față și îi mîngîie părul negru ca un nor-de pe fața ei înspăimîntată.

– Păi, am avut grijă de treaba asta, desigur, spu-

se el blînd.

Phyl se uită în sus, la fața lui frumoasă, zîmbitoare, la ochii lui frumoși, nebuni. Se gîndi la Mahoney care spunea: „Ajungi la un moment dat în stare să poți simți cine sînt cei răi, chiar cînd se înfășoară în normalitate. Oameni drepți, care par decenti, ca tine și ca mine. Dar faimoasa doctoriță Forster trebuie să știe mai bine ca oricine ce se petrece în mintea oamenilor. În colțișoarele alea adînci. Lucruri ascunse în spatele aspectului frumos și al farmecului și al hainelor scumpe. Cei care își bat soțiile, abuzează de copii, ucigașii. Ei sînt niște persoane ca tine și ca mine.”

El îl descrisese pe bărbatul la care se uita ea. Brad era un psihopat ca la carte, iar ea, psihiatra inteligentă, nu văzuse lucrul ăsta.

Phyl tresări, cînd îi simți mîinile pe umeri. Temîndu-se că el va vedea panica din ochii ei, ea își lăasă repede capul în jos. Trebuia să rămînă calmă, să-i facă pe plac. Trebuia să iasă de aici.

El zise cu vocea aceea preocupată, blîndă, pe care o cunoștea atît de bine.

– Sărmana mea Phyl, te-am ținut toată noaptea de vorbă. Uite, a răsărit deja soarele. Du-te și te culcă, dragostea mea. Odihnește-te!

Se uită la ceas și adăugă ușor, de parcă noaptea lui de lungă cercetare sufletească nu ar fi avut loc niciodată.

– Aproape am uitat. Trebuie să fiu la o ședință la fermă, mîine dimineață, la prima oră. Am să zbor acum acolo.

Ea închise ochii, încercînd să nu se încordeze,

cînd el îi depuse un sărut rapid pe frunte.

– Mă întorc mai tîrziu, promise el, vorbind ca lot-deauna. Vreau să mă aștepti aici. Să nu ieși. Să nu părăsești casa. Promiți?

Ea aprobă din cap, amorțită.

– Promit.

– Bine. Zîmbi satisfăcut. Atunci, am să am încredere în tine, de data asta.

Phyl îl urmări cum iese pe ușă. Își fluieră cîinele. Noaptea lungă și băutura nu lăsaseră urme pe el. Avea fața netedă, zîmbitoare. În cămașa scumpă și blugii bine călcați, arăta, pînă la ultima fibră, ca bărbatul bogat, politicos, de lume.

Se întoarce să-i zîmbească de rămas bun.

– Așteaptă-mă, Rebecca, spuse el cînd închise ușa.

Capitolul 33

Phyl așteaptă să audă mașina lui pornind, înainte de a alerга în camera ei și începu să arunce nebu-nește lucrurile în sacul de voiaj. Telefonă la aeroport și reținu un loc la primul zbor care pleca. Apoi, che-mă un taxi și măsură cu nervozitate podeaua, pînă la sosirea acestuia. Un servitor chinez, tăcut, apăru nu se știe de unde, să-i ducă bagajul, iar ea se întrebă surprinsă, de unde știuse. Trebuie să fi auzit, se gîndi ea, întrebîndu-se ce mai auziseră servitorii în aceas-tă casă a secretelor.

Ezită la ușă, gîndindŭ-se ce va face Brad cînd va constata că plecase fără nici o explicație. Decise să-i scrie un bilet: *„Brad, e mai bine să nu ne mai vedem unul pe celălalt. Nu pot face nimic ca să te*

ajut."

Ea îl dădu servitorului și se urcă repede în taxi, uitându-se peste umăr, prin geamul din spate, așteptându-se pe jumătate să-l vadă venind după ea, pe drum, cu dobermanul acela rău la picioarele lui.

Lumea se îmbarca deja în avion și ea își luă locul. Oftă ușurată când, în sfârșit, se închiseră ușile. Aproape că plînse dîndu-și seama cît de speriată fusese. Nici nu voia să se gîndească la implicațiile faptului că Brad o confunda cu Rebecca. Tot ce dorea, era să doarmă și să se trezească peste cinci ore la San Francisco. Și apoi voia să-l vadă pe Mahoney. Tremura de spaimă. *Ah, Doamne, se gîndi ea, am cu adevărat nevoie de Mahoney.*

Era o seară liniștită de duminică, în schimbul de la patru la douăsprezece noaptea. Mahoney avea impresia că i se opriese ceasul în urmă cu cîteva ore. El bănuia că ar trebui să fie bucuros că vînzătorii de droguri și hoții înarmați și certăreții îl lăsau în pace, dar timpul se mișca încet.

Se foi la computer, pînă cînd numele lui Brad Kane reveni din nou. El reluase la nesfîrșit amănunțele, pentru că era totuși ceva în legătură cu domnul Hawaii care îl preocupa. Iar aici avea confirmarea că bărbatul era violent.

Primul incident avusese loc în colegiu. Brad îl atacase pe un alt tip, într-un bar. Nimic neobișnuit, s-ar putea spune, la copiii de colegiu cu prea multă bere în ei. Doar că acesta fusese un atac deosebit de dur: o sticlă spartă cu care l-a lovit în față pe

celălalt. Domnul Hawaii a fost scăpat de data asta pentru că tatăl lui i-a angajat un avocat deștept. Vic-timei i-au fost plătite daune de o sumă nedezvăluită, și Brad Kane a fost condamnat doar la două luni, cu suspendarea sentinței.

Cîțiva ani mai tîrziu, a fost arestat pentru pose-darea unei arme ofensive, un cuțit. Nu-l folosise, dar victima a spus că el amenințase să facă lucrul ăsta, iar de data asta, victima era o femeie. O femeie de stradă, de fapt. La Honolulu. Din nou, banii au trecut din mîină în mîină și i s-a dat un avertisment, dar ni-mic altceva nu s-a mai spus.

Al treilea episod era mai recent. În urmă cu cîteva luni, fusese omorît un servitor în gospodăria Kane. În raport, se spunea că unul dintre cîinii lui Brad Kane, un doberman, s-a sălbăticit brusc și l-a atacat. Brad Kane a împușcat el însuși cîinele, apoi a chemat poliția. Le-a spus că era devastat de supărare. Vic-tima era un bărbat bătrîn, care lucrase în familie mai mult de cincizeci de ani. A spus că el trebuie să plece cu afaceri urgente, dar că va răspunde la orice întrebări, la întoarcere. Și a răspuns, o lună mai tîrziu, cînd s-a întors de la Paris. Pînă atunci bătrînul fu-sese înmormîntat, pe cheltuiala familiei Kane, iar cercetarea a fost o pură formalitate. O declarație sub prestare de jurămînt, exprimarea regretului și atît.

Mahoney oftă cînd opri computerul. Un incident de violență din tinerețe, după băutură, ar putea fi trecut cu vederea. Două însă, nu. Un al treilea, inex-plicabil, era prea mult în viața oricărui bărbat.

Se gîndea să o sune pe Phyl în Hawaii și să-i spună ce găsisese și că nu-i place și să plece naibii

de acolo. Tocmai atunci, sună telefonul.

Era Phyl. Se auzea un zgomot bubuit.

– Te sun din avion, spuse ea. Trebuie să te văd, Mahoney.

– Ce nu merge? Întrebă repede. Ți-a făcut vreun rău?

– Nu. Sînt bine. Zborul meu sosește după miezul nopții.

– De ce nu vii la mine? Am să-ți las un mesaj pe automatul tău, dacă sînt reținut aici.

– Am nevoie de tine, Mahoney.

– Mă bucur să aud asta, doctore. În fond, noi sîntem aici ca să servim.

El își dădea seama că ea vorbea serios.

Telefonul sună din nou, aproape imediat. Cînd îl ridică, o voce englezească spuse:

– Sînt Nick Lascelles. Sînt un prieten al lui Bea Frenck și al lui Phyl Forster.

– Ce mai faci, Nick? răspunse ușor Mahoney. Am auzit multe despre tine de la Bea. Și vreau să-ți spun că erau numai complimente.

– Nu pot s-o găsesc pe Phyl, spuse Nick, așa că m-am gîndit să te sun pe dumneata. Noi am făcut niște cercetări ca să aflăm ceva despre vilă, bănuiesc că Bea ți-a spus despre asta. Ei bine, am găsit legătura. Și-a amintit că băiețelul din visul ei era tatăl ei. Acesta a locuit în casa aceea pînă la cinci ani. Apoi, a dus-o acolo, și pe ea, cînd avea paisprezece ani, și i-a spus toată povestea. Ea e cu adevărat necăjită pentru că și-a amintit că părinții ei au murit într-un accident de mașină, anul trecut. Era pictorul John Jones.

Mahoney fluieră a uimire. El cunoștea și admira

opera lui Jones.

– Îmi amintesc că am citit știrea în ziare, spuse el. E o descoperire dură. Dar cum e cu restul familiei ei?

– Nu mai e nimeni. Rămăsese singură.

Mahoney se întrebă dacă nu cumva asta era motivul pentru care își pierduse memoria. Era cu siguranță un traumatism destul de mare.

– Dar despre Ravina Mitchell?

– Tocmai asta e. Ea tot nu știe cine a încercat să o omoare. Sau de ce. Asta o înnebunește. A fost foarte necăjită, dar copiii au ajutat-o și acum pare mai bine. Totuși, m-am gândit că e mai bine să te sun și să-ți relatez. Bea spune că ești un prieten.

– Da. Foarte buni prieteni. Bea nu părea să aibă prea mulți prieteni când i s-a întâmplat asta, totuși. Și se pare că sînt cam puțini la numărătoare, chiar și acum. Ce naiba, fata este fiica unui artist de faimă. Cu siguranță că cineva ar fi trebuit să-i simtă lipsa.

– Ea spune că s-a retras un timp din rîndul lumii, după înmormîntare. A venit înapoi aici, la ferma lor din Provence. Voia să fie singură. Bănuiesc că lumea a respectat lucrul ăsta, așa că nimeni nu a deranjat-o. În cele din urmă, s-a întors în Statele Unite, în casa din Berkshires și, după asta, nu-și mai amintește nimic.

– Bine. Dă-mi numele ei întreg, Nick, și am să mă ocup eu.

– Este Marie-Laure Leconte Jones. S-a născut în 1968, iar principala locuință a familiei a fost Moara Veche, Faversham, Massachusetts. Își petreceau verile la ferma lor, Les Cerisiers, lângă Bonnieux, în Provence.

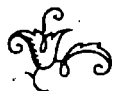
Mahoney aprobă din cap.

– Mulțumesc că ești acolo pentru ea, Nick. Stai pe lângă ea, are nevoie de tot ajutorul pe care îl poate căpăta.

El lăasă jos receptorul, porni computerul și reluă lunga listă a femeilor care au zburat din țări calde spre San Francisco în săptămîna în care a fost atacată Bea. Se uită rapid pe ea. Le căutase pe lista lungă. Atunci îl zări. Numele fusese marcat ca fiind controlat. Ale naibii computere, nu sînt infailibile. Fac greșeli, la fel ca și oamenii. Scria:

„M.L.L. Jones. Zbor United 511 de la Honolulu. Plecare: ora 18.00. Sosire: ora 23.00”

Din nou Hawaii! Fluieră surprins. Poate că în fond, fulgerul lovise de două ori în același avion. Cînd făcu apelul la Departamentul Poliției din Honolulu, se întrebă ce anume făcuse recent în Hawaii îndoliata Marie-Laure. Își spuse că, probabil, avusese nevoie doar de o vacanță. Totuși, merita să cerceteze și-i ceru unui coleg din Honolulu să afle cînd sosisse, la ce hotel stătuse și orice altceva considera relevant. Apoi, își puse jacheta și plecă să se întâlnească cu Phyl.

Ea îl aștepta în fața casei lui. Nu era machiată și avea cearcăne adînci sub ochii albaștri.

– Arăți ca dracu, o salută Mahoney.

– Așa mă simt.

Ea îi căzu în brațe și el o ținu.

– Hai, doctore. Ce se-ntîmplă? Întrebă blînd. Știu că sînt un tip foarte bine, dar n-am crezut că mă pot

ridica la înălțimea domnului Hawaii.

Brățele ei se strînseră în jurul gîtului lui.

– Să nu-i mai menționezi măcar numele, spuse ea cu o voce înăbușită, cu fața îngropată în pieptul lui.

– E chiar atît de rău?

– Chiar atît de rău.

– Nu vreau să fiu cel care zice „ți-am spus eu”.
Ți-am spus deja părerea mea.

– Știu. Și mi-ai zis să nu-l mai văd. Ar fi trebuit să te cred, spuse ea, urmîndu-l pe scară, spre apartamentul lui.

– Ar fi trebuit să te crezi pe tine însăși. Instinctul și capul ți-au spus că ceva nu era în regulă. Pur și simplu, tu n-ai vrut să recunoști asta.

Ea se lăsă într-un fotoliu.

– Recunosc, rosti ea, cu un aer pocăit. Cum am putut, să fiu atît de proastă, tocmai eu?

El ridică din umeri.

– E ușor. Ai crezut doar ce voia Brad să crezi. Asta este arta unui bărbat șmecher.

– El e mai mult decît atît. El e foarte serios tulburat mintal.

– Zău? întrebă el, ducîndu-se în bucătărie să prepare cafeaua. Poate te interesează că și eu am făcut niște cercetări în legătură cu Brad Kane. Nu pot spune că am fost total surprins să constat că are cazier.

Ea se uită alarmată la el.

– A, nimic serios, zise el. Doar că a tăiat un băiat cu o sticlă de bere spartă cînd era în colegiu și a amenințat cu un cuțit o femeie de stradă. Nimic cu adevărat rău. Totuși...

– M-a speriat, Mahoney, zise ea.

– Ce s-a întâmplat?

Turnă cafea groasă, tare, espresso, în cești mici și le puse pe o tavă, cu un bol cu zahăr.

– Mi-a spus Rebecca.

El se uită la ea tăios. Apoi rânji.

– Mama?

– Nu e nostim? spuse ea defensiv.

– E al naibii de sigur că nu e. E nebun, draga mea, asta e.

– M-a îngrozit. A vorbit toată noaptea, măsurînd podeaua ca... un animal în cușcă. Mi-a spus totul despre bunicul lui cel rău și despre Jack și Rebecca. Ah, Dumnezeuule, Mahoney, se vaită ea. Cred că a omorît pe cineva.

El îi întinse ceașca de cafea.

– Zahăr? întrebă el politicos. Ea puse puțină cafea, uitîndu-se amorțită la el.

– În regulă, îi spuse el, bea întîi cafeaua. Pe urmă îmi spui totul. De la început.

Phyl făcu ce i se spuse și de data asta, Mahoney ascultă în tăcere.

– Deci crezi că l-a ucis pe acest tip, pe Maimuța? întrebă el.

Ea aprobă din cap.

– Ce-aș putea crede altceva?

– Și te-ai gîndit că, poate, o să te omoare și pe tine?

– Nu știu, spuse ea neajutorată. El trece de la furie la blîndețe. Mi-a fost teamă. Știi, acel instinct interior, cel de care îmi spui să ascult. Nu-mi venea să cred. Mă uitam la el, era atît de drăguț, plin de succes și – ah, nu știu. E un bărbat care are totul,

bănuiesc. Apoi, mi-am amintit ce mi-ai spus. Despre criminali și cei care abuzează de copii și arată ca niște oameni obișnuiți, ascunzându-și păcatele sub hainele scumpe și o fațadă de normalitate.

Ca psihiatru am înțeles ce anume i-a dăunat. Am înțeles despre Rebecca. Și am aflat că Jack era un tată dur, un bărbat fără nici un fel de simț moral. Un timp, chiar mi-a părut rău pentru el. Apoi, mi-am dat seama că era prea târziu. Trecuse peste limite, în fantezia lui. A, e capabil să mențină o fațadă perfectă. Nimeni n-ar fi ghicit vreodată. Și atunci m-am speriat, pentru că eu știam că era capabil de orice.

– Crezi că, în mintea lui, te-a confundat cu Rebecca?

– Da, fu ea de acord, liniștită. Trece de la dragoste la ură față de ea. Dar eu știu că ura e cea care câștigă.

– Avem o problemă, deci, spuse Mahoney. Unde-i domnul Hawaii acum?

– După noaptea de nebunie, spuse ea cu uimire, după ce a scos tot din el – ceva ce pot jura că nu a mai făcut pînă acum – a spus calm că are o ședință la ferma lui. Că o să zboare acolo și o să se întoarcă mai târziu. Ferma e pe primul loc, orice s-ar întâmpla. Se cutremură. Slavă Domnului că și-a amintit de asta, sau eu... nu știu ce-ar fi putut face...

– Deci, e încă în Hawaii?

– Da.

Mahoney rînji.

– Păcat. Am crezut că pot să-ți cer să rămîi aici, în seară asta. Din motive de securitate, desigur, în caz că-și face apariția.

Ea rîse fără să vrea.

– Nici tu nu poți renunța la una ca asta.

Mahoney se duse din nou la bucătărie. Scoase un pui din frigider și începu să-l taie cu un satîr. Phyl se strîmbă și el zîmbi.

– Nu te îngrijora. Prepar puțină supă. Între timp, ca să nu te gîndești că totul e numai rău, iată și o veste mai bună. Bea și-a recăpătat memoria.

Phyl rămase cu gura căscată.

– Ah, Doamne, exclamă ea. Și n-am fost acolo să o ajut. Nici de data asta.

– N-avea nevoie de tine, spuse Mahoney punînd puiul într-un vas cu fundul de cupru și aruncînd o mînă de legume tăiate. Nick era acolo.

Îi relată ce-i spusese Nick.

– Deci, asta e, zise el în cele din urmă. Bea este Marie-Laure Leconte Jones. Și, printr-o stranie întîmplare a soartei, ea a zburat de la Honolulu la San Francisco în noaptea în care a fost atacată.

Ochii lui Phyl s-au lărgit.

– Bineînțeles că e o coincidență, spuse ea.

– Știi, eu cred foarte mult în coincidențe. Mai ales cînd e vorba despre crimă.

El îi dădu un pahar de vin roșu.

– Sărmana Bea, Marie-Laure vreau să spun, zise ea cu tristețe. Își pierde părinții și apoi e atacată de un nebun. Nu e de mirare că a blocat totul din memorie.

– Nu-i de mirare, spuse el, adăugînd puțin concentrat de supă de pasăre.

– Mă duc în Franța, spuse Phyl, îndreptîndu-se cu hotărîre spre telefon. Sun la liniile aeriene și iau primul zbor spre Paris; mîine.

– Bineînțeles că da, doctore, zise el calm. Dar

mai întâi mănânci, și după aceea suni liniile aeriene. Supra o să fie gata în zece minute și pun pariu că n-ai mâncat de douăzeci și patru de ore.

Avea dreptate. Mahoney îi reținu un loc la un zbor spre Washington, cu legătură spre Nisa. Își dădu seama că voiajul pentru a o vizita pe Bea va pune mii de kilometri între ea și Brad.

Phyl se uită la Mahoney. Se sprijinea de rama ferestrei. În spatele lui, se vedea o panoramă de vapoare luminoase ce treceau prin golf, iar luminile pîlpîitoare ale podurilor atîrnau parcă din cer ca niște ghirlande. Ținea brațele strînse și îngîna o arie de Mozart care se auzea din fundal. Arăta relaxat, simțindu-se bine cu el însuși și cu mediul înconjurător, iar Phyl se gîndi la contrastul dintre el și Brad, care măsurase apartamentul ca un animal furios.

– Ce-o să facem în legătură cu el? întrebă Mahoney citindu-i gîndurile.

– Mîine voi fi plecată, spuse ea cu fermitate. O să-i trimit o scrisoare și am să-i spun că nu-l mai pot vedea. Am să-i recomand un psihiatru din Hawaii. Poate că, pînă mă întorc, o să se obișnuiască cu ideea asta.

Mahoney o privi sceptic.

– Chiar crezi asta?

Obosită, se întinse după jachetă.

– Să sperăm.

El o duse cu mașina acasă, în tăcere.

– Aș fi dorit să vin cu tine mîine, spuse el cînd o lăsă acasă.

– Și eu.

Se uită la el gînditoare.

– Ține minte, să ai grijă de tine și de Bea, Marie-

Laure. Nu știu care dintre voi două are mai multă nevoie să fie păzită.

El o sărută ușor pe amîndoi obraji și se uită după ea, pînă cînd dispăru pe ușă. Apoi ea goni *Mustang*-ul pe strada goală.

Urcînd cu ascensorul, Phyl ar fi vrut să aibă pisica la ea. Ura ideea apartamentului gol, dar Coco stătea la Mahoney pînă la întoarcerea ei din Franța. Cînd descurie ușa, își aminti ce gîndea ea despre retragerea în locul ei privat. Acum, recunoștea că asta era singurătate.

Apartamentul era în întuneric și ea ezită. Putea să jure că lăsase o lumină aprinsă. Totdeauna lăsa. Simți o înțepătură în gît cînd se uită în holul întunecat, strecurîndu-și mîna spre comutator. Și atunci, mîna ei se atinse de pielea caldă a altcuiva.

Brațele lui o înconjură și o mînă îi apăsă gura, în timp ce el închise ușa cu piciorul.

– M-ai părăsit din nou, Rebecca, șopti Brad aspru. De ce ai făcut asta? Cînd știi cît de mult te iubesc!

El aprinse lumina. Ea se răsuci, uitîndu-se la el îngrozită.

– Cum ai intrat aici? întrebă ea.

El zîmbi cu răceală, ținînd în sus o cheie.

– Am pus să o copieze pe a ta, cînd ai fost în Hawaii, zise el calm. Am vrut să mă asigur că pot ajunge oricînd la tine. Ziua sau noaptea.

Ochii lui îi atrăgeau privirea ca o hermelină care hipnotizează un iepure. Era imaculat, într-o haină de cașmir albastră, cu pantaloni și pantofi sport cu șireturi, un domn perfect. Dar în spatele ochelarilor cu ramă de aur, ochii lui pali nu zîmbeau. Erau de

gheață și pierduți, iar ea știa că el trăia fantezia din capul lui.

– Îmi pare rău că te-am speriat, spuse el. Doamne, uită-te la tine, tremuri.

El se îndreptă spre ea cu brațele întinse. Instinctiv ea se dădu înapoi.

– Hai, Rebecca. Știi doar că nu sînt bun la cerut scuze, am venit aici doar ca să te iau acasă. Știi că ești totdeauna mai fericită la Diamond Head. Și vreau să fii cu mine. Nu vreau să mă mai părăsești din nou.

Phyl se retrăgea spre dormitor. Ochii ei îngroziți erau fixați asupra lui.

– Nu pleca de lângă mine, spuse el cu un zîmbet mirat. Știi doar că mă iubești. Vreau doar să te aud spunînd asta.

Ea era acum aproape de ușa dormitorului. Inima îi bătea ca a unui alergător de maraton. Dacă era destul de rapidă putea închide ușa și el să rămînă afară. Se gîndi cu ardoare la telefonul de pe noptieră și la Mahoney.

– Spune-o Rebecca, insistă Brad, venind spre ea. Spune-o, draga mea. Spune-mi că mă iubești. Spune-mi că n-o să mă părăsești niciodată.

Membrele ei se transformaseră în piatră. Era înghețată de teamă, cînd el veni mai aproape. Zîmbetul dispăruse și ochii lui erau reci.

– Brad, spuse ea cu disperare, n-are nici un rost. Bineînțeles că-mi pasă de tine, ești prietenul meu.

Ea făcu un pas înapoi, ținîndu-și mîinile în față ca să se ferească. El era la fel de încordat ca și dobermanul, iar ea se temea să nu spună un lucru greșit, care să-i declanșeze nebunia.

– Mai mult decît prieteni, spuse el, în timp ce ea

mai făcu un pas înapoi spre dormitor. O dragoste ca a noastră e pe veci, Rebecca. Știi asta.

Ea vedea cu coada ochiului clanța ușii. *Încă un pas*, se gândi ea, *doar unul și sînt în siguranță. Apoi am să-l sun pe Mahoney.* Ea sări brusc la ușă și o trînti în urma ei, suspinînd de frică. Dar aceasta nu se închidea. Se uită în jos și văzu piciorul lui în pantofii scumpi, cu șireturi, și îl auzi rîzînd, în timp ce mîna-lui, apoi umărul, pătrunseră prin deschizătură.

Ușa se deschise larg și ea se ghemui pe podea. Își lăsă capul în mîini, suspinînd adînc.

Putea simți privirea lui ațintită asupra ei, dar nu spunea nimic. În cele din urmă, ea se uită pe furiș la el, printre degete. El o privea, cu brațele încrucișate, iar fața îi era lipsită de expresie. Brusc, el se așeză pe un genunchi, alături de ea și îi luă mîna.

– Nu te pot lăsa să mă respingi din nou, Rebecca, spuse el cu blîndețe. Nu din nou.

O ridică în picioare, uitîndu-se cu tristețe la ea.

– Sărmană fată, spuse el încet, sărmană fată frumoasă!

Îi netezi părul zburlit de pe față, uitîndu-se cu intensitate la ea. Apoi, îi luă ambele mîini într-ale lui.

– Brad, spuse ea cu disperare, nu trebuie să-mi spui Rebecca. Eu sînt Phyl, îți amintești? Eu sînt doctorița. Cea căreia îți place să-i vorbești.

– Doctorița vrăjitoare, zise el. Îmi amintesc.

– Rebecca era mama ta. Mi-ai spus totul despre ea.

– Nu *totul*, spuse el firesc și vocea lui îi dădea fiori pe șira spinării.

O mai ținea încă de mîini. Strînsoarea lui era ca o menghină și ea își imagină mîinile lui pe gîtul ei,

sufocându-i viața. *O omoară pe Rebecca.* Ea se luptă cu valul de groază, străduindu-se să-și păstreze mintea limpede. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să vorbească și să-l abată de la ideea asta.

– Trebuia să discutăm despre asta, Brad, spuse ea vorbind rar, încercând să nu-i tremure vocea. Trebuia să-l facă să-și dea seama că ea se controla și că ea era cea care dirija situația. Era singura ei șansă.

– Mi-ai spus că eu sînt cea căreia i te confesezi, iar acum vreau să-mi spui totul despre Rebecca.

– M-ai trădat, spuse el, strîngînd-o mai tare. Mi-ai promis că ai să rămîi. Știi că nu trebuia să faci asta, Rebecca.

El înclină capul și o sărută pe buze, trăgînd-o cu pasiune spre el.

Phyl se înmuie în brațele lui; tremura de nevoia de a țipa, de a-l împinge deoparte. El își ridică fața de pe a ei și se uită în ochii ei.

– Brad, te rog, trebuie să-ți vorbesc, spuse ea repede. Sînt atît de obosită... mă simt îngrozitor...

El o ridică în brațe și o duse la pat. O lăsă blînd și se așeză lîngă ea. Avea o încruntare de uimire, cînd ridică perna și se întoarse spre ea.

Ea se uită la perna din mîna lui și știa ce voia să facă. Ochii ei erau întunecați de groază.

– De ce arăți atît de speriată, Phyl?

Ea căscă gura cînd își dădu seama că o strigase pe numele ei; își amintise deci cine era. Ea se uită în jur înnebunită, căutînd un mod de a-l scoate din apartament.

– Mi-e atît de foame, Brad, spuse ea repede. De ce n-am ieși să mîncăm ceva? Și tu trebuie să fii mort

de foame. Am putea merge la // *Fornaio*. Știu că-ți place mîncarea lor. Am putea discuta problema asta în mod înțelept. Vreau să te ajut, Brad. Promit că o să fac tot ce pot. Ea văzu îndoiala din ochii lui.

– Îmi promiți că n-o să mă mai părăsești din nou? spuse el mîngîindu-i ritmic brațul.

– Da, da, promit.

Se uită la el fără să răsuflă, așteptînd, rugîndu-se ca el să spună da.

Brusc, sună telefonul, rupînd tăcerea. Ochii lui Phyl se lipiră de telefon. Colacul ei de salvare.

– Ar fi mai bine să răspund, minți ea repede. Așteptam să mă sune cineva. Un... un coleg. Dacă nu răspund, o să se întrebe de ce?

Brad își ridică mîna. El clătină din cap uitîndu-se la telefonul care continua să sune pe noptieră. Ea era copleșită de frustrare și teamă. Aproape că-l convinsese, aproape îl scosese de-aici... Ah, Doamne, cine naiba o suna?

Sonerie telefonului se opri și ei rămaseră nemișcați în tăcerea care se adîncea. Brad se uită în continuare la noptieră și ea se întreba dacă el va smulge telefonul din perete. În schimb, el luă fotografia lui Marie-Laure. Era cea pe care Phyl o făcuse înainte de a pleca ea la New York, arătînd dulce și drăguță, cu părul scurt și ochii mari, speriați.

Brad ținu fotografia la lumină, studiind-o un moment prelungit.

– Cum de o cunoști? întrebă el cu acea altă voce.

– E pacienta mea. Cea despre care ți-am vorbit, care și-a pierdut memoria. Ți-am spus că e devenit prietena mea.

– Cum o cheamă?

Ochii lui erau ascunși și ea văzu tremurul mîinii în care ținea fotografia. Ea zîmbi mirată.

– Bea French o cheamă.

– French? El se uită la fata din fotografie și apoi din nou la ea. Ești sigură?

– Păi... nu. Am uitat că tocmai și-a recăpătat memoria. E Marie-Laure Leconte Jones.

Phyl începu să rîdă isteric. Știa că vorbea fără înțeles.

Brad se ridică. Puse fotografia în buzunar, apoi se uită la ea, cum stătea culcată pe pat, plîngînd și rîzînd în același timp.

Aerul acela îndepărtat era din nou în privirea lui.

– Sărmana, draga mea. Ești enervată și obosită. De ce nu te culci puțin acum?

Ea stătea culcată, înghețată de teamă, cînd el se duse spre ușă. Se uită înapoi și zîmbi cu vechiul lui zîmbet plin de încredere.

– Am o întrebare. Apoi, îți promit că totul va fi în regulă. O să mă întorc peste cîteva zile. De ce nu-ți plănuiești să vii cu mine la Kalani la sfîrșitul săptămîinii? Putem continua discuția noastră acolo. În fond, Kalani este centrul vieții mele, sufletul familiei Kane. Și vreau să-l împart cu tine, Phyl. Vreau să-mi împart toată viața cu tine.

El încă mai zîmbea cînd plecă. Ea îi auzi pașii hotărîți și apoi clicul încuietorii de la ușă. Apoi nimic.

Phyl rămase pe loc, prea speriată ca să se miște. Își ciuli urechile. Poate că voia să o păcălească. Poate că o aștepta în spatele ușii, gata să o apuce de gît, dacă ieșea... Își lăsă cu grijă picioarele pe podea. Ascultă din nou.

Merse în picioarele goale prin cameră, se lipi de

perete și se uită după ușă. Se strecură prin ea, uitându-se cu nervozitate în jur. Ar putea să stea în continuare ascuns, așteptând să o înhațe, așteptând să o omoare, în cele din urmă. Nervii ei cedară brusc și ea țipă, alergînd dintr-o cameră în alta, ca o nebună, deschizînd larg ușile.

– Bastard nebun, urlă ea, ieși afară.

În cele din urmă, trase zăvoarele la ușa din față și se lăsă plîngînd, pe podea.

– Ah, Doamne, Dumnezeule, suspină ea, ajută-mă, ajută-mă!

Formă numărul lui Mahoney, strîngînd telefonul la ureche. Suna și suna.

– Răspunde, la naiba, Mahoney, gemu ea, răspunde, te rog, te rog răspunde!

Mahoney coti cu *Mustang*-ul în strada lui Phyl, cu scîrțîit de cauciucuri, înjurînd cînd văzu mașina neagră *Porsche* gonind prin mijlocul străzii, spre el. Viră dreapta repede cu *Mustang*-ul, urcînd pe trotuar și trecînd foarte aproape de o gură de apă pentru incendii.

– Isuse Cristoase, omule, mîrîi el peste umăr, spre stopurile din spate ale mașinii *Porsche* care dispărea. Apoi gemu cînd își dădu seama că se uitase la mașina lui Brad Kane.

Sări din mașină și alergă peste drum, la locuința lui Phyl. Puse degetul pe sonerie și îl ținu acolo, pînă cînd portarul, roșu la față de furie, îl luă la întrebări.

El îi flutură insigna și zise:

– Doctorița Forster, e acasă?

– Este, răspunse portarul. Și dacă ați fi sunat o dată, ar fi fost de ajuns.

– Nu în seara asta, spuse Mahoney, pornind pe coridorul moale, spre ascensor.

– Stați, trebuie să-i spun că sînteți aici, urlă portarul. Așa e regula.

– În seara asta nu există reguli, omule, zise Mahoney. Să nu îndrăznești să ridici telefonul ăla.

Apăsă pe butonul ascensorului, apoi așteptă nerăbdător să se închidă ușile. Când a sunat-o pe Phyl și ea n-a răspuns, el se îngrijorase. Știa că era acasă, dar l-a lăsat să sune. Văzînd că ea nu răspunde, se întrebă neliniștit ce se întîmplase. Ceva nu era în regulă, știa asta. Se întreba dacă apăruse cumva Brad Kane, dar Phyl spusese că acesta se dusese la fermă. Trebuia să se fi întors la Diamond Head. Apoi își amintise că Brad Kane avea un *Gulfstream IV*. El putea fi oriunde voia înainte ca oricine să aibă timp să-și cumpere un bilet.

Ieși din ascensor și sună la soneria lui Phyl. Pu-se urechea la-ură, ascultînd. Nu se auzea nici un sunet și el bătu tare în ură.

– Phyl, urlă el. Sînt eu, Mahoney. Deschide.

Ea deschise ura larg și se aruncă plîngînd în brațele lui.

– Mahoney, ah, slavă Domnului. Ah, Franco, strigă ea.

– În regulă, în regulă, draga mea. Ușurel. O duse blînd înăuntru. A fost Brad? Ți-a făcut vreun rău?

Ochii ei albaștri, șocați, îi întîlniră pe ai lui.

– Avea de gînd s-o omoare pe Rebecca, spuse ea.

– Ce anume l-a oprit?

– A sunat telefonul. Cumva, s-a rupt vraja. Cred că l-a readus la realitate.

Lui Phyl i se înmuiaseră brusc genunchii și se lăsă neajutorată pe canapea. El se uită la fața ei albă. Apoi îi inspectă stocul slab de băuturi și îi turnă un whisky simplu.

– Arăți de parcă ai avea nevoie de asta, spuse el. Și vreau să-mi răspunzi la niște întrebări.

Ea aprobă din cap, sorbind băutura și uitându-se încrezătoare la el.

– Te-a atacat?

Ea negă din cap.

– Vreau să spun că m-a apucat de brațe și mi-a pus o mână peste gură, dar nu m-a lovit.

– Tu i-ai dat drumul în apartament?

– Era aici, când m-am întors eu. M-a luat prin surprindere.

– Atunci, cum naiba a intrat?

– A pus să-mi copieze cheile. Mi-a spus că le-a luat când am fost în Hawaii.

– Și portarul?

Ea ridică din umeri.

– Nu știu. Ba da, știu. Știi cum e Brad. Arată de parcă e proprietarul casei. A mai fost pe aici și bănuiesc că portarul știa că e un prieten. El i-a spus probabil că i-am cerut să mă aștepte. Că i-am dat eu cheile... bănuiesc.

Se uită rugător la el.

– Ce o să facem?

– Nu prea avem ce face. A intrat ilegal în apartamentul tău, dar poate oricând pretinde că tu i-ai dat cheile. În fond, erați prieteni. Poate afirma că a

fost o ceartă între amanți. Ne întâlnim zilnic cu asemenea cazuri, deși nu în apartamente luxoase ca asta.

– Dar el e *nebun*, Mahoney. Crede că eu sînt mama lui. E îndrăgostit de *ea*, nu de mine.

Mahoney știa și tocmai asta îl îngrijora. Bărbații nebuni sînt imprevizibili. Nu există nici o posibilitate să știe care putea fi următoarea mișcare a lui Brad Kane.

– Ai spus că a plecat cînd a sunat telefonul. Vrei să spui că, pur și simplu, s-a ridicat și a întins-o?

Ea negă din cap.

– M-a așezat pe pat, a luat perna, m-am gîndit că o să mă sufoc... încercam să discut cu el, să-l calmez. Brusc, a părut că-și revine; și-a amintit cine sînt. Am vrut să-l scot de-aici. l-am sugerat să ieșim să mîncăm ceva și să discutăm. Atunci a sunat telefonul și am sărit amîndoi. Ne uitam la el, ascultînd cum sună și sună... apoi, s-a oprit. Brad se uita la noptieră și am crezut că o să rupă telefonul din perete. Dar el a luat fotografia lui Bea.

Phyl se uită la Mahoney, uimită.

– M-a întrebat cine e. l-am menționat-o o dată înainte și i-am spus despre faptul că și-a pierdut memoria. l-am spus că numele ei este Bea French, apoi m-am zăpăcit pentru că nu mai e Bea French.

Apoi, Brad a făcut ceva curios. A pus fotografia în buzunar. A zis că are o treabă de făcut și că se va întoarce mai tîrziu. A zis că ar trebui să plănuiesc să plec cu el la Kalani, la sfîrșitul săptămînii, și o să mai putem discuta. Apoi a plecat.

– Dar de ce să ia fotografia lui Bea? A întîlnit-o vreodată aici?

– Niciodată. N-a întâlnit-o pe Bea. Jur.

Mahoney umbla prin cameră, cu mâinile la spate, întrebându-se ce legătură avea Bea sau Marie-Laure cu un tip nebun care fusese îndrăgostit de propria lui mamă și transferase asupra lui Phyl această fixație. Oftă uitându-se la ea, cum stătea pe marginea canapelei, ținând paharul gol în mână, cu genunchii uniți și gleznele încrucișate, ca un copil. Se gîndj că arăta îngrozitor. Fața îi era total lipsită de culoare, dacă nu țineai seama de cearcănele de sub ochi.

– Vino, draga mea, spuse el, luîndu-i paharul din mână. Vii cu mine, acasă.

Ea îi zîmbi cu un tremur.

– Pentru siguranță? întrebă ea, amintindu-și cum rîseseră mai devreme de această idee.

– Ai cu totul dreptate fir-ar să fie, draga mea, spuse el, aruncîndu-i jacheta pe umeri. Poți dormi în patul meu. Coco o să se ghemuiască după genunchii tăi, pentru companie, iar eu am să fiu în camera de alături, asigurîndu-mă că nimeni nu te tulbură.

– Ah, Mahoney, spuse ea sprijinindu-se de el cînd coborîră cu ascensorul. Ce m-aș face fără tine?

Patru ore mai tîrziu, Mahoney era tot treaz. Se afla în locul lui favorit, sprijinit de rama ferestrei, urmărind ceața mișcîndu-se în valuri mari, pufoase, la orizont, pînă ce, în cele din urmă, făcu să dispară podurile și peisajul. Ochii galbeni ai pisicii tărcate îl urmăreau cînd începu să se plimbe din nou prin cameră. Dorea să fi putut să pună niște muzică, ceva trist și tragic și puțin kitsch, o arie de Puccini sau de

Verdi. Dar Phyl dormea, un somn ca al morților. Sau *aproape* morți, se corectă el. Mulțumită telefonului lui.

Ce nu înțelegea, era legătura cu Marie-Laure Leconte. Pentru ce să vrea Brad fotografia ei? Poate că mai avea o fixație. Poate că avea multiple fixații. Aici nu aveau de-a face cu un bărbat "normal". Totuși, era un fapt că Marie-Laure venise cu avionul din Hawaii, în noaptea aceea. Dar asta era singura legătură.

Decise să o pună pe Marie-Laure pe planul doi. Lucrul important era ce trebuia să facă pentru a o proteja pe Phyl. Brad Kane se va întoarce și atunci n-o să accepte un "nu" drept răspuns.

Oftă când se trînti, în cele din urmă, pe canapea și închise ochii. Fusese o noapte lungă. Se va gândi la asta mai târziu, când mintea îi va funcționa din nou. Peste cîteva ore, o va urca pe Phyl într-un avion, spre Franța. Cel puțin, acolo va fi în siguranță și asta îi va da timp să afle mai multe despre domnul Hawaii.

Capitolul 34

La Cannes era o dimineață frumoasă. O briză ușoară foșnea în palmieri, fluturînd părul scurt a lui Marie-Laure, în timp ce Nick conducea mașina roșie, *Alpha* decapotabilă, pe Croisette și apoi pe o rețea de străzi cu sens unic.

– Unde mergem? întrebă ea.

El zîmbi șmecherește și spuse:

– E o surpriză.

Parcă mașina în fața galeriei de artă a orașului.

– Cred că știu care e surpriza, zise ea.

– Pun pariu că nu știi, răspunse el.

O luă de mînă și alergară în sus pe scări, spre intrare. El o trecu repede prin galerii.

– Închide ochii, comandă el în cele din urmă.

– O să fie una dintre picturile tatălui meu, nu-i așa? zîmbi. O guvernantă Beale, pun pariu.

– Ți-am spus că e o surpriză. În regulă, acum poți să deschizi ochii.

Marie-Laure se uită fix la portretul întreg al unei femei obișnuite, cu părul negru, cu o rochie de mătase galbenă, nepotrivită. Trăsăturile ei erau mari, dar avea o expresie plăcută, iar părul ei lung era prins tinerește la spate, cu o fundă, deși nu mai era tinără. Neatenuată de pensula artistului, toată nesi-guranța ei în legătură cu persoana ei era dezvăluită în ochii ei căprui, sumbri, adînci.

– Marie-Antoinette Leconte, spuse ea liniștită. Bunica mea.

– Am găsit-o împlător, spuse Nick. Căutam fotografii în arhivele ziarelor, cînd am citit despre tablou. Nu e așa cum ți-ai imaginat-o tu? A fost pictat cîțiva ani înainte de a-l întîlni pe Archer Kane. Înainte ca el să fi încercat să o transforme într-o versiune a elegantelor anilor douăzeci, cu păr tuns și fuste scurte.

– Lucrul cel mai trist trebuie să fi fost faptul că i-a luat demnitatea. Marie-Laure oftă. Mă bucur că a fost pictată în felul ăsta, așa cum a fost cu adevărat.

Plecară de la galerie înapoi la mașină înconjurîndu-se unul pe celălalt cu brațul, gîndindu-se în continuare la Marie-Antoinette Leconte. Apoi, se duseră cu mașina la o cafenea favorită, de lîngă piață, să ia prînzul și apoi la bijutier, să cumpere un inel de logodnă.

– Vreau ca Phyl să fie prima care știe, spuse ea, uitîndu-se bucuroasă la diamant, în montura lui verde. Hai să păstrăm secretul, pînă vine ea aici.

Brad Kane conduse un *Ferrari* negru pe aleea cu prundiș a vilei *Mimosa*. El știa că Marie-Laure sau Bea cum era cunoscută, era plecată; o văzuse ieșind. Iar la scurt timp după aceea, el îi telefonă îngrijitoarei.

– Mă numesc Johnny Leconte, minți el. Sînt un vechi prieten al domnișoarei French, din Statele Unite. Mă întîlnesc cu ea la prînz, la Antibes. Mi-a cerut să iau copiii și să-i aduc cu mine.

Îngrijitoarea ezită, dar el rîse cu farmec liniștitor.

– Ea mi-a spus că va fi o tratație specială, că vor gusta prima dată faimoasa *banilbabaisie*.

El simți că femeia se relaxase și aceasta fu de acord să pregătească copiii în zece minute. Aceștia îl așteptară pe trepte și el văzu băiatul făcînd ochii mari cînd se uită la mașină.

– Uau, exclamă Scotty, uau, un *Ferrari* adevărat! Ah, omule!

Aproape să cadă pe scară, în graba lui de a respecta monstrul negru, strălucitor. Își trecu mîna pe vopsea, uitîndu-se la pielea netedă și la lemnăria din interior și la bordul strălucitor.

Brad rînji la el.

– Sari înăuntru, prietene, spuse el ușor. Am să-ți arăt ce bine funcționează.

Jacinta veni spre el ținînd-o pe Julie de mînă.

– Bună, spuse Brad vesel. Eu sînt Johnny și știu că tu ești Julie, pentru că Bea mi-a vorbit despre tine.

Fără să zîmbească, ea se uită fix la el.

– Unde-i Bea? întrebă ea bănuitoare.

– Nu ți-am spus? Vă așteaptă la restaurant, spuse Jacinta uitându-se aprobator la Brad și la mașina lui scumpă. Acum, duceți-vă cu domnul Johnhny și distrați-vă.

Scott se urcă emoționat în Ferrari, cu Julie după el.

– Nu te îngrijora, n-am să gonesc, spuse Brad, aruncându-i Jacintei un zîmbet. O să am grijă de ei, promise el cînd porni motorul puternic și plecă stîrnind pietrișul.

După o masă liniștită, Nick o lăsă pe Marie-Laure la vilă. El știa că ea încă se temea de ce își va mai aduce aminte despre noaptea de la Ravina Mitchell și nu-i plăcea să o lase singură, dar avea treburi. Îi spuse că va fi înapoi într-o oră și că se vor duce împreună să o întîmpine pe Phyl la aeroportul din Nisa.

– Sînt bucuroasă că te-am găsit pe tine, Nick Lascelles, strigă ea după el, cînd el se îndepărtă cu mașina. El sună vesel din claxon cînd luă curba a-leii și dispăru.

Marie-Laure se simțea bine cînd urcă treptele în vilă. În vila ei, își aminti cu un zîmbet, gîndindu-se la Millie. Nu trecea nici o singură zi în care să nu se gîndească la ea. Vila *Mimosa* era cel mai bun memorial pe care l-ar fi putut avea Millie.

– Julie, strigă ea trecînd prin holul tăcut. Scott!

Dar nimeni nu veni în fugă să o primească. Ieși pe terasa din spate. Făcîndu-și mîna streășină, se

uită peste pajiște, la piscină, dar și aceea era goală. O luă înapoi spre bucătărie și o întrebă pe Jacinta unde erau.

– Dar prietenul dumitale a venit și i-a luat, așa cum i-ai cerut, spuse Jacinta.

Marie-Laure se uită fix la ea.

– Dar Nick era cu *mine*.

– Nu domnul Nick. Prietenul dumitale, domnul Leconte, a venit după ei, într-un Ferrari mare. Jacinta zîmbi. Copiilor le-a plăcut. Mi-a spus că l-ai trimis să-i ia și că vă întâlniți la prînz, la o cafenea în Antibes.

– Domnul *Leconte*?

Genunchii lui Bea se înmuiară și se așeză pe un scaun.

– A zis că-l cheamă Johnny Leconte, spuse Jacinta, arătînd îngrijorată. S-a întîmplat ceva rău, domnișoară?

– *E el*, șopti Bea pentru ea. *A venit în sfîrșit după mine*.

Imagini pline de panică se succedau în mintea ei, cînd își aminti, cu o bruscă și îngrozitoare claritate despre bărbatul care își spunea Johnny Leconte și tot ce se întîmplase. Inima îi tresări cînd își dădu seama că trecutul o ajunsese, în sfîrșit, din urmă. Brad Kane o voia moartă și acum îi luase pe Scott și pe Julie. Ea știa prea bine că el era capabil de crimă și folosea copiii ca să ajungă la ea.

Sună telefonul și ea alergă să răspundă, rugîndu-se să fie Nick. Îi va povesti totul. El va ști ce trebuie să facă. El o va ajuta. Jacinta o urmărea cu îngrijorare, cînd ea ridică telefonul.

– Copiii vor să-ți spună, bună, Marie-Laure, spuse

Brad cu vocea lui ușoară. Sau acum preferi să îți se spună Bea?

O cuprinse o furie violentă, când își dădu seama ce făcuse el.

– Unde sînt? urlă ea. De ce i-ai luat?

Ea îl auzi rîzînd. Apoi veni Scotty la telefon.

– Bună, Bea, urlă el. Prietenul tău are o mașină grozavă și m-a lăsat chiar să o pornesc. Când vii să te întâlnești cu noi?

– Curînd, Scotty, răspunse ea cu vocea tremurînd, pentru că el vorbea atît de normal.

Apoi Brad spuse:

– Uite-o și pe Julie, iar ea aproape că-l vedea zîmbind.

Dar auzi nota de nesiguranță din vocea lui Julie cînd aceasta vorbea.

– Bea, de ce nu te-ai întîlnit cu noi la masă, așa cum ai zis?

– Eu... Julie, Nick și cu mine am fost reținuți. O să ne vedem curînd.

Brad luă din nou telefonul.

– I-am spus că vei fi aici la cină, cu siguranță. Rîse ușor, calm. Deși, bineînțeles, nu le-am spus ce s-ar putea întîmpla în caz că nu vii.

Vocea lui avea acea notă îndepărtată, care te îngheța, pe care o recunoștea, iar Bea știa atunci, fără nici o umbră de îndoială, că omul care vorbea era adevăratul Brad Kane. Bărbatul cu obsesia nebunească. Un bărbat destul de nebun ca să ucidă.

Își simți teama ca o piatră tare în inimă.

– Unde ești?

– Am să-ți dau îndrumări. Ia un creion și scrie, spuse sec. la autostrada A șapte, autostrada Soa-

relui, vest, pe lângă *Salon de Provence*. Ieși la *Ca-vaillon* și o iei pe șoseaua D2, apoi pe N100, pînă la stop, la *Café Sainton*, la trei kilometri după cotitura de la Gordes. Să fii acolo la ora șase. Să aștepți să te sun.

Ea scrise.

– Ce ai de gînd să faci cu copiii? întrebă ea tremurînd.

– Draga mea Marie-Laure, știi că nu mă interesează copiii. Ei nu înseamnă nimic pentru mine. Ei nu fac parte din toate astea. E clar că nu vei spune nimănui despre ei – sau despre noi. N-o să te duci la poliție. Asta face parte din înțelegerea noastră. Astfel, sînt de acord că ar fi păcat ca niște copii atît de mici să nu se bucure de o viață lungă și fericită. Rîse încet. Decizia este a ta, Marie-Laure.

– Am să fiu acolo, zise ea repede.

– Așteaptă la cafenea, să te sun. Și nu face nici o greșală; dacă spui cuiva sau dacă aduci pe cineva cu tine, am să știu.

Telefonul se întrerupse și ea rămase neajutorată, ținîndu-l, întrebîndu-se ce să facă. Se gîndi la Nick, care venea înapoi să o ia, și la Phyl care sosea la aeroport peste cîteva ore. Își aminti de Scott, care îi spusese fericit de frumosul *Ferrari* negru, și de nuanța de nesiguranță din vocea lui Julie. Și știu că nu putea spune nimănui. Trebuia să facă ce zisese Brad și nu avea vreme de pierdut.

Ea sări în picioare, apoi își dădu seama că avea să se întîlnească cu un nebun, un ucigaș, și nu avea o armă. Nu exista nici un revolver în casă, nici măcar o pușcă de vînătoare. Văzu șirul de cuțite ascuțite de bucătărie și luă unul. *Nu prea mare, se*

gîndi ea, ca să-l poată ascunde în buzunar. Apoi, își dădu seama șocată, că gîndea ca un criminal. *Ca un ucigaș.*

Citi instrucțiunile scrise și își dădu seama că nu avea nevoie de ele. Ea știa exact unde era Brad. Mototoli hîrtia și o aruncă la coș, exact cînd Poochie intră din grădină. El sări cu entuziasm pe ea, dar ea îl împinse deoparte. Puse cuțitul în geantă și se urcă în *Mercedes*. Ghearele lui Poochie alunecau pe podeaua de marmură, cînd alergă după ea. Cîinele rămase în capul treptelor, ținînd capul mare, lăptos, aplecat într-o parte, uitîndu-se rugător la ea. Bea ezită. Gîndul la compania lui era reconfortant și, poate, ar fi o idee bună să aibă cîinele acolo, pentru copii. Pentru că nu avea nici o idee ce se putea întîmpla cu ea. Sau cu ei.

Deschise portiera și cîinele sări înăuntru, lîngă ea, și lătră bucuros cînd plecară în viteză, pe aleea cu pietriș. Se întrebă scurt ce știa Brad de Les Cerisiers, apoi își aminti că articolele din ziare despre moartea tatălui ei fuseseră pline de amănunte despre casa din Provence unde și-a pictat majoritatea tablourilor. Era ușor pentru Brad să obțină indicații de drum. Iar ea cunoștea drumul în Provence cum își cunoștea propria ei față. Nu Bea French, ci Marie-Laure Leconte era cea care pornea să se întîlnească, a doua oară, cu destinul.

La *Departamentul Poliției* din San Francisco, Mahoney își lua prima ceașcă de cafea a zilei. El umbla pe coridoare, gîndindu-se la Bea – Marie-Laure

Leconte Jones – încă tulburat că era ceva ce îi scăpase. Își mai turnă o ceașcă și apoi mai cercetă o dată fișele. Zborurile, avioanele particulare. Și iată că era acolo: *Gulfstream IV* din Hawaii la San Francisco, pilotat de Brad Kane, în noaptea atacului.

Mahoney se lăsă pe spate în scaun, gîndindu-se la coincidențe și spunîndu-și că, în cazul acesta, unu și cu unu făcea cu siguranță doi. Era dovada că Brad fusese la San Francisco în timpul crimei. Și bărbatul acesta era destul de nebun ca să omoare. *Trebuia* să fie o legătură; o simțea în oase.

Făcu un apel la vila *Mimosa*, răspunse Nick Lascelle.

– Mă bucur că am dat de tine, Nick, în loc de Bea, spuse Mahoney. Am vrut să o întreb ceva, dar e greu la telefon pentru că ar putea să o necăjească. Voiam să o întreb dacă cunoaște un bărbat pe nume Brad Kane.

– Brad Kane? Nu știu dacă îl cunoaște personal, dar cu siguranță cunoaște ceva despre familia Kane.

Îi relată repede lui Mahoney povestea lui Johnny Leconte și Archer Kane și despre ferma Kanoi din Hawaii.

Mahoney își lăsă scaunul pe spate și scoase un oftat satisfăcut; știa în sfîrșit motivul. Și bărbatul.

Apoi Nick spuse:

– Totuși, problema este că am sosit acum la vilă, m-am înțeles să mă întîlnesc cu Bea, dar nu e aici. Nici copiii. Îngrijitoarea spune că un prieten al lui Bea a luat copiii mai devreme cu un *Ferrari* negru. Și, lucrul cel mai neobișnuit, este că i-a spus că-l cheamă Johnny Leconte. Cînd Bea s-a întors, bărbatul care și-a zis Johnny Leconte a telefonat. Ja-

cinta a auzit-o pe Bea vorbind cu copiii la telefon și a aranjat să se întâlnească undeva cu ei. Detectiv Mahoney, trebuia să mergem să o luăm pe Phyl de la aeroportul din Nisa, cam pe la ora asta. Bea n-ar uita asta. Venirea lui Phyl aici era importantă pentru ea. Abia aștepta să o vadă. Și cine e tipul ăsta care își dă numele tatălui lui Bea!? Sînt îngrijorat, domnule, și nu știu ce să fac.

– Nu face nimic, urlă Mahoney. Nu face nici o mișcare. Mai ales, nu chema poliția. Lasă-mă pe mine să mă ocup. Du-te și așteapt-o pe Phyl și atenționeaz-o. Spune-i că tipul e Brad Kane. Spune-i că sînt în drum spre voi.

Mahoney închise telefonul. Contactă *Interpolul* și îi alertă asupra situației. Apoi sună la FBI. Răpirile internaționale erau în jurisdicția lor. Nici nu voia să se gîndească la crimă. Într-o oră, era într-un avion special, spre Washington. Apoi avea să ia cursa *Concorde* spre Paris, unde un alt avion îl va aștepta să-l ducă la Nisa.

Phyl măsura terasa de la vila *Mimosa*, nebuște. În drumul de întoarcere de la aeroport, Nick o informase despre cele întîmplate. Teama și vinovăția îi apăsau inima, cînd se gîndea că Bea și copiii erau singuri cu Brad Kane.

Nick se sprijinea de un stîlp și se uita, alb, peste pajiști. În cele din urmă, el ridică brațele în sus.

– Nu pot să stau, doar, și să *aștept*, zise el cu frustrare.

Phyl se opri din mers și se uită la el. Privirile lor

se întâlnească și ea înțelese că același gând îngrozitor umbla și prin capul lui.

– De ce nu o fi lăsat Bea un bilet? țipă ea. Să-și dea măcar o șansă.

– Pentru că Brad Kane avea copii și i-a spus să nu facă asta. Asta e puterea răpitorului, amenințarea cu ce ar putea face.

Nick nu o spusese dar amîndoi știau că Brad Kane nu era un răpitor obișnuit; răscumpărarea pe care o cerea el era viața lui Bea.

– Dar ea știa că e periculos. Probabil că și-a amintit ce i s-a întîmplat la Ravina Mitchell. Ah, Doamne, Nick, ce putem face?

– Am s-o întreb din nou pe Jacinta, să văd dacă își mai amintește și altceva, spuse el îndreptîndu-se spre bucătărie.

– Spune-mi din nou *exact* ce s-a întîmplat, Jacinta, zise Nick cu voce blîndă, pentru că îngrijitoarea era vizibil înnebunită.

– Știu acum că n-ar fi trebuit să las copiii să plece, se jelui Jacinta. Dar era un bărbat atît de drăguț, de prietenos și atît de elegant și bun față de copii. Nu arăta a răpitor...

– Da, Jacinta, știu asta, spuse el. Uite, poliția va fi curînd aici să-ți pună niște întrebări. Dar, mai întîi, vreau să-mi spui mie din nou *exact* ce s-a întîmplat.

– A telefonat, zise ea. Domnișoara Bea a răspuns. A vorbit frumos cu copiii, mi s-a părut normal. Am auzit-o că a aranjat să se întâlnească cu el. A scris niște instrucțiuni de drum, iar eu m-am întors la gătitul meu, pentru că m-am gîndit că acum totul e în regulă... apoi ea a plecat cu mașina. Cîinele a sărit în mașină, lîngă ea.

– Instrucțiunile, Jacinta, unde le-a scris? întrebă repede Nick.

– Pe notes, domnule, lângă telefon. Aici în bucătărie.

Nick înhăță notesul. Foaia anterioară fusese ruptă. Desigur, Bea o fi luat instrucțiunile cu ea... doar dacă... Se uită în coșul de hîrtii, dar era gol. Apoi, pe jos, în spatele lui, zări o hîrtie mototolită. Se repezi la ea. „*Autostrada Soarelui*, citi el, *ieșirea la Cavaillon, D2 la N100... ieșire SKIS... Cafeneaua Saintons...*”

– Doamne, Phyl, urlă el. Cred că am găsit.

– Trebuie să anunțăm imediat poliția, spuse ea repede.

– Nu, Mahoney a spus să nu facem nimic. Să-l așteptăm pe el.

– Hai să-i lăsăm un bilet, spuse ea. Trebuie să știe unde ne-am dus.

Ei scriseră biletul cu indicațiile de drum și îi spusera Jacintei să îl dea primului polițist care va sosi. Apoi plecară cu mașina roșie *Alpha*, urmînd indicațiile lui Bea, spre cafeneaua din satul din Provence.

Capitolul 35

Cafeneaua *Saintons* era o oprire tipică de șosea, așezată un pas sau doi mai înapoi și cu cîteva trepte mai sus de șosea. Avea o mică terasă, cu balustradă de fier și cîteva mese și scaune de plastic pe ea și umbrele decolorate cu reclame pentru *H Kronenbourg*. În interior, era obișnuita podea cenușie, curată, și un bar îmbrăcat în tablă zincată, cu un platou acoperit cu un capac de sticlă, în care erau niște plăcinte uscate și cîteva banane maronii.

Patronul stătea sprijinit de teighea și citea ziarul.

El se uită scurt în sus cînd intră Bea. Ea privi repede la pușinii clienți, dar nici unul dintre ei nu era Brad Kane.

Bea comandă un coniac și ceru un vas cu apă

pentru cîine. Patronul, posac, o servi fără nici o vorbă și fără să se preocupe să-și scoată țigara plină de scrum, lipită de pe buza de jos.

Poochie bău zgomotos apa, apoi se instalează sub masă, comportîndu-se de data asta ca un cîine francez, bine dresat. Bea înghiți băutura, cu ochii pe telefonul de pe tejghea, dorindu-și să sune. Cînd sună, zgomotos, un minut mai tîrziu, aproape că-și ieși din piele. Patronul scăpă scrumul peste banalele veștejite, cînd răspunse.

Bea se ridică de pe scaun, uitîndu-se cu îngrijorare la el, dar el vorbea animat, evident cu un prieten. Ea se așează din nou și se uită la ceas. Era șase fără cinci. Se uită cu nervozitate la patron, el dădea din mîini și vorbea despre echipa de fotbal din Marsilia. Arăta de parcă ar fi putut vorbi la nesfîrșit, iar ora șase se apropia repede. Ea se uită fix la el, vrînd să-l facă să pună jos telefonul.

În cele din urmă, el încheie conversația și începu să servească alt client. Ea auzea cum trec minutele, pe ceasul mare de pe perete: șase și unu, șase și două, trei, patru. La și cinci, sună. Și, de data asta, ea ajunsese prima acolo.

— Scuzați-mă domnule, spuse ea repede în franceză patronului, ridicînd receptorul, dar aștept un telefon.

El înălță din umeri, urmărind-o, în timp ce ștergea barul cu o cîrpă veche, apoi aprinse o altă țigară *Gauloise*, de la mukul celeilalte, din scrumiera galbenă, cu inscripția *Ricard*.

— Ai sosit la timp, spuse plat Brad. Și singură. Sînt mulțumit, văzînd că ai acceptat condițiile mele.

Ea se lăsă pe un scaun de bar, ținînd receptorul

cu ambele mîini.

– Unde sînt copiii?

– Sînt aici, cu mine. Avea din nou acel zîmbet în voce, cînd zise: Nu e nevoie să-ți spun unde să mă găsești, nu-i așa? E un loc pe care îl cunoști bine.

Ea știa că se referea la ferma Leconte.

– Les Cerisiers, deci, spuse ea.

– Așteaptă-mă acolo. Dacă ești singură, copiii vor fi eliberați neatinși. Ai o jumătate de oră.

Bea trînti telefonul. Aruncă pe tejghea banii pentru coniac și fără să aștepte restul, alergă pe trepte și se aruncă în mașină. Poochie lătră excitat cînd sări înăuntru, alături de ea. Ea goni *Mercedes*-ul și intră pe șoseaua principală, aproape pe sub roțile unui camion mare cu nouă roți. Abia dacă auzi claxonul lung al acestuia cînd se grăbi spre ieșirea Bon-nieux.

Nick ignoră limitele de viteză. În mod normal, îi trebuiau vreo două ore pînă la Cavaillon, dar în seara asta redusese treizeci de minute din asta. A fost un drum tăcut; atît el cît și Phyl erau prea îngrijorați, fie chiar să-și vorbească.

În plus, se gîndi Phyl, uitîndu-se afară la cîmp, discutaseră la nesfîrșit. Ce mai era de spus?

Mergeau pe N 100, căutînd cafeneaua *Saintons*. În înserarea care se adîncea, erau să treacă de ea. În fond era doar o mică oprire anonimă pe șosea, ca altele o sută de-a lungul drumului. Erau cîteva camioane parcate afară și un *Opel* albastru, cu număr german, dar *Mercedes*-ul alb al lui Bea nu era

acolo. Și nici *Ferrari*-ul negru.

Patronul își ridică ochii de pe pagina de sport a ziarului și se uită acru la ei.

– Bună seara, domnule, doamnă, spuse el în franceză, împăturind ziarul și aprinzînd altă țigară. Ceilalți clienți aruncară priviri interesate în direcția lor, cînd Nick comandă două beri *Kronenbourg* și îl întrebă pe patron dacă văzuse mai devreme o femeie tînără cu părul roșu.

Patronul scoase berile din frigider și le trînti pe tejgheaua de zinc, cu două pahare umede. Ridică din umeri, cu indiferență:

– E posibil, domnule. Multă lume vine aici. E o cafenea populară.

Nick se uită la el cu exasperare.

– O femeie tînără, drăguță, cu părul roșu. Avea un cîine mare, maroniu.

– Ah, cîinele. Da, domnule, de ce nu zici așa?

El stinse țigara și șterse urmele umede de pe bar, cu o cîrpă udă.

– A fost aici, zise el. Aștepta un telefon. După ce a primit telefonul, puf, a plecat ca o rachetă, cum se spune în filme, adăugă el într-un groaznic accent aproximativ american.

– Știi unde s-a dus?

– Cum să știu? Doar nu pot citi gîndurile.

Nick se uită la Phyl.

– E un singur loc unde putem încerca. Casa de vară a familiei era lîngă Bonnieux.

Aruncă niște bani pe tejghea și o apucă pe Phyl de mîină, cînd ieșiră în fugă din cafenea.

Patronul se uită după ei. Se uită la berile neatînse și la bani. Se uită la ceilalți clienți și ridică din

umeri, neîncrezător.

– Străini nebuni, spuse el, luînd o înghițitură din *Kronembourg* și revenind la pagina de sport.

Aproape că trecură de ieșirea spre Bonnieux, o mică șosea îngustă, care ducea prin cîmpuri plate, cu vii, apoi urcînd spre satul cocoțat în vîrfurile dealului. Era întuneric, cînd au ajuns în sfîrșit acolo. Străzile în pantă, cu piatră cubică, erau pustii, iar casele medievale, de piatră, aveau deja obloanele închise pentru noapte, dar găsiră cîteva cafenele deschise și o galerie care vindea lucrurile artiștilor și artizanilor locali. Iar proprietarul știa unde locuise Johnny Leconte.

– Toată lumea știa, bineînțeles, îi spuse el lui Nick, privindu-l cu suspiciune. Avea nevoie de singurătate pentru arta lui, iar noi i-am respectat acest caracter particular. Nimeni pe aici nu vă va spune unde a locuit domnul Jones.

– Dar e urgent, spuse Phyl cu disperare. Fiica lui, Marie-Laure, e prietena mea. De fapt, e pacienta mea. Are nevoie de ajutor, am venit tocmai de la San Francisco să o ajut... te rog, domnule.

Bea ședea pe terasă așteptîndu-l pe Brad. Era acolo de o oră și el încă nu dăduse nici un semn. Acum era aproape întuneric. Stomacul ei era chircit într-o mie de noduri iar inima îi bătea repede, în timp ce îi treceau prin minte o mie de scenarii. Copiii singuri, abandonăți, împușcați... sau poate împinși peste o stîncă, așa ca ea...

– Doamne, Dumnezeule, se rugă ea, să-i lase li-

beri pe copii și voi face orice, dar lasă-i să scape nevătămați... promit.

Își aminti de prima dată când o sunase Brad, cu atâtea luni în urmă. Tocmai se întorsese din Franța, unde se dusese după înmormântarea părinților ei. Nu luase legătura cu prietenii ca să-i anunțe că se întorsese și era în mijlocul despachetatului, în casa tristă, tăcută, când el a sunat.

– Bună, sînt Brad Kane, spuse el. Nu știu dacă ai auzit de mine, dar cred că trebuie să-ți dau niște explicații. Vreau să îndrept niște lucruri pe care le-a făcut bunicul meu, Archer.

Ea recunoscuse numele imediat, bineînțeles, din povestea tatălui ei, și fusese precaută.

– De unde ai știut despre mine? întrebă ea cu grijă.

– Am citit necrologul tatălui tău în *The New York Times*, și am văzut într-o revistă o fotografie făcută la înmormântare. Nici nu-ți pot spune cît de rău îmi pare.

Suna atît de cald, de sincer, încît simți că dorește să-l creadă. Totuși, se întreba, de ce suna acum, după toți acești ani. Tatăl ei nu voise să aibă nimic de-a face cu familia Kane. „Să lăsăm cîinii adormiți să doarmă” o avertizase el.

– Uite ce, poate că acum nu e momentul potrivit, spusese Brad ezitînd. Nu vreau să te necăjesc: De fapt, exact invers. Am aflat cîte ceva despre istoria familiei mele. Istoria noastră, Marie-Laure. În fond, sîntem înrudiți. S-ar putea ca tu să fii singura mea rudă în viață.

Și tu ai putea să fii singura mea rudă, gîndi ea cu surprindere.

– Am nevoie să-mi scot din cap anumite lucruri,

să ispășesc păcatele bunicului meu. De aceea, am nevoie să vorbesc cu tine, Marie-Laure, ferma Kanoi este una dintre cele mai mari din America. Și o jumătate din ea îți aparține ție în mod legitim. Aș vrea să vii aici, în Hawaii, să o vezi. Să vezi cu ochii tăi la ce au ajutat banii bunicii tale. Cred, sper, că ea ar fi mândră de asta, în ciuda tuturor celor întîmpate. Și mi-ar plăcea să cred că și fiica lui Johnny Leconte ar fi și ea mândră.

– Tatăl meu nu a vrut nimic din fermă. N-a vrut să știe nimic despre trecut, spusese ea cu pasiune. El l-a urît pe Jack Kane.

– Știu, a spus Brad cu tristețe. Și pe bună dreptate. Dar eu nu sînt Jack. Eu sînt fiul lui și trebuie să trăiesc cu vinovăția. Te rog, de dragul meu și al tău, Marie-Laure, nu vrei să mă lași să mă căiesc? Nu mă lăsa să continui să simt toată vinovăția asta. Cel puțin, vino să vezi ferma. Poate că o să te îndrăgostești de ea.

Suna atît de cald, de parcă dorea cu adevărat să o vadă. În singurătatea ei, gîndul la Hawaii și la fermă era tentant. Ar fi fascinant să vadă locul unde a crescut tatăl ei. Poate că Brad avea dreptate, poate că ei ar putea în cele din urmă să compenseze răul din trecut. Ea uitase avertismenul tatălui ei și a plecat.

Un elegant *Gulfstream IV* o aștepta la San Francisco ca să o transporte la Honolulu, iar apoi, un avion Cessna, mic, cu două motoare, o duse pe drumul cel mai scurt pînă la fermă. Brad o aștepta pe mica pistă de aterizare, iar ea a fost surprinsă cît de frumos era. Nu știuse la ce să se aștepte, dar își amintea că tatăl ei îi spusese că bărbații Kane erau

blînzi și frumoși și se gîndi că Brad trebuia să semene cu ei. Purta blugi și o cămașă de doc, de lucru, și cizme, iar cînd ea dădu mîna cu el, i-a spus că arăta ca un adevărat fermier care lucrează.

– Bineînțeles că asta sînt, spuse el, uitîndu-se adînc în ochii ei. Fotografia a fost nedreaptă cu tine, adăugă el. Nu m-am așteptat la o persoană atît de drăguță ca tine.

El era atît de relaxat, încît ea s-a simțit imediat ca acasă. Merse cu mașina pe o lungă șosea cu bananieri, pînă la căsuța fermei construită de Archer Kane. El îi arătă grădinile de flori și întinderile cu vite de rasă, dintre cele mai bune. O duse să vadă micul orașel construit de familia Kane pentru paniolos și familiile lor și școala și dispensarul medical și biserica ce fusese construită cu banii familiei Kane.

– Doar ca să nu crezi, în continuare, că am fost doar rîi, a spus el zîmbindu-i. Așa, ai să știi că banii mamei tale au fost bine folosiți.

La sfîrșitul unei zile lungi, s-au întors la pista de aterizare. Cînd s-au urcat din nou în *Cessna*, el spuse ca din întîmplare:

– Acum, te duc la Kalani.

Kalani. Insula frumoasă, teribilă, unde tatăl ei fusese ținut prizonier, zece ani lungi. Brad își închipuia ce gîndea ea și se aplecă spre ea și îi luă mîna.

– Marie-Laure, spuse el blînd, hai să mergem amîndoi să ne alungăm fantomele.

Brad a pilotat el însuși avionul *Cessna*. Înconjură insula, arătîndu-i vîrfurile vulcanice gemene, marile stînci din partea de nord-est, văile împădurite și pajiștile cu vitele de prăsilă *Hereford*, care pășteau, mulțumite. În jeep, pe drumul spre cabană, Bea în-

cercă să și-l închipuie pe micul și slabul „Maimuță” și viața lui singuratică de aici. Au fost și momente fericite, îi spusese tatăl ei, când Jack și Archer erau plecați și el rămânea singur cu Maluhia și Kahanu. Și apoi, descoperise pictura și asta a dat un nou sens vieții lui.

Cabana era o casă lungă, joasă, albă, cu acoperiș din frunze de palmier.

– Nu arată foarte diferit față de vremea când tatăl tău a locuit aici, a spus Brad ușor, când un servitor chinez veni în fugă, pe trepte, să-i ia bagajul. De fapt, te-am instalat în vechea lui cameră. M-am gândit că asta ți-ar face plăcere.

Ea îi aruncă o privire recunoscătoare; părea că se gîndește la toate.

Vechea cameră a tatălui ei era mică; avea loc doar pentru un pat îngust de alamă și o noptieră. Un covor albastru, împletit, acoperea podeaua de lemn, neagră, iar cîteva vechi fotografii, în alb și negru, din Kalani, atîrnau pe pereți. Uși cu geamuri duceau în lanai și spre panorama splendidă a grădinilor și oceanului.

Marie-Laure se întinse pe pat. Își puse mîinile sub cap, uitîndu-se afară la pajiști și la palmieri și la ocean. Tatăl ei trebuie să fi stat culcat acolo, exact așa, uitîndu-se la aceeași priveliște și rugîndu-se ca Jack Kane să nu se întoarcă. Se întrebă: oare în cîte dimineți s-a trezit băiatul de cinci ani în acea ceață familiară a nefericirii, întrebîndu-se ce noi torturi va mai pregăti Jack în acea zi, pentru el? Cîte nopți oare stătuse el aici, culcat, gîndindu-se cum ar putea scăpa? *Întrebîndu-se dacă va scăpa vreodată.*

Totuși, din toată această nebulă, din toată aceas-

tă violență, Brad Kane a ieșit neatins. El era blînd și bun și milos. El înțelegea că tot ce făcuseră Archer și Jack era rău. Zîmbea, în timp ce făcea duș, și anticipînd seara care o aștepta și își dădu seama că nu se simțise dispusă să zîmbească, de la moartea părinților ei. Poate că era bine că venise la Kalani în cele din urmă. Își îmbracă o bluză simplă, crem, de mătase, și o fustă lungă, neagră, și sandalele roșii pe care le cumpărase, din impuls, la Avignon, chiar săptămîna trecută. Ea ezită la ușă, uitîndu-se înapoi la vechea cameră a tatălui ei, cu o bruscă străfulgerare de îndoială, amintindu-și vorbele lui, de avertizare. Ea dorea să vadă Kalani, dar nu voia nimic de la Brad Kane.

El stătea în lanai, sprijinindu-se în mîină de balustradă, uitîndu-se la o pereche de păsări roșu cardinal, care ciuguleau flămînde resturi dintr-un vas. Doi cîini uriași doberman, negri, stăteau ghemuiți de o parte și de alta a lui, cu ochii lor arzători fixați spre păsărele.

– Nu te îngrijora, spuse el văzîndu-i aerul îngrozit. Cîinii sînt bine dresați. Nu se apropie de păsărele. Decît dacă, bineînțeles, le dau eu ordin.

– Dar n-o să faci asta, spuse ea cu îngrijorare.

– Bineînțeles că nu. Păsările vin în fiecare seară să mănînce, așa cum au făcut de decenii. Tatăl tău le cunoștea bine.

El îi turnă un pahar de șampanie și zise:

– Cred că asta merită un toast. Pentru reunirea, în sfîrșit, a familiilor Leconte și Kane. Ridică paharul și îl atinse de al ei. Pentru noi, draga mea Marie-Laure. Supraviețuitorii.

– Pentru noi, repetă ea, întrebîndu-se neliniștită

ce ar fi gîndit tatăl ei.

Brad era gazda perfectă. Cîinii stăteau docili în spatele scaunului lui, în timp ce ei luau masa simplă, din pește proaspăt pescuit, iar el îi vorbea despre istoria fermei și despre Kalani. Îi relată povestea primei soții hawaiene a lui Archer și cum darul lor de nuntă a fost insula pe care ea o numise Kalani – Raiul – și care a devenit piatra unghiulară a fermei și a averii familiei Kane.

– Iar jumătate din această avere este acum a ta, spuse el, uitîndu-i-se drept în ochi.

Ea vedea că el vorbește serios și fu emoționată. Se întinse și îi luă mîna, peste masă.

– N-am nevoie de ea, Brad, a spus ea. Nu o vreau. Trecutul este trecut. Ferma Kanoi îți aparține. În plus, vād cît de mult o iubești, iar pentru mine nu înseamnă nimic.

– Ești foarte generoasă, Marie-Laure, spuse el cu un mic zîmbet curios.

– Nu e generozitate. Tatăl meu a simțit că moștenirea lui i-a distrus viața. A fost cauza nefericirii lui și nu voia să aibă nimic de-a face cu ea. Și nici eu. Ezită. Poate doar cu excepția vilei *Mimosa*.

Brad își dădu capul pe spate și rîse.

– Eu îți ofer o jumătate din ferma Kanoi și tu îmi spui că tot ce vrei este vila *Mimosa*? Știi că eu nici măcar n-am văzut-o vreodată?

– Eu da. Doar o dată, zise ea. E frumoasă. Kalani e locul tău, dar vila aparține familiei mele. Era casa bunicii mele; tatăl meu s-a născut acolo. A fost fericit acolo, un timp, pînă ce...

Ea nu voia să spună mai mult. Brad Kane știa istoria luării lui Johnny Leconte din vila *Mimosa*, la fel

de bine ca și ea.

– Atunci, bineînțeles că e a ta, zise el brusc. Iar acum, am să-ți spun noapte bună, Marie-Laure. Am de rezolvat niște hîrtii.

– Noapte bună, Brad, strigă ea după el, uimită, cînd el plecă. Cei doi cîini uriași, negri, îl urmară în tăcere, lîngă picioarele lui, ca niște umbre.

Ea dormi adînc în noaptea aceea, în vechea cameră a tatălui ei. Clipocitul blînd al valurilor care se aruncau pe mal i-a legănat visele. Iar cînd s-a sculat, a văzut cerul perlat al zorilor și stolurile de păsări colorate ciripind lîngă fereastra ei, a zîmbit și s-a gîndit că Lahilani a caracterizat bine insula ei. Era cu adevărat un „rai”.

Un servitor chinez aduse o tavă cu cafea fierbinte și cornuri. Culoarele tropicale ale fructelor tăiate bucăți, arătau ca un mozaic de pietre prețioase pe o farfurie.

Curioasă, ea întrebă servitorul de unde știa că se trezise.

Acesta zîmbi misterios.

– Noi știm totdeauna domnișoară, a spus el, așezînd, preocupat, farfuriile pe o masă în lanai.

Arăta firav și slab, în haina lui albă de mandarin și pantaloni negri și deși fața lui cu oase delicate aproape că nu avea riduri, Marie-Laure știa că trebuie să fi fost foarte bătrîn. Ea îl întrebă de cît timp lucrează pentru familie.

– De mulți ani, domnișoară, de cînd eram tînăr, a spus el strîngîndu-și mîinile și aplecîndu-și capul politicos. Mai întîi, am lucrat mult timp pentru domnul Jack, la Diamond Head. Apoi, cînd el a murit, pentru domnul Brad. Iar acum, fiind bătrîn, stau mai

mult aici, la Kalani. Domnul Brad zice că e mai ușor pentru mine aici. El îi zîmbi șmecher. El vrea să mă pensionez, dar eu spun nu. Nu mă pensionez. Ca tatăl dumitale, lucrez pînă mor.

Marie-Laure rîse și îl întrebă cum îl cheamă. El îi zise că se numește Wong.

– Nu e adevăratul meu nume chinezesc, domnișoară. Domnul Jack mi l-a dat. El a zis că nu-mi poate pronunța numele adevărat, așa că sînt Wong.

Marie-Laure își dădu seama că era cu cineva care îl cunoscuse personal pe Jack Kane. Adică altcineva în afară de fiul lui.

Ea zise:

– Cum era domnul Jack, Wong? Era un om rău? Bătrînul chinez ezită, ținînd capul plecat.

– Domnul Jack era un om mîndru, domnișoară, spuse el în cele din urmă. El era foarte mîndru de numele Kane. Uneori, era om bun, alteori era rău. Oftă. Cîteodată, foarte rău. Dar eu sînt doar servitorul lui. Eu văd totul, nu spun nimic. Se uită la ea și zise: Eu nu vorbesc rău despre un om mort.

Se înclină din nou, iar ea se uită după el cum se depărtează încet.

– Wong, îl strigă ea.

El se întoarse și se uită la ea cu mîinile strînse, răbdător.

– L-ai cunoscut pe băiatul căruia îi spuneau Mai-muța?

– Nu, domnișoară, niciodată.

Brad veni spre ei, cîinii urmîndu-l ca de obicei, la picior.

– Marie-Laure, bună dimineața, strigă el cu veselie. Sper că ai dormit bine.

Cîinii se așezară ascultători, cînd el îi zîmbi.

— Îmi pare rău, dar a apărut ceva. Trebuie să mă întorc la Honolulu. Am sperat că vom putea petrece aici cîteva zile, dar mi-e teamă că va trebui să plecăm în dimineața asta. Ridică din umeri, cu iritare. Afaceri. Altfel nu ți-aș face una ca asta. În fond, abia ai ajuns la Kalani. N-are importanță. Oricum, ai văzut-o. Și poate că o să găsești că Diamond Head e mai mult pe placul tău.

Wong și unul dintre cîini, Makana, au zburat cu ei la Honolulu. Cîinele a stat liniștit la picioarele lui Wong, pînă cînd avionul a început să coboare spre Honolulu; atunci a început să urle tare.

— Liniște, Mahana, strigă Brad din cabină. Wong, fă cîinele ăla să tacă.

Wong bătu ușor cu palma capul mare al cîinelui și îi spuse ceva în chineză iar cîinele se opri din urlat, deși continua să tremure nervos.

— Indiferent de cîte ori zboară, animalul ăsta urlă totdeauna cînd aterizează, zise Brad, nerăbdător. Wong și-a petrecut cu dobermanii tot atîta timp ca și mine. El i-a crescut, de fapt. El este singura persoană la care răspund, în afară de mine.

Marie-Laure se gîndi că micul chinez trebuia să cîntărească pe jumătate cît dobermanul. O săritură, și el ar fi întins pe jos.

— Un cîine ca ăsta nu se controlează cu forța, spuse Brad, parcă citindu-i gîndurile. Secretul constă în dresarea lor. Sînt conduși prin comenzi.

Marie-Laure se gîndi la exuberanții și veselii cîini de vînătoare, care fuseseră animalele de casă ale familiei ei, și simți o anumită simpatie pentru Makana.

Elicopterul Kane aștepta la Honolulu ca să-i ducă

la Diamond Head, în timp ce Brad se ducea în oraș, la ședința lui.

– Wong o să aibă grijă să ai tot ce-ți trebuie, o asigură el, luîndu-și rămas bun. Simte-te ca acasă.

Marie-Laure, se uită în jos, uimită, cînd elicopterul se învîrte deasupra casei din Diamond Head. Era o casă ca de vis, înconjurată de vegetație tropicală, cu fîntîni și flori strălucitoare și cu o piscină albastru-cobalt, care părea că alunecă peste marginea stîncilor maron, înalte, în uriașele valuri verzi, înspumate, care măturau Pacificul.

Wong o însoți la camera ei, dar arăta atît de bătrîn și de obosit, încît ea nu-l lăsă să-i ducă sacul vechi, verde. Ea îl urmă, uitîndu-se admirativ la tablouri și la alte obiecte de artă, pe lîngă care trecură.

– Asta a fost camera doamnei Kane, îi spuse Wong, deschizînd larg o ușă.

Era o cameră mare, frumoasă, luminoasă, cu vedere peste pajiștile punctate de ponei, spre mare. Wong îi luă sacul de voiaj și îl puse în cel mai mare dulap pe care îl văzuse Marie-Laure vreodată.

– Probabil că doamnei îi plăceau rochiile, spuse ea speriată. Wong, te referi la mama lui Brad.

– Da, domnișoară. O chema Rebecca. Era foarte frumoasă. E un portret al ei în sufragerie. Și ale celorlalți. Al domnului Archer și al celei de a doua soții și al domnului Jack.

Marie-Laure ardea de nerăbdare să le vadă. Wong îi arătă totul cu mîndrie, explicîndu-i portretele familiei, dar nu era nevoie să-i spună cine erau. Tatăl ei îi descrisese acea față crudă, arogantă, și acel aer de indiferență de gheață, atît de bine, încît l-ar fi recunoscut pe Archer Kane oriunde. Ea putu înțelege de

ce sărmăna, vulnerabila *la célibataire* se îndrăgostise totuși de el; era, cu siguranță, un bastard frumos, cu aspect viril.

Ochii albaștri ai lui Jack Kane se uitau la ea în bătaie de joc, exact așa cum trebuie să se fi uitat la tatăl ei.

— Ai crezut că, dacă ești un Kane, ești un rege peste toate, îi șopti ea. Dar n-ai câștigat, în cele din urmă. Tot ce-ai avut au fost banii.

Rebecca era chiar mai frumoasă decît își imagina, elegantă și strălucind de diamante și arogantă. Trebuie să fi fost o trăsătură de familie, se gîndi ea uimită; chiar și femeile o aveau. Și Chantal era la fel. Artistul prinsese curbura gurii ei și înălțimea nerăbdătoare a ochilor, deși Marie-Laure se gîndi că, pe undeva, se vedea la ea și o idee de autoironie.

Marie-Laure se simți mai bine cînd se depărtă de fețele acelea, de mult dispărute. Era bine că venise aici și se confruntase cu fantomele vieții tatălui ei. Se gîndea că el ar fi aprobat lucrul ăsta.

Se întoarse în camera ei și găsi o cameristă care îi despacheta sacul de voiaj și fu obligată să zîmbească, văzînd bluzele ei de bumbac, o rochie, o fustă și cîteva bluze atîrnînd pierdute în uriașul dulap. Lucrurile ei simple nu corespundeau grandorii spațiului înconjurător. Dulapul Rebeccăi avea nevoie de case întregi de modă și cutii de pălării și cufere de vapor *Vuitton*, nu de un sac de voiaj verde, de pînză matlasată, de la *L.L. Bean*.

Își puse un costum de baie și înotă în piscina minunată. Apoi se întinse pe un fotoliu frumos, de bambus, sub o umbrelă umbroasă, sorbind ceai cu gheață, adus de un alt servitor chinez tăcut; se gîn-

di la Brad.

El se purta foarte bine față de ea, își spuse în sinea ei. Nu putea fi mai ospitalier, mai plin de simpatie, mai generos, de vreme ce-i oferise jumătate din ferma Kane. Atunci, de ce avea acel sentiment care i se cuibărea în suflet și care-i șoptea că nu era în regulă ceva. *De ce* era el atât de amabil? Ea își tot amintea ce-i spusese tatăl ei despre toți cei din familia Kane: că singurul lucru care avea importanță în viața lor era ferma Kanoi și numele lor. Nimic altceva nu conta. Ba chiar omorâseră ca să mențină ferma.

Atunci *de ce* se oferise brusc Brad Kane să-i dea jumătate din ferma Kane? Era ca și cum i-ar fi oferit o jumătate din inima lui.

Brusc neliniștită, ea sorbi ceaiul cu gheață. Brad era un om de afaceri dur. Nu era un filantrop sau un creștin renăscut sau un nebun. Pur și simplu, asta nu corespundea caracterului. El știa exact ce făcea. Dacă voia să-i dea înapoi o parte din fermă, trebuia să vrea ceva în schimb.

Vorbele de avertisment ale tatălui ei i se repetau la nesfârșit în cap; îi putea auzi vocea spunându-i: „Lasă cîinii adormiți să doarmă, să nu se întoarcă și să te muște... din nou.” Ceva nu era în regulă. Și, brusc, nu voi să rămînă acolo, să afle ce anume era. Trebuia să plece de acolo.

Ea alergă înapoi, prin grădinile de paradis, spre camera Rebeccăi. Își refăcu bagajul, făcu un duș, apoi își îmbrăcă o bluză albă de bumbac și blugi și sandalele roșii și se duse pe terasă, să-l aștepte pe Brad.

Era douăsprezece și jumătate, cînd s-a întors.

– E plăcut să văd o fată drăguță așteptându-mă când mă întorc la mine acasă, zise el, turnându-și un whisky.

Îi oferi și ei unul, dar ea negă din cap, întrebându-se dacă nu greșea, în cele din urmă. El arăta atât de rece și frumos și bronzat și... bogat. Arăta de parcă ar fi fost stăpînul lumii. *Atunci de ce vrea să-ți dea fie o jumătate?* Întrebă din nou acea mică voce ci-călitoare.

– Ești foarte tăcută, Marie-Laure, spuse el, urmărind-o cu privirea.

– Sînt obosită, am înotat mult... răspunse ea evaziv.

– Am crezut că o să luăm prînzul în pavilion, spuse el.

Ea putea vedea un pavilion frumos, alb, din lemn, la marginea stîncii. Îi luă mîna și o ridică în picioare, punîndu-i un braț prietenesc pe după umeri, în timp ce mergeau într-acolo, cu dobermanul la picioarele lor.

Pavilionul era construit în stil hawaian, un octogon din lemn alb, deschis în toate părțile, cu un acoperiș curbat, țuguat în vîrf. Draperii grele erau date deoparte, între stîlpi, gata să oprească vîntul, iar vederea era excepțională, drept în josul stîncilor negre, abrupte, iar valurile verzi, înalte, ale Pacificului se spargeau maiestos, de ele.

Wong aranja platouri pe un bufet, dar Brad îl trimise de acolo, spunînd că se vor servi singuri.

Un moment, uitîndu-se la frumusețea din jurul ei, Marie-Laure fu tentată să-i ceară oferta. Grădinile acestea frumoase, pline de flori tropicale, cu miros puternic, pajiștile de smarald, vederea oceanului mișcător. Tot ce avea de făcut, era să spună doar o

vorbă și jumătate din toate astea puteau fi ale ei. Dar, cînd se uită la Brad, văzu o expresie stranie pe fața lui, o distanță și o răceală care îi trimiteau înțepături de avertisment pe șira spinării.

– Hai să mîncăm, spuse el cu un zîmbet rapid. Expresia lui era din nou neutră, iar ea își spuse că era, pur și simplu, proastă, și că doar își imaginase privirea aceea de gheață.

Ea ciuguli o salată, dar lui Brad se părea că nu-i era foame. Stătea tăcut și își bea paharul cu whisky, urmărind-o.

Nori negri apărură deasupra mării, acoperind soarele, și un vînt puternic, brusc, umflă valurile transformîndu-le în munți întunecați, pătați de spumă. Ea tremură, uitîndu-se nervoasă la el, în întunericul de furtună care se adîncea, întrebîndu-se de ce era atît de liniștit.

– Brad, cred că ar trebui să plec dimineată, spuse ea repede. Ai fost o gazdă minunată. Îți mulțumesc că mi-ai arătat ferma Kanoi și Kalani și pentru-oferta ta generoasă. Dar nu o pot accepta. Pur și simplu, nu vreau nimic din toate astea.

El o privi fără expresie. Tot nu spunea nimic și Marie-Laure simți din nou înțepăturile acelea de avertisment. Se gîndi, temătoare, că deși Brad se uita la ea, nu părea că o vede.

Ea se ridică și se duse cu nervozitate la marginea pavilionului. Se aplecă peste balustradă și se uită la ocean, vrînd să se gîndească ce să spună ca să spargă tăcerea lui stranie. Se întoarse să-i vorbească, să se scuze din nou, pentru plecarea ei bruscă. Și atunci văzu pușca de vînătoare pe un scaun, în spatele lui. Era o armă frumoasă, cu patul de lemn

lustruit, împodobit cu argint.

– E o pușcă frumoasă, spuse ea surprinsă că nu o văzuse înainte. Dar ce împuști aici?

– *Răpitori*, spuse cu răutate. Șezi, Marie-Laure Leconte. Ea simți în aer un suflu brusc de pericol, la fel de real ca și aroma whisky-ului. Îngheță, uitându-se la el.

– *Am spus să șezi.*

Era ceva tăios în vocea lui, care o făcu să asculte. Genunchii i se înmuiară și ea se lăsă pe scaunul din fața lui.

– Îmi pare rău că nu pot rămîne mai mult, spuse ea speriată, dar e mai bine așa. Tatăl meu avea dreptate. N-ar fi trebuit să vin...

– Stai liniștită, sări el nerăbdător și ascultă-mă, fată proastă. Ochii ei căprui se mirară șocați. Bineînțeles că ai dreptate, spuse el cu o voce de departe. N-ar fi trebuit să vii aici. Și nici tatăl tău n-ar fi trebuit să vină aici. Archer Kane ar fi trebuit să-l omoare la vila *Mimosa*, cînd a omorît-o pe mama lui. Ar fi fost cel mai bun lucru pentru noi toți. Zîmbi cu răceală, în timp ce mai luă o înghițitură de băutură. Și m-ar fi scăpat pe mine de o mulțime de necazuri.

– Ce vrei să spui?

Marie-Laure împinse scaunul în spate. Se ridică în picioare și se depărtă cu nervozitate de el. Dobermanul mîrîi și se uită amenințător.

– Ai fost stupidă și proastă să crezi că-ți voi da fie și cea mai mică bucatică din ferma Kanoi. Ai văzut-o. Știi că aparține familiei Kane. Că locul ăsta a fost creat cu munca noastră, cu atașamentul nostru, cu *superioritatea* noastră. Marie-Antoinette Leconte și fiul ei n-au contribuit decît cu banii. Cu nimic alt

afurisit de lucru. Nu ei au construit casa asta, nu ei au creat Kalani; nu ei au plantat aleea de bananieri și nu ei au construit casa fermei și dispensarul și biserica și casele pentru muncitori. Ei n-au făcut nimic, Marie-Laure.

El căzu din nou în muțenie și ea se uită liniștitor la el.

– Știi asta, Brad, spuse ea repede. Voi ați făcut minuni...

– Jack a avut dreptate, spuse el, de parcă ea n-ar fi vorbit. El a zis că ar fi trebuit să-l omoare pe Mai-muță în seara aia, pe insulă, când s-au bătut. Ar fi trebuit să-i bage cuțitul în inimă și să fi terminat totul. A regretat lucrul ăsta, toată viața. Mi-a zis: „Simt în oase că mai e încă afară, pe undeva, ca un șarpe cu clopoței încolăcit, care așteaptă să lovească. O să încerce, într-o bună zi, să ne ia averea asta. O să vrea să ia tot ce a realizat familia Kane. Toți anii ăștia, sudoarea și munca noastră, pământul nostru, moștenirea noastră. *Numele nostru*. Nu greși, el va veni să-și ceară averea și, când va face asta, trebuie să fii gata să acționezi. Rapid și fără milă...”

Marie-Laure inspiră adânc, speriată, când Brad trîntește paharul gol. Se ridică deasupra ei, dominînd.

– Tatăl meu e mort, strigă ea. El n-a vrut să aibă nimic de-a face cu Kalani și cu ferma Kanoi. El n-a vrut să mai vină aici, niciodată. N-a vrut nimic de la familia Kane.

– Dar tu nu ești moartă, Marie-Laure. Și, într-o bună zi, o să începi să te gîndești la anumite lucruri. La această fermă bogată și la această casă frumoasă și la Kalani și la toți acei bani. Și o să te duci la un avocat deștept cu povestea și cu pretenția ta.

Atunci, ai să vrei mai mult decît jumătate, Marie-Laure. O să vrei totul. Și vezi, eu nu pot lăsa să se întîmple așa ceva.

– Ești nebun, țipă ea, dîndu-se înapoi de lîngă el. Ți-am spus că nu vreau nimic de la tine. Nu vreau ca numele de Leconte să fie asociat vreodată cu familia Kane. Voi trăiți în afara legii, nu aveți morală; bunicul tău și-a ucis nevasta ca să pună mîna pe banii ei și l-ar fi omorît și pe Johnny cînd împlinea optsprezece ani. N-ar fi trebuit să vin aici, n-ar fi trebuit să te ascult, ar fi trebuit să am încredere în tatăl meu.

Un fulger purpuriu traversă brusc cerul întunecat ca de miez-de-noapte.

– Acum e prea tîrziu, spuse Brad.

El se sprijini de balustradă cu brațele la piept, uitîndu-se la ea, pe sub gene.

– Voiam să plec mîine, spuse ea retrăgîndu-se spre trepte. Dar cred că ar fi mai bine să plec de pe acum.

Rîsul lui rece, amar, o urmări cînd se grăbi în jos, pe trepte, în timp ce sîngele îi îngheță în vine. Începu să alerge. Îl auzi pe Brad strigînd o comandă și privi peste umăr.

– Omoară! strigă el din nou.

Apoi, ea văzu dobermanul, ca o săgeată neagră prin întunericul furtunii, alergînd spre ea. Ea țipă și își ridică brațele, cînd cîinele puternic se aruncă asupra ei. Simți o durere arzătoare, cînd dinții lui îi pătrunseră în braț. apoi îl auzi pe Wong strigînd:

– Jos, Makana, urlă el la cîine și alergă spre ea. Las-o. Jos, cîine afurisit.

Cîinele o lăsă, la comandă și Wong se aruncă în-

tre ea și animal.

– Omoară! urlă Brad, alergînd spre ei prin întuneric și prin ploaie, cu pușca în mînă.

Dobermanul îl apucă de gît pe bătrînul chinez și își înfipse dinții adînc în el.

– Ah, Doamne, ah, Dumnezeule, urlă Marie-Laure.

Bătrînul era pe jos, și cîinele îi sfîșia obrazul. Sîngele țîșnea peste tot din artera lui de la gît. Se auzi o împușcătură, și cîinele ridică botul însîngerat, de pe bătrîn. Se uită fix la ea, un moment, apoi scoase un geamăt subțire, nepămîntean. Ochii lui arzători, roșii-maronii, deveniseră sticloși, se prăbuși din picioare și alunecă încet la pămînt, lîngă trupul lui Wong.

Lui Marie-Laure teama îi dădu aripi la picioare și o luă la fugă pe aleea alunecoasă, așteptînd împușcătura care știa că o va trimite în eternitate și pe ea. Nu se întîmplă însă nimic și ea se uită înapoi, peste umăr. Brad stătea în ploaia torențială, aplecat peste cele două cadavre. Îl văzu aruncînd pușca de o parte și îngenunchind lîngă ele.

– Ah, Doamne, auzi ea strigătul lui, uite ce-am făcut acum.

El își înalță capul spre cer, urlîndu-și durerea.

Ea zbură pe cărare, spre casă. Trebuia să iasă de acolo cît putea de repede... o să se ducă la poliție... să le spună povestea ei... să le spună că e nebun... Chiar în timp ce gîndea toate astea, știa că nu se putea. Se vor uita la Brad Kane, domnul fermier, care era proprietarul unei bune părți a insulelor, a cărui familie trăia aici de trei generații. Și se vor uita la ea, o tînără femeie isterică, cu o poveste aiurită despre un atac, și știa de a cui parte vor fi.

Începu să alerge pe alee, spre poartă; apoi, își

aminti că banii și cărțile de credit erau în camera ei. Își dădu seama, neajutorată, că nu putea ajunge departe fără ele.

Se uită înapoi spre casă și văzu servitorii alergînd, auzi țipetele lor dezolate și bănuî că avea cîteva minute de pauză. Alergă în camera ei, își înhăță geanta și fugi prin grădină, spre poartă. Paznicul auzise împușcătura. El alergase să vadă ce se întîmplase, lăsînd poarta nepăzită. Apăsă sistemul electric care o deschidea și se strecură afară. Apoi, începu să alerge în josul dealului, în ritm continuu, inima bătîndu-i în gît.

I se pîrură veacuri pînă dădu de o pompă de benzină, și o luă mai încet. Se uită la ceas. Alerga de douăzeci de minute. Nu va îndrăzni să vină după ea într-un loc public, se gîndi ea, căutîndu-se în geantă de o monedă.

Se duse la un telefon public și chemă un taxi. Apoi se duse la toaletă și se aranjă puțin. Brațul îi sîngera și se spălă, apoi își scoase bluza de bumbac și o înfășură în jurul rănii. Își îmbrăcă un pulover ușor, ca să țină bandajul improvizat la locul lui. Se spălă pe față și își pieptănă părul ud, apoi ieși afară, să aștepte taxiul.

Gîtul îi era uscat de alergare; își luă o Coca-Cola de la automat și o sorbi, tremurînd încă pe dinăuntru. Se gîndi la fața îndurerată a lui Brad cînd se uita la Wong și la urletul lui sălbatic de agonie. Și își aminti de cîinele care murea, cu ochii care deveneau lucioși, lăsîndu-se încet la pămînt. Ea știa că Wong îi salvase viața și că, din cauza lui, Brad nu va veni după ea. Deocamdată.

Taxiul intră în perimetrul pompei și ea alergă spre

el. Se urcă, recunoscătoare, și se sprijini cu spatele de perne.

Următorul zbor spre Statele Unite pleca peste două ore. Două ore! Se întindeau în fața ei ca o eternitate. Cumpără un bilet și se grăbi de la ghișeu, ascunzându-se în mulțime, urmărind, așteptînd. Dar nici o urmă de Brad Kane, cînd fu chemată la zborul ei.

Răsuflă ușurată cînd se urcă în avion, în cele din urmă, și își luă locul. Acum era în siguranță.

Și apoi, a ajuns la San Francisco, unde Brad o aștepta.

Acum, pe terasa frumoasei ferme vechi a familiei ei din Provence, Bea se întreba cum de a putut crede că va fi din nou sigură. Brad Kane era obsedat de familia Leconte. Era nebun. Ea nu-și dăduse seama cît de repede va acționa și cît de tăcut. Ea nu știuse că el era în Gulfstream, în drum spre San Francisco, înainte chiar ca ea să se fi îmbarcat în zborul ei. Ea nu putea ști că el era un om care putea cumpăra orice și că va ști unde să se ducă să obțină ce avea nevoie – de exemplu seringă cu anestezicul rapid care o va adormi în siguranță, ore întregi, ca să o poată ucide și să facă astfel încît totul să arate ca un accident.

Ea îi simți prezența, înainte de a-l vedea. Nu se

auzise nici un zgomot; brusc, el era acolo, o umbră mai întunecată în întuneric. Ea văzu strălucirea țigării lui, când o duse la gură.

– Deci, Marie-Laure, făcu el cu tonul acela liniștit, plat, ne întâlnim din nou.

Poochie se sculă în picioare, cu parul ridicat. El mîrîi și își arătă colții amenințător.

Brad rîso.

– Sper că n-ai adus corcitura asta aici ca să te apere. Cumva, nu cred că e rasa potrivită.

– Unde sînt copiii? Întrebă repede Bea.

Era uimită că vocea ei suna atît de calm. Acum, cînd îl vedea față-n față pe ucigașul ei, simțea o ură atît de intensă, încît fu șocată. Dar trebuia să mențină o aparență de calm, dacă voia să cîștige.

– Mi-am ținut promisiunea, spuse el. Sînt într-un taxi, în drum spre vlla *Mimosa*.

Ea se uită obosită în întuneric, urmărindu-l mîmă cu țigara.

– De unde știi că e adevărat?

El ridică din umeri, indiferent.

– Cred că va trebui să ai încredere în mine, Marie-Laure.

Îl văzu stingînd țigara, apoi se îndreptă spre ea. Ea puse mîna în buzunar, apucînd micul cuțit ascuțit de bucătărie. Transpirația fricii făcea să i se lipească părul de cap și tremura de ură față de el, față de Jack și de Archer. Ei scăpaseră basma curată cu crimelor lor, dar ea nu va permite ca Brad să scape de asta. Nu, a doua oară. O să-l ucidă ea, mai întîi. Suspina, dîndu-și seama ce gîndea. Brad Kane o transforma într-un ucigaș, un criminal. Nu mai bună decît toți din

familia Kane.

Apoi, văzu revolverul din mîna lui. Poochie mîrî mai adînc. Îi putea vedea colții strălucind și ea îl apucă mai strîns de zgardă.

– Mergem la o scurtă plimbare cu mașina, Marie-Laure, spuse Brad, ignorînd cîinele. Să admirăm puțin peisajul. Păcat că e atît de întuneric, dar tu trebuie să cunoști drumurile astea ca-n palmă.

El o apucă de braț și o conduse spre mașină. Ținu portiera deschisă și îi arătă cu revolverul să se așeze pe locul șoferului. Poochie intră alături de ea, scheunînd, neștiind ce se întîmplă.

Brad se urcă în spate și zise:

– În regulă, pornește. Faci la stînga, la încrucișarea în T. Îți amintești, acolo unde începe să urce piepțiș.

Marie-Laure simțea revolverul ridicat lîngă capul ei. Ea porni mașina și făcu ceea ce spuse el. Bineînțeles, ea cunoștea locul la care se referea. Era un punct de unde se putea admira priveliștea, și unde ea își petrecuse multe după-amieze leneșe, privind valea pașnică, la sute de metri în jos, urmărind mașinile tîrîndu-se ca niște furnici, pe drumurile în pantă, spre frumosul *village perché* de pe partea opusă, ascultînd sunetele verii, ale păsărilor și greierilor, simțind stîncile încălzite de soare de sub ea, stînd acolo și admirînd cîmpurile de maci întinse ca un covor roșu care se schimba, după anotimp, în pogoane de levănțică sau de floarea soarelui și de viță care se cocea sub soarele fierbinte, pregătindu-se de culesul de toamnă. Punctul de unde putea fi admirată priveliștea era pe malul unei rîpe mai adînci decît Ra-

vina Mitchell.

Îi tremurau mâinile în timp ce conducea încet, în sus pe deal, uitându-se înnebunită în jur, în căutarea unui mod de a scăpa. Ea mai avea cuțitul, dar acesta nu era o armă potrivită împotriva revolverului. La naiba, își spuse în sinon ol cu salbaticio, do data asta nu era obligată; va lupta pentru viața ol. N o să-l mai laso să o împlingă din nou pesto margino... Va trebui să o împuște, mai întâi...

Brusc, îi veni în gând că Brad ar fi putut să o împuște chiar acolo, pe terasă, dacă ar fi vrut să o facă. Fusesse o țintă ușoară. Ar fi putut să se scutească de toate problemele astea. Dar nu o făcuse. Nu voia să o împuște. De asta pusese dobermanul să o atace? Și de ce o împinsese peste Ravina Mitchell? Pentru că nu voia să arate ca o crimă. Mai voia încă să a rate ca un accident.

Ea opri mașina în vârful șoselei.

— Condu pînă la margine, comandă el.

Ea făcu ce spunea el, apoi opri motorul, așteptînd. Brad nu făcu nici o mișcare, nu spuse nici o vorbă. Tăcerea era asurzitoare. Își imaginează revolverul îndroptat sro capul ei, dar acum era sigură că el nu vola să-l folosonscă. Sunetele familiare ale nopții începură să-l pătrundă în conștiință; orăcăitul broaștelor de copac; sunotul nlmulolor do noropto; filfîitul păsărilor tulburate. Undeva, în vulo, joa, văzu farurlo unei mașini. Ea urmărl, pllnă do speranță, pîlpîrou lor, apoi dispărură. Apoi nimic. Era alngură cu Brad Kane.

Îl auzi pe Poochie scîncind, cînd Brad loșl din mașină. În întuneric, ea putu vedea doar conturul

revolverului îndreptat spre ea.

– De ce faci asta? țipă ea, simțind brusc nevoia să înțeleagă. Ți-am spus că nu vreau ferma, nu vreau banii, nu vreau nimic din ceea ce ai tu...

– Tot nu înțelegi, nu-i așa? zise el. Toată viața lui, Jack a așteptat ca nu cumva să vină Maimuța înapoi și să-i fure pământul, să-i ia dreptul moștenit prin naștere. Eu nu fac decît să-mi apăr interesele, păstrînd Kanoi pentru familia Kane. Nu pot să-ți permit ție, sau oricăror viitori Leconte, să pună în pericol lucrul ăsta. Este timpul draga mea Marie-Laure „să schimbăm” echilibrul lucrurilor. Cred că asta este calea cea mai bună, continuă el, și ea văzu că îi zîmbea. Trebuie să ne asigurăm, de data asta, nu-i așa?

El deschise ușa mașinii. Băgă mîna înăuntru, eliberă frîna de mînă, porni motorul și îl băgă în viteză. Brad o ținu cu o mînă, în timp ce se întinse după accelerator. Cu un țipăt îngrozitor, Marie-Laure se smulse, eliberîndu-se brusc. Se aruncă afară pe ușa cealaltă și Poochie sări după ea, lătrînd nebunește. Ea zăcu uluită pe iarba aspră de pe piatră, în timp ce mașina se îndrepta spre prăpastie. Se clătină un moment pe margine, apoi alunecă ușor în jos. Auzi teribilele sfărîmături de sticlă și zgomotul puternic al metalului sărind din stîncă-n stîncă, pe panta abruptă – apoi uriașa explozie, cînd izbucni în flăcări. Ea ar fi fost în acel infern, dacă Brad și-ar fi realizat scopul.

Teama o ridică în picioare, dar Brad o înhăță din spate. O cuprinse cu brațul și o forță să se îndrepte spre marginea prăpastiei. Ea urla, urlete nesfîrșite, care îi rupeau gîtlejul, sprijinindu-se în călcîie, prinzîndu-se de ramurile spinoase din cale, căutînd un

sprijin pentru picioare, pe plotrolo liboro. Trebuia să ajungă la cuțit, era singura oi șansa. Trebuia să-l omoare, înainte de a o ucllo oi. Auzi mîrîitul sălbatic al lui Poochie și îl văzu silueta noagră pe fundalul de lumină roșiotică al infernului, în timp ce cîinolo mare se aruncă asupra atacatorului oi, luîndu-l pe Brad prin surprindere și trîntindu-l pe amîndoi la pămînt.

Marie-Laure se rostogoli mai încolo și se ridică repede în picioare. Îl văzu pe Brad îndreptînd revolverul spre cîine și ea i-l aruncă din mînă, lovindu-l cu piciorul. Se aplecă să-l înhațe, dar el era prea rapid pentru ea. Îl apucă, apoi lovi sălbatic cîinele în cap. Poochie lătră ascuțit și căzu. Marie-Laure țipă de teamă și furie, cînd Brad o apucă do picior și o trase din nou spre prăpastio.

Ea îl lovi cu picioarele și se rostogoli în lături, dar el fu peste ea într-o secundă. Apoi, îl lovi capul do pietre. Durerea era intensă, dar știa că nu avea să se oprească. Aluneca în inconștientă și se lupta, împotriva ei. Nu-l putea lăsa să cîștige; *nu voia...* Undeva, în fundul creierului, peste zgomotul propriilor oi țipete, deveni conștientă de un sunet nou. Și, brusc, se văzură lumini și alți oameni.

Brad se ridica în picioare într-un minut, trăgînd-o și pe ea cu el, ținînd-o în fața lui ca pe un scut. A meșită, ea observă un semicerc do jandarmii. Puștile lor erau îndreptate spre el și auzi vocea lui Nick, strigîndu-i „să se țină bine.” Și atunci, ea alunecă din nou în tunelul negru al inconștienței.

— Brad, spuse blînd Phyl. Brad, eu sînt.

El se uită în lumini, uimit.

– Rebecca, spuse el în șoaptă aspră. Ce faci tu aici? Credeam că mă aștepti la San Francisco. Plecăm la Kalani. Îți amintești?

Inima amorțită a lui Phyl parcă nu mai făcea parte din trupul ei, când se uită la el. Acesta nu era amantul fermecător pe care-l cunoscuse. Nu era bărbatul civilizat, de lume, care avea totul. Se uita la un străin.

Inspirînd adînc, ea intră în cercul de lumină format de farurile mașinilor. Brad mai ținea trupul moale al lui Bea, iar ea nu-și putea da seama dacă era moartă sau vie.

– Dă-i drumul, Brad, spuse ea blînd, aproape de el.

Ochii lui pali îi cercetau pe ai ei când spuse:

– Trebuia s-o fac. Tu știi asta, nu-i așa? Tu, dintre toți oamenii, trebuie să înțelegi.

– Da, Brad. Înțeleg. Dar cred că știu o cale mai bună.

Ea tremura de groază. Nu era nevoie decît de o mișcare rapidă și Bea ar fi fost în prăpastie.

Brad se uită la jandarmii care îi înconjurau. Brusc, păru că revine la realitate.

– E prea tîrziu acum, nu-i așa? Întrebă el, uitîndu-se cercetător la ea.

Ea aprobă din cap, incapabilă să vorbească. Se schimba în fața ochilor ei, din vînătorul cu sînge rece, nebun, cu prada la picioarele lui, în bărbatul fermecător pe care îl cunoscuse.

– Și e prea tîrziu pentru noi, adăugă el blînd. Dacă te-am rănit, îmi pare rău, Phyl. Tu erai singura femeie pe care aș fi putut-o iubi.

O împinse pe Marie-Laure spre ea. Apoi, își puse revolverul la tâmplă. Ochii lui sălbatici, nebuni, îi întâlneau o frîntură de secundă pe ai lui Phyl.

– Trădătoare Rebecca, îi spuse el cu răutate, cînd apăsă pe trăgaci.

Propriul ei țipăt îi răsună în urechi, cînd capul frumos al lui Brad explodează într-o mie de fragmente, sîngerînde și se răsuci peste margine, în abis.

Capitolul 36

Mahoney sosi la vila *Mimosa*, a doua zi dimineată, devreme. Ei ședeau pe terasă, sorbind limonadă, uitându-se la pajiștea în pantă, la cedrii înalți și la chiparoșii ascuțiți, îndreptați spre cerul albastru, limpede, spre priveliștea liniștită a Mediteranei, a cărei culoare îl făcuse o dată pe Johnny Leconte să redefinească vorba „azur”.

Scott și Jullie fuseseră găsiți speriați dar nevătămați în portbagajul mașinii lui Brad, deși Mahoney nu avea nici o îndoială că i-ar fi ucis și pe ei. Brad n-ar fi vrut să aibă martori.

Bea – sau Marie-Laure cum trebuiau acum să se obișnuiască să-i spună – avea capul din nou înfășu-

rat în bandaje și spunea, cu o grimasă, că începea să-i placă aspectul cu țeasta rasă. Avea tăieturi și vînătăi, dar nu era nimic în comparație cu ușurarea din inima ei, acum, cînd știa cine este și cînd teama dispăruse, în cele din urmă.

Era bucuroasă că nu avea gulerul tare din plastic pe care trebuia să-l poarte Poochie, ca să nu-și scarpine șirul de cusături de pe propria sa ceafă rasă. El stătea întins bucuros la picioarele ei, săturat de atîta friptură cît putea mînca un cîine. Iar Nick îi ținea mîna, în timp ce ea le povestea ce se întîmplase cu ea în acea zi la Diamond Head și cum Brad o ajunsese din urmă, la aeroportul din San Francisco.

– Totul a trecut acum, spuse Phyl liniștitor, uitîndu-se la copiii care alergau veseli pe pajiște, spre piscină. Trebuie să înveți să uiți, să mergi înainte cu viața ta.

Marie-Laure îi zîmbi cu afecțiune.

– Mulțumită vouă tuturor, mai sînt încă în viață. Și intenționez să rămîn așa.

Se uită în jur, la casa ei, la copiii ei, la bărbatul ei, la prieteni.

– În fond, spuse ea, am multe motive pentru care să trăiesc.

Phyl se lăsă pe perne. Ochii ei erau încă umflați de lacrimile vărsate și arăta palidă și epuizată.

– Ai putea folosi o idee din rujul acela roșu, spuse Mahoney cu un zîmbet, trăgîndu-și un fotoliu alături de ea și turnîndu-și un pahar de limonadă.

Ea se uită la el, dar el se gîndi că era o privire slabă, nu o săgetare obișnuită, albastră.

– Cavaleria americană a venit să ne salveze, spuse ea sarcastic. Doar că puțin prea târziu.

– Da, nici măcar avionul *Concorde* n-a fost destul de rapid. Și încă n-am găsit o cale să ne arunce cu o rază, ca pe căpitanul Spock. Dar *FBI*-ul și *Interpol*-ul au acele minunate computere care ne țin în legătură. Așa încît cavaleria a ajuns aici la timp, de fapt. Îi aruncă o privire serioasă. Slavă Domnului!

– Dar, cum ai aflat că era Brad?

– Doi și cu doi. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, cînd am auzit menționat Hawaii-ul. Un avion particular, pilotat de Brad Kane, a venit din Hawaii în seara aceea. Ridică din umeri. Ar fi trebuit să știu.

– Nici un bărbat nu e infailibil, spuse Phyl cu blîndețe, nevrînd ca el să se simtă vinovat.

– Și nici o femeie, replică el, întîlnindu-i privirea. Poate ar trebui să îți mînte asta.

Îi reținu privirea un moment prelungit. Ea înțelese că se referea la ce se întîmplase cu bebelușul ei, cu Marie-Laure, cu Brad. Ea nu mai putea fi totul pentru toată lumea. Ea nu era perfectă. Trebuia să fie doar Phyl Forster, o femeie care să muncească atît cît putea de bine. Și să meargă mai departe, cu propria ei viață.

Mahoney se aplecă spre ea și îi șopti la ureche:

– Ghicește, ce facem acum?

Ea se lăsă spre spate și se uită la el.

– Ce?

– Am făcut o rezervare pe diseară, la *Moulin de Mougins*. Ții minte, ți-am promis că, într-o bună zi,

am sa te duc și acolo. Să vezi dacă puiul lor e la fel de bun ca și al meu.

Ea își lăsă capul pe spate și rîse, apoi îl sărută. Era un sarut fericit.

– Domnul cu bătaie lungă, spuse ea, amintindu-și.

Ochii lui făcură riduri la colțuri, cînd îi adresă acel zîmbet larg, glumeț:

– Eu sînt ăla, fu el de acord, luîndu-i mîna și sărutînd-o.

SFÎRȘIT

Un fascinant roman de dragoste și suspans

Doctorița **Phyl Forster** a văzut-o pentru prima oară pe tinăra femeie neidentificată, la o emisiune T.V. Ea a urmărit cu tot mai multă preocupare camera de luat vederi, fixată pe echipa de salvare, care cobora în ravină ca să ajungă la trupul pe jumătate ascuns de ramurile unui boschet mare. Ea zări un păr roșu, ca de cupru, un braț întins, un picior cu o sanda roșie care atârna.

Pe doctorița Phyl o intriga necunoscuta recuperată de pe o coastă de deal din San Francisco și dusă la spitalul unde ea lucra ca psihiatru. Când tinăra femeie și-a recăpătat cunoștința, în cele din urmă, Phyl era lângă ea. Atunci ea și-a dat seama că pacienta, față de care căpătase atîta interes, își pierduse complet memoria și nu mai știa cine era și de ce se afla în spital.

Avusese un accident? Sau așa cum începea să bănuiască detectivul **Mahoney**, era victima unei tentative de crimă?

Phyl se simțea protectoare față de tinăra femeie care se părea că era singură pe lume. Voia să o ajute pe **Bea**, cum au decis să o numească, pentru a-și regăsi identitatea.

În încercarea de a reconstitui trecutul ei misterios, Bea și Phyl călătoresc înapoi în timp și peste continente. Este o călătorie lungă, care duce spre pericol dar și spre dragoste.

Preț 3500 lei